

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

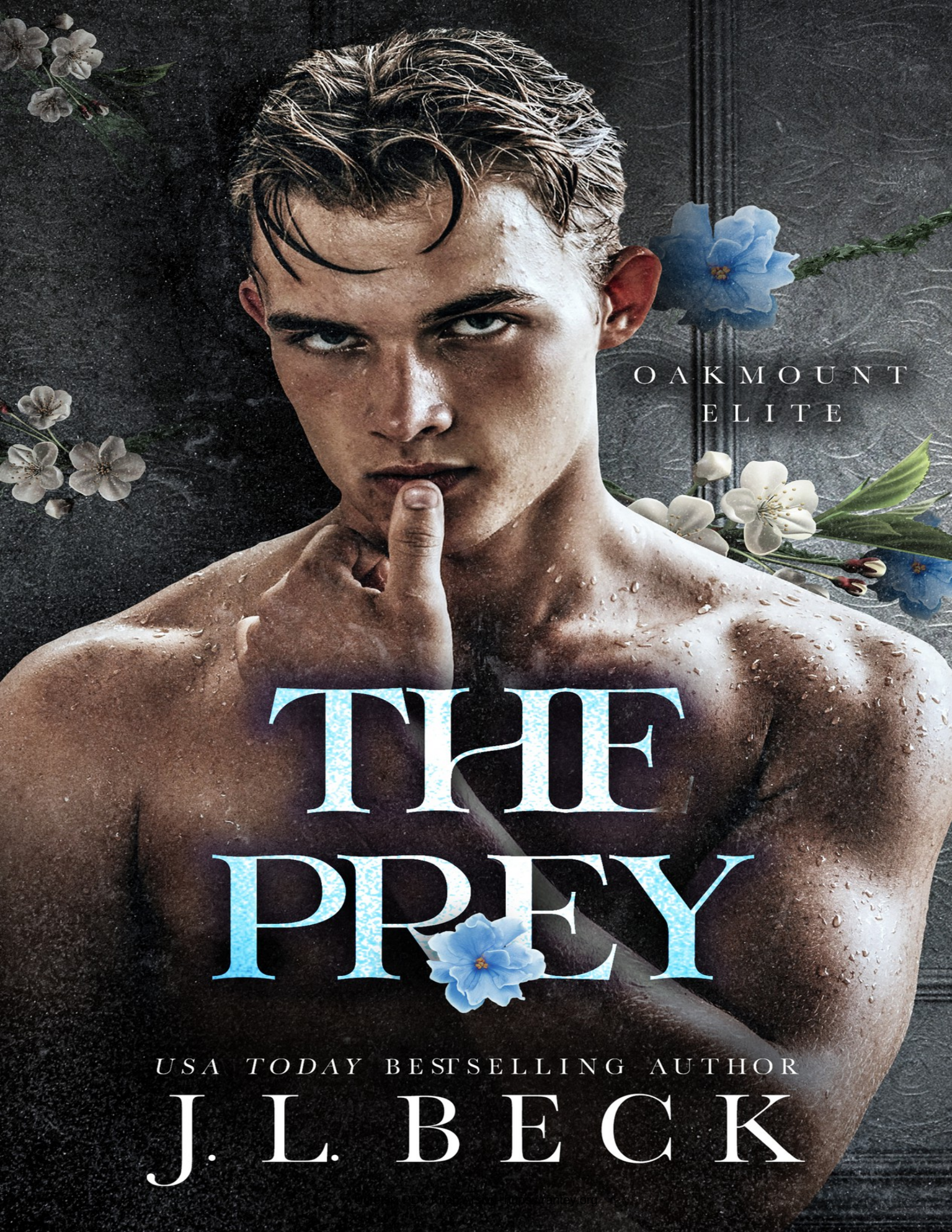
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless young man with wet skin and a finger to his lips, surrounded by flowers.

OAKMOUNT
ELITE

THE PREY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. L. BECK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AV
OAKMOUNT ELI TE
ÜÇÜNCÜ KİTAP

J.L. BECK

[BECK AŞK KİTAPLARI](#)

Telif Hakkı © 2024 J.L. Beck

Kapak Tasarımı Cover Couture

Düzenleme Editing4Indies

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

THE PREY

**Hepimiz bir şekilde kırıldık ama bu tamir
edilemeyeceğımız anlamına gelmez. -
Bilinmiyor**

CONTENTS

[Yazar Notu Önsöz](#)

1. [Elyse](#)
2. [Elyse](#)
3. [Sebastian](#)
4. [Sebastian](#)
5. [Elyse](#)
6. [Elyse](#)
7. [Sebastian](#)
8. [Sebastian](#)
9. [Elyse](#)
10. [Sebastian](#)
11. [Sebastian](#)
12. [Elyse](#)
13. [Elyse](#)
14. [Sebastian](#)
15. [Sebastian](#)
16. [Elyse](#)
17. [Elyse](#)
18. [Sebastian](#)
19. [Elyse](#)
20. [Sebastian](#)
21. [Sebastian](#)
22. [Sebastian](#)
23. [Sebastian](#)
24. [Elyse](#)
25. [Sebastian](#)
26. [Elyse](#)
27. [Elyse](#)
28. [Sebastian](#)
29. [Elyse](#)
30. [Elyse](#)
31. [Sebastian](#)
32. [Elyse](#)
33. [Elyse](#)
34. [Sebastian](#)
35. [Sebastian](#)
36. [Elyse](#)

37. Elyse

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca J.L. Beck](#)

AUTHOR NOTE

Lütfen Av'ın karanlık bir aşk romanı olduğunu, düşmandan aşığa ve zorbalık temaları içerdiğini unutmayın. Sebastian ahlaki olarak gri değil, ahlaki olarak siyahtır. Hoşunuza gitmeyecek, sizi kızdıracak ve hatta belki de okumayı bırakmak isteyeceğiniz şeyler yapıyor. ANCAK satır aralarına bakar ve hikâyesinin derinliklerine inerseniz, aldığı kararları neden aldığını göreceksiniz. Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışın. Sonunda buna değeceğine söz veriyorum. Tetikleyicilerin tam listesi aşağıdadır. Bazıları spoiler içerebilir.

Tetikleyiciler şunları içerir: bıçak oyunu, takip, şiddet, cinsel saldırı, taciz, tecavüz (MC tarafından değil), hamilelik, ölüm, kan oyunu, kaçırma, röntgencilik, dub-con, zorbalık, madde bağımlılığı, travma, çocuk istismarı, cinayet, halüsinasyonlar, hafıza kaybı, zorla oral, ilkel oyun, bilişsel bozukluk, manipülasyon, insan kaçakçılığı, kovalama, maskeli adamlar, aşağılama, silah şiddeti, uyuşturucu kullanımı, hayvan zulmü / ölümü / istismarı ve gaz ışığı.

PROLOGUE

Tİnanması zor olabilir ama ben öylece etrafta dolaşıp insanları öldürmüyorum. Pek çok kişi beni acımasız, soğuk kalpli bir katil olarak görüyor.

cinayeti alışkanlık haline getirmek. Benim fikrimi soruyorsanız, ölüm karmaşık ve kolay bir çıkış yolu. Düşmanlarıma benden kaçmak istiyorlarsa mümkün olan en zor yolu vermeyi tercih ederim.

Burada, büyükbabamın çalışma odasında dururken, ellerimde kan olmadığını -en azından fiziksel olarak- ve kulaklarımda çınlayan silah sesinin yankısı dışında korkunç bir şey olduğuna dair hiçbir belirti olmadığını fark ediyorum.

Bir bardak viski, ucu mermer kül tablasında hâlâ hafifçe tüten bir puroyla birlikte masanın üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyor. Izgaradaki ateş kükrüyor, odunlar kaçmaya çalışıyormuş gibi çatırdıyor ve patlıyor.

Odanın ortasında donmuş bir şekilde duruyorum, zamanın içinde asılı kalmışım, tüm vücudum titriyor. Kitaplardan ve mobilyalardan gelen zengin deri kokusu, metal ve ahşap gibi keskin barut kokusuyla karışıyor ve aldığım her sığ nefesle ciğerlerimi dolduruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yavaşça kendime geliyorum, bakışlarım etrafımda geziniyor. Kağıtlar yerdeki bordo halıyı kaplıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, boştaki elim avuç içlerimden birinin üzerine iniyor.

En tepesinde, yanıp sönen neon ışıkları gibi görünen tek bir kelime var: **SÖZLEŞME**.

Açıkça belli oluyor. Büyük, kalın harflerle yazılmış.

Hay sikeyim. Bunu neden yapsın ki? Borcunu ödemek için bir kızı -hayır, bir kadını- almak? Onun için bile, bu yeni bir düşüklük.

Asit boğazıma tırmanıyor. Kavgayı başlatan şey buydu. Başka bir insana sahip olamayacağınızı ilan etmem, onun önerdiği şekilde, parmaklıklar, kafesler ve sözleşmelerle değil. Her şey kontrolle ilgiliydi ama bunu ben bile hazmedemiyordum.

Büyükbabam yüzüme gülmüştü, sesi bana karşı duyduğu hayal kırıklığının derinliğiyle neredeyse acıydı. Mesele şu ki, ben aptal değilim. Birine sahip olabileceğinizi biliyorum, korkuyla... sevgiyle. Kalp kırıklığı ve umutla bile, ama kilitlerle ve parmaklıklı pencerelerle değil.

Hasta olduğumu, hatta belki de deli olduğumu kabul ediyorum ama bu düzeyde bir ahlaksızlığa yaklaşıyorum.

Ve istemiyorum da.

Ayağa kalkıp elimdeki buruşuk kâğıdı inceledim. İnsanlara eziyet etmekte bir sorun görmüyorum. Bunu hak edenlerle ve hak etmeyenlerle uğraşmak. Karanlık tarafımın ortaya çıkıp oynamasına izin vermekte bile sorun yok. Kendimi zalimlerin en zalimi olarak görüyorum ama sessizce durup bunu yapmasına izin veremezdim.

Benim bile aşmadığım çizgilerim var.

Benim bu yönümü hiç anlamamış gibiydi. Beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştıkça ben daha çok karşı koyuyordum. Ama artık bunun bir önemi yok. Savaşmak anlamsızdı. Kendimi kafese kapattım ve anahtarı attım.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Başımı hafifçe sallayarak kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum ve telefonumu cebimden çıkarıyorum, bunu yaparken silahın ve sözleşmenin diğer elimden kaymasına izin veriyorum. Kâğıt dalgalanırken silah gürültüyle yere düşüyor. Umurumda değil. Ondan daha sonra kurtulacağım. Mesajlarıma göz atıyorum,

Parmaklarım arkadaşlarımla, en güvendiğim müttefiklerimle yaptığım grup mesajlaşmasının üzerinde geziniyor.

Onları aradığımda bana yardım etmek için bir saniye bile düşünmeden burada olurlardı.

Bunu biliyorum ama.

Onları gerçekten dahil etmek istiyor muyum?

Onları kendim için yarattığım bu çarpık, karanlık karmaşaya sürüklemek için mi? Hayır. Cevabım hayır ama yine de tereddüt ediyorum. Onlar benim halkım, aileme en yakın olan şey.

Hay sikeyim. Bencilim ama işlerin ters gitmesi durumunda onları da kendimle birlikte aşağı çekme riskini göze alamam. Rehberime geri dönüyorum ve hızlanıyorum. İki adım sağa. İki adım geri. Çok fazla seçeneğim yok. Kendi başıma halledebileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum ve şimdi sorunu çözmem gerekiyor.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

Dişlerimi sıkarak şakaklarımın üstündeki saçlarımı çekiştiriyorum. Bakışlarım kan ve soluk tenin çekimine kapılarak dağılıyor ve odağımı zorla telefonuma geri çekiyorum. Arayabileceğim sadece bir kişi daha var ama bunu bir kez yaptığımda geri dönüşü olmayacak. Onu kurtarmak hayatlarımızı iç içe geçirecek. Gerçi alternatifi daha kötü - ruhumu sonsuza dek lekeleyecek ve karartacak diğerlerinin üzerine yığılmış başka bir suçluluk duygusu.

Ölmesine izin verebilirim, ama o zaman bütün bunlar boşa gitmiş olur...

Lanet olsun. Başka bir seçenek yok. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bilinçaltım bana bunu hatırlatmayı seçiyor. Kendi hayal kırıklığımı yutarak, daha önce hiç aramam gerekmeyen bir numarayı tuşluyorum. Başlangıçta numarasının bende olması bile bir hataydı.

Telefonu hoparlöre aldığımda çalan telefonun sesi odayı dolduruyor. Eğer akıllıysa, lanet telefona cevap verir ya da belki de vermez ve ikimizin de kaderi mühürlenir. Belki de böyle olması daha iyi olur. En azından benim elimden çıkmış olur.

Zil sesi kesiliyor ve hat parazitle doluyor, ama karşılama yok. Boğazımı temizliyorum. "Dr. Brooks?"

Uykulu bir ses cevap verir, "Ne istiyorsun?"

"En kısa zamanda Arturo malikanesinde olmanı istiyorum." Bir duraklama oldu. "Kuralları biliyor musun?"

Şu anda duruş sergileyecek enerjim yok. "Hayır."

"Kimseyi öldürmeyeceğim. Ve ücretim faturalandırılacak; ödeme nakit olarak yapılacaktır."

Başımı sallıyorum, sonra telefonda olduğumu hatırlıyorum, gözlerim kapalı. "Sorun değil. Sanırım çoktan öldüler. Sadece bunu onaylamayı istiyorum. Her ne yapıyorsan onu yapmak için."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor ve ben de tökezleyerek pencerenin altındaki kanepeye oturuyorum. Göğsümde bir basınç oluşuyor ve tek yapmak istediğim acıyı, kalbimi, ciğerlerimi kesip atmak, hepsini söküp atmak. Hiçbir şey kalmayana kadar hepsini söküp atmak. İçimde atan canavarı hatırlatacak hiçbir şey kalmayana kadar. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Beni yapmaya zorladığı şeye inanamıyorum. Yere serilmiş, kenarlarından kan sızan kâğıtlara bakıyorum.

Beni ne yapmaya zorlayacağını.

Düşüncelerim bana saldırırken otururken kaç dakika geçtiğinden emin değilim. Lanet bir rezaletten başka bir şey değil. Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum ve bu beni şimdiki zamana geri sürüklüyor.

Bir adam büyükbabamın cesedinin üzerinde yere diz çöküyor. Bir şeyler görüp görmediğimi anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. Ortadan kaybolmadığında, kendimi onun gerçek olduğuna ikna ediyorum. "Haklısın, o öldü."

Sertçe yutkunuyorum ve yüz hatlarımın yıllar içinde mükemmelleştirdiğim kibirli pislik maskesine bürünmesine izin veriyorum. "Tabii ki."

Başını yana eğiyor ve ofis kapısının bir parça ışık alacak şekilde aralandığı girişe bakıyor. "Onun için bir şey yapamam ama kızım için hâlâ umut var."

Göz kırpyorum. "Gerçekten mi?" Kahretsin. İkisinin de öldüğünü

sanıyordum.

Ellerime bakıyorum, kana bulanmış olmalarını, her günahın tüm dünya tarafından görülebilmesini bekliyorum.

"Sebastian, değil mi?"

Tekrar gözlerimi kırptıtırıyorum, ellerimden başımı kaldırıp doktorun fırtına grisi gözlerine bakıyorum. Kalem ışığını birkaç kez yüzümde gezdiriyor. "Beni duyabiliyorsan başını salla Sebastian."

"Tabii ki seni duyabiliyorum." Sarsılarak uzaklaşıyorum ve aramıza geniş bir mesafe koyarak kanepeye geri kayıyorum. Bir daha kendimi kaybedersem, kıyamet kopacak.

Siktir, adamım, kendine gel.

"Plan nedir, Doktor?"

Beni incelemek için başını eğiyor ve ben de hissetmediğim bir sakinlikle onun bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorluyorum. Şu anda ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok, ama onun... onlarla ilgilenmesine ihtiyacım var. Benimle değil. Sonunda gözleri kısıldı ve bir karara varmış gibi ayağı kalktı.

"Bir şey yok. Otur şuraya."

Odayı geçip bara gidiyor ve pahalı bir viski şişesi alıyor, sonra bana geri getirip elime tutuşturuyor. Şişeye kısa bir selam verdikten sonra dönüp uzaklaşıyor ve fuayeye doğru yürüyor.

Boğazımdaki düğümün etrafında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Onu buradan görebiliyorum, siyah saçları beyaz mermere karda bir kuzgun gibi yayılmış.

Ve onun altında sürünen kan.

Hay sikeyim. Midem çalkalanıyor ve kusacak mıyım diye merak ediyorum. Amcık. Ölüm ve yıkımı ilk kez görmüyorum ama ailem adına onun kanının yere döküldüğünü görmek... Buna dayanamıyorum.

Doktor kapıyı daha geniş açıyor ve kıpırtısız bedeninin yanında diz çöküyor. Etrafımdaki dünya dönüyor ve beni yerimde tutacak bir şeye ihtiyacım var. Dişlerimi kullanarak viski şişesinin tıpasını açıp kenara fırlatıyorum, sonra titreyen bir kavrayışla şişeyi dudaklarıma doğru kaldırıyorum. Şişeyi geriye doğru eğip sıvının ağzıma dolmasına izin veriyorum. Dilimin üzerinde yanıyor ve boğazımdan aşağı doğru kayıyor.

Yanığı ve yan odadaki neredeyse ölmek üzere olan kızı görmezden geliyorum ve nefes almak zorunda kalana kadar o boku su gibi içiyorum; sonra şişeyi uyluğuma yaslıyorum ve beni tamamen yutmasını dileyerek kanepeye daha da yığılıyorum.

Diğer odadan yumuşak bir mırıltı ve bir inilti geliyor. Ses içimi bıçak gibi kesiyor, göğsümde ağrıya yakın bir şey ortaya çıkarıyor. Yumruğum şişenin etrafında sıkışıyor.

Hayır. Bunu yapamam. Artık bu dünyanın bir parçasıyım ve bir kadının yumuşak çığlığının beni bu şekilde etkilememesi gerekiyor. Daha güçlü olmalıyım, her şeyi kapatmalıyım, tek varlığım, tek benliğim kendim ve soyadım için en iyisi olana kadar derinlere itmeliyim.

Zihnime yılan gibi kıvrılan küçük bir şüphe, düşüncelerimin arasında ilerliyor. Eğer doktor kızı götürürse, o zaman her şeyi silebilirim. Ortadan kaybolabilirim. Başka bir yerde yeni bir hayata başlayabilir ve bu hayatın zincirlerinden kurtulabilirim.

Asla özgür olamayacaksın. Ortaya çıktığı anda umut söner. Geri dönüşü yok. Para olmadan, bağlantılarım ve kaynaklarım olmadan hayatta kalamayacağımı kabul edecek kadar erkeğim. Tüm bunlar adım ve evimle birlikte geliyor. Eğer çekip gidersem, her şeyimi kaybederim ve hepsini kim alır?

Lanet Tanya.

O sürtüğe paramdan ya da mirasımdan bir kuruş vermektense acı içinde, korkunç bir şekilde ölmeyi tercih ederim.

Tek bir seçeneğim var ve bu gerçek bir seçenek bile değil. Şişeden uzun bir nefes daha çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. Antrede doktor usulca fısıldıyor. Çalışma odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bütün bunlarla onunla uğraştıktan sonra ilgileneceğim.

Doktor dönüp yüz hatlarımı incelerken dikkati bana yöneliyor. "Şimdi daha iyi misin?"

Neşesiz bir homurtu çıkardım. "Yakınından bile geçmiyor."

Ellerini kızın cansız bedeninin altına kaydırıyor ve bakışlarımı kızın üzerinde gezdiriyorum. Beyaz elbisesi lekeli.

Parmaklarıyla birlikte kıpkırmızı. Bunu nasıl başardığımdan emin değilim ama kendimi yüzüne bakmaya zorluyorum. Sanki biri onu kişisel kum torbası olarak kullanmış gibi hırpalanmış ve morarmış. Bunu ona büyükbabam mı yaptı?

Doktor önce ellerime, sonra tekrar yüzüme bakıyor, ifadesi dikkatle nötr. "Bunu ona siz mi yaptınız?"

Başımı sallıyorum, temiz, yaralanmamış parmaklarımı ışığa doğru eğiyorum. "Hayır, yapmadım."

Ondaki bu izleri görmek, onun adına birini yok etme isteği uyandırıyor ve onu tanımıyorum bile. Yüz hatlarını biraz daha yakından incelediğimde, morluklara ve izlere rağmen onu Oakmount kampüsünde bir iki kez gördüğüm biri olarak tanıyorum. Hay sikeyim. Tabii ki Oakmount'a gidiyor. Çünkü hayatımda hiçbir şey sorunsuz olamaz.

"Onu kaldırmama yardım et," diye emrediyor doktor. Sanki ben zihnimde dolaşırken kendini tekrar etmek zorunda kalmış gibi beklentiyle bana bakıyor.

Bir kez başımı salladım, çömeldim ve onun hafif ağırlığını kaldırmasına yardım ettim. Muhtemelen onu tek başına da kaldırabilirdi. Küçücük bir şey, ince kemikli ve kırılgan bir his kollarımda. "Onu personel kanadına götürebiliriz. Şu anda orada kimse yok ve kendine ait bir alanı olur."

Başıyla onaylıyor ve ikimiz de onu taşıyarak yolu gösteriyorum. Uzun bir koridora sapmadan önce mutfaktan geçip evin arka tarafına doğru yürüyoruz. Daha dar olan koridora ulaştığımızda kızı doktordan uzaklaştırıp göğsüme daha çok yaslıyorum.

"Onu yakaladım. Sadece... devam et. Oraya doğru."

Doktor önümde devam ediyor. Aydınlatma çok az, ilerideki birkaç kapıyı aydınlatıyor. Vardığımız ilk kapıyı seçiyorum ve doktor kapıyı açarken ben de tutuşumu ayarlıyorum. Neyse ki ikiz yatağın üzerinde, basit ahşap çerçeveye sıkıca sıkıştırılmış taze çarşaflar var. Kızı yavaşça gri yün battaniyenin üzerine yerleştiriyorum ve titrek bir adım geri çekiliyorum.

Kırmızı. Kan.

Şimdi parmaklarımı kaplıyor ve zamanda geriye gidiyorum.

Amcam kanlar içinde yerde yatıyordu. Aynı zemin tekrar kanla kaplanmıştı. Gözlerimi kırıştırarak anıları silikleştirmeye çalışıyorum ama bu sadece onları daha da yoğunlaştırıyor.

Tanya'nın elleri omuzlarımda ve boynumda geziniyor.

Çok fazla kan var.

"Her şey yoluna girecek, Sebastian."

"Sebastian," diye sesleniyor uzaktan biri.

"Sebastian, benimle misin? Yardımına ihtiyacım var." Bir ürperti ile gerçekliğe geri dönüyorum. Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Doktorun bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama ona yardım edemem. Bu noktada kendime bile yardım edemiyorum.

İliklerime kadar işleyen korku ve panikle odadan çıkıp koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya koşuyorum, ancak kendi odamın cennetini bulduğumda duruyorum. Komodinin üzerinde bir şişe viski var, hayatımda değişmeyen tek şey. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı, hiç incitmedi. Odanın öbür ucuna koşup onu alıyorum ve göğsüme bastırıyorum, bu karanlık sularda beni ayakta tutabilecek tek şeyin o olduğunu biliyorum.

İçimi çekerek şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve içindeki kahverengi sıvıyı yudum yudum içiyorum. Yanmıyor bile. Sanki su içiyormuşum gibi.

Acıya karşı hissizleştim mi, yoksa umursamayacak kadar ileri mi gittim?

Cevap önemsiz. Çok geçmeden alkol devreye girecek ve beni on altı yaşındaki o geceye geri götürmekle tehdit eden anılar trenini durduracak. Lanet olsun, bu sadece beş yıl önceydi. O zamanlar mutlu olduğumu sanıyordum. Bir gün beni oğlu gibi yetiştiren amcamla birlikte yasal bir şirket yöneteceğimi sanıyordum.

Yine de hepsini söküp aldı, beni göğsümde yumruk büyüklüğünde bir delikle ve asla unutamayacağım anılarla baş başa bıraktı.

zihnimden fırçalayın.

Bir anda, bir mafya prensi oldum. Arturo ailesinin hatırı sayılır zenginliği ve ayrıcalığının yanı sıra sırlarının ve yolsuzluklarının da varisi. Tek çıkış yolu ölüm olan aile mirasının içinde kilitli kaldım.

Sanırım büyükbabam bir insanın sahibi olabileceğinizi söylerken haklıydı. Şimdi ölmüş olsa da, onun adı bana ait. Ailesi, Arturo ailesi bana sahip ve onlardan asla kurtulamayacağım.

Zihnimde kana bulanmış siyah saçlar beliriyor. Kız - Elyse, büyükbabamın katına saçılmış kâğıtlara göre- tam yanımda. Neredeyse ona acıyacaktım. Daha nazik olsaydım ölmesine izin verirdim, ama yapmadım ve şimdi o da benim gibi bu karanlığa hapsolmuş durumda.

İçimden çılgınca bir kahkaha yükseliyor.

En azından yalnız değilim.

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum ve içmeye devam ediyorum. Şişe boşalana kadar durmuyorum ve bana kalan tek şey alkolün anılarımı ve acımı kovalayan sıcaklığı oluyor.

İşlerin bir anda kötüden daha kötüye gidebilmesi çok komik. Ertesi gece hastaneden bir telefon aldım. İlk başta kafam karıştı, ama sonra gerçek annemle tanıştım ve sanki Tanrı beni yeterince incitmemiş gibi, işleri öyle ayarladı ki, onun ölümüne tanıklık etmek için tam zamanında geldim. O gün içimde bir şey öldü, ister kalbimin kalan parçaları olsun, ister büyükbabamdan kurtulduğum için artık sahip olabileceğim hayatla ilgili çocukça düşünceler olsun.

Kız kardeşim Maybel Jacobs hakkındaki gerçeği öğrendiğimde her şey kum saatindeki kum tanelerine dönüştü. Bana ihtiyacı var, desteğime ve gücüme ihtiyacı var. Her şeyi kaybetmiş gibi görünebilirim ama karşılığında bir şey kazandım.

Ona bir şey olmasına izin verirsem lanet olsun. Kaderim mühürlenmiş olabilir ama özgürlük ve elimde kalan tek aileyi korumak arasında bir seçim yapmam gerekirse her zaman onu seçerim.

ELYSE

T Sebastian Arturo'dan daha fazla nefret ettiğim kimse yok. Babamın gezegendeki en iğrenç insan olduğunu sanıyordum, ama çok çabuk öğrendim ki o kendini beğenmiş

Buz gibi kişiliğiyle pislik herif... Nefretin timsali olan, içi ve dışı kırık olduğuna yemin ettiğim o güzel adam.

Patronum olması kimin umurunda? Hayatımı kurtarmışsa? Bana yaşayacak bir yer sağladıysa?

Bunların hiçbiri önemli değil ya da ondan kesinlikle nefret ettiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Öz babam tarafından acımasızca dövülüp vurulduğumdan beri yaşadığım hayat ve son on ayı nasıl geçirdiğim düşünüldüğünde, bu gerçekten bir şey söylüyor.

Antrede çarpan kapının sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Sanki kapının varlığı ve onu açmak zorunda kalması bile onu rahatsız ediyormuş gibi kapıyı her zaman çarpıyor. Sanırım şimdiye kadar onun bu çılgınlıklarına alışmış olmalıydım ama maalesef alışamadım.

Burnumdan derin nefes alıyorum ve yanıma geldiği, benimle konuştuğu, hatta bana baktığı anda alevlenen öfkeyi boşaltmak için yavaşça dışarı vermeye çalışıyorum.

Bugün varlığıyla beni onurlandıracağından değil.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, personel kanadının kapısı uçarak açıldı ve duvara çarptı

yine beni ürküttü. Kahretsin. Görünüşe göre, bunu tekrar yapıyoruz. Yemin ederim bu adam aklını kaçırmaya her an bir saniye uzaklıkta. Kapılara karşı kan davasının ne olduğunu ve neden kendini duyurmak için kapıları çarptığını merak ediyorum.

Bu şarkıyı ve dansı bir ya da iki kez oynadıktan sonra, odaya tepinerek girmeden önce sadece saniyelerim olduğunu biliyorum. Köşeye sinmek istiyorum ama sinmenin kaçınılmaz olanı engellemediğini öğrendim. Eğer biri size zarar vermek istiyorsa, ne olursa olsun bunu yapacaktır.

Çabucak şifonyere doğru ilerliyorum, kendimi sabitlemek için kenarına tutunuyorum. Dizlerim titriyor ve alnımda bir ter tabakası oluşuyor, ikisi de korkunun işaretleri. Sebastian gibi biriyle yaşamamanın getirdiği endişeyle başa çıkmak zordu. Korku bu hayatta hayatta kalmama yardımcı olan tek şeydi ve onunla yaşamaya ve her seçimimi yönlendirmesine izin vermeye o kadar alıştım ki, bir yanımda Sebastian söz konusu olduğunda endişelenecek bir şey olmadığını bilse de, süregelen panikten kurtulamıyorum.

Evet, tehlikeli biri. Bu adama üç metre yaklaşan herkesin onun bir tehdit olduğunu düşüneceğini biliyorum ama içgüdüsel olarak onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Neredeyse her gün onu gözünden bıçaklamak istediğimi düşünürsek bu garip.

Tahmin ettiğim gibi, önüne çıkan her şeyi yok etmeye kararlı bir F5 kasırgası gibi kapıdan içeri girdi. Zamanında durmayı zar zor başarıyor, ama bana kısmen çarpmadan önce değil, pahalı deri mokasenlerinin parmakları yıpranmış Chuck Taylors'larıma sürtünmeden önce. Kendini düzeltirken nefes nefese şifonyerin üzerine düşüyorum, rahat edemeyeceğim kadar yakın.

Onun bakışlarıyla karşılaşmamak için ayaklarıma bakarken, aynı dünyalardan gelmediğimizi hatırlıyorum.

Ne zaman yanıma gelse damarlarıma dolan tipik korku ve endişe, yutkunmamı, düşünmemi, orada aptal gibi durmaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırıyor. Bu çaresizlik hissinden nefret ediyorum. Hiçbir şey yok.

Üzerimde böyle bir etki bırakması için bir sebep yok. Acı verecek kadar yakışıklı, güçlü ve zengin olabilir ama o sadece bir erkek.

Hepsi bu kadar.

Korkumu yutarak dudaklarımı yalıyorum ve ayaklarımı kaldırıp onun koyu yeşil gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum.

Sebastian yaralarını iyi sakladığını düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Herkese verdiği o ruhsuz, sinirli ifadenin altında hem zarar görmüş hem de incinmiş bir adamın yattığını biliyorum. Geçmişi ve geleceği tarafından lanetlenmiş bir adam. Ve bu üzücü çünkü belki de böyle bir pislik olmasaydı, ona yardım etmeye istekli olabilirdim. Ya da ne bileyim, en azından ondan nefret etmemeye çalışırdım. Ama şimdi değil, asla.

Her zamanki sinirli ifadesini takınıyor.

Evdeki her kapıyı çarpmak gerçekten gerekli mi?

Soru dilimin ucunda, ama kızgınlığı gözlerimin önünde öfkeye dönüştüğünde düşünce dudaklarımda somutlaşıyor. Ondan gerçekten korkmadığımı bilsem bile, bedenimin farklı tepki vermesini sağlayamıyorum. Tek yapabildiğim burada titreyerek durmak.

Lanet olsun.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım. Neden bu sefer farklı olacağını, ona karşı koyabileceğimi düşündüm bilmiyorum. Aslında şaşırmadım; öfkeli erkeklerin beni hayatımdan endişe ettirmek gibi bir alışkanlığı var. İşverenimin dünyaya karşı sürekli öfkeli olması da yardımcı olmuyor.

Lacivert polomu, haki pantolonumu ve spor ayakkabılarımı değerlendirirken bakışları tenimde geziniyor. Beni sessizce yargılıyor... yine.

Omuzlarımı düzeltiyorum ve üniforma gömleğimin eteklerini aşağı çekiyorum. Kendi tenimin içinde kendimi mahcup hissetmediğim bir gün geçirmeyi gerçekten çok isterdim.

"Ne-ne istiyorsun?" Kelimeler istediğimin yarısı kadar bile güçlü çıkmıyor.

Bakışlarını vücudumda gezdirirken dolgun dudakları

kaşlarını çatıyor ve yüzüme ulaştığında duruyor. "Sen

Gerçekten bunu bana sordun mu?" Sanki bana yeni bir araba almasını istemişim gibi başını sallıyor. "Ben ne istiyorum? Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Arturo ya da size bir şey getirebilir miyim Bay Arturo? Vaktimi boşa harcamayı bitirdiyseniz, çantanızı toplamaya başlayabilirsiniz."

Ne? Çantamı topluyorum. Neden bahsediyor bu? Kelimeleri kullanmadan şaşkınlığımı ifade etmeyi umarak ona bakıyorum, ama işe yaramıyor gibi görünüyor. Açıklamıyor, ben de bir süre sonra sorumu ağzımdan geçiriyorum.

"Bavullarımı topla da ne demek? Anlamıyorum." "Tanrı aşkına," diye homurdanıyor, sonra dikkatini Şifonyerim. Kenarından tuttuğumla aynı. Umursamadan üst çekmeceyi açtı. İçini karıştırmaya başladığında şok utanca dönüşüyor.

Ne oluyor lan?

"Ne yapıyorsun? Kes şunu!" Elimi düz bir şekilde çekmecenin üzerine koyuyorum ve uzun, zarif parmaklarının iç çamaşırımın dantelini ve pamuğunu kavradığını görmemek için onu geri itmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Elimi fırçalayıp iç çamaşırlarıma saldırmaya devam ederken bana bir bakış bile atmıyor. Şifonyerin üstüne bir avuç attıktan sonra, gömleklerimin düzgünce katlandığı bir sonraki çekmeceye geçiyor.

"Neden bunların hepsi tek tip tişört?"

Daha cesur olsaydım, muhtemelen şu anda aklımdan geçenleri söyler ve ona aptal mı yoksa sadece habersiz mi olduğunu sorardım. Derslere girmekten ve onun için çalışmaktan başka bir şey yapmadığımı biliyor olmalı. Sosyal hayata ayıracak vaktim yok. Yine de kaçınıyorum. Canavarı kışkırtmanın bir anlamı yok.

Bunun yerine yumuşak bir şekilde "Çünkü parasını siz ödediniz ve tüm maaşım okula gidiyor" diyorum.

Alnının kırışmasını izliyorum ve kum sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırıp çömelerek seyrek pantolon çekmecemi karıştırmaya devam ediyor.

"Ne oluyor Ely?"

Benimsediği ve sırf ne kadar nefret ettiğimi bildiği için kullanmaya devam ettiği o aptal lakaptan rkyorum. Babamın beni döverken kullandığı lakabın aynısı. Bu lakaptan nefret etmemin gerçek nedenini ona söyleme zahmetine girmiyorum; bunu sadece bana karşı kullanır ve daha fazla cephaneye ihtiyaı yok.

"Lütfen bana öyle demeyi kes!"

Yüz hatları keskinleşiıyor ve itirazım karşıısında donup kalıyor; ben de aceleyle yutkunuyorum. "Boş ver. Ne beklediğini bilmiyorum." Dudakları ince bir çizgiye yerleşi. Bu bakışı bilirim. Hayatınızın önemli bir bölümünü başkalarını kızdırmamak için harcadığınızda, böylece başka bir dayakla uğraşmak zorunda kalmazsınız, diğer insanların yüz ifadelerini okumayı ğrenirsiniz. Ve bu ifade bana onun tam bir öfkenin eşiğinde olduğunu söylüyor.

"Sahip olduğunuz tek şey çalışan üniforması; bana bunu mu söylüyorsunuz?"

Sertçe yutkunuyorum, kendi öfkem ve korkum boğazımı sıkı bir düğümle tıkıyor. Kelimeleri zar zor ıkarabiliyorum. "Kıyafetler önemli değil. Diğer şeyler kadar önemli değil."

Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalkıyor, gövdesi üzerimde yükseliyor. "Yani okul ve eski bekçi kulübesinde barındırdığın ve gurme yemeklerle beslediğin evcil hayvan sürüsü kadar önemli değil mi?"

Kahretsin. Yanaklarımda bir sıcaklık oluştu. Kimsenin beni oraya gizlice girerken görmediğinden emindim. "Bu bir hayvanat bahçesi değil. Sadece bir kedi ve bir köpek. Ayrıca hastaydılar." Dikkatini dağıtmaya çalışarak elimi salladım. "nemli değil. Seninle bu konuda tartışmayacağım."

Bana doğru hesaplı bir adım atıyor, bizi ayıran küçük alanı tüketiyor ve ben ayaklarımı yere sabitliyorum. Aylarca onun yanında kaldıktan sonra bile beni şaşırttığı anlar oluyor. Onunla asla çok emin olamazsınız.

"Hayvanlar önemli değil. Önemli olan sahip olmadığınız giysiler, sahip olmanızı istediğim giysiler."

"Neden?" Sesimdeki öfkeyi çıkarmaya çalışıyorum ama gözlerinin kısılışından başarısız olduğumu anlıyorum.

"Neden her zaman milyonlarca soru sormak zorundasın?" Hırlıyor. "Çünkü gitmem gereken yerler var ve sen de benimle geliyorsun." Sıkıntısı benimle alay ediyor, sanki burada olup benim yetersiz eşyalarımı karıştırması onun için çok zahmetliymiş gibi.

Kendi kızgınlığım canlanırken çenem kalkıyor ve bir anlığına korktuğumu unutuyorum.

"Elimde olan bu. Eğer beğenmediyseniz, bana başka bir şey vermenizi öneririm. Belki Bel'de ödünç alabileceğim bir şey vardır?"

Başını yana eğiyor ve dudaklarını büzüyor, dolgun alt dudağı davetkâr bir şekilde dışarı çıkıyor. Hayır. Düşüncelerimin oraya gitmesine bile izin vermeyeceğim. Bahse girerim berbat öpüşüyordur. Akli başında hiç kimse bu daveti kabul etmez ve onun duygusal travmasını ya da onunla yatağa girmenin sonuçlarını yüklenmek istemez.

Yatak odasında neler olduğunu duyacak kadar uzun süredir buralardayım. Bunu düşünmek omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderiyor. Çıglıkları ve inlemeleri dinlemek zorunda kaldım; çarşaflarındaki kanı yıkamak zorunda kaldım. Sebastian dünyanın sandığı gibi bir centilmen değil, o kadarını söyleyeyim.

Ayakkabılarıma bakıp ayaklarının dibine çökme isteği beni baştan çıkarırken başımı dik tutuyorum. Başını sallamaktan başka bir şey yapmadan ve aldatıcı bir sakinlikle, "Hadi gidip dolabında ne varmış bakalım. Uygun bir şeyler olmalı ve çoğunu benim aldığımı düşünürsek, paylaşmaktan çekinmeyecektir."

Beni pazumdan yakaladığı gibi tepki vermeme zaman bırakmadı. Tutuşuna karşı koyuyorum ama sonunda tek yaptığım beni arkasından çekerken kendi ayaklarıma takılmak oluyor. I

Bacakları çok uzun olduğu için ona yetişmek için iki kat çaba sarf etmek zorunda.

"Kendi başıma yürüyebilirim, biliyorsun." "Bunu biliyorum, ama sor bakalım umurumda mı?"

Konuşurken bana dönüp bakmıyor bile, personel kanadının uzun koridorundan aşağı inip merdivenlerden mutfağa çıkarken beni de arkasından sürüklüyor. Fuayeye girmeden önce paslanmaz çelik ve granitin parıltısını zar zor yakalıyorum.

Başım dönüyor ve tökezliyorum, bir baş dönmesi dalgası bana çarpıyor. Ayakta kal, E. İhtiyacım olan son şey bu adamın önünde dizlerimin üzerine çökmek. Neyse ki Bel'in yatak odasının kapısı sadece birkaç adım ötede olana kadar irademle dik duruyorum. Tam kapının önünde duruyor ve sırtı bana dönük olsa bile yüzünde bir kızgınlık ifadesi olduğunu biliyorum. Kapalı kapı başka bir engelden başka bir şey değil.

Benim adıma onu pusuya düşürmesini istemiyorum; ayrıca, bana ait olmayan bir şeyi giymemi istemesi gerçekten onun sorunu.

Hayal kırıklığı olabilecek bir iç çekişle yumruğunu kaldırıyor ve vuruyor. Tahtaya vurduğu yumruğun sesi içimi titretiyor ve omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Bir an geçiyor ve diğer taraftan yanıt gelmeyince kapı kolunu tutup çeviriyor ve iterek açıyor.

Gözünü kırpmadan odaya giriyor, dolaba doğru ilerlerken beni de peşinden sürüklüyor. Tanrım. Sonunda beni bıraktığında neredeyse iç çekiyordum, görünüşe göre dolabı açıp ışığı yakabilmek için iki eline de ihtiyacı vardı.

Işığa alışmak için birkaç kez göz kırpıyorum ve sonra kıyafetleri fark ediyorum. Sıra sıra görkemli yünler, krem si pamuklular ve muhteşem deriler, hepsi mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve askılara dizilmiş. Bilmem gerekirdi... Burada çamaşırları yıkayan başlıca kişi benim.

Parmaklarımı yumuşak boz kahverengi kumaşların üzerinde gezdiriyorum. Bunlardan pek giymiyor, eski kapüşonlularını ve kazaklarını lüks dış giyim ve pantolonların çoğuna tercih ediyor. Böyle bir dolap için neler vermezdim. Her şey çok güzel ve bakımlı. Birçok kez tamir etmek zorunda kaldığım parçalardan oluşan yıpranmış gardırobum gibisi yok.

Babamın yeni kıyafet alacak parası yoktu. Sebastian tarafından terk edildiğimde üzerimde sadece eski bir güneş elbisesi vardı. O da kan sıçraması ve belirgin kurşun deliği yüzünden atılalı çok oldu.

Bunu düşünmek kolumu ağrıtıyor ve Sebastian'a odaklanırken kolumu silkeliyorum. "Ne aradığımı bilseydim yardım edebilirdim."

Bana bir bakış bile atmıyor, askıları işinin ehli bir sekreterin dosyaları karıştırdığı gibi karıştırıyor. Askılar başımızın üzerindeki metal çubuğun üzerinde yumuşak sesler çıkarıyor, o büyük bir bilinmeyeni ararken sürekli hareketleriyle neredeyse uyuşturuyor. Birkaç dakika sonra durdu, belli ki hoşuna giden bir şey bulmuştu. Bir bilek hareketiyle onu askıdan alıyor ve bana uzatıyor.

Yere düşmesin diye alıyorum çünkü hemen bırakıyor ve yeşil saten elbiseyi vücuduma yaslıyor. Bel'in dolgun kıvrımlarına ya da şehvetli göğsüne sahip değilim. Kendimi her zaman daha çok bir kutu gibi hissetmişimdir. Bu elbise düz sayılabilecek göğsümde ve şekilsiz vücudumda berbat duracak.

Onu bu konuda uyarmayı düşünerek boğazımı temizliyorum ama bana birkaç kıyafet daha ittiriyor, sonra dönüp ayakkabılara bakıyor. "Kaç numara giyiyorsun?"

Gıcırdayarak bir cevap verdim. "Um...yedi." Bel ve ben aynı bedendeyiz. Biliyorum çünkü Drew istemediği sürece giymeyi kesinlikle reddettiği o güzel topuklu ayakkabılardan birkaç çift denemiş olabilirim.

Havadaki hafif bir değişim ve yumuşak bir ses beni başka birinin varlığı konusunda uyarıyor. Arkama dönüp baktığımda Bel'i

Kapı aralığından manzarayı seyrederken dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ee... uh... burada neler oluyor?"

ELYSE

■ Dondur. Kahretsin. Kahve içmeye çıkmamıza, birlikte ders çalışmamıza ve hatta birkaç kez sinemaya gitmemize rağmen Bel neden burada olduğumu bilmiyor.

O her zaman

ve beni bir şeylere dahil etmeye çalışıyor, ama beni hala hizmetçi olarak gördüğünden oldukça eminim. Sevecen ağabeyinin iyi kalpliliğinden dolayı işe aldığı hizmetçi. Ki bu da tam bir saçmalık. Sebastian'ın o gece hakkında ona bir şey söylediğinden şüpheliyim.

Neyse ki Sebastian beni açıklama yapmaktan kurtardı. "Bayan Silver bana bir iyilik yapmayı kabul etti. Bu tür iş etkinliklerine yalnız gitmekten nefret ettiğimi biliyorsun ve Drew'la artık birbirinize iyice bağlandığınızdan beri, bu tür etkinliklerde gördüğüm ilgiyi yorucu buluyorum."

Bel kıkırdar. "Seni diğer kadınlar tarafından avlanmaktan kurtarmak için Elyse'i bir iş etkinliğine mi götürmek istiyorsun?"

Boğazını temizliyor ve benim tek yapabildiğim donmuş bir halde ona bakmak oluyor. Yanaklarındaki utanç pembeliğini hemen fark ediyorum. Bu bana onun Bel'e ve arkadaşlarına karşı ne kadar temkinli ve farklı olduğunu hatırlatıyor. Kız kardeşinin yanındayken sıcak, nazik ve kibar biri -muhtemelen gerçek o. Çok az kişinin görebildiği bir adam.

Bakışları aramızda gidip geliyor, sonra tekrar Bel'e odaklanıyor. "Böyle söyleyince korkak gibi görünüyorum. Ama evet, onları benden uzak tutacak birine ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtacak şeylerle uğraşamam. Gerçek bir iş yapmam gerekiyor."

Şimdi kapının pervazına yaslanmış, kardeşine gülümsüyor. "Peki sen nereye gidiyorsun?"

Başını sallıyor ve önce beni sonra da Bel'i iterek yatak odasına doğru ilerliyor. Bel de onu takip ediyor ve bir süre sonra ben çıkıyorum, kollarım hâlâ giysi yığınıyla dolu. Kumaş çok yumuşak ve güzel.

Bana gülümsüyor. "O dolapta hoşuna giden bir şey bulursan Elyse, saklamaktan çekinme. Orada asılı olan kıyafetlerin neredeyse hiçbirini giymedim. Eşyalarımın ve giysilerimin çoğu artık Drew'un evinde olduğu için hâlâ orada asılı duruyorsa muhtemelen önemsemişim bir şey değildir."

Sebastian homurdanıyor, "Hatırlatma bana. Çoğu zaman orada yaşadığın düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ama en azından Değirmen değil."

Bel alay ediyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, şu anda The Mill ve Drew'un evi arasında gidip geliyoruz. Böylece annesini biraz yalnız bırakabiliyor ve zaman zaman kendi başımıza kalabiliyoruz."

"Bu konuşmaya seninle daha sonra devam edeceğim. Zaten geç kalıyoruz." Ses tonunda bir kızgınlık var ve bunun sadece benim yüzümden olduğunu biliyorum. Sebastian Bel'e asla sinirlenmezdi. Kurallarının her birine uymadığında bile.

"Tabii ki. Seni tutmak istemiyorum." Bel gülümsüyor ve Sebastian kapıya doğru dönüyor. Ben de onu takip etmek niyetiyle bir adım öne çıkıyorum ama Bel elini omzuma koyunca duruyorum. Önce eline sonra da yüzüne bakıyorum. Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ama gözleri... endişeli görünüyor... belki de endişeli?

"Kardeşim olduğunu biliyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Seni itip **kakmasına** izin verme, E. Us kadınları

Birlikte kalmalıyız. Yerinizde kalın ve eğer size zarar verirse, bana gelin. Ben arkamı kollarım."

Bel'in bu fırtınalı hayattaki tek arkadaşı olduğunu düşünüyorum ve onu çok takdir etmeme ve benimle ilgilenme arzusunu kabul etmeme rağmen, Sebastian'la kendimi içine soktuğum karmaşaya onu da sürükleyerek onu ve Sebastian'ı asla karşı karşıya getirmeyeceğim.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ve karşılığında ona bir gülümseme veriyorum.

"Sebastian'ın havlaması çok ama ısırması yok. En azından değer verdiği kişilere karşı. Seni korkutup boyun eğdirmesine izin verme." Bana göz kırptıyor ve sonra beni bırakıyor, eli tekrar yanına düşüyor.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama okuyacak zamanım yok. Sebastian adımı bağırmaya başladığında olmaz.

"Geliyorum!" Cevap veriyorum ve arkamda yangın varmış gibi odadan kaçıyorum. Onu koridorda ayakta buluyorum, yüzünde az önceki sabırsız ifadenin aynısı var.

"Sosyalleşmenin zamanı şimdi değil. Zaten geç kalıyoruz lafının neresini anlamadın?" diye soruyor, sonra tekrar yürümeye başlıyor ve beni takip etmeye zorluyor. Yatak odasına döndüğü ana kadar peşinden ayrılmıyorum. İşte orada kendimi kapının hemen dışında duraklarken buluyorum. Bu neden bu kadar kişisel ve mahrem hissettiriyor? Fazla düşündüğümünden eminim, ama daha önce hiç yatak odasına girmemiştim, en azından o içerideyken, ve o zaman bile, sadece alanı temizlemek içindi. Şu anda benden temizlik yapmamı istemiyor ve yorumu anlasam da, bunun dışında bir şey yapmak için odasına davet edilmekten hoşlandığımdan emin değilim.

Topuklarının üzerinde dönerken, kapıda durakladığımı fark etti. Yüz hatlarında saf bir sabırsızlık ifadesi belirdi. "Tanrı aşkına Ely. Odaya gir. Senin belirsizliğin için zamanımız yok."

Belirsizlik mi? Bu kadar kolay mı okunuyorum? Aslında, boş ver. Doğru gelmese de, ne şekilde olduğunu tam olarak kestiremiyorum,

Tereddütlerimi ve şüphelerimi alıyor ve onları bana geri itiyor, bana bir kez daha tüm gücün kendisinde olduğunu hatırlatıyor.

"Kıçını bu odaya sokmanı şiddetle tavsiye ederim, yoksa sonuçları olacak ve söz verebilirim, ne kadar yaratıcı olabileceğini görmek istemezsin."

Sesindeki sertlik beni ürpertiyor ve sözlerini kaplayan uyarıyı görmezden gelmeye cesaret edemiyorum. Vücudum beni dönüp kaçmaya zorlasa da, kendimi onun dediğini yapmaya ve odaya girmeye zorluyorum. Her zamanki odunsu deniz tuzu kokusu havada asılı kaldığında burun deliklerimi gıdıklıyor. Bu kadar acı ve nefret dolu biri, bırakın onun kadar yakışıklı görünmeyi, bu kadar nefis kokmamalı. Yanlış reklam gibi.

Büyük boy yatağına doğru yürürken, giysi yığnını yere bırakıyorum. Şimdi benden ne yapmamı bekliyor? Kıyafetlere bakıyorum ve kıyafetlere bakarak beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyorum. Çoğu gün benimle aynı odada kalmaya bile zor katlanıyorken, birdenbire beni bir yere götürme arzusunun sebebi neydi? İçgüdülerim bana bağılıyor, kabul etmeden önce bunu iyice düşünmemi söylüyor. Ne yazık ki içgüdülerim bu konuda başka seçeneğim olmadığını anlamıyor. Ortada bir "anlaşma" yok.

Gözlerini üzerimde hissetmek dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ne?" Daha iyi düşünemedim ağızımdan kaçırdım.

"Bütün gün orada durup kıyafetlere bakmayı mı planlıyorsun, yoksa onları deneyecek misin? Onların içinde nasıl görüldüğünü görmem ve bu çabaya değip değmeyeceğine karar vermem gerekiyor."

Vay be. Dünya çapında bir pislik, millet.

Kaba cevabından rahatsız olmamalıyım. Benimle ilk kez bu şekilde konuşmuyor ve son da olmayacak. Tek derdi beni aşağılamak, ayakkabısının altındaki bir böcek olduğumu hatırlatmak ve isterse üzerime basabileceğini ve basacağını söylemek.

"Biliyor musun, eğer biraz daha nazik olsaydın..."
Dişlerimi sıkıyorum, ancak o zaman tam burada ve şimdi demek istediğini fark ediyorum. Evet, onun önünde sütyen ve külotuma kadar soyunacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Kibarlık insanı ezdirir. Ben kibar değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden hoşbeşi geçelim. Şimdi şu lanet elbiseleri deneyin."

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve gözlerimi devirmek. Bu adam patronluk taslamanın da ötesinde. Yığılı duran yeşil elbiseyi hızla alıp banyoya doğru dönüyorum. Beni elbiseler içinde görmek istiyorsa, tamam. Umarım berbat görünüyordumdur ve beni yanında götürmek konusundaki fikrini değiştirir. Bir kız hayal kurabilir, değil mi? Daha bir adım atmıştım ki tekrar konuştu: "Hayır Ely, hepsini görmem gerek. Elbiseyi önüme koy."

Hepsini gördün mü? İçimdeki her şey dondu. "Neden banyoda yapamıyorum?"

"Fermuarı kendi başına kaldıracabilecek misin?" Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha tek kelime edemedi o benim üzerimden konuşmaya başlıyor. "Boş ver, yanıt vermene gerek yok. Ayrıca, giysilerin çıkarsa en azından benimle birlikte olacak kadar yeterli olacağından emin olmak istiyorum."

Ya kıyafetler çıkarsa? Beni nereye götürdüğünü sanıyor? Dişlerimi sıkıyorum ve sözlerini duymazdan geliyorum. Sadece beni yıkmaya çalışıyor, beni ağlatıp ağlatamayacağını görmeye çalışıyor. Yapmayı en sevdiği şey bu. Ben kendimi kaybetmeden önce beni ne kadar incitebileceğini görmek. Benden neden bu kadar nefret ettiğinden emin değilim ve bunu düşünmemeye çalışıyorum. Asla cevabını alamayacağım bir şey için endişelenmenin anlamı yok.

Korku karnımda derin yaralar açıyor. Ona hayır demek istiyorum, onun önünde değişmeyeceğimi söylemek istiyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Sesi etrafımda gürleyerek beni terslediğinde dudaklarımdan irkilmiş bir çığlık kaçıyor. "Saklayacak bir şeyin varmış gibi davranmayı bırak. Çıplak gördüğüm ilk kadın sen değilsin

ve son da olmayacaksın."

Tanrım, bu kadar açık sözlü olmak zorunda mı?

"Anlamıyorum..." Başlıyorum ama buz gibi tek bir bakışla sözümü kesiyor.

"Bir şeyi anlayıp anlamaman umurumda gibi mi görünüyor? Kendimi tekrar etmemen konusunda seni daha önce uyardığıma eminim. Beni kızdırmak niyetindeysen, başardın. Seni incitmek istemiyorum Ely, ama beni buna zorlarsan incitirim."

İncitmek mi? İncinmenin neye benzediğini bildiğini sanmıyorum. Öfke yüzeye çıkıyor ve ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Bu kadar küçümseyici olduğu için suratına bir yumruk atmak istiyorum ama pislik babamın borcu ödenene kadar onunla çalışmak zorundayım. Bu yüzden suratına yumruk atmasam da bana taş atmasına da izin vermiyorum.

"Peki," diye homurdanıyorum ve polomun eteklerini kavrayıp bir sarsıntıyla başımdan aşağı yırtıyorum. Aldığım her nefeste göğsüm kabarıyor ve öfkemi ona boşaltmadan önce kontrol altına almam gerektiğini biliyorum ama açıkçası ağızımdan çıkacak her şeyi hak ediyor.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve sutyenimin yırtık dantelinin üzerinde gezinen için için yanan bakışlarını fark etmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Neredeyse B bedenim ve zayıf olmama rağmen aynı zamanda kısıyım. Benim yaşımdaki çoğu kadının sahip olduğu şehvetli kıvrımlardan yoksun olduğumu boş verin. Sebastian için bunun bir önemi yok gibi görünüyor, zümrüt bakışlarının derinliklerinde parlayan arzu korunu fark ettiğimde değil. Birkaç dakika önce orada olmayan bir bakış.

Burada geçirdiğim aylar boyunca Sebastian hakkında bazı şeyler öğrendim. Her duygusunu dile getirmese de, bazı şeyleri derinden hissediyor. Bu yüzden o bakışı biliyorum, çünkü daha önce bir ya da iki kereden fazla oraya koydum ve onun varlığından ne kadar nefret etsem de, bana öyle baktığında nefes almakta zorlanıyorum. Var olmak zor.

Koridordan gelen bir sesin hâlâ açık olan kapıdan odaya girmesiyle o an mahvolur. "Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

Ah, hayır. Sanki bu durum daha da kötüleşemezmiş gibi. Gözlerimi kapatıp pamuklu gömleğimi göğsüme çekerek kendimi onun bakışlarından korumaya çalışıyorum. Ben Sebastian'ın odasında yarı çıplakken elbette bize rastlayacaktı. Masumca, yarı çıplak.

"Bayan Arturo, sizin için ne yapabilirim?"

Gözlerimi tekrar açtığımda bakışlarım otomatik olarak Sebastian'a kayıyor. Sebastian'ın ondan ne kadar hoşlanmadığının onun dışında herkes tarafından bilindiğinden eminim - ya öyle ya da Sebastian'ın umurunda değil. Sebastian ona olan kızgınlığını ve sıkıntısını gizlemek için elinden geleni yapıyor ama bazen maskesi düşüyor, bazen de duyguları o kadar derin ki çatlaklardan sızıyor. Sorunun ne olduğunu ve ondan neden bu kadar hoşlanmadığını sorma zahmetine hiç girmedim, tıpkı benim de onun benden neden nefret ettiğini sorma zahmetine girmedığım gibi. Bazen gerçeği bilmemek daha iyidir. Gerçi ondan bu kadar nefret etmemi gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Kim bilir, belki Tanya da yapmamıştır?

Belki de sırf zevk için insanlardan nefret ediyordur?

Çenesinin gerildiğini ve dişlerinin hafifçe sıkıldığını fark etmemek mümkün değil. Anında taş dönüşüyor, vücudu katılaşıyor, gözleri kısılıyor, benim dışımda herkesin yanında taktığı tipik duygusuz maske yüzüne düşüyor.

Hayır, tüm öfkesini ve nefretini bana saklıyor. Ve bunu bana göstermekten zevk alıyor.

Tanya odanın derinliklerine doğru süzülüyor ve ortamdaki tüm havayı emiyor. Her zamanki gibi tepeden tırnağa güzelce parlatılmış ve bir araya getirilmiş. Bakışları üzerimde toplandığı anda yakut kırmızısı dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Keşke yer beni yutsa ve yatak odama geri tükürse diyorum ama o kadar şanslı değilim.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

SEBASTIAN

A Bir şeyi mi bölüyorum? Beni kızdırmaya başlayan şeylerin listesi gittikçe uzuyor gibi görünüyor. Belki Elyse bu kadar zaman kaybetmeseydi ve Giysi dolabında lanet olası bir iş üniforması dışında uygun bir kıyafet olsaydı, şu anda bu odada onunla ve Tanya ile birlikte olmazdım.

Kimi kandırıyorum ben? Rasyonel olarak, bunların hiçbirinin Elyse'in hatası olmadığını biliyorum, ama bu öyle görünmesini sağlamayacağım anlamına gelmiyor.

Onunla ilgili bir şey ona zor anlar yaşatmam için bana yalvarıyor.

Tanya, teknik olarak teyzem, her ne kadar kendine üvey annem dese de, on aydır bu evde yaşıyor ve bu süre zarfında onu pek görmediğim için yaşamak derken bu terimi biraz gevşek kullanıyorum. Şükürler olsun. Bana, sanki gerçekten umurumdaymış gibi, zamanını burası ve Miami'deki evi arasında dengelediğini söylüyor. Benden uzak durduğu sürece ne yaptığı umurumda değil. Bilinmeyen bir nedenden dolayı son zamanlarda biraz daha fazla takılıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Ona bakmak bile beni hasta ediyor. Bir şişe burbonun içine girip bir daha çıkmayasım geliyor. Çıkacağım.

Evin tapusundaki payını satın almama izin vermesi için onu nasıl ikna edeceğimi bulana kadar şimdilik onunla anlaşıyorum.

"Evet, bir şeyi bölüyorsun ama zaten şu anda bunun için vaktimiz yok, o yüzden özür dilemene gerek yok." Tanya'ya sert bir bakış atıp tekrar Ely'ye bakıyorum, gömleğini nasıl sıkıca tuttuğunu fark ediyorum, elleri gözle görülür bir şekilde titriyor.

Güzel.

Onun korkusuna oksijene ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var çünkü bu kontrolün bende olduğu anlamına geliyor. Ondan besleniyorum ve o da bana bunu o kadar kolay veriyor ki, neredeyse acınacak haldeyim. Ve nereye gittiğimizi öğrendikten sonra onu korkutmak sorun olmamalı. Son birkaç aydır ona karşı yumuşak davrandım ama bazı şeyleri hatırlamasının an meselesi olduğunu biliyorum. Dr. Brooks, anıları bir kez akmaya başladığında dalga gibi gelip gidebileceği konusunda beni uyardı. Ayrıca o geceye ait anılarını bir daha asla geri kazanamayabileceğini söyledi, bu yüzden onun üzerinde kontrol sahibi olmam çok önemli, böylece neyi hatırlayıp neyi hatırlamadığını bilebilirim. Kendi hayatım ve geleceğim onun hatırlamasına bağlı.

"Elyse, git başka neye ihtiyacın olacaksa topla ve hemen geri dön. Yakında gidiyoruz. Yani, bir saat içinde. Ortaya çıkmazsan seni yakalar ve kapı dışarı ederim. Anlaşıldı mı?"

Bana göz kırpmıyor, iri geyik gözleri korku ve belki de başka bir şeyin ipucuyla parlıyor. Şu anda dokunmak bile istemediğim bir şey. Belki de ne zaman boktan bir şey söylesem nefret dolu bakışlarının altına saklamaya çalıştığı uzun bakışlarını ya da gözlerindeki sıcaklığı fark etmediğimi düşünüyordur. Dünyanın geri kalanından saklanmakta iyi olabilir ama benden saklanamaz. Söz konusu o olduğunda her şeyi fark ediyorum. Hatta bazen kendime onun benim çalışanım olduğunu ve bunun sadece bir şekilde sona erebileceğini hatırlatmam gerekiyor. Sessiz, korkak esmer için bir saplantı geliştirmek nihai hedefim için gerekli değil.

Eğer isteseydim, ona sahip olabilirdim. Onu istediğim şekilde, istediğim gibi becerebilirdim, hayır dese ve yapmamam için yalvarsa bile. Sonuçta o bana ait. Yine de kontrollü olmak ve bunu sürdürmek konusunda kendimle gurur duyuyorum. Bu dürtüsel arzulara boyun eğmek onun kazanmasına izin vermekle aynı şey olurdu ve beni bu kadar basit bir içgüdü seviyesine indirmesine izin vermeyi reddediyorum. Ayrıca, sakinle seçim yapmaktan iyi bir şey çıkmaz. Yengem/üvey annem Tanya, amcam açısından bunun kanıtı.

Hemen hareket etmeye başlamayınca ellerimi çırpıyorum ve sestem ürkerek sığıyorum. "Hareket et!" Alay ediyorum. Hemen harekete geçiyor ve odadan kaçıyor.

Odağımı Tanya'ya, seilmeyen teyzeye, evlat edinilmiş anneye, üvey anneye çeviriyorum. Anne, beni büyütmek için hiçbir şey yapmamış, beni doğurmamış bir kadın için cömert bir terim. Beni büyüten, evlatlık babam olarak gördüğüm amcam Mitchell Arturo'ydu. Beni acımasız, sadist bir pislige dönüştürmekle övünen büyükbabam değil ve kesinlikle benim olana sahip olabileceğini düşünen bu kaltak da değil.

Ailem berbat ötesi. Düşüncesi bile başımı ağrıtıyor ama Tanya'nın varlığı unutmaya çalıştığım her şeyi sürekli hatırlatıyor. Birkaç ay önce zamansız ölümünden önce yeniden bağlantı kurduğum annem, beni doğurduktan sonra bir ilişki yaşamış ve bunun sonucunda kız kardeşim Bel doğmuş. Biyolojik babam diğer şaşırtıcı özelliklerinin yanı sıra psikotik ve istismarcı olduğu için annem ondan ayrılmak istemiş. Öz babası olan büyükbabamla bir anlaşma yaparak benim üzerimdeki haklarını devretmiş, velayetimi ona vermiş ve beni onun büyütmesine izin vermiş, büyükbabam da annemin gitmesine ve hayatını istediği gibi yaşamasına izin vermiş. Sanırım istediği de buydu, çünkü tek bir kuruş bile almadan bunu yaptı.

Bu yüzden ondan nefret etme noktasını geçtim. Aslında, bir parçam bu yüzden ona saygı duyuyor. Onun kaçma arzusunu anlayabiliyorum.

Bu yer ve bu insanlar beni geride bırakmak anlamına gelse bile farklı bir varoluş yaşayacaklardı.

Anlayabiliyorum, çünkü şu anda onun kaçmayı başardığı kabusu yaşıyorum.

Bu da beni şu anki duruma geri getiriyor. "Ne istiyorsun, Tanya?"

Gülümsemesi genişliyor, dudakları odanın uzak tarafındaki pencerelerden süzülen öğleden sonra ışığında parlıyor. Ruh halime çok daha uygun olduğu için genellikle perdeleri kapalı tutarım ama biri temizlikten sonra perdeleri açık bırakmış olmalı.

"Merhaba' ya da 'nasılsın?' yok." Uzun kirpiklerini bana fırlatıyor. "Aslında nasıl olduğumu bilmek istememen beni biraz incitti. Bu arada, yatak odanda çalışanlardan birini baştan çıkarıyorsun. Gerçekten, Sebastian. Aklından ne geçiyordu? Skandalı hayal edebiliyor musun? Lütfen söyle bana, neden gömleğini çıkarmıştı?" Sorusunda ve ses tonunda bir şüphe var.

"Bu seni ilgilendirmez; şimdi defol," diye çıkışıyorum ama hemen pişman oluyorum.

Gözleri öldürücü bir öfkeyle parlıyor ve dört inçlik ince topuklu ayakkabılarıyla aramızdaki mesafeyi olağanüstü bir sürede kapatıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun saldırısını tahmin etmeliydim. Neden yapmadığımdan emin değilim. Parmakları yanağımın etine değiyor ve irkiliyorum.

Bu küçük bir hareket, bakmadığınız sürece göze çarpmıyor, ama ihtiyacı olan tek zafer bu. Parmaklarını tenime biraz daha batırarak, tırnaklarını yüzümün yan tarafına doğru nazikçe sürüklüyor. Sıradan bir gözlemciye göre bu bir okşama gibi görünebilir. Bir anne okşaması. Sadece biz aksini biliyoruz.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et Sebastian. Ailenin büyük kötü yöneticisi olabilirsin ama yeterince derine inersen herkesin bir zayıflığı vardır. Seninkini ortaya çıkarmama neden olma."

"Benim hiç zayıflığım yok," diye homurdanıyorum.

"Gerçekten mi?" Başını yana doğru eğiyor. "Bel bir zayıflık değil mi? Peki ya küçük hizmetçi?"

"Elyse senin için bir hiç, Bel de öyle. Seni bir daha uyarmayacağım, Tanya. Eğer benimle uğraşırsan, ben de seninle uğraşırım ve bu senin istediğin gibi bitmez."

"Benimle flört mü ediyorsun?" Sesinde biraz mizah var.

Tabii ki bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Onun için her şey bir oyun.

Ne olursa olsun, bana karşı bir daha asla kazanamayacak. Bel'le birlikte uğruna yaşayacak, savaşıacak bir şeyim var ve Tanya'nın acısının ona da bulaşmasına izin vermeyeceğim. Bel masum ve bu ailenin kirli işlerinin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Sadece sen bunun bir oyun olduğunu düşünürsün."

"Öyle değil mi?" Yüzüme doğru eğiliyor, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Oyun oynamayalı çok uzun zaman oldu, Sebby. Neden beni masanın üzerine yatırıp bir ders vermiyorsun?"

İçim çalkalanıyor, midemdekiler boğazıma tırmanmakla tehdit ediyor. Hayır diyemeyecek kadar aptal ve zayıf olduğum zamanlara geri dönüyorum. Karşı koyamayacak kadar saf ve aptal. O zayıf küçük çocuğun, ondan her zaman korkan ve hala birçok yönden ondan korkan çocuğun parçalanmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

Sen bundan daha
güçlüsün. Ondan daha
güçlüsün. Artık daha
güçlüsün.

Mantrayı kafamın içinde defalarca tekrarlıyor, kelimelere inanana kadar bekliyorum.

"Hadi, Sebby. Oynamak istemiyor musun?" Benimle alay ediyor, nefesi kulağımı okşuyor. Tişörtümün yakasında boncuk boncuk ter birikiyor. Başını hareket ettirirken dudaklarının hayaletini yanağımda hissedebiliyorum.

"Oh lanet olsun. Babandan daha iyi sikişebileceğini kim bilebilirdi?" Sahte göğüslerini yüzüme doğru iterken kulağıma pantolon giyiyor.

Karnımın derinliklerinde biriken zevke karşı savaşısam bile, ondan kaçamayacağımı biliyorum. Orgazm kaçınılmaz.

"Evet! Sikin içimde çok iyi hissettiriyor. Çok iyi, Sebby. Beni dölleriyle doldurmanı istiyorum." Sesi üzerime yağmur gibi yağıyor, gökten asit damlaları düşüyor.

"Sebby.... nereye gittin?"

"Hiçbir yere. Şimdi git. Senden bir bok istemiyorum," diye çıktım.

Elini itebileceğimi biliyorum ve bunu yapmak istiyorum, böylece bir sonraki saatimi cildimi ovarak geçirmek zorunda kalmayacağım, ama yapmıyorum. Beni etkilediğini bilmenin tatminini ona yaşatmayacağım. Zihnim yine dolaşıyor ve kimsenin bana ulaşamayacağı karanlık bir alana kayıyorum, bir yandan da onunla ve onun gibi diğerleriyle uğraşmamı sağlayan sıkılmış ifadeyi takınıyorum. Bugün ya da yarın olmayabilir ama eninde sonunda yerini öğrenecek. Bunu kafasına sokmam gerekse bile, artık bana ait olmadığını anlayacaktır.

Dudakları somurtuyor. "Bu beni çok üzüyor."

Eminim öyledir. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bilmeceleri bırakıp bana gerçekten ne istediğini söylemeni tercih ederim. Neden buradasın?" Düz ses tonum, onun benden çıkarmayı sevdiği duygulardan yoksun.

"Tamam. Özür dilerim. Sadece evde neler olup bittiğini öğrenmek istedim. Hepsi bu."

Ahududu ve Chanel No. 5'in zehirli kokusu duyularımı dolduruyor ve ciğerlerime düzensiz bir nefes çekerken neredeyse öğürüyorum. Anılar bana saldırmaya devam ediyor, beni tekrar uçuruma sürüklemekle tehdit ediyor.

Hayır. Şu anda değil. Elimden geldiğince bastırıyorum, ellerinin, cezalarının, tenime değen teninin anısını gömmeyi umuyorum ama yine de yüzeye yakın bir yerde duruyorlar.

Düşünecek başka bir şeye ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtacak bir şey. Aylardır gidip geldiği ve bugüne kadar neler olup bittiğini hiç umursamadığı gerçeğinden bahsetmiyorum, çünkü onun saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmaya tahammülüm yok.

"Eğer sizi bu kadar ilgilendiriyorsa, o zaman size söyleyeyim. Bir iş toplantısına katılıyorum ve yardımcı olması için Bayan Silver'ı da yanımda götürüyorum."

Gözleri kısılıyor ve başını yana eğiyor. "Neye yardım edecek... ve neden sana yardım etmek için kıyafetlerini çıkarması gerekiyor?"

"İzninize ihtiyacım olduğundan ya da personelikle ne yapıp ne yapmadığımı paylaşmam gerektiğinden değil, ama onu Pound of Flesh'e götürüyorum. Ve siz kaba bir şekilde sözümü kesmeden önce, ona seçtiğim birkaç elbiseyi denetiyordum."

Ona Elyse'i becermeye hazırlandığımı söylemeyi ne kadar çok istesem de yapamam. Bir an için bile olsa kızın rakip olduğunu düşünse, sırf bana inat Elyse'i öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Tanya sadist bir merakla gülümsüyor. "O masum küçük şeyi Pound of Flesh'e mi götürüyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

Omuz silkiyorum. Bunu ben de merak ediyorum.

Tanya'nın bakışları keskinleşir ve sırtışı genişler, bir köpekbalığının gibi keskin beyaz dişleri parlar. "Oh... hayır... onu satacak mısın? Bu durumda işler farklı olabilir. Güzel bir peni getirecektir. Özellikle de masum görünüşlü ve oyuncak bebek gibi olduğu için. Erkekler onu yer ve kemiklerini tükürür."

İnkâr etmek istiyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak ve kaçmak istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Bu sadece tırnaklarını biraz daha derine batırması için onu cesaretlendirecek. "Onunla ne yapacağım beni ilgilendirir. Eğer onu satmak istersem, satarım. Onu başkalarının dikkatini çekmek için kullanmak istersem, bunu yaparım. O benim malım."

Gözleri kısıldı ve çok fazla şey anlattığımı fark ettim. Her zamanki gibi. Bu lanet oyunlardan nefret ediyorum. Kendimi tekrar ediyorum ki belki Ely karşı çıksa bile Tanya bilsin. "O benim malım ve bu nedenle senin ulaşamayacağın bir yerde."

SEBASTIAN

W Omuzlarını silkerek bana yaklaşıyor, etrafımı sarıyor ve parfümüyle beni boğuyor.

Bu, vücudunun yakınlığıyla birleşince nefes almamı ya da kusmamaktan başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor. "Belki şimdilik öyle, ama şunu düşün. Onu satın kendine biraz daha tecrübeli birini bulsan daha eğlenceli olmaz mı? İyi ve sert bir sikişi kaldırabilecek birini? Unutma, neyi nasıl sevdiğini çok iyi biliyorum ve o kız bunu yapamayacak. Onunla işin bitene kadar onu ikiye böleceksin."

Sertçe yutkunuyorum ve onun soğuk gözleriyle buluşuyorum. "Ben iyiyim. Duymadın mı? Bir kızın bekaretini almayı sanat haline getirdim. Kesiklerimi tenlerinde taşıyorlar, gösteriş yapıyorlar, etrafta gezdirmek için beni arıyorlar. Yani hayır, daha tecrübeli birine ihtiyacım yok. Bakire olsun ya da olmasın, onları istediğim gibi beceririm ve bunu yapmak için bana çok güzel yalvarırlar." Ses tonuma bir şekilde misilleme yapmasını bekleyecek kadar ısırganlık katıyorum, ama tek yaptığı gülümsemek, saldırmak için kıvrılan bir kedi gibi tembelce bana göz kırpmak.

"Sevgilim..." Çenemi sıcak eliyle kavırıyor ve başımı geriye doğru itiyor. Neredeyse aynı boydayız.

ama ben ona tepeden bakarken, bu itaatkâr bir duruştan başka bir şey değil.

Başparmağı çenemin altında ve parmağı kulağımın arkasına sabitlenmiş halde, kontrolü sıkı sıkıya elinde tutuyor. "Neden bu kadar güzel olmak zorundaydın ki?"

Hâlâ çenemi tuttuğu için yavaş konuşuyorum ve kelimeleri çıkarmak çaba gerektiriyor. "Yani, baban neden Mitchell yerine benimle evlenmen için seni satmadı? Hep istediğin bu değil miydi?"

Mırıldanıyor. "Belki... çocukken pek bakılacak biri değildin, ama büyüdüğün adama tanık olduktan sonra aynı fikirde değilim. Ben gençken bile baban yaşlıydı. Bu bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil. Aramızda hiçbir duygu yoktu. Onun da kaçamakları oldu, benim de."

Ben irkiliyorum, o da sinirlendiğini bilerek gülümsüyor. "Ben seni bırakayım da toparlan. Silahlarınızı yanınıza aldığınızdan emin olun; bakire olduğunu öğrendiklerinde o küçük şeyi korumakta çok zorlanacaksınız."

Parmaklarını yüzümden çekerek beni tırnağının altındaki bir kırıntıymışım gibi görmezden geliyor ve kapıya doğru dönüyor, topukları yüksek sesle parkeye vuruyor.

"Kimse öğrenemeyecek. Buna fırsat bulamayacaklar."

Omuz silkiyor ama arkasına bakmıyor. "Belki bazı eski arkadaşlarımı arar, başlarına gelecekleri haber veririm."

Tabii ki bunu yapardı. Bana inat olsun diye her şeyi yapar.

Koridorda duraklıyor ve bana sırtarak geri dönüyor. "Ona iyi şanslar. Meraklı küçük şey, değil mi?"

Kapıya doğru koşuyorum ve koridordan merdivenlere bakıyorum ama boş olduğunu görüyorum. Elyse gerçekten dışarıda bizi mi dinliyordu, yoksa Tanya benimle dalga mı geçiyor? Bu noktada yarı yarıya bir şans.

Tiksintili bir nefes alarak yatağın üzerindeki giysi yığınınına bakıyorum. "Yeterli olacaktır. Sadece birkaç günlüğüne gideceğiz."

Aklımın bir köşesi Ely'yi burada bırakmamı, onu almanın sadece daha fazla soruna yol açacağı konusunda beni uyarıyor. Yine de onu Tanya'nın merhametine bırakamam. Onun tarafından bana ihanet etmek için kullanılır.

Hayır. O benim ve benimle kalacak. Başka bir çözüm yok.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Tanya'yla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Kendi çantamı hazırlama zamanı. Temizlikçi teklif etti ama yanlışlıkla dolabımın altına yerleştirilmiş silah dolabını bulmasını istemiyorum. Evde yaşamaya başladığımdan beri dolabıma giysilerimi yerleştirmek dışında bir şey yapamıyorum, zaten bu da çoğunlukla Elyse'in işi.

Sikerler. Bu Elyse'in işi, ona yaptıracağım.

Odadan çıkmak için dönüyorum ve doğrudan onun küçük bedenine çarpıyorum. Onu sabitlemek için kolundan tuttum ve yanında getirdiği eski, yırtık pırtık sırt çantasını fark ettim. Tek yapabildiğim gözlerimi devirmek ve başımı sallamak oldu.

"İkinci el mağazası şıklığında olmayan bir şeye sahip misin?"

İrkiliyor ve bu iyi hissettiriyor. Buna ihtiyacım var. Tanya'nın kemiklerimden söküp aldığı gücü geri almam gerekiyor. Ely'yi pazusundan tutup kaldırıyorum ve o da öne doğru sendeliyor. Yumuşak teninin ve sabun köpüklerinin temiz kokusu ondan yayılıyor. Kalın parfümler yok, beni boğan hiçbir şey yok. Tanya'nın anılarını zihnimden silerek onu içime çekmeme izin veriyorum. Onu gereğinden fazla tuttuğumu fark ettiğimde, küçük bir itmeyle bırakıyorum. Geriye doğru sendeliyor ve ben yatağın yanındaki koltuğa otururken gözlerinde parlayan öfkenin tadını çıkarıyorum.

"Mükemmel zamanlama. Kıyafetlerimi toplamam lazım."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ama ben senin kendi çantanı hazırlayacağını sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Vücuduna ve giysi yığınınına bakıyorum. "Yani, eğer eski hayatına devam etmek istemiyorsan."

yarıda kesilmeden önce ne yapıyorduk?" Cevabının ürpertici bir hayır olacağını bilerek onunla oynuyorum ve beni bir meydan okumayla şaşırtmaya çalışması ihtimaline karşı, bu sefer kapının kapalı olduğundan emin oluyorum.

"Hayır, tabii ki değil." Sesi titriyor ve dolaba doğru yürüyor. Işık karanlık parkeyi kesiyor ve ben sandalyeme oturup onu izliyorum. Elyse'i korkutmanın en sevdiğim eğlence haline geldiğini kabul edersem bu beni nasıl bir insan yapar? Yani, o bana ait olduğuna göre, neden olmasın, değil mi? Sözlü atışmalarımız bazen günü atlatmamı sağlıyor ama bunu asla kimseye itiraf etmem.

Çoğu gün beni ne kadar kızdırsa da Elyse'in güneş gibi parlayan kişiliğine ve azmine saygı duymaya başladım. Her gün karşısına çıkan zorluklara rağmen mutlu olmanın bir yolunu buluyor. Sanki sadece nefes almak ona yetiyor ve sanırım bunu biraz kıskanıyorum. Ya da başına ne gelirse gelsin, bir şekilde kötünün içinde en küçük bir iyilik zerresi bulabiliyor.

Gözlerimi ondan alamıyor gibiyim ve şu anda kanımda kaynayan kesinlikle nefret. Onun mükemmel, kalp şeklindeki kıkına bakarken taşaklarım ağrıyor ve yumruklarım sıkılıyor. Onunla bu lanet evde geçirdiğim aylar başımı döndürüyor.

Nefret. Şehvet değil.

Onun kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini hatırlayın. Bu hatırlatma arzuyu iğrenmeye dönüştürür.

Evet, bırakın tiksinti ve öfke sizi yönlendirsinsin. Arzunun değil. Asla arzu değil.

Üst raftan tasarım bavullardan birini çekip açıyor ve dolabın hemen dışına yerleştirerek kendine hareket edebilecek geniş bir alan sağlıyor. "Kaç gün için hazırlanmalıyım?"

Bu anla ilgili samimi bir şey var... Benim bu kadar yakınımda hareket ederken onu izliyorum.

kişisel eşyaları, onlara dokunan parmakları... kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. "Beş gün yeterli olmalı."

"Beş gün mü?" diye mırıldanıyor. "Beş gün için bavul hazırlamadım."

Omuz silkiyorum. "Fark etmez. Gittiğimiz yerde kıyafet isteğe bağlı." Korkunun mavi gözlerine süzüldüğünü gördüğümde adrenalin damarlarımda dolaşsa bile yüz ifademi boş tutuyorum. Aynı mavi gözler, sanki benimle güvende olacağını onaylayacakmışım gibi, bakışlarıyla buluşmam için bana yalvarıyor.

Evet, korkunu bana ver Elyse. Hepsini bana ver ve içinde boğulmama izin ver çünkü alternatifi çok daha korkutucu.

Başka bir adam onun etinin bir santimini bile izinsiz görse ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok. Gözlerini oyar ve beynini çıkarırdım, böylece anısını zihninden alabilirdim. Kelimenin her anlamıyla, o benim.

Aramızda bir şey olmasına asla izin vermem, ama bunu bilmek zorunda değil, asla da bilmeyecek. Onu kullanmam sona erdiğinde bile.

Dolaba dönüyor ve bir saniye sonra bir avuç takım elbiseyi geri getiriyor. "Gece kıyafeti mi? Sanırım smokin?" Gözleri yatağın üzerindeki kıyafetlere kayd ve ben daha bir şeyler söyleyemeden kendi kendine mırıldandı: "Smokin gerekli."

Sessiz kalıyorum ve eşyalarımı toplamaya devam etmesine izin veriyorum. O sadece bir hizmetçi. Sinir bozucu, inatçı bir hizmetçi. Çoraplarım ve iç çamaşırlarımdan oluşan bir yığın getirdiğinde göğsümde sıcak bir his kök salıyor. Sadece çorap ve iç çamaşırı. Kendine gel. Ama bundan fazlası var. Bunu biliyorum ve eminim o da biliyor. Diğerlerinin aksine, ona güveniyorum ve sahip olduğum en mahrem eşyalara dokunmasına izin verdiğimde bunu gösteriyor.

Bu da bizi dokunmak istemediğim bir şeyin yüzeyine çok yaklaştırıyor. Zamanım olmasa bile dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Telefonumu çıkardım ve en son aramalarımın birine bastım. "Merhaba."

Elyse'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama duraksamıyor. "Şu an boş musun?"

Lee cevap verecek kadar uyandığında telefonda uyukulu bir mırıltı süzülüyor. "Mm...evet, sanırım. Aklında ne var?"

Hınzır bir gülümseme takındım ve Elyse'in bunu gördüğünden emin oldum. Bunu fark etmeyeceğinden değil. Gözlerinin her zaman beni bulmak gibi bir alışkanlığı var. Sanırım benim ona olduğu kadar o da bana uyum sağlamış durumda. "Ah, bilmiyorum. Sen, ben, bir şişe viski. Belki jakuziye gireriz?"

Lee ile bir yere gitme planım yok ama Elyse'nin burada oturup onu bekleyeceğimi düşünmesini de kesinlikle istemiyorum. Kişi listemdeki yirmi kızdan birini arayabilirim ama o aramaları yapmanın getirdiği ekstra saçmalıklarla uğraşacak havada değilim.

Lee, Ely'ye başka biriyle birlikte olacağımı düşündürecek kadar iyi.

Eskisinden daha tetikte olan Lee cevap verir: "Sebastian. Sonunda cazibeme yenik düşersen kesinlikle kabul edeceğim, ama içimden bir ses bunun o olmadığını söylüyor."

Kıkırdıyorum, alçak sesle ve derinden. "Hayır, ondan değil. Bir iş gezisi için şehir dışına çıkmadan önce biraz stres atmaya çalışıyorum."

Göz ucuyla Elyse'in ağzının ince bir çizgiyle sımsıkı kıvrıldığını görüyorum. Toparlanmayı bıraktığında elleri duraklıyor. Ayağa kalktım ve telefonu hâlâ kulağımda tutarak ona doğru yürüdüm. Eğer onun hayatını zindan etmek bir spor olsaydı, şampiyon ben olurum.

Bavula ters ters bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu şekilde yaparsan takım elbiseler kırılacak ve vardığımızda giyecek hiçbir şeyim olmayacak." Deri ayakkabımın burnuyla bavulu kaldırıp deviriyorum ve içindekileri yere döküyorum.

Bu en iyi haliyle bir pislik, ama birinin bunu yapması gerekiyor.

Tombul ağzı açık kalır ve iri mavi geyik gözleri yaşlarla parlar. "Bunu neden yaptın?"

"İlk seferinde doğru yapsaydın, seni düzeltmek zorunda kalmazdım. Şimdi tekrar yap." Yakınına eğilip temiz sabun kokusunu uzun, derin bir nefesle ciğerlerime çekiyorum. Taze. Temiz. Mükemmel. "Ve bu sefer doğru dürüst yap. Ruh halime bağlı olarak bir, belki iki saat içinde döneceğim. Ben gelir gelmez gitmeye hazır olun."

İrkiliyor ve yerdeki dağınıklığa bakıyor ama beni şaşırtacak şekilde ağlamıyor. Olamaz. Buna izin veremem. Aramızdaki bu duvarı korumak istiyorsam olmaz. İyi bir önlem olarak bavulu tekmeliyorum, kıyafetlerin arasından kayarak her şeyi etrafa saçıyor. Gömlekler yerde kayarken kırıış kırıış oluyorlar. "Bunların da ütülendiğinden emin ol. Eğer en ufak bir kırıışıklık bile olursa, tüm çantayı yeniden ütüleni ve yeniden paketlemeni isteyeceğim."

O bebek mavisini gözlerini buz gibi bir bakışla bana çeviriyor. Daha önce fark ettiğim gözyaşları, nefretle karışık sıvı bir sıcaklığa dönüşerek kayboluyor ve ikisini birbirinden ayırt etmemi zorlaştırıyor. Önemli değil. Nasıl olsa gerçekten ne istediğini asla söylemeyecek. Zihninde çılgınlık attığını, bana bağırıp çağırdığını, küfrettiğini duyabiliyorum. Yine de tek yaptığı pislığe dönüp bakana kadar ters ters bakmak.

Kalbimden geriye ne kaldıysa, yaşadığımız her yüzleşmeye karşı parçalanıyor. Onun hayatını kurtardığım gün içimdeki tüm iyilik öldü. Bunu asla bilemeyecek, önemini asla anlayamayacak, ama ayrıntıları hatırlarsa kiminle karşı karşıya olduğunu bildiğinden emin olacağım.

Kendimi başarılı hissederek odadan çıktım. Kendimi yeni halime eskisinden daha yakın hissediyorum. Tanya tüm gücümü çalmanın bir yolunu bulmuştu ama Elyse sayesinde kontrolü tekrar ele geçirmenin bir yolunu buldum. Her yönden berbat bir durum ama güce, iradeye ihtiyacım var ve bunu ondan alarak elde edebilirim.

Elyse söz konusu olduğunda, o güzel geyik gözlerinin içine düşmemin ya da o yumuşaklığa yenik düşmemin hiçbir yolu olmadığını zaten biliyorum.

Ses. Hayır. Bir daha asla. Bir daha kimsenin beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Ne Tanya, ne Elyse. Hiç kimsenin.

Bana sahip olacak tek kişi benim.

ELYSE

■ Bu bir ceza mı? Değilse bile, kesinlikle öyle hissettiriyor. Belki de son zamanlarda hayatın kendisi tarafından yeterince tekmelenmedim? Kaderin beni yakalamaya çalışmasına şaşırmadım ama beni onunla baş başa bırakmak zorunda mıydı? Zalimliğin veliaht prensi. Kötü olmayı profesyonel bir spor haline getirdi. Sadece bana karşı kaba değil ama bilinmeyen bir nedenle en çok bana eziyet etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Keşke bir kez olsun ona cevap verecek, haddini bildirecek cesaretim olsaydı.

Bavulu sertçe tekmeliyorum ve sonra oflayıp pufluyorum, diz çöküyorum ve kumaşta kalan lastik izini siliyorum.

Lanet olsun. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Umarım ayak parmağını bir masaya çarpar ve sonsuza dek dişine bir parça yemek sıkışır...

Bunun gibi aptalca şeyler düşündükçe öfkem azalıyor ve uzun bir nefes verip burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

Belki kendime ondan nefret ettiğimi söylemeye devam edersem buna gerçekten inanırım. Pek olası değil ama bir gün mümkün olabilir. Gerçek şu ki, sizi en karanlık anınızda yanına alan kişiden nefret etmek zordur, size sahip olduğunuz gibi çılgınca bir yanılsama içinde olsa bile.

O bana sahip değil. Kimse bana sahip değil.

İyiliğimi hak etmediğini biliyorum, ama ona sunabileceğim tek şey bu olduğunda biraz vermemek zor. Bu yüzden kıyafetlerini alıp yeniden paketlemek yerine bir öğütücünden geçirmek istesem de, benden isteneni yapıyorum. Kıyafetleri tekrar üst üste koyuyorum, her bir parçayı dikkatlice katlıyorum ve origami hassasiyetiyle bavulun içinde düzenliyorum.

Ama bir daha şikayet ederse çıkıp giderim ve ona kendi eşyalarını toplatırım.

Dışarı çıkıp, eşyalarını toplatmayı ciddi ciddi düşüneceğim.

Her şey düzenlendikten sonra, çoğunlukla kapalı olan banyo kapısına bakıyorum, zemine yayılan bir parça ışık dışında. Benden banyo malzemelerini de toplamamı mı istiyor? Yani... onun pahalı kolonyalarından ya da vücut sabunlarından hangisini paketlemek istediğini nereden bilebilirim ki?

Hayır. Bırakalım da kendisi yapsın. Hata yapabileceğim bir şey daha azalır. Bunun yerine bavula ve içindekilere bakıyorum. İyi, hatta harika görünüyor ama kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum ve onun tarafından azarlanmaktansa görmezden gelinmeyi tercih ederim. Kaygım artmış ve hata yapma korkusu kulağımda çınlarken yere çöküp bavulun önünde bağdaş kurarak oturuyorum.

Sonra giysilerin zaten düz olan hatlarını tekrar tekrar düzeltiyorum. Kendimi her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya o kadar kaptırıyorum ki, kendime geldiğimde kendimi onun ne zaman döneceğini merak ederken buluyorum, sanki onun onayı hayatın ta kendisiymiş gibi. Bu düşüncenin gerçekliği beni yıkıyor ve onun ne kadar acı ve zalim olduğunu hatırlıyorum.

Sıcaklık boynumdan yukarı tırmanıyor, ta ki kulaklarım yanana ve tırnaklarım avuç içlerimi sıkarken kesilene kadar. Neden burada oturuyorum, itaatkâr bir eş gibi söyleneni yapıyorum?

Çantayı devirip ona kendini becermesini söylemek geliyor içimden. Anında pişman olurdum; bunu biliyorum ama bu sıkık herif bana bir köpek gibi emir verebileceğini sanıyor, sonra da zorbalık yapıyor

Bana istediğini yaptırıyor. Ve aptalca, bunu yapıyorum. Evet, teknik olarak o benim işverenim, ama lanet olsun ona, sanki ücretli bir işçiden çok bir evcil hayvanmışım gibi bana emirler yağdırıyor.

Yerden kalkıp dolaba tekrar giriyorum ve bazıları hâlâ kuru temizleme poşetlerine sarılı olan mükemmel ütülenmiş kıyafetlerinin uzun sırasına bakıyorum. Asılı takım elbise ve pantolonların altındaki alçak raflar parlak deri ayakkabılar, spor kıyafetleri ve diğer aksesuarlarla kaplı.

Benim sayemde her şey mükemmel bir şekilde düzenlendi. Ben burada çalışmaya başlamadan ve çamaşırların çoğunu yıkamadan önce de böyleydi - sadece başka kimse onun eşyalarına dokunmuyor. Mutfak personeline göre, odasına ve dolabına girebilen birkaç çalışandan biriyim.

Parmaklarımı kumaşların üzerinde gezdiriyor, tepedeki gömme aydınlatmanın parlaklığının yüzeylerinden yansımaları izliyorum. Dolabın uzak tarafındaki bir kutuda bir dizi saat, kol düğmesi ve mükemmel şekilde sarılmış kemerler duruyor.

Bakışlarım kutunun yanındaki parlak bir şeye takılıyor. Yapmamalıyım... ama yapıyorum - ne derler, merak kediye öldürür mü?

Beni ölmüş bil.

Nesneye bağlıymışım gibi yaklaşıyorum ve bir bıçak kenarının parıltısı bana geri dönüyor. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. Sekiz inç uzunluğunda, siyah bir sapı ve uzun, parlak, gümüş bir ucu var. Daha önce hiç böyle bir bıçak görmemiştim; zaten kimin böyle bir bıçağa ihtiyacı olur ki?

Bunu yapmayın. Dokunmayın.

En iyi kararıma rağmen, elim kendi kendine hareket ediyor ve bıçağı yavaşça alıyorum. Sapını sıkıca kavrayarak, daha iyi görebilmek için yüzüme doğru kaldırıyorum. Bıçak pırıl pırıl, üzerinde kir, kan ya da herhangi bir kusur lekesi yok.

Sebastian böyle bir bıçağı ne için kullanır?

Oakmount'a gelenlerden ve hatta bazı personelden onun

hakkında duyduğum bazı söylentileri düşünüyorum. Kan ve acıya karşı bir ilgisi olduğu söyleniyordu.

Yatak odası, düşünmeyi reddettiğim diğer karanlık şeylerin yanı sıra. Bu düşünce omurgamda bir ürperti yaratıyor. Tamam, bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Mısır pamuğundaki kanı ovarak temizlemenin hatırası yükselirken bile.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, dikkatim tekrar parıldayan bıçağa yöneliyor. Bunlar sadece söylenti, Elyse. Daha iyisini bilsem bile kendime böyle söylüyorum.

Ya bu bıçağı benim üzerimde kullanıyor olsaydı? Hayır, bu aptalca bir düşünce. Arada sırada bana gözlerinde titreyen bir sıcaklıkla bakıyor olabilir, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor, neredeyse her zaman adıma küfrederken ya da emirlerini yerine getirmem için beni itip kakarken değil.

Onunla yatmaktansa bir panterle yatağa girmeyi tercih ederim. Muhtemelen daha az yara alarak çıkardım.

Sapını sıkıca kavriyorum ve bıçağın kenarına bakıyorum, bakışlarım birkaç santim ötede asılı duran süslü giysi dizisine kayıyor. Bu bıçak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bıçağın yün ve pamuğu tereyağı gibi keseceğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ve bu bana nasıl davrandığının en iyi karşılığı olmaz mıydı? Sıkı çalışmamı parçalarken beni nasıl izlettiği. Ahhh, evet. Bakalım sıkı çalışmasının yok edilmesinden nasıl hoşlanacak.

Daha iyi düşünemedim ya da kendimi durduramadan ileri atılıp bıçağı pahalı tasarım takım elbisenin göğsüne saplıyorum, kuru temizleme torbasının plastiğini delip malzemenin içine giriyorum. Bıçağı aşağı çekmek için bir bilek hareketinden başka bir şey gerekmiyor, yünü ceketin kenarına kadar parçalıyor ve çekip çıkarırken pantolona takılıyor.

İyi hissettiriyor. Çok iyi.

Duraklıyorum, yaptığım şeyi düşünürken bıçak birden elimde ağırlaşıyor.

Bu takım elbise muhtemelen binlerce dolara mal oluyor, ancak tek düşünebildiğim bunun asla ödeyemeyeceğim ve giderek büyüyen borcuma eklenen bir başka dolar olduğu. Bu yanlış. Bunu biliyorum. Zihnim

durmamı emrediyor, tepkilerin dengesiz adamın gazabına değmeyeceğini söylüyor, ama umurumda değil.

Kafam iyi ve Sebastian'ın nerede durduğumu bildiğinden emin olmak benim için önemli olan tek şey. Dikkatimi bir sonraki elbiseye çevirerek aynı şeyi yapıyorum, bıçağı kabzası kumaşla buluşana kadar derine ve sertçe saplıyorum - bunda plastik yok. Bıçağın zengin malzemeyi keşişini izlemek neredeyse büyüleyici. Küçük bir intikam ama en iyi intikam. Sonraki iki giysiye saldırıyorum, onları da temiz bir şekilde kesiyorum. Her bir giysi artık kurdelelerden ibaret ve bu göğsümü gururla dolduruyor.

Sonuncusundan bıçağı çıkarırken elim titriyor, parlak gri bir malzeme ışıktaki parlıyor. Onu tam olarak bunu giyerken görmüştüm ve geniş, futbol topu gibi omuzlarına nasıl yayıldığını hatırlayınca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. İçinde çok çekici ve muhteşem görünüyordu.

Artık öyle değil. Dışarıdan büyüleyici ve muhteşem.

Bir adım geri çekilip verdiğim zarara hayranlıkla bakıyorum. Ama içimde zehir ve katran var.

O zaman muhtemelen misilleme olarak beni öldüreceğini anladım. Sonra da pahalı kıyafetlerini mahvettiği için intikam olarak derimi yüzüp giyecek. Bu noktada bu kaçınılmaz. Yaptığım şeyin kanıtlarını saklamanın bir yolu yok. En iyisi itiraf etmek.

Dolabın diğer tarafına bakıyorum. O giysiler hâlâ tertemiz, tek bir kırışık bile yok. Fark etmeyeceğini düşünmek çok mu fazla olur? En azından biz dönene kadar.

Her zaman umut edebilirim, değil mi? Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bıçağı kol düğmesi kutusunun yanına geri koymak için öne doğru eğiliyorum, ama bunu yaparken tutuşumu kaybediyorum ve başparmağım sapından kayarak keskin bıçağa doğru bastırıyor. Parmağımı hemen geri çekiyorum ama artık çok geç. Bıçak derimi çoktan kesmişti ve parmağım boyunca bir acı ve ardından bir batma hissi zonkluyordu.

"Kahretsin!" Nefes nefese kalıyorum ve başparmağımı ağzıma sokup yarayı emiyorum ki yere kan damlamasın. Neyse ki derin değil ama bıçağın parmağımı kesebilecek kadar keskin olduğunu biliyorum.

Kaygılarım ve babamın alkolizmiyle yıllarca uğraştığım için en küçük sese bile dikkat kesiliyorum. Bu yüzden kapının hemen dışında bir çığlık duyduğumda donup kalıyorum, başparmağım hala ağzımda. Korku beni yakalıyor ama içgüdülerim beni yerimde tutuyor.

Ben öldüm. Beni öldürecek.

Yavaşça kendime geliyorum ve bıçağı sakladığım yere geri koyuyorum. Sonra nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yapıyorum. Koşmaya başladım. Dolaptan koşarak çıktım ve kapıyı kapattım ama kapı tam kapanmak yerine çerçeveden sekti ve açık kaldı. İçeri bir bakışta mahvolacağım. Kahretsin, Elyse. Neden bu kadar aptal olmak zorundaydın?

Kendimi bavulun önüne atıyorum ve başparmağımı ağzımdan çekip kıyafetlerine kan bulaştırmamak için kot pantolonumun kenarına sokuyorum. Kıymetli kıyafetlerini kirletirsem bana neler yaptıracağını bir Tanrı bilir. Dolapta bekleyen şeyin ironisi beni daha çok titretiyor.

Bakışlarım kapıya yöneliyor. Ayakkabının haliya sürtünme sesi geliyor, sonra bir ayağın tabanının parke zemine vuruşunun keskin çatırtısı. Beklenti karnımda alçalıyor. Geldiğini ve olacakları durduramayacağımı biliyorum ama bu beni hazırlamıyor.

Kapı telaşla açılır ve içeri adım atar. Hay sikeyim. Başka tarafa bakıp gözlerimi saklamalıyım çünkü onlar vicdan azabıma açılan bir kapı. Kalp atışlarımın ağır gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyor ve ona bakarken paniğin sınırlarındayım, geniş gözlü ve korkuyorum.

Çok korkuyorum. Hiç bu kadar aptalca, bu kadar pervasızca, Elyse'e hiç yakışmayan bir şey yapmamıştım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Bu sadece bir soru, ama ben hala onun sesine takılmış durumdayım,

Ne kadar alçak olursa olsun, beraberinde farklı bir karanlık seviyesi taşır.

Kahretsin.

Başımı sallıyorum ve titreyen ellerime bakıyorum. "Ben değilim." Sesim cızırtılı, yüksek ve aptalca şüpheli çıkıyor. "Yani, bir nedeni yok." İstesem de daha açık olamazdım.

Yaklaşarak başını yana eğiyor, gözlerini kısıyor. "Ne yaptın Ely?"

Lakap karşısında irkiliyorum ama cevap vermiyorum; her zaman yaptığım gibi bu lakabı kullandığı için onu azarlamıyorum da. Bu kadar aptalca bir şey yüzünden tartışmaktansa başıma gelebilecekler konusunda çok endişeliyim. Cevap vermemek iyi bir cevaptır, değil mi?

Yanlış.

Bana dilini şaklattı. "Ah, Küçük Av, ne yaptın sen?"

Bu lakabın daha iyi olduğundan emin değilim ama en azından -babam- beni hiç bu isimle çağırmadı, bu yüzden birinin dudaklarından dökülen bu ses bende kıvrılıp ölme isteği uyandırmıyor.

Bir şekilde boğazımdaki düğümün etrafında yutkunmayı ve kendimi kusmaktan korumayı başarıyorum. "Yok bir şey. İstedığın gibi kıyafetlerini topladım. Şimdi düşündüm de, gitsek iyi olacak. Hemen gitmek istiyordun, değil mi?"

Ayağa kalkmak için dizlerimin üzerine çöktüğümde bana yaklaşıyor ve omzuma koyduğu eliyle hareketlerimi durduruyor. Ağırlığı üzerime çöküyor ve o karanlık, dalgın bakışları bavulun, yatağın ve etrafımdaki zeminin üzerinde dolaşıyor. Lanet bir taziye gibi kokumu alıyor, suçlarımı arıyor.

"Mmm, o kadar hızlı değil. Kıyafetlerimi paketlemek için fazla suçlu davranıyorsun."

Hassiktir. O biliyor. Bir yırtıcı gibi odanın etrafına bakıyor, ancak bakışları dolaba ulaştığında duruyor. Lütfen, Tanrım. Eğer beni bağışlarsanız, bu kadar aptalca başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum... belki bütün bir gün boyunca.

Elini kaldırdığında altımdaki zemin parçalanıyor, omzumdaki baskı kayboluyor. Bu odadan çıkmam gerek. Eğer kaçabilirsem, o zaman iyi olabilirim. O dolaba doğru üç büyük adım atarken ben de hemen ayağa kalkıyorum. Göz ucuyla elini kapıya bastırdığını görüyorum. Kapıyı iterek açıyor ve neden olduğum yıkımı görmemesine imkân olmadığını biliyorum.

Kımılда, lanet olsun, diye emrediyorum bedenime, ama bedenimin kendini dondurmuş olmasından duyduğum çığ korku beni tüketiyor.

"Ne oluyor lan?" Gür sesi kesiliyor ve sanki yolundan çekiyormuş gibi plastiğin yer değiştirme sesi kulaklarıma doluyor.

Sesleri duymazdan gelmeye çalışıyorum ve dikkatle ayaklarıma bakarak kendimi nasıl daha küçük hale getirebileceğimi merak ediyorum. Olan oldu ama cezayı hafifletmek için ne yapabilirim? Çünkü beni cezalandıracak. Daha önce cezalandırmadı ama ben de hiç bu kadar aptalca bir seçim yapmamıştım.

"Elyse..." Kulaklarım yanıyor, ismim keskin bir şekilde vurgulanıyor, tıpkı bıçağıyla kestiğim deri gibi. Bir şey söylememi ya da en azından tepki vermemi beklediğini bilsem de kıpırdamıyorum ve cevap vermiyorum.

Dolaptan çıktığında kafam karıştı. Yüzü tamamen boş; çenesini sıkması, çenesini vurgulaması ve onu olduğu gibi acımasız bir canavar gibi göstermesi dışında hiçbir ifadesi yok. Vücut dili ise bambaşka bir hikâye. Ondan dalga dalga yayılan, beni altına alıp karanlık derinliklerine sürüklemekle tehdit eden öfkeyi gözden kaçırmak mümkün değil. Gözlerim gri bir kumaş parçasını boğmakta olan sıkılı yumruğuna kayıyor. Sanki burnuma doğru ittiği şeyin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi görmem için havaya kaldırıyor. Sanki mantıksız bir intikam eylemiyle kendi mezarımı kazdığımı bilmiyormuşum gibi.

ELYSE

"W Bu ne lan?" Kelimeler sıkılmış dişlerin arasından söyleniyor.

Kendini zor da olsa dizginlediğini söyleyebilirim. Onu birçok kez, çeşitli şeyler yüzünden öfkeli gördüm ve başkalarına karşı kaba ve düpedüz korkutucu olsa da, bana karşı biraz kendini tutuyor gibi görünüyor. Yine de bu, şu anda ondan duyduğum korkuyu azaltmıyor.

Ciğerlerim oksijen ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor ve içime zoraki bir nefes çekiyorum. Yüzü hiçbir şey göstermiyor; sanki bir robot gibi, herhangi bir duygu göstermekten aciz, ama ben daha iyi biliyorum. Öfkesini duyabiliyor, konuştuğu her kelimedede hissedebiliyor ve parmaklarını sıkarken görebiliyorum. Boynunda şişen damarlarda ve gözlerinde yanan intikam alevlerinde görebiliyorum.

Kaç, seni aptal. Çık git buradan.

"Belki de beni duyamıyorsun?" Sinsi dudakları uçlarından yukarı doğru çekiliyor ve tamamen kötü görünüyor. Çıldırmış. Zalim. Kırılmış. "Küçücük beynin ne söylemeye çalıştığımı anlayamıyorsa diye biraz daha yavaş konuşmama izin ver."

Aramızda neredeyse hiç boşluk bırakmadan bir adım daha yaklaşıyor. Titriyorum, tüm vücudum öyle bir titriyor ki dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçiriyor.

"Ne. Ne. Sikeyim. Yaptın. Sen. Yaptın?" Her kelime bir öfke hırıltısı.

Bir şey söylemem, cevap vermem gerekiyor ama yapamıyorum ve bu bile başlı başına dehşet verici. Ne kadar süre orada durup bana baktığından emin değilim, öfkesi içinden taşıyor ve bir kamyon gibi bana çarpıyor. Elini kaldırdığında irkiliyorum, belki bu sefer bana vurur, babamın ve babamın arkadaşlarının yaptığı gibi beni cezalandırır diye düşünüyorum ama onun yerine burnunun kenarını çimdikliyor.

Umut etmeye cesaret edemiyorum. Umut, ekilmemesi gerektiğini çok erken öğrendiğiniz bir tohumdur.

Nefes vererek ciğerlerime titrek bir nefes çekiyorum ve sonra aklımda beliren ilk kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum.

"Özür dilerim. I..."

Elini bırakıp başını sallıyor ve ben de konuşmayı kesiyorum.

Odayı geçip köşedeki koltuğa oturmasını dikkatle izliyorum. "Özür dilemek yok ettiğin kıyafetleri düzeltmez Elyse. Takım elbiselerimi parçalamanın ne işe yarayacağını ya da bana nasıl hissettireceğini düşündün bilmiyorum ama seni temin ederim ki sana yapacaklarımla kıyaslanamaz bile."

"P...lütfen..." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum çünkü aylar önce kendime bir daha asla birine beni incitmeyi bırakması için yalvarmayacağıma dair söz vermiştim ama işte buradayım.

"Şşşt. Bence şu anda çeneni kapalı tutman akıllıca olur çünkü kendimi zar zor dizginliyorum. Ama kendimi kaybettiğimde ne olacağını görmek istiyorsan, durma. Sana yaptıklarımdan hoşlanmayacağına içtenlikle söz verebilirim, muhtemelen ben de hoşlanmayacağım."

Titrek parmaklarımla yanaklarımı yokluyorum ve oradaki ıslaklığı hissediyorum. Şu ana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Bu sadece onun beni gördüğünden daha zayıf görünmeme ve hissetmeme neden oluyor. Ağlamanın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydım ama bedenim bunu yapmıyor.

bunu anlamış gibi görünüyor. Ne zaman savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girse, kendimi hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa içinde buluyorum.

"Aşağı yukarı yirmi bin dolar." Sesi havayı bir kırbaç gibi kesiyor ve ben ani sesle irkilerek sıçırıyorum. "Kesip biçmeye karar verdiğin takım elbiseler bu kadar tuttu ve şimdi babanın borcuna ek olarak bana ne kadar daha borçlusun."

Neredeyse rahatlayarak iç çekecektim. Belki de bu benim cezamdır. Bununla başa çıkabilirim. Zaten hiç ödeyemeyecek değilim. Güç kullanarak sandalyeden kalkıyor ve siyah takım elbise ceketinin düğmelerini ilikleyerek ayağa kalkıyor. Kenarlarını sertçe aşağı çekerek geniş omuzları ve göğsü boyunca geriyor.

"Şanslısınız ki çok fazla zamanım yok, bu yüzden cezanız biz dönene kadar ya da en azından gideceğimiz yere varana kadar beklemek zorunda kalacak. Zaten zamanımız kısıtlı. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde yola çıkmazsak, gitmemizin bir anlamı olacağından emin değilim."

Elini bana uzatıyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttuğu hapi fark edene kadar kafam karışmış bir şekilde göz kırpiyorum.

"Al bunu."

Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Ne olduğu önemli değil. Sana bir şey yapmanı söylüyorum ve bunu yapman senin yararına olacaktır. Bu akşam beni yeterince kızdırdın."

"Hapları sevmiyorum." Benden yapmamı istediği pek çok şeyi yaparım ama bana ilaç vermesine izin vermem.

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan, o saldırdı. Bir eliyle çenemi kavıyor, parmakları yanaklarımda çürükler bırakacak kadar sert bir şekilde batıyor. Ağzımı açıyorum, dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor ve hapi dilimin üzerine bastırıyor.

"Yut."

Sesindeki soğukluk beni iliklerime kadar ürpertiyor ve başımı sallıyorum, ağlamaklı bakışlarım onunkilerden ayrılmıyor.

Onun burun delikleri Flare, ve onun

bakışlar sertleşir için Çelik. "Yut şunu Ely."

İsme kaşlarımı çatıyorum ama hareket etmiyorum. Acı hap dilimin üzerinde eriyor. Eğer almak istemiyorsam, şimdi tükürmem gerekiyor, ama ben bile onun yedek bir planı olmadığını düşünecek kadar saf değilim. Eğer hapi tükürürsem, başka bir alternatif bulacaktır.

Bacaklarından biri benimkinin arasına girdiğinde düşüncelerim değişiyor, vücudu etrafımı karanlık bir pelerin gibi saran bir sıcaklık yayıyor.

O bu kadar yakinken, zümrüt gözlerine bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Gözbebeğinin etrafı daha koyu, tıpkı geceleri yaprak dökmeyen ağaçlar gibi, kenarlarında birkaç altın benekle birlikte daha açık renklere dönüşüyor. O kadar aptalca yakışıklı ki bir bakışta nefesim boğazımda düğümleniyor.

O kadar yakın ki, mükemmel çene kemiği boyunca uzanan hafif kirli sakalı görebiliyorum. Kumlu sarı saçlarındaki altın rengi alnına doğru kıvrılıyor. Lanet olsun. Hiçbir erkek bu kadar güzel olmamalı. Güzelliğinin böylesine öfke ve hiddeti gizlemesi çok kötü. Aldığı her nefes, söylediği her kelime bu ateşle kaplı. Bunu iyi saklıyor, ama ben bunu arayarak büyüdüm, kendimi güvende tutmak için babamda bunu aradım ve her gün onda görüyorum.

"Küçük Av, sabrımı zorluyorsun." Sesi yumuşak ama öfkesi hâlâ her kelimenin altını çiziyor. "Yut, yoksa parmaklarımı o tatlı ağzına sokar ve bu hapi boğazından aşağı sokarım."

O...yapmaz mı? Kimi kandırıyorum ben? Tabii ki yapardı.

Özellikle de az önce yaptığım şeyden sonra. Eminim bu onun için zevkten başka bir şey olmayacaktır. Bir seçim yapmak için zaman azalıyor ve eğer hapi yutmazsam, işler daha da kötüleşecek. Ama basitçe yuvarlanıp bunu kabul etme düşüncesi beni uçucu hale getiriyor. Kötü bir durumdan en iyisini çıkarmaya istekli olsam da, tüm bunlardan canlı çıkmayı başaracaksam, sadece evet demeye devam edemeyeceğimi biliyorum. Bana söyleneni sırf yapmam istendiği için yapmaya devam edemem.

Çizgiler çizmek zorundayım.

Hapı ona geri tükürdüm ve yüzünün can sıkıntısı maskesinden düpedüz öfkeye dönüşmesini izledim. Belki de robotun da duyguları vardır?

"Senden emir almaktan ve bir insan yerine bir eşya gibi muamele görmekten bıktım. Patronum olabilirsin ama bu bana değersizmişim gibi davranılacağı anlamına gelmez." Sözcükler niyet ettiğimden daha zayıf çıktı, ama çıktılar ve önemli olan da bu.

"Benim için oyuncaktan başka bir şey değilsin ve aksini düşünmen senin hatan." Hırlıyor ve gömleğindeki hapı düştüğü yerden alıp iki parmağının arasına sıkıştırıyor. "Madem bunu zor yoldan yapmak istiyorsun..."

"Dur. Beni uyuşturmana izin vermeyeceğim." Panik içime işliyor ve etrafımda dönüyorum ama yatak tam orada ve tek çıkış yolu onun içinden geçmek. Ufak tefeğim ve hızlıyım ama Sebastian istediğini elde etmek için belden aşağı vurmaktan çekinmiyor.

"Bu konuda bir seçeneğin varmış gibi davranmaya devam et. Böylesi daha eğlenceli." Uğursuz bir kıkırdama duyulur ve sonra saldırır.

Onun karanlık ağına kaçış olmadan hapsolmuş durumdayım. Bir adım bile atmadan beni yatağa doğru sıkıştırdı. Ondan kaçmak için acele ederken yatağa sırt üstü düşünüyorum.

Tepki verme süresi benimkinden çok daha hızlı ve ben daha gözümü kırpamadan beni yatağa, vücudunun altına sabitledi. Aletinin sert uzunluğunu kalçamda hissettiğime yemin edebilirim ama bundan bahsetmeyi düşünmüyorum bile.

Kalın parmakları bir kez daha yanaklarıma batıyor ve acıya karşı mücadele ediyorum, ona karşı mücadele ediyorum, beni uyuşturmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum çünkü bir sonraki adımda ne yapacağını kim bilebilir.

"Eğer bunu yaparsan, seni asla affetmeyeceğim. Sana asla güvenmeyeceğim..." Derin nefesler arasında kelimeleri zar zor çıkarıyorum. Gözlerinde hınzır bir memnuniyet parıltısı beliriyor. "Oh, Ely. İlk hatan, bir daha asla güvenebileceğini düşünmen

oldu.

İkincisi beni kızdırıyordu. Şimdi bedelini ödeyeceksin."

Parmakları yanaklarıma daha da batıyor ve acı dayanılmaz hale geliyor.

"Seni gereğinden fazla incitmek zorunda bırakma beni," diye yumuşak bir sesle konuşuyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Tam o anda hapın kalanını alıyor ve dudaklarımın arasından geçirip ağzıma sokuyor. Tadabildiğim tek şey hapın acı tadı ve ona geri tükürmek için ağzımı açıyorum ama o bu sefer hazırlıklı.

İki parmağıyla burnumu sıkıştırıyor ve öne doğru eğiliyor, sıcak, heybetli dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. Beni öpmeyecek, değil mi? Hayır, seni aptal, seni öldürmeye çalışıyor.

Eliyle ağzımı kapatıyor ve gerçek korku başlıyor. Kavrayışına karşı çırpınmaya başlıyorum, ama beni tuzağa düşürdü ve tıpkı bir piton gibi, ben çırpındıkça kavrayışı daha da sıklaşıyor. Uzuvlarımdan ağırlaşması uzun sürmüyor, özellikle de ciğerlerim havasız kaldığında.

"Yut," diye fısıldıyor zalimce.

Bilinmeyen, bana gerçekten zarar vermesinin korkusu nihayet gerçeğe dönüşüyor. İçimdeki mücadele tükeniyor ve değerli havanın olmadığı her saniye beni karanlığa daha da yaklaştırıyor.

Ellerim kollarından kayıyor ve sonunda bedenimin yanındaki yatağa düşüyor. Ciğerlerim yanıyor; beynim hareket etmem, bir şeyler yapmam için bağılıyor ama çaresizim. Biraz daha dayanmaya çalışırken görüşümü siyah noktalar dolduruyor.

"Şu anda kendini görmelisin Ely. Gözlerin güneşte parıldayan soğuk su havuzları gibi ve korkuyla dolu olduklarında daha da güzel görünüyorlar. Oraya benim koyduğum korku." Cevap vermek, ona siktir olup gitmesini, Mars'a uçurtma uçurmasını söylemek istiyorum ama bilincimi kaybettiğimde bana yapabileceklerinden korktuğum için zar zor dayanıyorum.

Tutunmaya çalıştıkça daha da uzaklaşıyorum. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, sonra açılıyor.

Ama yemin ederim, tüm dünya kararmadan önce eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Bırakmanın zamanı geldi... iyi geceler, Av," diye alay ediyor. "Ertelemenin tadını çıkar çünkü uyandığında, hayal edebileceğinden çok daha fazla canavar olduğumu keşfedeceksin. Ben oynamaya hazırım... ya sen?"

SEBASTIAN

W Ne yapıyorum ben?

Tam olarak yapmamam gereken şeyi yapıyorum.
Ely benim için hiçbir şey, hiçbir şeyden daha az.
Onun için

hayatımdaki varlığı, ne kadar kapana kısılmış olduğumu hatırlatıyor.

Eğer bu doğruysa, neden her zaman kendine ondan nefret ettiğini hatırlatmak zorundasın?

Bilinçaltım bugün Rus ruleti oynuyor ve o piçi öldürmeyi düşünüyorum. Elyse'nin tüm bu olaylardaki tek gerçek hatası yanlış zamanda yanlış yerde olması ve bunun tek nedeni de babasının onun orada bulunmasını manipüle etmiş olması. Kendi isteğiyle oraya gitmiş gibi değil. Bunun dışında ondan nefret etmek için başka bir nedenim yok, ancak onun ve bu koşullar yüzünden şu anda aile işinde kapana kısılmış durumdayım.

Her zaman asla yenilmeyeceğimi söylediğim aynı bokun kurbanı.

Kısa bir an için, ben kendi işimi hallederken onu kendi başının çaresine bakması için malikanede bırakmayı düşünüyorum. Ya da onu bir yere gönderebilirim, böylece artık yüzüne bakmak zorunda kalmam. Bu düşünceler aklıma gelir gelmez, onları kovuyorum.

İkisi de çok cazip fikirler ama ikisini de asla yapamam. Onun temsil ettiği şeyden ne kadar nefret etsem de, sırlarımı dünyaya yaymadığından emin olmam gerekiyor ve başka bir kıtada olursa onu hizada tutamam. Bunu ona sahip olma arzumla birleştirdince, durum hiç de iyi görünmüyor.

Vücudu kavrayışımın altında tamamen gevşiyor, gözleri çırpınarak kapanıyor. Nefes veriyorum ve ellerimi yumuşak teninden çekerek kendimi yavaşça üzerinden kaldırıyorum. Eğer ona dokunmayı bırakmazsam, pişman olacağım bir şey yapabilirim.

Yine de, kendime uzaklaşmamı söylesem bile, ayaklarım hareket etmeyi reddediyor. Orada kalıyorum, lanet bir sürüngen gibi dikiliyorum, onun üzerinde geziniyorum ve göğsünün her hafif yükselip alçalmasıyla göğüslerinin şişmesini izliyorum. Kahretsin, şu anda ona yapabileceğim şeyler. Ve beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek - bu sarhoş edici.

Başparmağımı kaldırıp ağzımın kenarında oluşan nemi siliyorum. Onu becerebilirdim, istediğim gibi alabilirdim ve o bunu asla bilmeyecekti. Bilse bile fark etmezdi. O benim, istediğimi yaparım.

Cazibesi o kadar şiddetli ki, daha fazla düşünmeden ona uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin üst düğmelerine dokunarak altındakilere küçük bir bakış atıyor.

Pürüzsüz, porselen teni lamba ışığında bana geri yansıyor ve tek bir parmağımı göğsünün orta çizgisinde gezdiriyorum, boğazının çukurunda çılgınca atan nabızdan başlayıp göğüslerinin hemen altındaki son düğmede bitiyor. Teni, parmağımın pürüzlü yüzeyine karşı ipeksi bir pürüzsüzlükte.

Onu dilimle izlemek istiyorum. Lezzetini keşfetmek.

Nedense tereddüt ediyorum. Daha fazlasını görmek için tek yapmam gereken parmağımı biraz sağa ya da sola oynatmak, kumaşı geri çekmek ve küçük bir memenin tamamı ortaya çıkacaktı. Eminim onu bütün olarak yutabilirim. Kahretsin. Zonklayan

Sikim pantolonumun fermuarına baskı yapıyor, bana beni kızdırsa bile hala beni ihtiyaçla uyandırma gücüne sahip olduğunu hatırlatıyor.

Şimdi kendimi rahatlatmak için mükemmel bir fırsat olurdu. O böyle mükemmel bir şekilde hareketsiz yatarken, çok savunmasız ve çaresiz. Mükemmel bir av.

Boşalmam uzun sürmezdi. Tenine sürebilir, onu tohumlarımla kaplayabilirdim. Onu işaretlerdim. Onu şu an olduğundan daha çok benim yapardım. Uyandığında döllerimin kurumuş kalıntılarını görünce kafası karışır mıydı? İğrenir miydi?

Yoksa tahrik mi? Parmaklarım sanki seçimlerini çoktan yapmışlar gibi pantolonumun düğmesine sürtünüyor.

Onun kazanmasına izin verme. Seni kontrol etmesine izin verme.

Zihnimde küçük bir ses çınlıyor, beni şehvetin puslu sisinden çıkarıp gerçeğe döndüren sinir bozucu bir hatırlatma. Tiksinti içimi kaplıyor. O düşmanım, uzak durmam gereken şeyin ta kendisi. Ona dokunmak, asla bilmeyecek olsa bile, işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Ne yaptığımı bilecektim ve bu da beni yeterince mahvedecekti.

Vücudumdaki tüm dürtülere karşı savaşıarak kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. Ona dokunma isteğimi hafifletmek için parmaklarımı avuçlarımın içine kısıyorum.

Ama lanet olsun, çok güzel. Yüz hatları narin, küçük ve kırılabilir.

Onun hareketsiz bedenine ve harap olmuş dolaba bakıyorum. Öfke kanımda kaynıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Şu anda sahip olmadığım bir şey. Kendime öfke duyma izni vermek, küçük avıma şehvet duymaktan daha kolay. Öfkeye yaslanırsam, belki onu başka şekillerde ne kadar arzuladığımı unutabilirim.

Bakışlarım yerde duran bavula takılıyor ve içindikileri incelemek için hareket ediyorum. En azından yeterince toparlanmış. İçimi çekiyorum ve daha önce onun için ayırdığım kıyafet yığınına yatağın üzerinden alıyorum.

Onun hareketsiz bedenine son bir kez daha baktım ve başka bir bavul almak için en yakına doğru yürüdüm. Ben yokken odasından çaldığım birkaç tuvalet malzemesiyle birlikte giysileri içine atıyorum ve asla çok hazırlıklı olamayacağınız için bir silah, birkaç bıçak ve birkaç yedek şarjör ekliyorum. Bela beklemiyorum ama bu beni kendiliğinden bulmayacağı anlamına gelmiyor.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra, yatağın kenarında durup Elyse'in baygın haline bakarken şoföre gelip çantaları almasını söylüyorum. Yaklaşık on iki saat içinde cehennemden kalma bir akşamdan kalmayla uyanacak. Önemli değil. Otuz beş bin fit yükseklikte çelik bir kutunun içinde sekiz saat boyunca hayvanları, önemsiz hayatı ve her şeyi nasıl mahvettiğim hakkında sızlanmasını dinlemek zorunda kalmayacağımı bilmek buna değer. Aslında bana bu konudan ya da onun geleceğini ne kadar mahvettiğimden pek bahsetmedi ama babasının yaptığı seçimler için beni suçlayacağı günü bekliyorum.

Yatağın yanına çömelip kendimi yapmam gereken şeye hazırlıyorum. Ona dokunmak beni hem iğrendiriyor hem de meraklandırıyor. Onu kollarından tutup kaldırıyorum, omzuma atıyorum, böylece onu arabaya kadar taşıyabiliyorum. Bir tüy kadar hafif, açıkçası benim için fazla hafif ama yeme alışkanlıkları benim önceliğim değildi.

Bunu değiştirmek zorunda kalabilirim.

Ben eğilip onu arka koltuğa yerleştirdikten sonra arkasına geçerken şoför bakışlarını kaçırıyor. Koltuğumda doğruluyorum ve kapıya yaslanmış uyuyan bedenine bakıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve sonra öne doğru eğilip emniyet kemerini ona doğru çekiyorum. Pantolonuna takılıyor ve hayal kırıklığı içinde kumaşı çekiştirerek küçük bedenini yana doğru sarsıyorum. Neyse ki, bu sırada pantolonu biraz yırtıldı.

Önemli değil. Üniformanın parasını o ödemiyor.

Tokayı tekrar yerine oturtuyorum ve koltuğa geri yaslanıyorum, ona sadece bir kez daha bakıyorum. Çok rahatsız görünüyor ve eğer bir kaza geçirirsek boynunu kırmayacağını kimse söyleyemez, ama en azından arabanın sinir bozucu sesini dinlemek zorunda kalmayacağım. Emniyet kemerini takmamın tek sebebi buydu.

Ben de kendime böyle söylüyorum zaten.

Havaalanına gitmek sadece birkaç dakika sürer. Zengin suçlularla dolu bir üniversite şehrinde, her zaman güvenli bir çıkışa hızlı erişim vardır.

Jet hazır ve varışımızı bekliyor. Menajerim her ikimiz için de evrak işlerini halletti ve Londra'ya vardığımızda otele ulaşmamız sadece kırk dakika sürecektir, bu da bize etkinliğe hazırlanmak için yeterli zamanı verecektir.

Havaalanına giderken arabada zaman dilimini tekrar tekrar hesaplıyorum. Birkaç kez kıpırdıyor ve acaba hapi bir iğne ile ikiye katlasam mı diye düşünüyorum ama buna karşı karar veriyorum. Dr. Brooks'tan tıbbi geçmişini biliyorum ama bu geceki etkinlik sırasında uyuşturulmuş ve uykulu olmasını istemiyorum. Onu otelde tek başına bırakacak kadar güvenmiyorum ve aradığım adamın dikkatini çekmek için onu kullanmam gerekebilir.

Şoför kapımı açtı ve Ely'yi yanından almak için arabanın etrafında dolaştım. Yalnız uçuş görevlisi çantalara yardım ediyor ve biz oturup kemerlerimizi bağlayana kadar hem Ely'yi hem de beni tamamen görmezden geliyor.

Bunlar zengin olmanın avantajları. Kabul ediyorum, mecazi anlamda cinayetle paçayı sıyırma yeteneği.

Gerçek anlamda da.

Uçuş görevlisi bana bir viski getiriyor ve kokpit kapısının yanındaki kendi koltuğuna oturuyor. Koridorda ona bakıyorum. Uzun kahverengi saçları tepesinde bir örgü halinde toplanmış ve özenle ütülenmiş üniformasını sırf bu yüzden parçalamak istiyorum.

Ely uyandığında bıçağım kadının boğazındayken güzel uçuş görevlisini becerdiğimi görse ne yapardı? Korkar mıydı? Bu fikri biraz düşündüm. Onu korkutmak bana fayda sağlardı, onu yeterince korkuturdum ki temelli kaçınsın ve beni rahat bıraksın. Ama o zaman işim on kat daha zorlaşırdı, çünkü onu takip etmem ve kimseye bir şey söylemediğinden emin olmam gerekirdi.

Viskimi yudumluyorum ve pistte taksi yaparken pencereden dışarı bakıyorum. Para buradan hızlıca çıkmamızı sağlıyor ve havalanırken zaman hesaplamalarımı düzeltiyorum. Ely her şeyi berbat etmek için elinden geleni yapsa da en azından hâlâ programa uygun gidiyoruz.

Dikkatimi sandalyelerimizin arasındaki küçük cilalı masanın üzerinden tekrar ona yöneltiyorum. Koltuğa yığılmış, kemeri ince kalça kemiklerini sertçe kesiyor. Üzerinde hâlâ ev üniforması var ama sorun değil. Ben hazır olana kadar önemli hiç kimse onu görmeyecek.

Pilot giriş kapısının yanındaki gizli emniyet kemeri işaretini kapattığında koltuğumu gidebildiği kadar geriye yaslıyorum ve sekiz saatlik uçuş için yerleşiyorum. Uçuş görevlisiyle biraz sevişmek ruh halime iyi gelebilir ama eve dönmeden önce yeni birini işe almak zorunda kalmak istemiyorum, bu yüzden şimdilik bırakıyorum ve uykuya dalana kadar pencereden dışarı bakıyorum.

Uyandığımda, buz tutmuş pencerenin dışında gökyüzü karanlıktı. Işıklar sönük. Bakışlarım hala karşı koltukta yığılmış bir şekilde uyuyan Ely'ye takılıyor. Sanki otuz bin fitte kaçmayı başarmış gibi göğsümde bir şey hafifliyor, ama ona ne kadar ilaç vereceğimi hesapladığımda beklediğim gibi hala baygın.

Uçuş görevlisi kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak koridorda bana doğru ilerliyor.

"Bay Arturo." Sandalyemin yanına çömelirken sesi alçak ve yumuşaktı, eteği kalçalarının üzerinde yükseliyordu. "Birazdan iniş yapacağız. Temsilciniz gümrük detaylarının halledildiğini doğruladı." Onu izliyorum

Manikürlü elini kalçamda gezdirdi. "Oraya varmadan önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Hâlâ biraz sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Şu anda yatağına nasıl bir canavarı davet ettiğinden haberi yok. Daha fazla zamanım olsaydı, sırf ders olsun diye ona gösterirdim. Neyse ki onun için yok.

"Vardığımızda her şeyin hızlıca uçaktan indirildiğinden emin olun. Biraz acelemiz var."

Bir kez başını salladı ve bana son bir kez uzun uzun baktı. "Nasıl isterseniz, efendim."

Uçaktan inmek ve Ely'yi hazır bekleyen sedana taşımak sadece yarım saat sürüyor. Yine de havaalanındaki trafik bu süreyi tüketiyor ve yaptığım ilk hesaplamalara göre varıyoruz.

Sorun değil çünkü hâlâ programa uyuyoruz. Ely'yi tekrar omzuma atıyorum ve onu Londra'nın lüks otel lobisinde taşıyorum. Burası Pound of Flesh üyeleri için sık kullanılan bir otel, bu yüzden asansöre doğru ilerlerken kimse itfaiyeci taşımama gözünü kırpmıyor. Kat için düğmeye basıyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. Sorunsuz bir şekilde yukarı çıkıyoruz ve asansörden indiğimde odamız hemen köşede.

Kapı anahtar kartı seyahat acentesinin izniyle valizimdeydi. Ön cebinden çıkarıp bizi odaya sokuyorum, çantalarımız da peşimizden geliyor. Yerleştikten sonra, belboyu el sallayarak gönderiyorum ve kapıyı kapatıyorum, elinde yüklü bir bahşişle bırakıyorum.

Oda, şık ve modern çizgileri ve yatak odasının bir ucundan en-suite banyoya kadar uzanan camlarıyla mükemmeldir. Küçük oturma odasının bile bir tarafı camla kaplı, uzaktan Londra silüetini görmek için daha iyi. Şu anda hava karanlık ama ışıklar binalar boyunca dans ediyor ve Thames Nehri'nden parlıyor.

Artık burada olduğumuza göre rahat bir nefes alıyorum. Bu olayda çok fazla şey var - Mondrake'e ulaşmak ve onu Arturo holdinglerini devralmaya ikna etmek, tüm bunlar olurken

Umarım Bel'i bu işin dışında bırakırım, böylece bağlarımı koparabilir ve sonunda kaçabilirim.

Ailemin varlıklarını ele geçirebilecek güce, nüfuza ve ilgiye sahip tek kişi o ve hayır diyemez. Hatta Ely'yi gözünün önünde sallandırırsam daha da fazla. Söylentilere göre güzel, minyon esmerlere karşı bir ilgisi varmış. Bu yüzden her yıl Pound of Flesh toplantısına katılıyor. Onları genç ve hiçbir şeye bağlı olmadan seviyor, ya da ben öyle duydum.

Ely, bana borçlu ve piç ailesi ortalıkta olmadığı için mükemmel bir yem.

SEBASTIAN

Yatağın yanında duruyorum ve ona bakarken takım elbisemin ceketini çıkarıyorum. Güzelliği -o kırılgan, elf güzelliği- tam da Mondrake'in sevdiği şey. Büyük geyik gözleri

Bir erkeği kendine çeken, sevimli bir düğme burun.

Derin bir nefes alıyorum. Çekiciliği anlıyorum.

Tamamen kırılabilir görünüyor. Çanak çömlek denizinde porselen.

Ceketimi küçük deri bir koltuğun üzerine attıktan sonra gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açıyorum. Ely hazırlanırken üstümü değiştirsem iyi olacak. Dünden, yolculuktan, lanet olası hayatımdan kalan yorgunluk sisini göz kırparak geri alıyorum. Bu boktan gösteriyi yola çıkarmanın zamanı geldi. Yavaşça, haki kaplı kalçasını sallıyorum.

Sarsılıyor ama gözlerini açmıyor. Eğilip elimin yanağıyla hafifçe yanağına dokunuyorum. İhtiyacım olan son şey onun çırpınarak uyanması ve şaşkınlığıyla bana vurması, ama bir an sonra, umduğum kadar kolay uyanmadığı için başka bir seçenek olmadığı anlaşıyor.

Sönük bir iç çekişle yanağına biraz daha sert vuruyorum ama acıtacak kadar değil. Bu işe yaramış olmalı çünkü irkilerek uyandı. Göz kırıyor

Yatakta yuvarlanırken gözleri açılıyor, bakışları bana kilitlenirken ağzından bir inilti kaçıyor.

"Bana ne verdin?"

Aramıza mesafe koyarak uzaklaşıyorum. "Bunun bir önemi yok. Kalkma vakti geldi. Biraz başın ağrıyabilir ama iyi tarafı muhtemelen jet lag yaşamayacaksın."

Gözlerini tekrar kapatıp üst yarısını karnının üzerine yuvarlıyor, sonra oturmak için yukarı itiyor. "Jet lag mı? Ne kadar zamandır dışarıdaydım?"

Gömleğimin düğmelerini açmayı bitirirken bileğimdeki eski Rolex'i kontrol ediyorum. "On saat kadar."

"Saatler mi?" Sözlerimi kendi kendine tekrarlıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Çene çalmayı sevdiğini biliyorum ama bunun için vaktimiz yok. Hemen hazırlanmanı istiyorum çünkü etkinliğin başlamasına bir saat var ve geç kalmak gibi bir seçeneğimiz yok."

Şaşkınlığından gözlerini kırptırıyor, tamamen çıplak göğsüme bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bavulumu bulmak için ondan uzaklaşıyorum. Bizim için bavulları açması için birini tutmak daha iyi olurdu ama kimsenin silahlarıma dokunmasını ya da eşyalarımı karıştırmasını istemiyorum.

"Hazırlanıyorum, sana da bunu yapmanı söylemiştim."

Başımı yana çevirerek omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bir göz kırpma daha, bir uzun bakış daha. Dalga mı geçiyorsun benimle? Onun saçmalıkları için zamanım yok. Onun için biriktirdiğim sabır artık yok oldu. Yatağa geri dönüyorum, gömleğim kaburgalarımın doğru açılıyor.

"Uyan ve hareket et. Banyo şurada." Yatak odasına açılan kapıyı gösteriyorum. "Sana giyecek bir şeyler getireyim."

Korku gözlerinden süzülüyor ve tereddütlerinin arttığını görebiliyorum. "Neredeyiz?"

Çenesini avucumun içine alıp nazikçe sıkıyorum. "Ely, sevgilim, eğer harekete geçmezsen seni bu etkinliğe çıplak olarak sürükleyeceğim."

Şu anda sesimde onun anlayamadığı karanlık bir tehdit katmanı var.

Tekrar gözlerini kırptırıyor ve kelimeler kafasına dank edince yüzünü elimden çekip odanın etrafına bakıyor. Pencereleeri görür görmez bana bakıyor, sonra yatağın diğer tarafına geçip pencerelere doğru yürüyor. Muhteşem bir manzara ve ağzını kapatırken dudaklarından kaçan küçük nefesi yadırgamıyorum.

"Biz... burası... Londra mı?"

"Elbette öyle. Şimdi giyin."

Tabii ki söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor ve ben de onun yanına geri dönüp pazusundan tutarak banyo kapısına doğru sürüklemek zorunda kalıyorum. "Git, yoksa beni gerçekten dinlediğinden emin olmak için seninle birlikte içeri gireceğim."

Boynunu geriye atıp bana bakıyor ve o ilacın kullanımından kaynaklanan olağan bulanıklığı görüyorum. İlaç hala vücudunda, ki biraz daha uyanık olmasına ihtiyacım olmasaydı bu iyi olurdu. Banyoya girerken bacakları sallanıyor ve Tanrı'ya şükürler olsun ki giriyor. Kapıyı arkasından çarparak kapatıyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Başka biri olsaydı, onu şimdiye kadar mahvetmiş olurum, ama ne zaman onu avucumun içinde ezmeyi düşünsem, aklımda o geceden kalma kırık ve morarmış görüntüsü canlanıyor ve ona zarar vermeyi kendime yediremiyorum.

Odanın uzak tarafında, barın üzerinde duran küçük bir kahve makinesi var. Yanına yaklaşıp espresso için düğmesine basıyorum ve altına küçük bir bardak demitasse yerleştiriyorum.

Kahve onu uyandırmalı, uyandırmazsa da benim onu hizada tutan pisliklerimle uğraşmak zorunda kalacak.

Birkaç dakika sonra banyodan çıkıyor ve tereddütle yatak odasını tarıyor, bakışları beni buluyor. Espresso

Makine kahvenin son damlalarını tükürüyor ve ben de küçük fincanı ona götürüyorum.

Onu benden alıyor ve kahverengi sıvıya şüpheyile bakıyor. "Uyuşturucu mu verdin?"

Kızgınlığım bir kez daha artıyor. "Hayır, ilaçlar uzun uçuşta aklımı başımda tutmak ve seni lanet olası çıkış kapağından dışarı atmamı engelleyerek hayatta kalmanı sağlamak içindi. Bu seni uyandırmak için."

"Doğruyu söylediğine nasıl güvenebilirim?"

Onu öldürebilirim. Öldürebilirim.

"Sana yapabileceğin en büyük hatanın bana güvenmek olduğunu söylemiştim, yani burada güven söz konusu değil, Prey. Ben iyi bir adam değilim. Eğer istediğimi elde edeceksem sana zarar veririm. Bana bunu yaptıрма; ne diyorsam onu yap ve beni sorgulamayı bırak çünkü sonuçta bana güvenip güvenmemen umurumda değil. Umurumda olan şey senin uyanman ve kendine çeki düzen vermen. Umurumda olan bu. O yüzden bana güvenme... güven bana. Hepsi aynı şey."

Gözleri kısılıyor, mavisi ışığı yakalıyor ama neyse ki cevap vermiyor. Onun yerine, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi espressosunu yudumluyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum. Fincanı alıp içindekileri doğrudan boğazından aşağı dökmek yerine gözlerimi deviriyorum. "İç şu lanet şeyi artık!"

Belki sınıra ne kadar yakın olduğumu hissediyor, belki de sonunda harekete geçmeye karar verdi; her iki durumda da, bardağı sehpanın üzerine koyup söyleneni yapmaya başladığında şikayet edemem. İşleri hızlandırmak için bavuldan onun için bir elbise çıkarıyorum. "Al, bunu giy."

Duraklıyor ve sonra parıltılı yeşil kumaşı incelemeye başlıyor. "Bu... Bunun Bel'in dolabında olduğunu hatırlamıyorum."

"Tamam mı? Ne demek istiyorsun? Giymek isteyip istemediğini sormadım. Giymeni söyledim."

Mavi gözleri hızla kırpışıyor ve derinliklerine dalmadan önce gözlerimi kaçırıyorum. "Giyemem. Çok kısa; içinde bir kutu bisküvi gibi görüneceğim gerçeğini boş verin."

İhtiyacım olan şey ona söyleneni yapmasıyken duyduğum tek şey şikâyet. Sinirli ve çabuk sinirlenen biriyim ve sadece söylediğim şeyi, söylediğim zaman yapmasını istiyorum.

"Yeter," diye bağıyorum ama sonra ağzımı kapatıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor ve beni bağırarak kadar öfkelenildiğini bir an geç fark ediyorum.

Kontrol için çabalıyorum ve bir şekilde, bu küçük kadın parçası bunu parçalamanın bir yolunu buldu. Söz konusu o olduğunda, bir anda sıfırdan yüze çıkıyorum.

Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce sakinleşmem gerekiyor. Temiz oksijenin onu boğmamı engelleyeceğini umarak ciğerlerime düzensiz bir nefes çekiyorum. Hayır, yardımcı olmuyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve o rahatlama hissine gömülüyorum. Tamam... Hadi tekrar deneyelim. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve bu sefer önce yere, sonra tekrar yüzüne bakıyorum.

Rastgele bir yağmur fırtınası gibi, öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı geri dönüyor ve içimden akmakla tehdit ediyor. Bir elimi sarı saçlarımın dağınıklığında gezdiriyor ve tellerini acı verecek kadar çekiştiriyorum. Sadece Ely. Sadece bu sinir bozucu kadın-

Sikeyim.

Bu artık bitecek. Hepsi. Derimin altına girmesine ve beni içten dışa çözmesine izin vermeyi reddediyorum. Artık onu tehdit etmek yok. Daha fazla bahane yok. Rolümü oynama vakti geldi. Ona gerçekte kim olduğumu gösterme zamanı.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum..." Sesi titriyor, ince bedeninde yavaş bir titreme dalgalanıyor. Korkuyor ama vücudunda kalan ilaçlar onu daha cesur, daha esnek yapıyor.

Üst dudağımı hırıldatıyorum ve ona doğru bakıyorum. "Sorun da bu zaten. Bana zor olmaya çalışmadığını söylüyorsun ama yine de zor oluyorsun. O yüzden bunu senin için kolaylaştırmama izin ver..." Uzanıyorum.

Her zaman yanımda taşıdığım bıçak için. Küçük bir sustalı ama işimi görür.

Pantolonumdan çekip çıkarıyorum ve hızlı bir hareketle açıyorum. Bıçak havayı bir çırpıda kesiyor. Elyse bir solukla tepki veriyor, mavi gözleri korkuyla parlıyor. Bir adım geri atıyor ve bir av olduğu için içgüdüleri ona kaçmasını emrediyor. Bir yanım ona bunu yapmasını söylemek istiyor.

Yap hadi. Kaç, Küçük Av. Bu seni avlamayı ve istediğimi almayı daha eğlenceli hale getirecek.

Diğer yanım, daha akıllı başında olan yanım, onun kaçışının iyi sonuçlanmayacağını biliyor, benim için evet, ama onun için pek değil, Bu yüzden tamamen farklı bir yoldan gitmeyi seçiyorum.

Bıçağın ucunu ona doğru tutuyorum. "Önce neyi çıkaracağım?"

"Ne?"

"Beni duydun Ely! Gerçekten bu kadar zor mu? Şu lanet elbiseyi giy, yoksa seni etkinliğe çıplak götürürüm ve inan bana Küçük Av, burası çırılçıplak gitmek isteyeceğin türden bir yer değil. Bu, birilerinin senin satılık olduğunu ya da daha kötüsü, onların oyunlarından birinde oynamak istediğini düşünmesine yol açabilir. Seçim senin: Ya bana ait olacaksın ya da bir yabancıya. Ama oyalanmayı bırak, yoksa seçimi senin yerine ben yaparım."

Kendimi daha da yaklaştırarak bir adım daha atıyorum. Bıçağın ucu banyodan odayı aydınlatan loş ışığa takılıyor. Parıldıyor ve bir an için üzerindeki kanla neye benzeyebileceğini merak ediyorum, ama bu görüntünün zihnimde çiçek açmasına izin vermeden önce kayboluyor.

Ona bakarak, bıçağı yavaşça kalp atışlarının boğazının çukurunda çılgınca bir dövme gibi attığı noktaya bastırıyorum.

"Senin seçimin ne, Prey?"

ELYSE

TÇeliğın soğuk kenarı tenimi sıyrıyor ve bir sonraki hamlesini bekleyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Belki keskin bıçağı bakmazsam, beni onunla kestiğinde o kadar acıtmaz. Anılar akıyor, başka bir bıçak, başka bir zaman ve ben dişlerimi sıkarak onları uzaklaştırıyorum. Baş edemiyorum

şu anda onlarla.

İşte bu kadar. Tüm kıyafetlerini mahvetmemin, ukalaca sözlerinin, bana her baktığında dişlerini gıcırdatmasının, sanki varlığım ona bir yükmüş gibi davranmasının karşılığı bu. Günahlarımın bedelini ödeme vakti geldi ve onun para birimi kan.

Gömleğimin parçalanırken çıkardığı keskin, kaygan ses nefes alış verişlerimi kesiyor. Gömleğimin kalıntılarını yırtıp çıkarırken soğuk hava tenime değiyor. Gömlek kollarıma takılıyor, bükölüyor ve malzeme etimi sıktıkça acıtıyor, omzumdaki kurşun yarasının yakınında daha da fazla.

"Kahretsin," diye küfrediyorum ve yırtık kolları kendim çekebilmek için dönüyorum. "Kahretsin Sebastian, bunu yapabilirim." Kendi sesimdeki düşmanlığı zar zor fark ediyorum.

Korku ve uyuşturucular öyle mükemmel bir kendine düşkünlük fırtınası yaratıyor ki, bir an için kime bağırdığımı unutuyorum

at.

Bana buyurgan bir kaş kaldırdı ve bıçağı çevirdi. keskin kenarı bileğinden aşağıya bakacak şekilde ustalıkla avucunda tutuyor, sonra pantolonumun belini tenimden uzaklaştırıp aşağıya doğru kesiyor. Tırtıklı metal daha fazla kumaşı keserken, çeliğin düz kenarı kalça kemiğime sürtünüyor, ince haki çok kolay bir şekilde yol veriyor.

Kesmek veya yırtmak yerine neredeyse soyuluyor.

Çıplak tenimde daha soğuk bir hava öpücüğüyle karşılaşıyorum ve hem soğuktan hem de gözlerinde parlayan ve bana yansıyan vahşi bakıştan ürperiyorum.

Pantolonumun kurdeleleri ince kalçalarımın sallanıyor ve diğer tarafını kesmek için hareket ediyor. Çok ileri gitmeden ve beni gerçekten kesmeden önce buna bir son vermem gerekiyor. Ellerimi kaldırıp ona yalvarıyorum.

"Lütfen, bırak ben yapayım. Buna gerek yok." Sesime bir miktar sakinlik katmaya çalışıyorum, bunun bir şekilde ona da yansımaları umuyorum ama sözlerim nefes nefese ve titrek çıktığında başarısız olduğumu anlıyorum.

"O zaman yap şunu Ely, yoksa ben senin için yapmaya devam ederim. Sana dalga geçmediğimi söylemiştim. Bugün senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok, alçakgönüllülüğün de umurumda değil."

Sonuç olarak, alçakgönüllülük söz konusu olduğunda, sanırım işleri oldukça iyi idare ediyorum. Burada çoğunlukla çıplağım ve şimdi düşünüyorum da... lanet olsun, vahşi hayvan patronumun önünde pamuk parçalarından başka bir şey olmadan duruyorum. Sertçe yutkunuyorum ve pantolonumun kalıntıları hızla çıkarıyorum. Sonra ellerimi kullanarak çıplak olan tüm bölgelerimi kapatıyorum.

Yeşil elbise önce görüşümü, sonra yüzümü dolduruyor; payetler ellerimin arasına düşmeden önce yanağımı usulca tırmalıyor. Refleksle yakalıyorum ve tekrar bakabilmek için kaydırıyorum. Kahretsin. İlk gördüğümünden beri bir şekilde daha fazla yer kaplamadı.

"Ben üstümü değiştirirken sen de giyin; sonra gidiyoruz." Sesi şimdi daha sakin ama bu güvenmediğim türden bir sakinlik.

Hâlâ gözlerinde manik bir parıltı ve elinde keskin bir bıçak varken olmaz.

Dikkatimi tekrar elbiseye veriyorum, ince kumaşı inceliyorum. Bunu giymemin imkanı yok. Herkes yaralarımı görecek, babamın bana verdiği yaraları. Omzumdaki hala kırmızı ve hassas kurşun yarasından ve... şu anda düşünemediğim diğerlerinden bahsetmiyorum bile.

Bacaklarımı uzun zamandır tıraş edemediğimi boş verin, omzunuzdaki tendonları bozmak bazı ince motor fonksiyonları kısıtlıyor gibi görünüyor. Sebastian'a dönüp bakma riskini göze alıyorum. İçimden bir ses, tüm bunları ona açıklamaya çalışırsam atom bombası gibi patlayacağını söylüyor.

Sebastian'ın hırçın ve öfkeli sesi beni karanlıktan çekip çıkarana kadar orada ne kadar süre donmuş bir şekilde durduğumu, elbiseyi avucumun içinde sıkıca tutup bir çözüm bulmaya çalıştığımı fark etmiyorum.

"Ely, dalga geçmiyorum," diye uyarıyor, sesi artık tehditkâr, zorlukla dizginlenen sakinliğinin tüm ipuçları yok olmuş.

Ben kıpırdamayınca yaklaşıyor, pantolonumun kalıntılarını tekmeleyerek ayağından uzaklaştırıyor. Bakışları vücudumu boydan boya tarıyor ve yumuşak beyaz pamuklu iç çamaşırlarıma küçümseyici bir bakış atıyor. En azından bir şey söylemiyor. Onun yerine gömleğimin geri kalanını yırtıyor. Bıçakla sütyenime bir hamle yaptığında başımı sallıyorum ve küçük bir adım geri çekiliyorum. Göğüslerimi koluma yaslıyorum, elbise arada sıkışıyor.

"Lütfen..." Onunla mantıklı konuşmaya çalışıyorum.

"Yalvarma Ely. Bunun üzerimde istediğin etkiyi yaratmayacağını şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

İçimi soğuk bir korku kaplıyor ve ciddi olduğunu bilsem de anlamasına ihtiyacım var. Ona itaatsizlik etmek istediğimi değil, daha çok rahatsız olduğumu anlamasını istiyorum. "Lütfen Sebastian. Giyinmek istemediğimden değil. Sadece... Bunu giyemem."

Sebastian bir adım daha yaklaşarak, "Yapabilirsin ve elbiseyi giyeceksin," diye emrediyor.

Çıplaklığımı daha fazla korumaya çalışıyorum ve hissettiğim utancı bir kenara bırakıyorum. "Kurşun yarası yüzünden uzun zamandır bacaklarımı tıraş edemiyorum ve parmaklarım eskisi kadar iyi çalışmıyor. Tıraş olmak acıtıyor ve pis bir iş. Yapamıyorum ve anlamını beklemesem de, kıllı bacaklarla böyle güzel, kısa bir elbise giymeyeceğim."

Gözlerine karanlık bir şey giriyor ve bakışlarını ellerimle kapatamadığım tüm çıplak tene indiriyor. Omuzlarının sıkı çizgileri belli belirsiz düşüyor.

"Tıraş bıçağından daha büyük bir şeyle tıraş olmayı denediniz mi? O şeyler çok küçük ve titiz."

Ona göz kırpıyorum. Başka neyle tıraş olacaktım ki? Gözlerini deviriyor ve bıçağını kabzası bana bakacak şekilde göz kamaştırıcı bir hızla çeviriyor. "Bunu dene."

"Beni duymadın mı? Jileti kontrol etmek için gereken ince motor becerilerine sahip olmadığımı söyledim. Eğer o şeyle tıraş olmaya çalışırsam, kan kaybından ölürüm. Ayrıca, şu anda bana keskin bir şey vermek istediğine gerçekten emin misin? Bağırsaklarına batırıp sonra da eve gidebilirim."

Tek omzunu silkiyor ve her nasılsa bu onda zarif görünüyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Küçük Av."

İyi bir zaman mı? Ellерinin sert dokunuşu belimi çevrelediğinde söylediklerini sindirecek zamanım bile olmamıştı. Bir anda, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve parlak ışıklı banyoya taşıyor. Odayı hızlıca tarıyorum, her yerde altın vurgular ve mermerle ne kadar büyük ve lüks göründüğünü fark ediyorum. Lavabonun üzerinde küçük deri bir tuvalet çantası, yanında beyaz bir alışveriş torbası ve onun yanında da bir el havlusu duruyor.

Beni tezgâhın üzerine yatırdığında bir gıcırtı çıkarıyorum, soğuk taş çıplak kalçalarımın baskı yapıyor.

Şu anda ne oluyor?

Üzerinden ısı yayılıyor ve istemsizce titriyorum. Bu kadar yakın olmamalıydı ve özellikle de elleri üzerimde olmamalıydı.

Uzun parmakları kalçalarımın ulaşana kadar yanlarımdan aşağı iniyor ve onları tam dizlerimin üzerinde kavıyor. Yarım saniyeliğine bir hayalin içinde kayboluyorum ve sonra onları ayırmaya çalıştığında bir kabus dönüşüyor.

Tamamen içgüdüsel olarak, onları tekrar sıkıca kapatmak için hareket ediyorum ama sonra gözümün ucuyla onun daralan bakışlarını ve sıkılmış çenesini yakalıyorum.

"Gerçekten bu konuda benimle dövüşmek istiyor musun? Ben daha güçlüyüm, daha hızlıyım ve seni istediğimi yapmaya zorlayabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım."

Sorun yok, Elyse. Sorun yok.

Zihnimde kabaran panikle nefes almak için kendimi zorluyorum. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamam ama en azından bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ya da en azından henüz vermedi, o yüzden aksini düşünmek için bir nedenim yok.

Başımı sallıyorum çünkü beynim tutarlı kelimeler üretme noktasını geçti.

"Güzel. O zaman iyi bir kız ol ve sana söyleneni yap."

İyi kız mı? Bu iki kelimedeki beni sakinleştiren şey nedir? Çok derinlemesine araştırmamaya çalışıyorum, ama bu kelimeleri söyleyen kişi genellikle bende tam tersi bir etki yarattığından zor oluyor. Lütfen bana bir övgü saplantısı geliştirdiğimi söylemeyin. Yutkunuyorum ve tezgâhtaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, sonra yavaşça bacaklarımı yeniden ayarlamasına izin veriyorum.

Sıcak bakışlarını çıplak tenimde hissedebiliyorum ve elini kaval kemiğimin önünden geçirip dizimin üzerinde gezdiriyor. "Mmm. Çok küçüksün Ely. Minik ve kırılabilir. Küçük bir porselen bebek gibi."

Çenemi kaldırıyorum ve benden geriye kalanları görmesine izin veriyorum. "Görünüş çok aldatıcı olabilir. Düşündüğünüzden daha güçlüyüm."

Bir şey arıyormuş gibi bacaklarımdan yüzüme bakıyor ama sonra gözlerini kaçırıyor.

Musluğu açtığında, tıpanın tırnağını çektiğinde ve lavabonun dolmasını beklediğinde bağlantı koptu. Tüm bu süre boyunca gözlerini sudan ayırmıyor ve o bunu yaparken bakışlarıyla karşılaşmak zorunda olmadığım için şükrederek iç çekiyorum.

Yüzüne bakmakla ellerine bakmak arasında dağlar kadar fark var ve sağ bacağımı nazikçe ovmadan önce beyaz bir bezi suda ıslatan zarif ellerini izlerken midemde garip bir rahatlık ve zevk kombinasyonunun kıvrıldığını hissediyorum.

O da lavabonun yanında duran tuvalet malzemelerinden eline aldığı bol köpüklü sabunla aynısını yapıyor. Birden bunun ne kadar samimi olduğunu fark ediyorum ve bir şeyler söyleme ihtiyacıma engel olamıyorum.

"Buna gerçekten gerek yok," diye takılıyorum, nasırlı avuçlarının ıslak, kaygan tenimde bıraktığı his dışında her şeye odaklanmaya çalışarak.

"Gerekli olmasaydı bu konuyu açmazdın," diye karşılık verirken bıçağı suya daldırırken dikkatini tam olarak vermeyi sürdürüyor. Bıçağı çevirip sabunlu kaval kemiğim boyunca ve dizimin üzerinden geçirip kıvrıma ulaşmadan hemen önce durduğunda nefesimi tutuyorum.

Bu hareket beni büyüledi. Bileğinin bir hareketiyle, sanki cildimin üzerinde keskin bir bıçağı kaydırıyormuş da bir resim çiziyormuş gibi sürdürdüğü kasıtlı kontrole. Duruladıktan sonra, cildim kayganlaşana ve tepedeki parlak ışıklarda parlayana kadar işlemi dikkatlice, metodik olarak tekrarlıyor. Dizlerimin etrafında şaşırtıcı derecede nazik davranıyor ve hatta uyluğumun iç kıvrımını tıraş ediyor. Keskin bıçak uyluğumla amımın birleştiği yere yaklaştıkça irkiliyorum.

O yukarı tırmandıkça kalp atışlarım hızlanıyor ve tezgâhı daha sıkı kavriyorum.

Bir şeyler söyle. Ona durmasını söyle.

Tek bir yanlış hareket ve kadınlık organların sonsuza dek yok olur.

Yemin ederim ki sırf zevk için bıçağa baskı uyguluyor çünkü sanki **b ı ç a ğ ı** daha sert kayıyormuş gibi hissediyorum.

Titreyen kaslar. Amımın kenarına ulaştığında duraklıyor ve ben korkudan donmuş bir halde ona bakıyorum. Bana bakıyor ve yüzeyin hemen altında kalan yırtıcıyı görebiliyorum.

"Kontrolün kimde olduğunu asla unutma." Kelimeler fısıltı gibi, ama zihnimde yankılandıkları için bağırması da olabilir.

Bu bir uyarı, ne olursa olsun onun merhametine kaldığımı hatırlatıyor. Ben ciğerlerime zorlukla tam bir nefes çekebilirken o tereddüt etmeden diğer bacağına geçiyor.

Aynı işlemi tekrarlıyor, ancak bu sefer dizlerinin üzerine çökerek ayak bileklerimin etrafındaki saçları dikkatlice kesiyor.

Kahretsin, neden bu kadar güzel olmak zorunda? Saldırmak için en iyi pozisyonu almak için orada olduğunu bildiğim halde neden benim için dizlerinin üzerinde bu kadar iyi görünüyor? En çok acı ve ıstıraba neden olmak için en avantajlı pozisyon. Bunun için yaşıyor, insanları incitmek için, beni incitmek için. Dokunuşu nazik olsa bile, her zaman arka planda gizli bir tütün dumanı gibi kalan acı ve ıstırap vaadi vardır.

İkinci ayağı da bitiriyor, sonra lavaboyu temizliyor, bezi yeniden ıslatıyor ve cildimde kalan sabun kalıntılarını siliyor.

Şimdi iş bittiğine göre, tek düşünebildiğim ona bunu neden yaptığını ve karşılığında benden ne beklediğini sormak. Ama büyüü bozmak için kendimi zor tutuyorum. Sessizliği bozmak ve ağzından yeni ne çıkacağını görmek için.

"Koltuk altlarınızı da yapmamı ister misiniz?"

Nedense bu soru karşısında yüzüm ve kulaklarım daha çok yanıyor. Doğrudan iç çamaşırlarımla kaplı amıma baktı, bacaklarımdaki tüyleri tıraş etti ve şimdi o bıçağı koltuk altlarımda gezdirdiği düşüncesiyle kızarıyorum.

Hadi, Elyse.

"Hayır," diyorum ona. "Ben iyiyim. Orası daha küçük bir bölge, bu yüzden genellikle orayı tıraş edebilirim."

Bir kez başını sallıyor ve dikkatini ellerini yıkamaya veriyor. Ellerini kuruladıktan sonra tezgâhın diğer tarafına attığı elbiseyi kaldırıp bana uzatıyor. Almak için öne doğru eğiliyorum ama elini sallıyor ve onun yerine üstünü açıp başımın üzerinden geçiriyor.

"Ben yürümeye başlayan bir çocuk değilim. Kendi başıma giyinebilirim."

Gözlerini kısar. "Eğer yapabilseydin, şimdiye kadar çoktan giyinmiş olurdun, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve elbiseyi kalçalarımın üzerine yerleştirmesine izin veriyorum. Sütyenimin askılarına bakıyor, sanki onları da kesmek istiyor, ama bunun yerine bir uzman gibi uzanıp çözüyor. "Sütyensiz de giyebilirsin; elbisenin yeterince kapatıcılığı var."

Kaşlarımı kaldırarak ona soruyorum. "Memeleri dışarıda koşturmayan adam söylüyor bunu."

Ağzının kenarı zar zor seğiriyor. "Yeterince adil, ama yine de onsuz gideceksin."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz ve tartışmanın bir anlamı yok. Şu anda değil, kalçamın yanındaki tezgâhta duran bıçağın parlaklığı ve gözlerinin tenimde gezinip durması, sanki bir şekilde beni tımar ederek vücuduma daha önce sahip olduğundan daha fazla sahip oluyormuş gibi.

Sanki bu küçük hareket aramızdaki bir şeyi değiştirdi. Henüz ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama şimdi daha da korkuyorum. Tam olarak ondan değil. Ama bu duygudan, bilinmeyenden.

O uzaklaşırken ben titriyorum ve bunu saklayamıyorum. Onun da gördüğünü biliyorum.

"Acele et, yoksa en başta söz verdiğim şeyi yapar ve seni yanımda sürüklerim, kıyafetli ya da kıyafetsiz." Sonuncusunu neredeyse gönülsüzce söylüyor, sanki zaten başka bir yerdeymiş, başka bir şey düşünüyormuş gibi.

İçindeki canavarı daha fazla ortaya çıkarmak istemediğim için bir kez başımı sallıyorum. Onu zaten yeterince zorladım ve kendimi tanıdığım kadarıyla, onu daha fazla kızdırmak için çok fazla şey gerekmeyecek ve onunla geçirecek koca bir akşamım var.

SEBASTIAN

Sıslak bezi hala elimde sıkıca tutarken ve diğer elimde bıçakla banyodan çıktığımı fark etmiyor. Beri I değildi. hakkında için ayrılmak o içinde onun mülkiyetinde. Kıyafetlerime ne yaptığını gördüm ve kendimi korumak için çok daha çevik ve yetenekli olmama rağmen, onu zorladığımda elini kırmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Bıçağı bırak.

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve ipucunu alıp içeride kalması için dua ediyorum. Eğer şimdi sözümü keserse, kendimi durdurmamın hiçbir yolu yok. Avuçlarımın altındaki kaygan, sabunlu teninin hissi hâlâ zihnimde bu kadar tazeyken olmaz.

Ortak bir süitte mahremiyet için çok fazla yer yok, bu yüzden yaratıcı olmak zorundayım. Dolaba girip kendimi içeri kapatmadan önce lavabonun açıldığını duyana kadar bekliyorum. Küçük bir dolap ve huzurlu bir an geçirmek için mükemmel bir alan. Sırtımı kapıya dayayıp rafta asılı duran pelüş beyaz bornozlara bakıyorum.

Neden onun için bu kadar zayıfım? Onun tarafından nasıl bu kadar tüketilebildim ki, beni ya içinde yaşayacağım ya da tamamen kontrolü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağım sınıra bu kadar yaklaştırmasına izin verdim.

Pantolonumun fermuarını açmam ve ağrıyan sikimi dışarı çekmem iki saniyemi alıyor. Neredeyse

rahatlamaktan inliyordum.

Yumrukladığımda tenimdeki sürtünme, elimi uzun, kalıcı bir vuruşla yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Yine de yeterli değil. İçimde yanan arzu közü sönmüyor ama o patlamayı, ateşleyiciyi kaçıyorum.

Bıçağı tek elimle avucumun içinde döndürüyorum ve başparmağımı çapraz korumanın tabanına bastırıyorum. Ely'nin derisinde olduğu gibi benim derimde de kolayca kayıyor ve kanın kalın damlacıklar halinde akmasını izlerken tüm vücudum onaylayarak mırıldanıyor. Kendi derimi kayganlaştırmak için kullanıyorum ve sonra bir iç çekiyorum.

İhtiyacım olan şey bu. Hayır, bu doğru değil. İhtiyacım olan şey Ely'nin diz çökmesi, benim için koca koca gözyaşları dökerken sikimin gırtlığına kadar girmesi ama bu olmayacak.

Olmaz. Olmayacak.

Onun yerine kendi elimle yetiniyorum ve kendimi okşarken onun pürüzsüz tenini ya da yumuşak, küçük memelerinin ellerime nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Ağzımda. Benim için miyavlayana kadar o küçük avuçların tamamını dişlerimin arasında emebilirim. Hay sikeyim. Tadının nasıl olduğunu ve parçalanırken çığlık atıp atmayacağını ya da inleyerek durmam için yalvarıp yalvarmayacağını merak ediyorum. Bu görüntü beni doğrudan uçurumun kenarına gönderiyor, tıpkı avucumdaki keskin acı gibi ve yapışkan sperm fışkırmaları el bezine sıcıyor.

Onu düşünmemek için çok fazla.

Kanı da siliyorum ve pisliği yere atıyorum, bıçağı temizliyorum ve bileğimdeki minimal kılıfa sokmak için eğiliyorum. Daha fazla sevişmeyi düşünmeliyim, özellikle de kendimi onun yanında olmaya zorlayacaksam.

Dolabın kapısını açtığımda, onu banyonun hemen dışında, yüzünde bir telaş ve endişe ile buluyorum. Ancak onu gördüğümde hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Elbise vücudunu sıkıca sarıyor, hafif, kaslı formuna daha fazla kıvrım kazandırıyor. Sabah erken saatlerde ya da akşam geç saatlerde arazide koştuğunu fark ettim... Bu,

onun o düzgün, belirgin şeklini aldığı yer olmalı.

Yine de çok kadınsı. Elbisenin alt kısmından görünen gölgeli göğüs dekoltesi karşısında ağzım kuruyor.

Kahretsin. İnsanların onu fark etmesini istiyorum ama kimseyle kavga etmek zorunda kalmak da istemiyorum.

Gözlerini yavaşça benimkilere kaldırıyor ve dolapta ne yaptığımı biliyorsa bile bunu belli etmiyor.

Yataktan bir kravat çekip ilmekliyorum ve sonra ceketimi omuz silkiyorum. Kelepçelerimi düzelttikten sonra yatağın ucundaki bankta duran ayakkabıları gösteriyorum. "Giy şunları."

Tezgâha doğru koşuyor ve uzun, bantlı topuklu ayakkabılarını hızla giyiyor. "Bunlarla iyi yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Bacaklarının ne kadar seksi görüldüğünü görmezden geliyormuş gibi yapıyorum ve sonra çıplak tenine dair düşüncelerimi tekrar silkeliyorum. "Bunun için endişelenme. Her şey yolunda giderse, gecenin çoğunda oturuyor ya da diz çöküyor olacaksın."

Alnının ortasında bir çizgi beliriyor ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkunuyor ama neyse ki öğreniyor olabilir, çünkü tartışmıyor ya da beni sorgulamıyor.

Arabaya inmek sadece birkaç dakika sürüyor, zaten arabayı almak için zaman ayarladığımdan beri araba bizi bekliyor. Elyse'nin arabaya binmesine yardım ediyorum ve sonra yanındaki koltuğa oturuyorum. Yolda sessiz, neredeyse çok sessiz, ama neyse ki trafik hafif. Yine de saatimi kontrol edip duruyorum. Bay Mondrake Sidorov'a yaklaşmak için mükemmel bir yer bulmak üzere yarım saat önce orada olmak istiyordum. Her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Bunu düzeltmek için elime geçen tek şans bu olabilir, her şeyi yeterince geri sarabilirim, böylece bu hayattan, bu dünyadan kopabilirim.

Son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa, o da bu iş için gerekli zekâya sahip olduğumdur - sanırım mizacım da bu yönde - ama bunu istemiyorum. Tanya şirkette hak ettiğim yeri alma arzumu mahvetti. Bu dünyanın çoğunun itici gücü olan güç ya da para umurumda değil. I

Bel ve özgürlüğüm dışında hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil.

Başka bir şey yok... Pencereden şehre bakan Elyse'e bakıyorum, kırmızı boyalı ağzı Londra'yı ilk kez gördüğü için gevşemiş. Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Sanırım biraz insan olsaydım, onu buraya kadar gerçek bir gezi yerine bir et pazarı için sürüklediğim için kendimi suçlu hissederdim. İyi ki değilim.

Ama her ihtimale karşı bir hafta yetecek kadar eşya aldık. Belki onu birkaç turistik yere götürebilirim. Londra Kulesi. Buckingham Sarayı. Big Ben. Şu kırmızı telefon kulübelerinden birine.

Eski bir depoya yanaşıyoruz, terk edilmiş ve bakımsız görünüyor, ancak dışarıdaki sokaklarda milyonlarca dolarlık araç var, hepsi park edilmiş ve büyük endüstriyel çift kapıların yanında oyalanan koşturan vale sürücülerinden tarafından görülüyor. Araba durdu ve ben yavaşça nefes vererek zihnimdeki o karanlık yere kaymaya hazırlandım.

Aracın kapısı açılıyor ve bizi gülümseyen bir vale karşılıyor. Arabadan iniyorum ve Ely'ye elimi uzatıyorum, o da otomatik olarak elimi tutuyor. Ayağa kalktığında kollarımızı birbirine kenetliyorum; bu endişeden çok bir örtü, çünkü daha kapıdan içeri girmeden topuklarını devirmesini istemiyorum.

Pound of Flesh'e sık sık gelenler gibi adamlar mallarının zarar görmesinden hoşlanmazlar.

Kapıda, söğüt gibi, sarışın genç bir adam bir tablet uzatıyor ve ben de telefonumu çıkarıp bana davetiye olarak gönderilen QR kodunu tutuyorum. Kodu tarıyor, kapılar otomatik olarak açılıyor ve Elyse'i içeri götürüyorum.

"Burası da neresi?" diye soruyor merakla, aniden yükselen house müzik sesinden onu duyabilmem için yakınımaya eğilerek.

Deponun iç kısımları, cehennemin katları gibi kademeli olarak aşağıya doğru inen katmanlar halinde düzenlenmiş. Yürüyoruz.

çelik korkuluklara tırmanıp çukura bakıyorlar. Merdivenler her kata iniyor ve her katta kanepeler, masalar ve barlar sıralanıyor. Her şey siyah ve altın rengi, kırmızı desenli. Çok şatafatlı, ama sanırım bu pislikler yılda tam olarak iki gece kullanılacak dekorla kendilerini süslü hissetmek istiyorlar.

Muhbirimin belirlediği yeri bulmam bir dakikamı alıyor - aradığım adamın bulunduğu kat ve kanepeler alanı. Yakındaki bir koltukta kendimize bir yer buluyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum. Ely yanımdaki kırmızı kadife kanepenin kenarına tünüyor.

"Hey. Bana cevap vermedin. Burası neresi?"

Yakınlarda duran kalabalığı tarıyorum ve Ely'nin bakışlarının üzerimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Dans eden çiftler, insan grupları ve bazı bekar bireyler var. Herkes eğleniyor gibi görünüyor. Bir kadın önümüzden geçiyor, elinde bir tasma, tasma onun yanında elleri ve dizleri üzerinde sürünen başka bir sarışın kadına bağlı.

Odaya ve aşağıdaki dans pistine doğru el sallıyorum. "Burası, Küçük Av, en ahlaksız fantezilere sahip olanların oynamaya geldiği yerdir ve yılda özel bir gün, dünyanın en büyük et müzayedesini düzenlerler."

"Et müzayedesini mi? O da ne demek?" Bana göz kırpmıyor, isli siyah kirpikleri az önce söylediklerimi sindirirken yanaklarını fırçalıyor.

Başımı sallıyorum ve birinin bir tuğla dolusu para uzattığı bara doğru başımı sallıyorum. "Tam olarak görüldüğü gibi, Ely."

Sözlerimi anlaması bir saniye sürüyor ama anladığında yaşadığı şok saf dehşete dönüşüyor. "Aman Tanrım. Lütfen, beni buraya satmak istediğin için getirmediğini söyle?"

Müziğin sesinden onu zar zor duyabiliyorum ve içim ürperiyor. Ona bu kadar dramatik olmayı bırakmasını söyleme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine gözlerimi deviriyorum, "Seni satmak isteseydim, bunu evimin rahatlığında yapabilirdim."

ev. Bunca yolu sizi satmak için gelmedim, ama aklınızda bulunsun, iş başa düşerse sizi kolayca satışa çıkarırım."

Küçük boğazının çalışmasını izliyorum ve gözlerinde yüzen taze yaşları fark ediyorum.

"Lütfen, Sebastian. Daha iyisini yapacağım. Daha fazla saat çalışıp sana daha hızlı geri öderim. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sinir bozucu olmayı ve çok soru sormayı bırakacağım. Benden ne yapmamı istersen. Yapacağım."

Başımı salladım. "Bu senin kararın değil. Sadece beni kışkırtma, o zaman iyi olacaksın."

Bir çift bize doğru yürüyor ve Ely'nin yanındaki kanepeye oturuyor. İrkiliyor ve bana yaklaşıyor, kalçası benimkine sıkıca bastırıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve vücudunun sıcaklığını, çıplak teninin bana yakınlığını görmezden geliyorum. Onu bu kadar yakınımda görünce, ona karanlık ve aşağılık şeyler yapma isteği neredeyse beni mahvediyor.

Arzumu yutuyorum ve Sidorov'u bulmak için kalabalığı tarıyorum. Onu göremeyince çenemi birkaç metre ötedeki bara çeviriyorum. "Neden gidip bize birkaç içki getirmiyorsun? Belki biraz alkol seni gevşetir."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzını açıyor ama sonra söylemek istediği şeyi tekrar düşünüyor. Akıllıca. Ayakta dikilerek elbisesinin eteklerini çekiştirir, daha fazla kumaş görünmesini sağlamaya çalışır. Bir anlamı olmadığını anlayınca bara doğru yürümeye başladı, bacakları yeni doğmuş bir geyik yavrusunun ilk adımları gibi sallanıyordu.

Arka tarafına bakarken, omuzlarının nasıl kamburlaştığını fark ediyorum, sanki kendini daha küçük, fark edilmemiş göstermeye çalışıyor. Ne yazık ki bunun bir anlamı yok. Bu katta onun ipeksi siyah saçlarını ve sırtının alt kısmını okşayışını ya da göz yaşları ve korkuyla dolu o kocaman geyik gözlerini görmezden gelebilecek tek bir sıcak kanlı erkek yok. O mükemmel bir kombinasyon; kendi gölgesinden korkuyor ama sizi memnun etmek için her şeyi yapabilecek kadar da itaatkâr.

Merdivenlerin yakınındaki bir kargaşa dikkatimi çekene kadar onu izlemeye devam ediyorum. Geniş omuzlu, neredeyse arkadaşım Aries'le aynı boyda iri bir adam kalabalığı yarıyor. Hayır, bu yanlış. Daha çok kendilerini onun yolundan dışarı atıyorlar. Oturduğum yerden deri bir sandalyeye çöküşünü izliyorum. Bir garson siparişini almak için yanına koşuyor.

Harika. Sonunda her şey bir araya geliyor. Şimdi sadece Ely'ye ihtiyacım var. Dikkatimi tekrar bara veriyorum ve işte o zaman her şey boka sarıyor. Barın diğer tarafından ona yaklaşan bir adam görüyorum. Hemen ona gitmemek için ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Bırak biraz köpekbalıklarıyla yüzün. Dişlerimi sıkıyorum ve adamın kızın tam önünde durmasını izliyorum. Tek kelime etmeden ona doğru uzanıyor, parmakları elbisenin yırtmacından görünen sırtındaki çıplak tenin üzerinde geziniyor.

Damarlarımda kör edici bir öfke dolaşıyor ve hemen tepki vermememin tek nedeni onun dokunuşuna verdiği tepki, sanki zehirmiş ve kaçmaya çalışıyormuş gibi.

Başımı eğerek tereddüt ediyorum, izliyorum.

Bu yeni bir gelişme. Beklenmedik bir gelişme.

Bu köpekbalığı sanki Ely'mi tanıyormuş gibi davranıyor. Sanki onun üzerinde bir hakkı varmış gibi.

Ely benim ama. Köpekbalığının dönmesini izlerken gözlerim kısılıyor ve içimdeki her şey onu deşmek için haykırıyor. Yine de bekliyorum. Yakında öğrenecek.

SEBASTIAN

■ Bekle çünkü Ely'yi koruma içgüdüsüne rağmen, başka bir içgüdü bana burada dikkat etmeye değer bir şey olduğunu söylüyor.

Kim olduğu ve nereden geldiği hakkında bana daha fazla fikir verecek. Ta ki vücudunun kaskatı kesildiğini, sonra bir heykel gibi taşa dönüştüğünü, elindeki yeni yapılmış içkilerin avuçlarından kayıp gittiğini fark edene kadar. İçkiler beton zemine çarpıyor, cam ve içki parçaları etrafa saçılıyor.

Hay sikeyim. Atlama vakti geldi.

Yerimden kıpırdayıp yardımına koşarken bir yandan da dudaklarımı gülümsemeye zorluyor, öfkemi bastırıp sakın ve derli toplu görünmeye çalışıyorum. Elyse ile aramdaki mesafeyi hızla kapatıyorum ve ancak sırtına sıkıca bastırıp elini bedenlerimizin arasına hapsettiğimde duruyorum.

Adam bana doğru bakma ya da varlığımı kabul etme zahmetine girmeyince öfkem artıyor. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

Kulağına eğilmiş, bilmediğim ama Rusça olduğunu anladığım bir dilde alçak sesle ve yumuşak bir şekilde konuşuyor. Bir süre sonra

O anda elini hareket ettiriyor, ama sadece elinin yerini değiştiriyor, teninden ayırmıyor, sadece karnına doğru kaydırıyor.

Her parmağını kırıp ona yedirmeliyim.

Onun yerine boğazımı temizliyorum. "Ellerini mülkümnden çek. şimdi."

Sonunda herif bana baktı. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, gözlerinde tanıma çiçekleri açıyor. "Oh, bu küçük yavru." Kıkırdamaya başladı. "Seni görmek çok güzel. Kötü davranışlarım için özür dilerim. Gözlerimi Ely'den alamadım."

"Ya da ellerin?" Alay ediyorum. İçimde zihnim hızla çalışıyor, önümdeki bulmacayı çözmeye çalışırken tüm nöronlarım ateşleniyor. Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyor.

"Onun gerçekten senin malın olduğuna emin misin? Sanmıyorum. O sadece miras yoluyla sizin, doğru mu? Eğer uygun görürseniz, onu sizden satın almak isterim. O zaman her zaman olması gerektiği gibi benim olacak."

Ely titriyor ve bu midemi bulandırmaya yetiyor. Korkusunu hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, asitli ve keskin ve ilk defa bu beni tahrik etmiyor. Beni kızdırıyor. Onu oraya ben koymadım. Ben kontrol etmiyorum.

"Ben o kadar istekli değilim. O satılık değil."

"Hayır mı? Etkilenemeyeceğine emin misin? Herkesin bir bedeli vardır, yavrum. Seninki ne?"

"Elini çekmezsen bedel ödeyecek tek kişi sen olacaksın."

Bakışları sertleşiyor ve sanki silahımı çekmemi bekliyormuş gibi önce arkamdaki boşluğu, sonra da vücudumu tarıyor ama bunun yerine uzanıp bıçağını saklandığı yerden çıkarıyorum. O daha göz temasına devam edemedi bıçağı elime aldım.

Bakalım kaç parmağını kaybetmek istiyorsun, sikik.

Sesimi sakın tutarak hırlamaktan kendimi zor alıyorum.

"Söyle bana, kaç parmağını kaybetmek istiyorsun?"

Sanki ne kadar ciddi olduğumu anlamış gibi elini tekrar yanına indiriyor. "Senden korkmuyorum, yavrum. Sen

benim ve Ely'nin gemişı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu bir aile meselesi. Onun size verilmesi bir hataydı. Saygısızlık etmek istemem ama onu sizden satın almayı teklif ettim bile. Daha ne istiyorsun bilmiyorum."

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ama sorumu Ely'ye yöneltiyorum. "Bu adam senin ailen mi?"

Başını tekrar sallıyor, koyu kahverengi saçları uçuşuyor ve bana doğru bastırıyor. "Hayır. Hayır. O değil."

Ne yaptığını biliyorum, benim korumamı istiyor, onu kurtaracağımı varsayıyor ama ne yazık ki benim de bu adam kadar kötü olduğumdan haberi yok, hatta bazı açılardan daha da kötü olabilirim.

Adam dudağını kıvrıyor, buz gibi bakışları kadının üzerinde. "Bu doğru değil. Ely yıllar önce babası tarafından reşit olduğunda teslim edilmek üzere bana söz verilmişti. Ne yazık ki onu benden alıp büyükbabana sattı. Sözünden dönme hatasını yapmadan yıllar önce anlaşma yapılmıştı."

Ely. Farkındalık içimde zonkluyor. Ely'm bu lakabı öylesine kullandığımda her seferinde irkilmişti. Lütfen bana öyle demeyi kes. Onunla bir ilgisi vardı. Dudaklarından geçmesine izin vermeye hakkı yok. Bunu onun kulağında çirkinleştirmek için her ne yaptıysa, geri almak zorundayım. Bu artık onun için benim adım.

Bu aleti ortadan kaldırmaya ve onun bana, sadece bana ait olduğunu kanıtlamaya ihtiyaç duyarak, boştaki elimle onu belinden kavriyorum ve parmaklarımı pürüzsüz, düz karnında gezdiriyorum.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Bugünden itibaren o benim ve babasının borcu tamamen ödenene kadar bana ait olacak." Vücudu bana karşı sarsılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Gür bir ses, benim olanı alabileceğini düşünen küçük sülüğün arkasından soruyor.

Sidorov.

Avım yaklaşıyor ve küçük adamın arkasında duruyor.

"Yanov. Neler oluyor?" Sidorov'un gözleri sıçırıyor

Tembelce benden Ely'ye doğru bakıyorlar, orada duraksayıp kararıyorlar. "Oh, küçük bir oyuncak bulmuşsun."

Yanov ya da adı her neyse, kaskatı kesiliyor. "Hayır, o bir oyuncak değil. O benim. Paylaşmam."

Bay Sidorov ellerini havaya kaldırarak sırtıyor. "Oh, vay canına," -aksanları kalın- "o zaman her şey yolunda. Sorun yok."

Ely'yi de yanıma alarak bir adım geri çekiliyorum. Lanet olsun. Bir yanıt bulmaya çalışıyorum, bu boktan gösteriyi kurtarmak için bir yol. Bu karmaşadan kurtulabilmem için Sidorov'a ihtiyacım var ve şu anda Elyse'e bakışına bakılırsa, onu kendi avantajıma kullanabilirim. Ama bunu yapmak için kendimi ikna edebilir miyim? Bunu bilmiyorum.

Aşağı bakarken gözlerim Elyse'e takılıyor, çıplak omzu yara izleriyle dolu. Benim baktığımı fark etmiyor. Tüm vücudu bir sinir yumağı ve kendi bakışları da boyun eğmiş bir şekilde yere bakıyor.

Ne...?

Gözlerimi kısarak, sanki derisine kazınmış gibi görünen harfleri okumaya çalışıyorum.

Y A N O V.

Her harf omzunun arkasına sivri kesiklerle kazınmış.

Bu şerefsiz. Bu bok parçası.

Midem çalkalanıyor, içindekiler boğazımdan çıkmakla tehdit ediyor. Sıkıntı maskesi takmam gerekiyor, ama böyle bir şey gördüğümde nasıl yapabilirim? İroni gözümde kaçmıyor; onun işareti benim Oakmount fetihlerimle yaptığım şeye benziyor. Bir tür damgalama. Tek fark, dilimlediğim kızların bıçak için bana yalvarması. İşaretimi istiyorlar - bu Sebastian Arturo deneyiminin bir parçası ve onu gururla takıyorlar, lanet bir altın metal gibi gösteriyorlar.

Yine de bu... Bu farklı ve Ely'nin bu adam tarafından damgalanmayı istemediğini sormadan biliyorum.

Bulantıya rağmen dişlerimi sıkıyorum ve burnumdan nefes alarak onu daha sıkı kavıyorum.

"Elyse, kim bu adam..."

Bana karşı titriyor ve ağırlığını o kadar geriye veriyor ki daha iyi bir denge için duruşumu genişletmek zorunda kalıyorum. "O... o babamın bir arkadaşı."

Adama bakıyorum, patlamaya hazırım. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Onu bu sapık herife karşı korumak için kendimi daha da mecbur hissediyorum. Ya ölmek istiyor ya da bir kutu taştan daha aptal. Bahananin ne olduğu umurumda değil, ama yanlış kişiye bulaştığında neler olduğunu yakında öğrenecek.

Adı derisine kazınmış olabilir ama bu hiçbir şey ifade etmez.

Elyse benim.

LANET ELY'M.

Göt herif yırtıcı bir adım daha yaklaşır ve Bay Sidorov sanki bu işin nereye varacağını biliyormuş gibi bir elini omzuna indirerek ilerlemesini durdurur.

"Yanov..."

Ne yazık ki arkadaşı beni dinlemiyor ve daha da talihsiz olanı sabrımın tükenmiş olması. Buraya dikkat çekmek için gelmedim, ama siktir et demeye ve sırf bir şeyi kanıtlamak için o herifin boğazını kesmeye çok yakınım.

"Ely, yalan söyleme," diye kelimeleri tükürüyor ve Ely bunların etkisiyle irkiliyor. "Bu adama doğruyu söyle. Ona bana ait olduğunu söyle."

Elyse'in titremesi artık tamamen titremeye dönüşür. Kahretsin. Muhtemelen panik atağın eşiğindedir.

"Ne dediği önemli değil. Yasal olarak o bana ait."

Yanov bana hırlıyor, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Kağıt işe yaramaz. Kanıtla, burada. Şimdi kanıtla. Eğer o sana aitse, göster bana."

"Sana göstermek mi?" Hırlıyorum. "O lanet bir köpek değil; numaralar yapmaz."

Yanov gözlerimin içine bakıyor ve eğer ruhsuz bir pislik olduğumu düşünüyorsam, bu adam on kat daha kötü. Sonsuz bir karanlık çukuru görüyorum ve Elyse'in ondan neden bu kadar korktuğunu anlayabiliyorum. Yüzünün paspas olarak kullanılmasına ihtiyacı olan bir sümsük.

"Belki de onu iddia ettiğiniz kadar iyi tanımiyorsunuz. Ely her türlü numarayı yapar, değil mi?" Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi kıs kıs gülüyor. Bu aptallığa devam ederse sonunda bir balık gibi bağırsakları deşilecek.

"Onunla konuşma." Dişlerimin arasından tıslıyorum.

Ely'yi buraya getirmemeliydim. Sidorov'a yaklaşmak için başka bir yol bulabilirdim-

"Bölgecisin, öyle mi?" Gülüyor. "Takıntını anlayabiliyorum. Onda özel bir şeyler var, değil mi? İlgi çekici bir şey." Sürüngen bakışları beni ölçüyor, beni arzulu buluyor. "Bu seni sertleştiriyor, değil mi, yavru? O tatlı amcığa sikini sokmayı düşünüyorsun-"

Sidorov boğazını temizleyerek Yanov'un iğrenç yorumunu durduruyor ve bu kesinti için daha fazla minnettar olamazdım çünkü kendini yok etmeye çalışıyormuş gibi bana sıkıca sarılmış olan Ely'nin tüm vücudu bir yaprak gibi titriyor.

"O zaman neden bize göstermiyorsun? Herkes bir kadını kendi malı olarak alan bir erkeğin onu her alanda iyi eğitmesi gerektiğini bilir." Yanov'un bakışları Ely'nin üzerinde kayıyor, yağlı ve gizli bir niyetle dolu. Kendi sapkın gündeminden konuştuğuna, Ely'yi her zaman uygun gördüğü boktan yollarla "eğitmek" istediğine dair aklımda hiçbir şüphe yok. "Onun ne olursa olsun, kendisine söyleneni yapacağını biliyor. Nerede olursa olsun. Kiminle olursa olsun. Öyleyse kanıtla."

Ben Sebastian Arturo. Güçlü. Başarılı. Köylüler arasında bir kral. Bu sik kafalıya ya da odadaki herhangi birine kanıtlayacak hiçbir şeyim yok ama bunun bir önemi yok.

Bana şu anki gibi meydan okurken olmaz. Elbette onu geri çevirebilirdim ama bu bir zayıflık işareti olarak görölürdü. Bir hata. Birinin seni alt edebileceğini düşünmesi için gereken tek şey bu. Aile reisi konumumdan nefret ediyor ve onu terk etmekten başka bir şey yapmak istemiyor olabilirim ama kontrol bende olduğu sürece zayıf görünmek bir seçenek değil. Sonuçta, imaj her şeydir ve zayıflık sudaki kandır. Üstüne basılmasına neden olur. Öldürölmenize neden olur.

Elyse'e bakıyorum ve bir sonraki sözlerimden memnun olmayacağını biliyorum. Kendime bunun önemli olmadığını hatırlatıyorum; eğer ikimizi de olay çıkarmadan buradan çıkarabilirsem.

"Nasıl istersen." Kızgınlıkla homurdanıyorum.

Ely'nin kalçasını sıkarak dikkatini bana çekiyorum. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve buz mavisi derinliklerinde hem korkunun hem de umudun mayalandığını görüyorum. Ona bizi kurtaracak bir şey olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Hayatta kalmak istiyorsa bunun için savaşması gerekecek.

"Dizlerinin üstüne çök Ely. Onlara kime ait olduğunu göster."

ELYSE

D Bana dizlerimin üzerine çökmemi mi söyledi? Bir şeyler duyduğumdan oldukça eminim, bu yüzden gerekenden bir saniye daha fazla tereddüt ediyorum ama sonra beni serbest bırakıyor ve beni vücudunun korumasından yoksun bırakarak çekip gidiyor.

"Ely, sana bir daha sormayacağım." Emredici tonu karanlık ve sırf dinlemezsem ne yapabileceğini görmek için itaatsizlik etmemi istiyor ama Yanov bu kadar yakınımda dururken alay etme lüksüm yok. Ya da bundan kurtulma lüksüm.

Bir de arkadaşı var... Sid gibi bir şey mi? Bakışları tenimde karıncalar geziniyormuş gibi hissetmeme neden oluyor ve aklımın bir köşesinde hoş olmayan bir şey duruyor. Onunla asla yalnız yakalanmamamı söyleyen bir içgüdü.

Devrilmeden dizlerimin üzerine çökmeye çalışırken bacaklarım jöle kuleleri gibi sallanıyor. Ellerimi kullanarak kendimi yere indiriyorum, dengemi sağlamak için avuç içlerimi yapışkan ve soğuk betona bastırıyorum. Bacaklarım çıplak betona değdiğinde başım dönüyor ve yere kusmaktan korkuyorum.

Ya bu ya da Yanov; ikisinden küçük olanı seç. Yanov'dan uzaklaşmak, babamın Arturo ailesine olan borçlarını ödemek için beni satmasının tek iyi yanıydı. Ben

Adamı bir daha asla görmemeyi umuyordum ama hayattaki her şey gibi istediğimi asla elde edemiyordum. Tüm vücudum titriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Altımdaki soğuk beton hiç yardımcı olmuyor.

Sebastian bana ne yapacak?

Beni seks yapmaya zorladığını düşünmüyorum. Evet, ahlaktan yoksun ama beni istemediğini biliyorum, o şekilde değil. Bana bir iki kez uzun uzun bakabilir ama aramızda hiçbir şey olmadı.

Bugüne kadar değil.

Benim yanımda olmaya bile zor dayanıyor. Peki plan ne o zaman? Belirsizlik içimi kaplıyor, ama kendime bunun önemli olmadığını hatırlatıyorum. Bana dokunmasına ya da beni almasına izin vermediği sürece benden ne isterse yapacağım.

Bakışlarımı yere dikiyorum, bunu bir davet olarak algılayabileceği korkusuyla Yanov'a bakmaya cesaret edemiyorum ve eğer bana bir daha dokunursa kesinlikle kendimi kaybedeceğim. Sebastian bana doğru bir adım atıyor.

Bunu biliyorum çünkü pahalı deri ayakkabılarının uçları görüş alanımda beliriyor. Eşsiz deniz tuzu kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve sıcak parmak uçları çeneme değdiğinde neredeyse nefesim kesiliyor. Çok az bir çabayla çenemi yukarı kaldırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Güzel yeşil gözleri ışıpta parıldıyor ve ben onların derinliklerine dalarak neredeyse büyüleniyorum. Bu kadar acımasız ve kalpsiz biri nasıl aynı anda bu kadar güzel ve cazip olabilir?

"Sen benim malım mısın, El... Küçük Av?"

Farkındalık aramızda yaylanırken keskin bir nefes alıyorum. İlk kez bu ismin çirkinliğini anlıyor; Yanov'un ve babamın bana hep böyle seslendiğini fark ediyor. Bana başka bir şey dediği için içimden minnettarlık fişkırıyor. Bu geceden sonra bu lakabı kullanmaya devam edeceğinden emin değilim ama şu anda bu küçük jesti takdir ediyorum.

Dilim ağzımda ağırlaşıyor ama kelimeyi zorla çıkarıyorum. "Evet."

Başını yana eğerek merakla bana bakıyor ve omuzları gergin ve sert olsa da gözlerinde yumuşak bir şeyler var. "Emin misin? Çünkü bu pislik bana inanmıyor gibi görünüyor. Sanırım kulakları pek iyi çalışmadığı için görsel bir şeye ihtiyacı var."

Birinin homurdandığını duyduğuma yemin edebilirim, belki gülerek, belki de alay ederek, bilemiyorum. Sebastian'ın beni soktuğu bu karanlık transa hapsolmuş durumdayım ve garip bir şekilde çıkmak istemiyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Konuştığında sesi yumuşak ve ikna edicidir. "Uslu bir kız ol ve kırmızı sandalyeye doğru sürün. Seni takip edeceğim."

Parmakları çenemden kayınca aramızdaki bağlantı kopuyor. Bir an tereddüt ediyorum, tüm bunlardan başka bir çıkış yolu olup olmadığını merak ediyorum, ama bu fikri düşünür düşünmez bir kenara itiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bizi bu durumdan kurtarmak ve kendimi kurtarmak için Sebastian'ın önderlik etmesine izin vermeliyim.

Ugh. Ona bu kadar ihtiyacım olduğu için şu anda kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Söylediğini yapıyorum ve hissettiğim kadar garip görünmemeye çalışarak yerde sürünüyorum.

Neredeyse sandalyeye ulaşmıştım ki arkamda gür bir ses duydum.

"Eğer bir gösteri yapacaksanız, en azından iyi yapın..." Diğer adam, S-isimli olan, konuşuyor. Dişlerimi sıkıyorum ve onun hâlâ burada olduğunu, Yanov'un burada olduğunu unutmaya çalışıyorum. Sadece var olarak bizi bu korkunç duruma soktuğumu.

Sandalye şimdi önümde, bu yüzden dizlerimin üzerine oturuyorum ama bakışlarımı yerde tutuyorum. Utancımın yanaklarımda çiçek açtığını hissedebiliyorum. Bu bir hayatta kalma meselesi. Bunu anlıyorum ama yerde sürünürken izlenmekten ne kadar utanç duyduğumu açıklayamıyorum.

Sebastian önümdeki koltuğa oturuyor, ben de başımı yerden kaldırıp bakışlarımı bacaklarının üzerinde

gezdiriyorum.

yüzüne ulaştım. Bakışlarımız çarpışıyor ve yemin ederim tüm vücudum aydınlanıyor. Her hücrem elektrikleniyor. Neyim var benim böyle? Ona bu şekilde tepki vermemeliydim. Dehşete düşmeliydim. Fırtınadaki bir yaprak gibi titremeliyim, ama hayır, onun karanlığına doğru eğilmek, beni bozmasına ve lekelemesine izin vermek istiyorum.

Elinde tuttuğu iki shot bardağını fark ediyorum. Birini alıp ağzına götürüyor ve berrak sıvıyı su gibi yutuyor. Dudaklarının bardağın kenarına nasıl şekil verdiğini ya da tam bir pislik olmadığı zamanlarda ne kadar seksi olduğunu fark etmemeye çalışıyorum.

"Devam edin," diye araya giriyor Yanov.

Sesini duyunca irkiliyorum ve kendimi sakın tutmaya çalışarak daha derin nefes alıyorum. Onun yanımda olması bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Kapa çenenin," diye hırlıyor Sebastian ve kadehi yanındaki ahşap sehpaye çarpıyor.

"Bunu uzatıyorsun çünkü onun sana ait olmadığını biliyorsun, yavrum. Eğer benim olsaydı, çoktan sikimi ağzına almış olurdu. Kabul et ve zamanımı boşa harcamayı bırak."

Hayır. Hayır. Ben ona ait değilim. Sebastian'ın gözlerinin içine bakıyorum, bu sözlerin yankı bulmasını, onun da bunları görmesini umuyorum.

"Uzatmayacağım. Sabrının olmaması benim suçum değil. Bence o benim olduğu için kıskanıyorsun ve eğer durum buysa, belki de bundan sonra olacaklar için etrafta dolaşmamalısın." Sebastian'ın sert bakışları, arkamda bir yerlerde durduğundan emin olduğum Yanov'dan bana doğru kayıyor. Yanov'un burada olduğunu unutmak için elimden geleni yapıyorum ama o konuşmaya başladığında bu oldukça zor oluyor.

Sebastian "Gözlerini benden ayırma," diye emrediyor, ben de başımı sallıyorum, sadece ona bakıyorum, nerede olduğumu ve burada başka kimlerin olduğunu unutmaya çalışıyorum. Bedenimin ona verdiği tepki dehşet verici, sanki bizi birbirimize bağlayan hayali bir ip varmış gibi. İçim beklentiyle kasılıyor, arzu karnımda dönüp duruyor.

"Aç ağzını, Küçük Av."

Onu sorgulamıyorum. Sadece ağzımı açıp ona bakıyorum ve bir sonraki talimatını bekliyorum. Ona güvenmekten başka seçeneğim yok. O benim kara meleğim, günü kurtarmak için üzerime çullanıyor. Dudağının kenarının bir gülümseme hayaletiyle kalktığını gördüğüme yemin edebilirim ama gözümü kırptığımda gülümseme kaybolmuştu.

"Daha geniş. Ağzını benim için güzelce ve kocaman aç." Ne yapmayı planladığından emin değilim ama başımı biraz geriye eğiyorum ve ağzımı daha geniş açıyorum, bunun yeterli olacağını umuyorum.

Onaylar gibi başını sallıyor ve ardından diğer shot bardağını iki parmağıyla kavrayıp dudaklarına götürüyor. Yutmak yerine sıvıyı ağzında tutuyor. Gözlerimi kırptırıyorum, öne doğru eğilip iki parmağının arasına çenemi sıkıştırmasını şaşkınlıkla izliyorum.

İçindekileri ağzıma tükürdüğünde şok yerini uğursuz ve mide bulandırıcı bir şeye bırakıyor. Bu hareket beni hem dehşete düşürüyor hem de garip bir şekilde tahrik ediyor. Votka dilimi yakıyor ve yanmayı hafifletmek için hızla yutuyorum. Alkolden gözlerim sulanıyor ve Sebastian bana yıldız bir öğrenciymişim gibi bakıyor, çenemi bırakıp yanağımı hafifçe okşuyor.

Geri çekilip mindere yerleşiyor. Dudaklarımı yalıyorum, karnımdaki votka beni içten dışa doğru ısıtıyor. Tamam, bunu yapabilirim. Bulunduğum pozisyondan bunun nereye gideceğini anladım. Yeterince porno izledim. O kadar zor olmamalı, değil mi? Pantolonunun kemerini açmam, penisini dışarı çekmem ve ağzıma sokmam gerekiyor.

Büyütülecek bir şey değil. Kadınlar bunu her zaman yapar, E.

Benim bunu hiç yapmamış olmamın bir önemi yok, değil mi? Topladığımız ilgiyi boş verin. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bu zaten sıcak olan tenimi daha da sıcak yapıyor.

Sanki Sebastian benden yayılan endişenin kokusunu alıyormuş gibi öne doğru uzanıyor ve yanağımı nazikçe okşuyor. "Pantolonumu çöz ve sikimi çıkar." Her keskin kelime kırılmış.

Onun nazik dokunuşunun tam tersi.

Bu talep karşısında kalbim küt küt atıyor. Önce kucağına, sonra yüzüne ve tekrar aşağıya bakıyorum. Zorluyorum

Hareket edip kemer tokasına uzanmak için kendimi zor tutuyorum. Deriyi ilmeklerin arasından geçirirken parmaklarım titriyor, ta ki uçları kucağına sarkana kadar. Bu anı atlatmak için kalan tüm cesaretimi kullanacağım.

Hissetmediğim bir beceriklilikle üst düğmesini açıyorum, sonra fermuarını aşağı kaydırıyorum. Fermuarı geriye doğru olduğu için biraz garip. Tipik Sebastian tarzında, beni mücadele etmek zorunda bırakıyor. Sonunda fermuarı indirdiğimde, yüzünü görmek için artan arzuma teslim oluyorum.

Kucağından gözlerinin içine bakıyorum. Orada ne bulmayı beklediğimden pek emin değilim. Öfke mi? Arzu mu? Nefret mi? Bu duyguların hiçbirisiyle karşılaşmadım. Bunun yerine, bakışlarının daraldığını ve dikkatini tamamen başka bir şeye odaklamaya çalışıyormuş gibi ağzının köşesini dişlerinin arasına sıkıştırdığını görüyorum.

Bu bakışın ne anlama geldiğinden emin değilim, ama bu sadece endişemi artırıyor. Bunu mahvetmek istemiyorum - eğer bir oral seks işini mahvetmek mümkünse.

Boğazımı tıkamakla tehdit eden korku yumağını yutarak dikkatimi tekrar ona odaklıyorum.

"Ona sahip olmadığınız ve onu düzgün bir şekilde eğitmediğiniz çok açık. Şu titreyen ellerine bak." Yanov araya giriyor ve ben kendimi zihnime çekilirken buluyorum.

Bunu yapamam. Yapamam.

"Kız gergin, göt herif. Bunu ona hiç seyirci önünde yaptırmadım, o yüzden otur ve ben sana sikimi yalatmadan önce çeneni kapa." Seb homurdanıyor. Yanov oturmadan önce ona dik dik bakıyor. Sidorov onun yanında gülümsemesini gizler. "Şimdi sözümü kesmeyi bitirdiyseniz, Küçük Avım devam edecek. "

Bana bakıyor, o niyetli yeşil bakışlarıyla beni hipnotize ediyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum.

Ben hazırım.

ELYSE

Nefesimi üflüyorum ve boyuna uzanıyorum. Pantolonunun kumaşını henüz sıyırmıştım ki eli bir anda ortaya çıktı, parmakları bileğimi çevreledi ve her türlü daha fazla hareket. Koluma yayılan acıdan sızlanıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Neyi yanlış yaptığımı anlamak için ona bakıyorum. Konuşmak için ağzımı açtığımda sadece başını sallıyor. "Eller yok, Küçük Av. Bunu sadece ve sadece benim yöntemimle yapacağız. Anladın mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Aferin kızıma. Sikimi serbest bırakacağım ve sonra ağzına vereceğim. Her santimini alacaksın, değil mi?"

Tekrar başımı sallıyorum ama bu sefer yeterli olmuyor. "Söyle bana, söyle onlara" diye ısrar ediyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Beni tutuşu biraz gevşiyor ve bilmiş bir sırtışla boştaki elini kullanarak sikini çıkarıyor. Kalın ve uzun, onunla nasıl bir şey yaptığını merak ediyorum. Dik duruyor, sonra geri sıçrayıp karnına yaslanıyor.

Aman Tanrım. Bunu yapamam. Beni boğarak öldürecek. Panikliyorum ve bunu biliyorum, ama aynı zamanda

Başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım.

Aletini eline alıp sert bir vuruş yaptıktan sonra şöyle diyor: "Gırtlığını sikeceğim Küçük Av. Nazik olmayacağım ve boğazının arkasını serbest bırakmamla boyayana kadar durmayacağım, anlıyor musun?"

Bu bir soru ya da talep değil. Bu bir söz ve sözlerinden aldığım küçük heyecanı ve uyarılmayı durduramıyorum. Gözlerine bir kez daha bakma riskini göze alıyorum ve orada gördüğüm şey nefes almamı zorlaştırıyor. Karanlık, köklü arzu bana geri yansıyor.

"Evet." Başımı salladım.

Gülümsüyor. "Boğazına boşalmamı istiyorsun, değil mi? Sana kişisel fahişem gibi davranmamı. Seni döllerimle doldurmamı ve vücudunu zevkim için kullanmamı."

Bu yanlıştır. Çok yanlıştır, ama onun sözleri beni teşvik ediyor. Bana rolümü oynamam için gereken cesareti veriyorlar.

"Evet, lütfen." Ona gözlerimi kırpttırıyorum.

Kendimi ona kanıtlamak, onu memnun etmek istiyorum, hayır, buna ihtiyacım var. Kalçalarımı kanepeye bastırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, öne doğru eğilip kalın, şiş kafasını geçici olarak yalıyorum. Tadı tuz gibi ve hem misk gibi hem de temiz kokuyor. Hiç de fena değil. Ucunu dudaklarımın arasına alıyorum ve uylukları karşılık olarak gövdemın etrafında sıkıca kenetleniyor.

Sikinin başını tekrar ağzıma alıyorum ve alabildiğim kadarını içime alıyorum. Tabii ki, kalın ve uzun, bu yüzden çok uzağa gidemiyorum ya da en azından öyle hissetmiyorum. Uzunluğunun etrafında öğürürken gözlerim sulanıyor, ama bu gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum ve yanaklarımı oyuyorum, geri çekilmeden önce dilimi başın üzerinde kaydırırken daha sert emiyorum.

Kalçaları bana karşı titriyor ve ben donup kalıyorum. Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor? Bu düşünce içimi sıkıyor ve yakıyor. Onun kadar duygusuz ve güçlü bir adamı titretmeyi nasıl başardım? Evet, onun üzerindeki kişi ben olabilirim.

dizler, ama hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu anla ilgili bir şey çok heyecan verici.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ondan böyle bir tepki alma düşüncesi beni tüketiyor. Ve her şeyi tekrar ediyorum, bu sefer onu biraz daha sert emiyorum. Bu, boğazının altından derin bir miyavlama çıkarıyor, tüm varlığımı titreştiren bir ses.

"Bana bak, Prey." Bu bir emir ve hevesle yerine getiriyorum. Gözlerim ona kilitlenmişken bileğimi yavaşça bırakıyor.

Sonra eğildi ve daha önce çıkardığı bıçağı geri aldı. Kahretsin, kaldırdığını bile fark etmemiştim. Bıçak elinde, bacağına dış tarafında duruyordu. Beni de Yanov'un yaptığı gibi kesmeyi planlayıp planlamadığını merak ettiğim için içimde kısa bir süre panik dalgalanıyor.

Yine de başparmağını bıçağa dayayarak sık sık bir kesik açıyor.

"Gözlerini benden ayırma. Sikimde boğulurken ne kadar güzel görüldüğünü sadece ben görebiliyorum," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kırıştırıp ona bakıyorum, ağzımı onun uzunluğunda yukarı ve aşağı sürüklerken bakışlarımı onunla kilitli tutuyorum, alabildiğim kadarını alıyorum. Kalçalarını yukarı doğru esnetip sikinin başını boğazımın arkasına doğru zorladığında, mücadele etmeye başlıyorum. Kalçalarının her hamlesini karşılamaya çalışıyorum ama ben bile hepsini alamayacağımı biliyorum.

"Rahatla, Küçük Av. Çeneni aç ve omuzlarını gevşet. O küçücük boğazının ne kadar yarrak alabileceğini görmek istiyorum."

Dediğini yapmaktan korksam da, onu memnun etme arzusu şu anda diğer tüm duygulardan daha baskın. O yüzden omuzlarımı düşürüyorum ve çenemin gevşemesine izin veriyorum.

Yanaklarımda salya birikiyor ve ağzımın kenarlarından damlıyor, o da dışarı çıkıp tekrar dudaklarımın arasına giriyor. Kendime biraz kaldıraç sağlamak için ellerimi kalçalarına koyuyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak kalçalarını ileri doğru itiyor.

Öğürme refleksimi geçip boğazıma sorunsuzca girerek daha derine kayarken gözlerimden bir gözyaşı nehri akıyor. Bana bir santim daha alamayacağımı söyleyen baskıya karşı yutkunmak için elimden geleni yapıyorum. Evet. Bu doğru hissettiriyor. Burnumdan nefes alıyorum ve tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum.

Dudaklarından küçük bir zevk tıslaması kaçıyor. Ve o anda, bir şey kazanmışım, bir şey hak etmişim gibi hissediyorum.

"Evet, aynen böyle," diye övüyor. "İyi bir kız gibi sikimi o güzel ağzına alarak çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Boğazını sikmeme izin veriyorsun."

Sözleri içimde kelebekler gibi uçuşuyor ve sırf o derin bariton sesiyle beni tekrar övmesi için daha fazla çalışmaktan kendimi alamıyorum. İyi, güzel bir şey duymak için her şeyi yaparım. Sık sık övgü almıyorum... ya da hiç, gerçekten.

Onu ağzımın derinliklerine çekerken aynı zamanda emiş gücünü de artırıyorum. Yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor ve çenesinin sıkılaştığını fark ediyorum. Neredeyse kızgın gibi, ama bu olamaz. Belki daha çok akli dengesi bozuk?

Emin olamıyorum. Ağzıma yaptığı her sert bastırıшта kontrolünün bir parçası da kayboluyor. Tamamen kopması sadece saniyeler sürüyor ve koptuğunda parmakları ensemdeki saçları delip geçiyor. Başımı aşağı doğru bastırıp burnumu sikiinin dibine doğru zorlarken panik beni bir intikam duygusuyla kavıyor.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirip çekilmeye çalışıyorum ama tutuşu çelik gibi ve oksijen eksikliği başımı döndürüyor. Bunu hissederek kulağıma sertçe fısıldıyor ve bana yapmam gereken şeyi bir kez daha hatırlatıyor.

"Burnundan nefes al, Prey."

Gözlerimden daha fazla yaş sızıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ne beklemem gerektiğini bilmeme rağmen, yine de bunu yaptığında paniklememe engel olamıyorum.

ikinci kez, özellikle de beni boğarak öldürmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünde.

Kalçalarını kaldırıyor ve başımı kucağına doğru iterek çenemin taşaklarının üzerinde zıplamasını sağlıyor. Boyunun etrafında inliyorum, tepkimi bastıramıyorum. Bunun korkudan mı yoksa tahrikten mi kaynaklandığından emin değilim... belki ikisi birden? Gerçekten önemli değil çünkü ses kulaklarına ulaştığında, yemin ederim ki onaylayan bir hırıltıyla karşılık verdiğini duyuyorum.

"Kahretsin, ağzın cennet gibi hissettiriyor. Şimdi ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğime göre onsuz nasıl yaşayacağım?" Fısıltısı vahşi, başparmağına bastırıldığı bıçak gibi keskin.

Ağlamaklı gözlerimi kırıştıyorum ve o yüzümü daha sert sikerken bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Acıdan zevk alıyor mu? Çenemdeki ağrı şiddetleniyor ve işi bitirmeye odaklanmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sebastian buna izin vermiyor.

"Tabii ki hayır. Bana bak Elyse. Şimdi," diye bağıyor. "Boğazından aşağı boşalırken yüzünü görmek istiyorum."

Gözyaşları tabakasının ardında yüzen yüzünü zar zor görebilsem de, bakışlarımı hemen geri çekiyorum, ancak bu hızlı bakış, onun sınıra ne kadar yakın olduğunu görmek için gereken tek şey. Tüm vücudu bir yay gibi gerilmiş; çenesi sıkıca kenetlenmiş, burun delikleri her keskin nefes alışta açılıyor.

O zaman bunu istediğimi fark ettim. Onu boşaltmak, savunmasız ve merhametimle görmek istiyorum. Benim dokunuşumla çözüldüğünü görmek. Arzu beni cesaretlendiriyor, bu yüzden onun acımasız hızına uyuyorum, daha fazlasını almak için mücadele ederken uzunluğunun etrafında öğürüyorum. Garip bir şekilde, ben çabaladıkça o daha da heyecanlanıyor.

"Evet, lanet olsun evet. Beni boğazının derinliklerine al. Boğ beni." Başımın arkasındaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve başımı aşağı doğru bastırarak beni boğuyor.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirerek panikle ve görüşümü dolduran lekelerle savaşmaya çalışıyorum. Bu arada, kendiminkini hissedebiliyorum

Uyluklarımdan aşağı uyarılma damlıyor, sert meme uçlarım elbisemin kumaşına sürtünüyordu.

Bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Uyarı vermeden ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle patlıyor, tutuşu acı noktasına kadar sıkılaşıyor. Kalın, tuzlu sperm ipleri ağzımı doldururken hareket etmeyi bırakıyorum.

Davetsiz misafir karşısında öğürüyorum, kendimi yutkunmaya zorluyorum. Yanaklarım yanıyor, ağzım ağrıyor ve makyajımın nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum.

Arkamdan yumuşak bir alkış sesi geliyor ve bu sadece utancımı ve mahcubiyetimi artırıyor.

Kalabalığın önünde yüzümü sikmesine izin verdim.

İri adam beni tebrik ederek, "İyi iş çıkardın," dedi.

Sebastian yavaşça ağzımdan çıkıyor ve bir döl izi dilimi geçerek ağzımdan onun üzerine damlıyor.

"Temizle şunu," diye tersliyor.

Öne eğildim ve geçici olarak tenini yaladım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Sinirli bir şekilde yutkunuyorum ve tekrar deniyorum, sikinin başını dudaklarımın arasına alıyorum ve hatalı damlaları temizliyorum. Tatmin olduğunda kendini pantolonunun içine geri sokuyor. Kalçalarım ıslak, çenem ağrıyor ve boğazım acıyor ama bunun Yanov için yeterli bir kanıt olduğunu umuyorum.

Öyle olsa iyi olur.

Bir süre sonra Sebastian bana elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Sandalyenin yanında durmak için hareket ediyorum ama beni kucağına çekmeden önce sadece bir adım atabiliyorum. Kalçasına tünüyorum ve bana bakan biri olup olmadığını görmek için başımı yavaşça kaldırıyorum.

İri adam karşımadaki koltuktan içtenlikle gülüyor. "Ne de olsa sen annenin oğlusun." Hızlı bakışım

bana ağır bir bakışla baktığını gösteriyor. Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor ve sonra tekrar kayboluyor, bu hareket beni geri çekip

Sebastian refleks olarak. "Sanırım Yanov mesajı aldı; hışımla gitti. Ben ise..."

İfadesinde Sebastian'ı geren bir şeyler var ama ona iyi olup olmadığını sormaya dilim varmıyor. Yanov'un gittiğini fark ettiğimde değil. Az önce yaptığım şeyden sonra yüzünü göremediğim için neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum.

Sebastian'ın beni tutuşu sıklaşıyor ve yalan söylemeyeceğim - beni sergilenecek bir kupaymışım gibi kucağında oturmaya zorlamasının sahiplenici yolunu seviyorum.

"Artık ilgilenmiyorum. Biz gidiyoruz. Bugün hiçbir pazarlık olmayacak," diyor Sebastian aniden ve nedense bu beni dehşete düşürüyor - muhtemelen bu geceden sonra aramızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiğim için.

SEBASTIAN

M Bütün planın boşa gitti. Elyse, Sidorov'un önünde yasak meyve gibi sallanıyordu ve onu Sidorov'a sunmayı kendime yediremiyordum. Hay sikeyim.

Benim neyim var böyle?

Neden kendime bu soruyu sorma zahmetine gireyim ki? Cevabı zaten biliyorum.

Elyse. Lanet olası sorun o. Bütün sorun.

Sonraki yirmi dört saat boyunca kendimle savaşıyorum, kontrolü elimde tutmak için elimden geleni yapıyorum, doğru ile yanlış arasındaki sınırdaki dengede duruyorum. Alkol arzusunun bir kısmının çözülmesine yardımcı oluyor. Duygularımın çoğunu uyuşturacak kadar çakırkeyif olmamı sağlıyor ama beni asla özensiz davranacak noktaya getirmiyor. Baştan çıkarıcı olsa bile.

Gözlerimin yarım saniyeliğine kapanmasına izin veriyorum ve neden gözümü bile kırpmadığımı tekrar hatırlıyorum. Bu teneke kutunun içinde otuz bin fitte birlikte sıkışıp kalmış olmamız, temiz kokusunun etrafımı sarması, güneşli kişiliğinin boğazımı kesmek istememe neden olması yardımcı olmuyor. Bu noktada kaçmak imkânsız ama bu kendime işkence etmeye devam etmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Ve hala beynim başka bir şey düşünmeyi reddediyor. Hâlâ bana nasıl baktığını görebiliyorum.

Gözlerindeki güven. Kendime, senaryoda kötünün iyisi olduğum için böyle hissettiğini hatırlatıyorum; yine de ağzında sikimin olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Parmaklarımı hayal kırıklığı içinde saçlarımın arasından geçiriyorum. Tenimdeki sıcak ağzının ve kalçalarımın batan küçük tırnaklarının anısı felaketim olacak. Lanet olsun. Bir içkiye daha ihtiyacım var. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ona baktığım anda gözlerini kaçırdığı için yapamayacağımı düşünse bile. Aptal değilim. Söylemek istediği şeyler ve hatta sormak istediği sorular olduğunu biliyorum ama şu anda bunlarla uğraşacak zihinsel gücüm yok, uğraşmak da istemiyorum.

Kendimi zar zor kontrol altında tutuyorum. Tanrı korusun, olanlar hakkında konuşmayalım. Bu beni mantıksız bir şey yapmaya itebilir, mesela onu yatak odasına geri götürmek, domaltmak ve adımı haykırana kadar sikmek gibi. Sakso çektirdikten sonra düşünebildiğim tek şey onun ıslak sıcaklığının içine batmayı düşünmek. Beynim bana sürekli onun her yerine, her santimine sahip olabileceğimi hatırlatıyor. Sidorov'un da ona sahip olmasına izin verebilirdim ama bunu yapamayacak kadar korkağım.

Aman Tanrım. Şu anda bu uçaktan atlamalıyım. Siktiğimin amcığı.

"Ne olduğu hakkında konuşmadık ve ben de gerçekten istiyorum için dönüş ev ile Bu garip bir gariplik." Aramızdaki açık alanı işaret ediyor. "Garip bir şey yok, en azından benim açımdan."

Omuz silkiyorum, onun duygularını tamamen göz ardı ediyorum. Konuşurken ona bakma zahmetine bile girmiyorum. Bu konuşmanın devam etmesini teşvik etmek istemiyorum. Sadece uçağın inmesini istiyorum. aramızda bir metreden fazla boşluk bırakabilir.

"Tamam, tabii." Nefes nefese kaldı. "Benim için var."

"Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz? Özür dilemek mi?" Şak diye söyledim.

Pislik gibi davrandığının farkındayım ama ya bu şekilde olacak ya da onu sırt üstü yatırıp taşaklarım götüne değene kadar sikimle dolduracağım. Bence pislik olmak daha iyi bir seçim.

"Hayır, ama bana sessiz davranmanı da beklemiyordum. Normalden daha garip davranıyorsun, bu da çok şey anlatıyor." Çevresel görüşümde endişeyle ellerini nasıl sıkıldığını fark ediyorum. Bu kadar uzun süre kendini tutmasına gerçekten şaşırdım. Dün gece üzerime kusacağından emindim ama gıkını bile çıkarmayınca beni şoke etti. Büyük ihtimalle olan her şeyi içselleştiriyor.

Bunun bir önemi yok, konu kendimi kontrol altında tutmak olduğunda onun duygularının da bir önemi yok. Uzun vadede, bunu bir iyilik olarak görmeli. Kendimi ona sahip çıkmaktan alıkoymak ona bir özgürlük şansı sunuyor - tabii babasının borcunu ödeyebilirse.

Yüzeyin hemen altında gezinen hayal kırıklığına tutunuyorum, çünkü alternatif şu anda düşündüğümüz bir şey değil. "Tanrım, Ely, bu sadece bir oral seks. Bekaretini almadım. Büyük bir mesele olmak zorunda değil. Olmadığı bir şeymiş gibi gösterme."

Bakışlarını kaçırıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bu bir şey." Ona spekülatif bir şekilde bakıyorum, aklıma gelene kadar söylediklerimi tekrar ediyorum. "Lanet olsun." Özünde, bekaretlerinden birini almıştım çünkü bahse girerim ki bu onun ilk oral seksiydi. Beklenmedik ve tuhaf bir utanç duygusuyla karışık bir zafer duygusu. Benimki onun gırtlığına giren ilk sikti.

Kartlarınızı doğru oynayın; bu son olabilir. Tek olabilir.

Bu düşünceyi bir kenara itip konsantre oluyorum. Ely konuşuyor, yumuşak, içten sesi içimde bir şeyler yapıyor.

"Sadece bu kadar. Bir şey yapmaya çalışmıyorum ama garip davranıyorsun ve bu da benim için bu işin peşini bırakmayı zorlaştırıyor."

"Benden ne söylememi ya da ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum. Tek yaptığım burada oturmak. Seni almasına izin vermemi mi tercih ederdin?" Bektan bir yanıt ama çenesini kapamasını istiyorum ve birine bunu yaptırmanın en kolay yolu onu can evinden vurmaktır.

"Hayır. Bunu tercih etmezdim. Özür dilerim. Olayı büyötmeye çalışmıyordum. Sadece aramızda hiçbir şeyin değışmek zorunda olmadığına dair seni rahatlatmak istedim. Bana kalsa, olanları bile unutturdum."

"Öyle görünüyor." Kaşlarını çatarak ona soru soruyorum. "Bu konuda konuşan tek kişi sensin ve bir şekilde olanları unutmak istediğini düşünmemi mi istiyorsun?"

Ağız sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyor.

Birkaç saniye sonra, sonunda mırıldanıyor,

"İstiyorum." "O zaman bu konuda çeneni kapat. Olan oldu."

"Tamam," diye fısıldıyor, alt dudağını üstünün altına sıkıştırarak. Başka tarafa bakıyorum, ona olan arzum on kat artıyor, güneşten daha sıcak yanıyor. Sikeyim onu. Güzel gözleri, yumuşak dudakları ve narin yüz hatlarıyla göğsümün derinliklerine yerleştirdiğı bu ihtiyacı sikeyim. Almaya hakkım olmayan şeyleri arzulamama neden oluyor. Bana böyle hissettirdiğı için ona zarar vermek istiyorum. Tenini işaretlemek. Ama bu noktada ona dokunmak beni sadece öfkeliendirir, bu yüzden diğeri tek seçeneğim onu sözlerimle kesmek.

"Aramızda bir şeylerin değışmesi konusunda gerçekten endişelenmene gerek yok. Hiçbir şeyin değışmediğine söz verebilirim. Sen hala bana asla ödeyemeyeceğın bir borcu olan bir hizmetçisin, en azından bu hayatta. Sikimi yalaman bunu değıştirmez... yine de belki sırf eğlence olsun diye bunu tekrar yapmana izin veririm."

Her şey bir anda oluyor, o kadar hızlı ki tepki verecek zamanım bile olmuyor. Bir dakika önce oturuyordu, bir dakika sonra yerinden kalktı ve avucu yanağıma çarptı. Acı

Tokadı yüzümde dalgalanıyor ve başımı çarpmanın etkisiyle yana çeviriyor.

"Sen aşağılıksın. Senden nefret ediyorum."

Tanrım, lütfen bana aletimin neden hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sert olduğunu açıkla? Onun şiddeti beni çelikten daha sert yapıyor ve odaklanmayı daha da zor buluyorum. Ona benim gibi bir adamla yattığında neler olduğunu göstermekten başka bir şey istemezdim ama o çizgiyi geçemem. O çizgiyi geçmeyeceğim. Uyarılmışlığımı yutarak, onun öfkesine odaklanıyorum. Ona tutunuyorum, çünkü benden nefret ediyorsa benden uzak duracaktır, değil mi?

"Tuhaf, dün öyle demiyordun. Aslında, seni satmadığım sürece istediğim her şeyi yapacağını söylemiştin. Belki de Yanov'un seni eve götürmesine izin vermeyerek hata yapmışımdır? Ya da belki Sidorov? O da seni becermek istiyordu."

Yanaklarında utancını doğrulayan kırmızı lekeler beliriyor ama bunun altında korku yatıyor. Gözlerinde bir ışık gibi parlıyor. Pisliğin teki olduğumu biliyorum ama birinin öyle olması gerekiyor. Benden nefret etmesini istiyorum, bir sonraki nefesim gibi buna ihtiyacım var. Titreyerek bir adım geri atıyor, dudağı titriyor ve zihninde başka bir yere kaydığını fiziksel olarak görebiliyorum.

"Yaptım mı? Bir hata mı yaptım Elyse?"

"Lütfen... Özür dilerim. Lütfen beni tekrar incitmesine izin verme." "Yine mi?" Hırlıyorum, duygularım spiral çiziyor. Yakalandım onun sözleriyle korunuyor. O çok kırılgan, parçalanmış. Ona zarar vermek istediğim kadar, onu korumak da istiyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bekle, en başa dönüp bunu bana açıklamam gerekiyor çünkü seni kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra bir açıklamayı hak ediyorum." Bir bok hak etmiyorum ama bunu ona söylemeyeceğim. "Mesela, neden baş harfleri omzuna kazınmış? Baban seni ona satmayı neden kabul etti?" Umurumda olmamalı. Bu aptalca soruları sormamalıydım bile ama bilmem gerekiyor. "Sana bir şey

yaptığını biliyorum.

Sen. Ondan uzaklaşmandan ve ona aitmişsin gibi davranmasından anladım. Şimdi bana ne olduğunu anlat ve bana yalan söyleme. Aksi takdirde babana gidip kendim sorabilirim."

Büyük mavi gözleri endişeyle doluyor ve başını sallıyor. "Hayır, lütfen. Açıklayacağım."

"O zaman yap," diye çıkışıyorum.

Koltuğuna geri yaslanıyor, kollarını bacaklarına dolayabilmek için bacaklarını göğsüne doğru çekiyor. Bana bakmadan konuşuyor. "On beş yaşıma bastığım andan itibaren bana ilgi duymaya başladı. Babama beni ona vermesi için yalvardı, hatta kendini sevdirmek için elinden geleni yaptı."

"Seni ona mı verdi? Ne yani, babanın da mı ona borcu vardı?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Bu ya da bir iyilik. Bilmiyorum, gerçekten."

"Peki nasıl oldu da onun adı omzuna kazındı?"

Bakışları bulanıklaşıyor ve zamanda geriye mi gidiyor diye merak ediyorum.

"Tam olarak bilmiyorum. On altı yaşıma bastığımda babam bana bir doğum günü partisi verdi ama bu benim için bir parti değildi. Arkadaşları için bir partiydi. Yeni büyümüş kızını arkadaşlarına göstermek istiyordu. Yanov bundan hiç hoşlanmadı. Parti sırasında bir ara beni köşeye sıkıştırdı ve arka koridora sürükledi. Bir saniye önce iyiydim, bir saniye sonra ise o kadar uykum gelmişti ki ayakta zor duruyordum. Tek hatırladığım uykuya daldığım ve ertesi sabah uyandığımda yatak odamdaydım, omzum ağrıyordu ve kanla kaplanmıştı. O günden beri beni kendi malı olarak görüyor."

Şansım varken neden onu öldürmedim? Bıçağımı karnına saplayıp bir balık gibi karnını deşmedim?

"Seni daha önce nasıl etkilediği umurumda değil. Sen benimsin," diye çıkışıyorum. "Benim malımsın," diye ekliyorum son anda.

Bu sözler onu gerçeğe geri döndürdü. Gözlerindeki puslu bakış kayboluyor ve onun yerine, yavaş yavaş dönüşmesini izlediğim Elyse yeniden ortaya çıkıyor.

"Ben kimsenin malı değilim. Ben kendime aidim. Ve öyle olmasaydım bile, asla o pislığe ait olmayı istemezdim. Ona ya da babama dönmektense ölmeyi tercih ederim."

Görünüşe göre kendimi yeterince açık ifade edememişim. "Yanov ya da sana olan iğrenç takıntısı umurumda değil. Babandan kalan ve benim dolabımda kendi başına biriktirdiğin borcun ödenene kadar benimsin.

Her nefes, fısıltı, gözyaşı. Hepsi benim. Tamamen bana aitsin ve seninle ne istersem yaparım." Yüzündeki ifade benimle kavga etmek istediğini söylese de başını sallıyor.

"Her neyse. Anladım. Sonsuza kadar senin borç."

"Aynen öyle. Biz eşit değiliz. Ve asla öyle olduğumuzu düşünmeyin çünkü size gerçeği hatırlatmaktan çekinmeyeceğim."

"Teşekkürler." Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "Beni sadece babamın sana olan borcunun ödenmesini sağlayacak kadar önemsiyorsun. İlgilenilmeyi hak eden bir insan olduğum için değil, değil mi?"

Yanlış. Ona bunu söylemeyi o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor, ama bu sadece iki şekilde sona erebilir ve ben onu yönlendirmeyeceğim. Ona sahip olamam, borcunu ödeme kapasitesinin ötesinde değil.

"Doğru, Küçük Av. Seninle tek ilgilendiğim şey, babanın borcunu ödeyecek kadar uzun süre hayatta kalmanı sağlamak."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve neredeyse ona kendimden de nefret ettiğimi söyleyeceğim. Bunun yerine viskiden bir yudum alıyorum ve beni boğmakla tehdit eden suçluluk duygusunu yakıp yok etmesine izin veriyorum.

"Sıraya gir, tatlım. Benden nefret eden bir sürü şerefsiz var ve sen bu noktada sadece bir numarasın."

SEBASTIAN

Sirkaç sessiz saat sonra, Oakmount'a inerken kendimi uçağın karşı tarafındaki pencereden dışarı bakarken buluyorum. Düşünmek için çok fazla zamanım oldu.

Elyse ile aramızda neler olduğunu ve sonunda sessizliği bozup sorularını sorduğunda ona ne söylediğimi.

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yani, bir pislik olmam gerekiyor, ama onu her kestiğimde göğsüme saplanan suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Suçluluğu örtbas etmek gittikçe zorlaşıyor.

Ters gidebilecek her şey ters gidiyor. Sanırım tüm bunların içinde bir umut ışığı var, nihayet eve döndük ve artık onunla birlikte bu lanet teneke kutuya hapsolmayacağım.

Elyse'in sapık bir sapığı olması konusunda endişelenmek zorunda kalmadan da başımda yeterince bela var ve bu benim sorunum olmasa bile, bunu kendi sorunum haline getirdim. Onun hakkında nasıl konuştuğuna ve ona nasıl dokunduğuna tanık olduktan sonra, onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulana kadar dinlenmeyeceğim.

Tanya'yı da işin içine katınca başım ağrıyor. Kendini garantiye almak için ne kadar ileri gideceğini tahmin edemezdim.

Ama bir şey açık: Yanov, Tanya ona haber verdiği için Pound of Flesh'teydi.

Belki bazı eski dostlarımı arayıp, onlara neler olacağını haber veririm.

Tanya çok kurnazdır. Et pazarına gitmeye ve Sidorov'un önünde Ely'yi sergilemeye neden bu kadar niyetli olduğumu anlamış olmalı... bunların hiçbirisi onun için avantajlı olmazdı. Sidorov'a satarsam, alıştığı her şeyi kaybedecekti. Bir noktada beni engellemeye çalışacağını biliyordum; sadece bu kadar çabuk böyle bir hamle yapacağını tahmin etmemiştim.

Sidorov'u nereden tanıyor ki? Pound of Flesh'e katılması için hiçbir neden yoktu; dolayısıyla onunla temas halinde olması için de hiçbir neden yoktu. Olan biten her şeyi aklım almıyor. Çok fazla hareketli parça var ve bana en yakın olanları hafife almaya başlıyorum. Yoluma devam etmeliyim.

Ve bunun olmasını sağlamak için yapmam gereken ilk şey Elyse'i benden mümkün olduğunca uzak tutmak.

Uçak nihayet durdu ve uçuş görevlisi kapıyı açtı. Ely ayağa kalkıyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkıyor ve küçük merdivenlerden hızla aşağı iniyor. Onu takip ediyorum ama bakışlarımı tetikte tutuyorum. Yanov'un sonunu gördüğümüzü sanmıyorum, hem de hiç. Ona olan saplantısı kemiklerine kadar işlemiş durumda ve ondan kurtulmaya çalışacaksam tetikte olmam gerekecek.

Yine de, Elyse'i ne yaparsam yapayım, ona bir daha asla elini süremeyeceğine inandırıyorum. Özel dedektifimle temasa geçmek için aklıma bir not alıyorum. Onun hakkındaki tüm bilgilere ihtiyacım var. Yanov denen herifin ailemin ne kadar güçlü olduğunu bilmediği açık, çünkü bilseydi bana böyle meydan okumazdı.

Yine de fark etmez. Genç, hatta saf olduğumu düşünebilir ama kiminle yattığının farkında değil.

ile. Yumuşak ya da empatik değilim. Eğer benimle sevişirsen, ben de seninle sevişirim ve kayganlaştırıcı kullanmam.

Ely arabada, bekliyor ve hazır. Yanındaki koltuğa geçiyorum ama beni görmezden geliyor. Şimdi kim kime sessizlik muamelesi yapıyor? Sanırım kulağımı çınlatmadığı için mutlu olmalıyım, ama nedense sessizliği beni daha çok çileden çıkarıyor. Malikâneye giden yol boyunca sessizlik hakim ve arabanın içindeki basınç boğucu bir hal alıyor.

Sessizliğin aslında sessizlik olmaması ne tuhaf. Aslında, söylenmemiş sözlerin iki insan arasında dolaştığı bir boşluktur. Uzun araba yolundan eve doğru ilerlediğimizde hissettiğim rahatlamayı açıklayamam. Tanya burada olsa bile evde olmak çok güzel.

Araba zar zor durdu ve Ely kapısını açıp atlayarak dışarı çıktı. Ben daha yavaş takip ediyorum. Bu arazide fazla uzağa gidemez. Bir sonraki talebimi yapmadan önce ona birkaç dakika yalnız zaman vereceğim. Sonuçta, Pound of Flesh'te olanlar hiçbir şeyi değiştirmedir. O hâlâ hizmetçi. Ben de hâlâ onun patronuyum.

Fuayeyi boşaltıyorum ve düzgün bir içki içmek için doğrudan mutfağa gidiyorum. Odamda bir bar var ama son yirmi dört saatin etkisinden kurtulmak için bir buz kovağına ve bolca viskiye ihtiyacım var.

Tabii ki Tanrı bana bir saniye bile huzur vermedi. Mutfaka henüz adım atmıştım ki Tanya'yı tezgâha yaslanmış, uzun saçları bir omzunun üzerinden parlak dalgalar halinde sarkarken gördüm. Ona kısa bir bakış atıyorum ve bugün ince kıvrımlarını saran kırmızı bir elbise giydiğini fark ediyorum. Yaklaştığımda, mükemmel bakımlı elini bana doğru uzatıyor ve kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardak bulmak için aşağıya bakıyorum.

Normalde onu görmezden gelir ve bara gidip kendi içkimi alırdım. Ama şu anda Ely, Tanya ve uçakta içtiğim bir şişe viski yüzünden doğru düzgün düşünemiyorum.

Bardağı geri atıyorum, tezgâha koyuyorum ve bir tane daha almak için bara yöneliyorum. "Ne istiyorsun Tanya ve tüm bu konuşmaya senin saçmalıklarını dinleyecek havada olmadığım gerçeğiyle başlamama izin ver. Özellikle de yapmak için Londra'ya kadar gittiğim anlaşılmayı mahvettiğini bildiğim için."

Kaşlarını çatıyor. "Demek küçük arkadaşını satmadın? Yazık. Sanırım görüştüğüm hizmetçiye artık ihtiyaç kalmayacak."

Cevap vermiyorum, çünkü benimle konuşmuyor; poz veriyor. "Tekrar soruyorum, ne istiyorsun?"

Dik durarak boş bardağı bir çınlamayla tezgâhın üzerine bıraktı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın. "

Taze bardağımın üzerinden gözleriyle buluşuyorum. "Bu teyzemin, evlatlık annemin ya da bekâretimi alan kadının emri mi?"

Dudaklarını hırıldayarak bana bakıyor. "Kapa çeneni. Eğer ona hak ettiği saygıyı göstermezsen hayatını cehenneme çevirecek bir kadın olarak söylüyorum."

Yorgunluk bir dalga halinde üzerime çöküyor ve zar zor ayakta durabiliyorum. Jet lag olmalı. Kesinlikle uykusuzluktan değil. Ya da kanımı sulandıran alkolden. "Bunu senin için mahvetmek istemem ama hayatım zaten cehennem gibi ve şu noktada bunu daha da kötüleştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Acıma Sebastian. Bu çok çekici değil ve daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Benimle medeni bir şekilde konuşmak istediğinde bana haber ver."

Bana topuklu ayakkabılarının yerde çıkardığı tıkırtıdan başka bir şey bırakmadan mutfaktan çıkıp gitti. Her neyse. Bardağımı ağzına kadar burbonla dolduruyorum ve kocaman bir yudum alarak karnımı sıcaklıkla doldurmasına izin veriyorum. Yarısına yakınıni içtikten sonra nihayet odama çıkacak gücü kendimde buluyorum.

Bu günle işim bitti. Sıcak bir duş almak ve yüzüstü yatağıma düşmek istiyorum. Tam yatak odama girmiştik ki telefonum titredi. Yemin ederim,

Eğer bu benim sık kafalı arkadaşlarımdan biriye, onları öldüreceğim.

Şanslılar ki, sadece güvenlik şefim Rambo olduğu için bir gün daha yaşayacaklar. Bana pek sık mesaj atmaz, o yüzden attığında ciddiye alıyorum.

Birisi kapı girişinin dışında oyalanıyor.

İç çekerek topuklarımdan üzerinde dönüyorum ve aşağıya iniyorum.

Birinin kapınızın önünde oyalanması asla iyi bir şey değildir. İnsanlar bunu yapmaz... Drew hariç. O da ne zaman yeteceğini bilmediği için. Merdivenlerden koşarak iniyorum, dikkatimi dağıtmak için basamakları sayıyorum ve sonra ön kapıdan çıkıp arabaya doğru gidiyorum. Kapıya yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyor ve sıkıcı partilerden sıkıcı partilere katılarak mükemmelleştirdiğim görünmez maskemi takıyorum.

Yaşlı kadınlar kıcımları okşarken taktığım maske, yapmak istemediğim herhangi bir şeyi yaparken taktığım maske. Ellerim cebimde yaklaşıyorum, bıçağımı orada tutmak istesem bile. Bu iş gereksiz yere tırmandırmasam iyi olur... henüz değil.

Yanov'un kapının diğer tarafında durduğunu ve yüzünde manyakça bir sırıtişla eve doğru baktığını görünce kısmen şaşırdım, kısmen de sinirlendim. Beni görür görmez gülümsemesi genişliyor. "Oh, güzel, burada yaşıyorsun, Pup. Verdiğim bilginin doğru olduğunu bilmek güzel."

Kapıya yaklaşmakta olan güvenlik görevlilerine işaret ediyorum. Hemen duruyorlar, ben kapıya doğru yürümeyi bitirirken izliyorlar, metalle aramda sadece birkaç metre kalacak şekilde duruyorlar.

"İlk seferde işlerin nasıl bittiğini beğenmediniz ve kişisel bir görüşme için buraya gelmeye mi karar verdiniz?"

"Ona sakso çektirmiş olman ona sahip olduğun anlamına gelmez. Ona pek çok şey yaptırdım, yaptığını bile bilmediği şeyler."

Midem sıkı bir düğüme dönüşüyor ve gerçekten, kapıdan uzanıp onun hayatını boğmak istiyorum.

"Benim olduktan sonra bunun bir önemi yok, değil mi?" Omuz silkiyor. "Yani, şimdilik."

Onu hızlıca tarıyorum, sahip olabileceği herhangi bir silah arıyorum. Gümüş bir metal parçası yakaladım. Kesinlikle pantolonunun içine sıkıştırılmış, trençkotunun altına saklanmış bir silahı var.

"Hayır, onu serbest bırakmayı seçene kadar demek istiyorum ve o zaman geldiğinde, onu size bırakmayacağıma söz verebilirim," diyorum ve ardından güvenlik görevlilerine işaret ediyorum. "Bu adamın araziye girmesine izin verilmiyor. Size ne söylediği umurumda değil. Kapıdan geçemez. Eğer geçerse, buna kim izin verdiyse bedelini kanla ödeyecek."

Muhafızlar başlarını sallayıp bana bakıyorlar, Yanov'la aramızda artan gerilimi fark ettiklerine şüphe yok.

"Umarım birkaç güvenlik görevlisi ve metal bir kapının istediğimi almamı engelleyeceğini düşünmüyorsunuzdur." Eliyle kapıya hafifçe vurur. "Etrafından dolaşmanın bir yolunu bulacağım. Artık onun burada olduğunu bildiğime göre, onu almaya hazır olduğumda çok uzağa gitmeme gerek kalmayacak."

"Eğer mülküne adımını atarsan çok pişman olursun."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Pup?"

"Bu bir tehdit değil." Söyledim. "Eğer bana inanmıyorsan, yap ve ne olacağını gör."

Sadece sırtıyor, gülümsemesi hafifçe dengesiz. Elyse'den en az yirmi yaş büyük olmalı. Elyse'in bana bu herif hakkında anlattığı her şey aklıma geliyor ve onun acınası hayatına son vermem için bana daha da fazla yakıt veriyor.

Sözlerimle Elyse'i incitebilirim ama yaptığım her şey onu korumak için. Bu şerefsiz onu korumak istemiyor. Ona zarar vermek istiyor ve bunun tekrar olmasına izin vermeden önce onun hayatını bitireceğim.

Eğilip bıçağı bileğimdeki kılıftan çekiyorum. Ustalıkla, avucumun üzerinde yuvarladım ve çevirerek bıçağın

Yanov'u işaret ediyor. "Etrafta dolanıp öğrenmek istemediğine emin misin? Bu bana biraz zaman kazandırır."

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, şu anda senin küçük çocuk oyunlarını oynayamam. Şu anda emir altındayım ama endişelenme. Onu senden almak için döneceğim gün çok yakında gelecek. Belki de bunun gerçekleşmesini izleyecek kadar uzun süre hayatta kalmana izin veririm."

"O gün asla gelmeyecek, sıkık surat. Saf görünebilirim ama beni öldürmek sandığından çok daha zor. Elyse'i istiyorsan, bunun bir bedeli olacak ve onun için ölmeye istekli olduğunu sanmıyorum."

Bu bana sadece bir omuz silkme daha kazandırıyor, sonra zaten orada sakladığını bildiğim silahı göstermek için paltosunun bir tarafını sıyrıyor, ama benim tutduğum silah bu değil. Hayır, kemerinde parlayan bir rozetin parlak yüzeyi.

Bu işleri karıştırıyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ama yakında öğreneceksin. Bu arada, kızıma iyi baktığından emin ol ve yakında onun için geleceğimi bilmesini sağla."

Bu şok edici bir gelişme, evet, ama aynı zamanda içimi farklı türden bir öfkeyle dolduruyor. Ely bana neler olduğunu anlattı ama çok önemli bir ayrıntıyı vermedi.

Lanet olası bir polis olduğunu.

"Mülküne adım atarsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım, bu yüzden bir daha buraya gelersen şaşırma, çünkü polis rozeti olsun ya da olmasın, hayatını sona erdireceğim ve sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim."

"Sanırım ne olacağını göreceğiz, değil mi?" Yavaşça kapıdan uzaklaşıyor ve ben onun hareketlerini takip ediyorum.

"Kesinlikle yapacağız." Ne söylediği umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama sadece bir bakışıyla onu öldürmek istediğimde kayıtsızlık maskesini takmak çok zor oluyor. Orada durup garaj yolunda kayboluşunu izliyorum. Eve geri dönmeden önce gittiğinden emin olmak istiyorum.

Bu şerefsizle uğraşmak benim önceliğim.

Telefonum gelen bir mesajla titriyor ve bu kez telefonu çıkarıp mesajı açtığımda en iyi arkadaşlarımla paylaştığım grup sohbeti olduğunu görüyorum. Haftalardır grupta aktif değildim ve onlardan uzaklaşmamın kendi hatam olduğunu biliyorum. Suçluluk duygusu göğsümün derinliklerinde alevleniyor. Onlarla büyükbabam Elyse hakkında hiçbir şey paylaşmadım. Gelecek planlarımın ne olduğunu. Onlara gidebileceğimi biliyorum ama her birinin kendi dertleri var ve ne onlara yük olmak istiyorum ne de Bel'in her şeyin ne kadar kötüye gittiğini öğrenmesini istiyorum.

Yine de mesajları okudum, sııttım ve işlerin ne zaman bu kadar zorlaştığını merak ettim. Hayat. Okul. İş. Yeniden çocuk olmak. Yine de çocukluğum daha iyi değildi aslında. Garaj yoluna geri döndüğümde ayaklarımı sürüyordum, görüşüm bulanıktı. Kahretsin, sanırım ne kadar bitkin olduğumu fark etmemiştim. Adrenalinin etkisi geçmeye başladığına göre, alkol ve uykusuzluğun karışımı tam olarak etkisini gösteriyor.

Gözlerimi kırptırıyorum ama dünya bir odaklanıp bir kayboluyor. Kapıdan geçmeyi başarıyorum, ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. Gözlerimi açık tutmak büyük çaba gerektiriyor, ama bir şekilde içeri girecek kadar uzun süre yorgunlukla savaşmayı başarıyorum.

Bulduğum ilk kapıdan tökezleyerek geçiyorum, dünya etrafımda dönüyor. Odanın büyükbabamın ofisi olduğunu anlıyorum ve uzun deri koltuğa yığılıyorum. Bir nostalji dalgasına kapıldım. Büyükbabam ya da amcam çalışırken bu kanepede uyuyakaldığım sayısız geceyi anımsıyorum. Bu odada yaşananların hatırasıyla bile, hala evim gibi hissediyorum. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve onun tarafından saldırıya uğruyorum. Rüyalarımnda bile onun şımarık ağzından ve delici mavi gözlerinden kaçamıyorum.

Ely. Benim tamamen masum lanet Ely'im.

Tırnaklar tenime batıyor, yanağımdan aşağı iniyor. Sabun kokusu, temiz ten. Onun kokusu

burun delikleri. Sıcak nefesi boğazımı sıkıyor ve iki elimle kalçalarından kavrayıp sıcak amını zonklayan sikime bastırıyorum.

Evet. İstedğim şey bu, ama kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım, bu konuda bir şey yapmaktan çok korktum.

"Elyse..." Onun adını fısıldıyorum.

O mükemmel. Tıpkı her zaman olacağını bildiğim gibi.

ELYSE

A Londra seyahatinden sonra günler birbirine karıştı. Durmaksızın temizlik ve okul işleri arasında gidip geliyorum ve arada bir kestiriyorum. Günün büyük bir kısmını

Sadece birkaç günlüğüne gittiğimde kaçırdığım tüm ev işlerine yetişmek için bir hafta, ama sanırım meşgul olmanın iyi yanı Sebastian'ı pek görmemem.

Onu özleyen yanımlı kapatıyorum.

Bunun yerine, nedeni ne olursa olsun, yaptığımız şeyin yanlış olduğunu ve patronumla yatma fantezisi kurmaya hakkım olmadığını kendime milyonlarca kez hatırlatmaya çalışıyorum - yine de yaptığımız şeyden zevk almadığımı iddia edemem. Bunun olmasının tek sebebi Yanov olsa bile.

Yanov. Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ortadan kaybolduğumda, babam tarafından bir kez daha gönderildiğimde, bana bir şey olduğu sonucuna varacağını ve yoluna devam edeceğini düşünmüştüm. Babam aptalca bir şekilde beni ona gelin olarak vermişti ama bu yıllar önceydi ve birkaç bin dolar borçtan sonra borçlarını ödemek için beni kullanmak zorunda kalmıştı. Yine de koşullardan şikâyetçi değildim. Çoğunlukla burada yaşamaktan memnundum, hatta mutluydum. Artık korku içinde yaşamıyordum ve

Sebastian zaman zaman zorbalık yapsa da bana asla babam gibi davranmadı.

Öldüğümü düşünmesini ummak çok mu fazla olurdu? Görünüşe göre kaderin başka planları vardı çünkü artık burada hayatta ve iyi olduğumu biliyordu. Bu keşif sadece hiç sönmeyen bir saplantının korlarını ateşledi. Yanov sadece bir sapık değil. O daha da kötü, çok daha kötü ve umarım Sebastian'a bana yaptıklarını asla anlatmak zorunda kalmam.

Lafı açılmışken, şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum.

Zayıf, muhtemelen? Bir aptal, kesinlikle. Bilemiyorum. Beni en savunmasız halimde gördü ve beni daha da yıkma şansı varken bunu yapmadı. Yine de kalbi olduğu için böyle davrandığını düşünecek kadar aptal değilim. Hayır, büyük ihtimalle daha sonra bana karşı kullanmak için saklayabileceği her şeyi saklıyor.

O böyle biri.

Personel koridorundan odama doğru ağır ağır yürüyorum. Çok yorgunum, yürürken neredeyse ayaklarımı sürüklüyorum ve şu anda tek istediğim yatağa girip sonsuza kadar uyumak. Geçen haftadan önce hiç ülke dışına çıkmamıştım ama şimdi insanların günlerce uyumalarına neden olan jet lag'den bahsederken ne demek istediklerini anlıyorum. Şaka değil bu.

Odanın kapısına ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum. Nihayet evimdeyim. Kapının kilidini açıyorum ve omzumla iterek açıyorum. Yatağa girmek için sabırsızlanıyorum. Ancak yatak odama bir göz attığımda aklıma gelen son şey uyku oluyor. Pencereden süzülen akşam güneşinin zayıf ışınlarına karşı göz kırpyorum.

Ne oluyor lan?

Her yer darmadağın... paramparça. Orijinal yerinde tek bir eşya bile kalmamış. Tek yapabildiğim orada durup dehşet içinde bakmak. Yatak takımları yatağın kenarından sarkıyor, parçalara ayrılmış, yastıklarımın dolguları yere serilmiş. Şifonyer yağmalanmış, içindeki giysiler yırtılmış, daha doğrusu asılmış.

Bu da ne böyle? Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama benim diyebildiğim, bir tür sığınak olarak görebildiğim tek yere baktıkça uçurumun kenarına daha da yaklaşıyorum. Ama sayfaları yırtılmış ve yarısı yatağın altına atılmış birkaç akademik kitabımın görüntüsü beni tamamen kaybetmeme neden oluyor.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve dizlerimin bağı çözülürken yumruklarımı sıkıyorum. Onları değiştirecek param yok ama onlarsız da çalışamam.

Ne yapacağım ben?

Sebastian'ın şifonyerimi parçaladığı ve giysilerimi benzer bir şekilde yere fırlattığı anı zihnimde beliriyor. Sebastian. Bunu o yaptı. O yapmış olmalı. Bu evde başka hiç kimse bana zarar vermek için bu kadar çaba harcamazdı. Kimse benden onun gibi nefret etmiyor. Muhtemelen beni kulüpte "kurtarmak" zorunda kaldığı ve planlarını bozduğu için benden intikam alma yolu bu.

En başta orada olmasaydım kurtarılmaya ihtiyacım olmazdı.

Ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum, asıl yapmak istediğim merdivenlerden yukarı çıkıp o pislikle yüzleşmek olsa da mantığa tutunuyorum. Eğer bunun bizi eşitleyeceğini düşünüyorsa, kaba bir uyanış yaşayacak. Kendime bundan daha güçlü olduğumu hatırlatarak gözyaşlarıma engel oluyorum. Daha kötülerini de atlattım.

Öfkeyle yanıyorum, ama onunla yüzleşmenin sadece kavgayla sonuçlanacağını biliyorum, ki bununla uğraşacak enerjim de yok, bu yüzden enerjimin geri kalanını odayı temizlemek için kullanmayı seçiyorum. Giysileri çekmecelere geri itiyorum, kendime onları katlayabileceğimi ve daha fazla uyuduğumda güzelce yerine koyabileceğimi söylüyorum.

Yastık ya da battaniye konusunda pek bir şey yapamam. O eşyalar çöp, ama neyse ki fazladan nevresimler koridorun sonunda. Yaklaşık yirmi dakika sonra oda biraz daha toparlanmış görünüyor. Yatağı düzelttikten sonra yerleri toplamaya başlıyorum. Ders için ihtiyacım olan iki kitabı aldım.

ve kurtarılabilir olmaları için dua ediyorum. İlkini açar açmaz, yırtık kağıt parçaları yere düşüyor ve sürükleniyor.

"Ne oluyor be!" Öfkeyle homurdanıyorum ve onları tekrar kitabın içine sokabilmek için eğilip alıyorum. Parmaklarımın ucu ilk parçaya henüz dokunmuştu ki sayfada parlak kırmızı bir yazı gördüm. Büyük harflerle yazılmış tek bir kelime.

SEN

Korku ve kafa karışıklığı bir oluyor. Ellerimin titremesine engel olamıyorum ve karnım ağrıyacak kadar düğümleniyor. Yerdeki diğer kâğıt parçalarına bakıyorum. Hepsinin sayfaları aynı parlak kırmızı mürekkeple boyanmış ve üzerlerine tek bir kelime karalanmış. Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum, parçaları bir araya getirmeye çalışırken çarpmanın etkisi aklıma bile gelmiyor. Kelimeler bir araya geldikçe damarlarımdaki kan buza dönüşüyor.

SEN. OLABİLİRSİN. OLABİLİRSİN. ONUN. İÇİN. ŞİMDİ.

AMA. SEN. OLACAKSIN. HER ZAMAN. OLACAKSIN. BENİM.

Zamanın bir anında asılı kaldım. Başımdaki çarpıntı şiddetleniyor ve acıyı hafifletmek için avuçlarımı şakaklarıma bastırıyorum.

Hayır! Hayır! Hayır!

Sebastian falan değil. Yanov.

Böyle bir şey olamaz. Ama oluyor. O burada. Benim için geliyor.

Dehşet beni batırıyor. Ne yapmalıyım? Gitmeliyim, bir yere gitmeliyim, ondan uzaklaşmalıyım... ama gidecek hiçbir yer yok. Beni koruyacak kimse yok.

İşte Sebastian.

Hayır. Başımı sallayarak bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Ona güvenmek her şeyi daha da kötüleştirecek. Beni kurtarmak ya da korumak onun işi değil. Ona zaten yeterince borçluyum ve benden nefret etmesi için bir neden daha vermeyeceğim. Gururum daha fazla darbe alamaz.

Tek seçeneğim bununla kendim başa çıkmak ama bu da imkansız görünüyor. Korkudan felç olmadan onunla aynı odada bile bulunamıyorum. Ona karşı nasıl savaşıcağım? Nasıl özgür olacağım? Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve gözlerimi kırptığımda arkalarında bıraktıkları soğuk izleri hissediyorum. Yorgunken güçlü olmak çok zor, hem de sadece fiziksel bir yorgunluk değil. Sanki kader, ben devrilmeden önce omuzlarıma daha ne kadar yük yığabileceğini görmek istiyor. Odam artık güvenli bir alan olmadığı için şimdi nerede uyuyacağımı düşünmek zorundayım. Aşırı dikkatli olmaya ve uyuyabildiğim her yerde uyumaya geri dönmek zorunda kalacağım. Ne zaman yapabilirsem.

Bir dolap bulmam gerekecek. Ya da bir banyo. Penceresiz, küçük bir yer. Kafamda dönüp duran düşünceler beni sersemletiyor. Acaba şimdi dışarıda mı? Pencerenin dışında, beni izliyor, korkum karşısında gülüyor.

Odanın içinde yarattığı tahribata bakıyorum ve burada bir an daha kalmaya dayanamıyorum. Çantamı ve gece için ihtiyacım olacak diğer birkaç eşyayı alıyorum. Başka bir yerde uyuma fikrinden nefret ediyorum ama onun beni burada yalnız bulma riski bu rahatsız edici duyguya ağır basıyor.

Bir dahaki sefere, ne bir uyarı ne de eşyalarımın ufak tefek tahribatı olacak.

Yanov'un tek sebebi benim. Bunun olacağını biliyordum. Neden şansımın yaver gideceğini ve onun beni unutacağını düşündüm ki? Beni o kulüpte görmesi, bana olan saplantısını yeniden alevlendirdi.

Eşyalarımı elime alıp yatak odasından çıkıyorum ve merdivenlerden birinci kata tırmanıyorum. İlk tepkim saklanmak oluyor, en azından Sebastian'ı işin içine karıştırmayacak bir plan bulana kadar.

Çünkü ilk seferinde çok işe yaramıştı.

Sanırım artık daha önce sahip olmadığım bir şeye sahibim: koruma. Sebastian teknik olarak bana sahip ve onun himayesinde kaldığım sürece beni korumaya devam edecek.

Sahiplik. Kulüpte beni nasıl tuttuğunu ve Yanov'un bana dokunduğunu gördüğünde beni kurtarmaya nasıl geldiğini hatırlıyorum. Beni umursamadığını, benden ne kadar etkilendiğini inkâr etse bile inkâr edemeyeceği bir şey var, o da benim onun olduğum. Yani beni korumasının tek nedeni beni elinde tutmak, bana sahip olmak olsa bile, Yanov tarafından istismar edilip kullanılmaktansa onun tarafından sahiplenilmeyi tercih ederim.

ELYSE

Aradan geçen iki haftada, eskiden olduğum kızın kabuğuna geri döndüm.

Yorgunum ve o kadar gerginim ki bazen kendimi korkutuyorum. O geceden beri odamda uyumadım. Onun yerine ikinci kattaki boş odanın dolabında battaniye ve yastıklardan derme çatma bir yatak yaptım. Pencereleer ya da birinin bana gizlice yaklaşabileceği bir yol olmasa bile, rahat bir uyku çekemedim. Yanov'un beni kolayca kaçırabilecek kadar yaklaşması endişesi ve korkusu beni dehşete düşürüyor.

Görünürde sonu olmayan bir yorgunluk içindeyim, muhtemelen bu yüzden neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde takılıp Sebastian'ın göğsüne yüzüstü çarpıyorum. Vücudum ondan sekiyor ve tüm temizlik malzemelerimle birlikte beni de geriye gönderiyor.

Kimyasal şişeleri ve havlular yere dökülüyor ve kendimi duvara yaşlıyorum. Yerdeki dağınıklığı gördüğümde gözyaşlarımı geri kırıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Temizle ve yoluna devam et. İyi olacaksın.

Sanırım onunla karşılaşmasaydım bu yeterince kolay olurdu. Onun yolundan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum, böylece işleri berbat edip ona

beni uzaklaştırıyor. Sadece bu da değil, onun varlığına verdiğim tepki bana asla ama asla bir şey olamayacağımızı unutturuyor. Aramızdaki çekim ne olursa olsun, o her zaman benim patronum olacak ve ben her zaman ona borçlu olacağım. Bir de Yanov'dan korunmaya her şeyden daha çok ihtiyacım var.

"Ne oluyor Ely?" Geri sıçradı. "Yürüdüğün yere dikkat et."

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..." Hasarı en aza indirmeyi umarak devam ediyorum. En azından takım elbiselerinden birini daha mahvetmedim. Değil mi?

Üzerine bir şey dökmediğimden emin olmak için yerden başımı kaldırıyorum ve gömleğinde herhangi bir pislik olmadığını görüyorum. Tanrı'ya şükür.

"Şunu temizleyeyim," diyorum sesim titreyerek.

İleriye doğru bir adım atarak, cam temizleyiciyi emebilmek için düşürdüğüm havlulardan birine uzanıyorum ve işte o anda işler kötüden daha kötüye gidiyor. Ayağım su birikintisinde kayıyor ve ben farkına varmadan sırtüstü yatıyorum, başım yerden sekiyor. Kafa derimde acı dalgalanıyor ve gözlerimde siyah noktalar beliriyor.

Bir süre öylece yatıyorum, aklımı toplamaya çalışıyorum, düşüncelerim yüzüyor, cam temizleyici kıyafetlerime sızıyor. Sebastian'a bakıyorum. Kocaman vücudu üzerime abanıyor ve o yeşil gözleri şaşkınlıkla doluyor. Dudakları kıpırdıyor ama ne dediğini duyamıyorum.

Ani bir korku dalgası beni sarıyor ve gözümü kırptığımda karanlık beni ele geçiriyor.

Bir adam üzerimde beliriyor ama elindeki cam değil. Bir bulanıklık var; adam gözlerimin önünde şekil değiştiriyor ve daha önce Sebastian'ın durduğu yerde şimdi Yanov duruyor.

"Hayır, lütfen..." Mırıldanıyorum ve yüzümü korumak için ellerimi kaldırıyorum. Gözlerim onun dövmeli ve morarmış eklemlerini kirleten kana takılıyor. Çok fazla kan var. Çok fazla. Ciğerlerimdeki hava hırıldayarak dışarı çıkıyor.

Kalbimin duracağı anı bekleyen bir acı kabuğuyum, böylece buna bir saniye daha katlanmak zorunda

kalmayacağım. Artık tek umudum ölümün beni
kurtarması.

"Asla kaçamayacaksın, asla özgür olamayacaksın. Her zaman benim olacaksın," diye homurdanıyor ve sonra saçlarımdan tutarak beni yerde sürüklüyor.

Bir nefesle anıdan kaçıyorum ve elimi yanağıma bastırmak için kaldırıyorum. Parmak uçlarımda altında sıcak bir ten var. Kan yok. Acı da yok. Sorun yok. Güvendesin, diye tekrarlıyorum kendime. Ama gerçekten güvende miyim? Bu gerçek bir anı mıydı, içindeki travma nedeniyle bastırılmış mıydı, yoksa mevcut olaylar göz önüne alındığında sadece hayal gücümün yarattığı bir şey miydi?

Sebastian ya da doktorla konuşmadan emin olamam ve şu anda bunu yapmak istemiyorum.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefes alıyorum. Korku hala pençelerini içime geçirmiş durumda ve oturur pozisyona geçmeye çalışıyorum, geriye doğru koşturuyorum ve temizleyici şişelerini uçuruyorum. Sırtım duvara çarptığında duruyorum.

"Elyse!" Uzaklardan adımları seslenen biri beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Kahretsin. Ayağa kalkıp hareket ediyorum ve dökülenleri temizlemeye odaklanıyorum. Anıyı ya da ne olduğunu düşünme. Başımın arkasında donuk bir ağrı oluşuyor. Tanya elini yüzüme doğru salladığında hâlâ titriyordum.

"Alo... Elyse?"

Hay aksi. "Çok özür dilerim. Seni duymadım."

Başımı kaldırıp koridoru taradığımda önce Sebastian'ın bana baktığını görüyorum. Tanya onun yanında duruyor, bana biraz daha yakın ve şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Sen iyi misin?"

Sebastian'dan başka bir yere, sağa sola bakıyorum ve sonra hâlâ benimle konuştuğunu fark ediyorum. "Oh, evet, iyiyim. Ben iyiyim. Sadece iyi uyuyamıyorum."

Cevap vermiyor, ama yine de cevap vermesine gerek yok. Yüz hatlarına kazınmış iğrenme ifadesi ihtiyacım olan tek yanıt.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Yere el sallıyor. "Şey, evet. Burayı temizleyecek birine ihtiyacım var. Sana yardım etmesi için mutfak çalışanlarından birini çağırmaya ne dersin? Son zamanlarda sorununun ne olduğundan emin değilim ama ne yaptığına daha fazla dikkat etmeye başlamalısın. Aksi takdirde artık bu evde bir işin olmayabilir."

Tehdit açık ve Tanya gerçekte patronum olmasa da Sebastian'ı beni kovması ve babama geri göndermesi için kolayca ikna edebileceğini biliyorum. Bu düşünce bile beni tiksindiriyor. Babamın gözetimine geri döndüğümde Yanov beni kesinlikle yakalayacaktır. O zaman neyin anı, neyin hayal olduğunu çok çabuk keşfederdim.

"Lütfen... Özür dilerim. Ben sadece... Daha iyisini yapacağım," diye kelimeleri ciyak ciyak çıkarıyorum.

Sebastian kayıyor, odasının kapısında oyalanıyor. Yine de ona doğru bir bakıştan fazlasını riske atmıyorum. Tıpkı Tanya gibi o da bana bakıyor ve gözleri Tanya'nınki kadar soğuk olmasa da yine de inceliyor, en ufak bir kusur arıyor.

"Dur. Tanya'dan özür dilemene gerek yok; o senin patronun değil," diye emrediyor Sebastian ellerini ceplerine sokarak. Bunu çok sık yapıyor gibi görünüyor, özellikle de onunla aynı odadayken. Beni boğmasın diye mi? Muhtemelen.

"Bunu anlıyorum ama o haklı. Son zamanlarda çok sakarım ve unutkanım ama daha çok çalışacağıma ve daha dikkatli olacağıma söz veriyorum." Sebastian'dan uzaklaşıp gözleri daha da soğumuş olan Tanya'ya bakıyorum.

Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum ama Yanov'un tehdidi ve Tanya'nın uyarısı başımın üstündeyken, diğer ayakkabının düşmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Sebastian'ın koruması olmadan ölü sayılırım. Bunu biliyorum ve eminim o da biliyordur.

Başka tarafa bakarak, kalan malzemelerimi hızla topladım.

"Bu senin tek uyarın, sevgilim. Bir dahaki sefere kapı dışarı edileceksin," diyor Tanya ve ben Sebastian'ın üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum.

"Tanya," diye azarladı. "Elyse seni ilgilendirmez. Bunu sana daha önce de söyledim."

Çenemi göğsüme doğru eğiyorum. Varlıklarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak, dökülen kimyasalları kurutmak için aceleyle çalışıyorum.

"Beni, evimi ve değer verdiklerimi etkileyen her şey beni ilgilendirir," diye tersliyor Tanya.

"Burası sadece yasal anlamda sizin eviniz sayılır ve Elyse'in yaptığı ya da yapmadığı hiçbir şeyin sizin yaşam kaliteniz üzerinde bir etkisi yok, yani tekrar ediyorum, sizi ilgilendirmez."

"Ne demek istiyorsun?" Tanya homurdanıyor, Sebastian'ın sözleri karşısında açıkça hakarete uğramış. "Onda bir sorun olduğu çok açık. Yatak odamı her temizlediğinde eşyalarımı nasıl istediğimi açıklamak zorunda kalmamalıyım. Hizmetçi olmak o kadar da zor bir iş değil," diye homurdanıyor. "Şimdi de eşyaları döküyor ve daha büyük pislikler yapıyor. Sana söylüyorum, eğer düzelmezse, başka birini tutacağım."

Sebastian kaba bir ses çıkarır. "Belki de bunu korumana yaptırmalısın. Sen onun yanında bile değilken seni nasıl 'koruyor' anlamıyorum. Ayrıca, tuvalet temizlemekle meşgulken benim işime karışamaması da muhtemelen hoşuna gitmeyecektir."

"Sanırım kıskanıyorsun, Sebby." Sesi baştan çıkarıcı bir tona düşüyor. "Sana yeterince ilgi göstermiyor muyum?"

Tüylerim diken diken oluyor ve safranın boğazıma tırmandığını hissedebiliyorum. Burada yaşamaya başladığımdan beri Sebastian ve teyzesi/üvey annesi arasında korkunç bir şey olduğu açıktı ve onun etrafında olduğum her gün, tüm bu olaylarda yırtıcının o olduğu sonucuna daha da yaklaşıyorum.

"İşte, hepsi temiz," diye anons ediyorum ve elimdeki malzemelerle birlikte yerden kalkıyorum.

Yere kusmadan ve kendimi daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce buradan çıkmalı ve bu ikisinden uzaklaşmalıyım. Tanya'nın Sebastian'ın fikrini değiştirmeye çalışmasını riske atmamak için daha fazla çaba göstermeyi ve görevlerimi çok fazla hata yapmadan tamamlamayı hatırlamam gerekecek.

"Tanrım, hâlâ orada olduğunu unutmuşum." Tanya bana sırtıyor, gözleri yaptığım işi değerlendirmek için yere düşüyor.

Evet, ortadan kaybolma zamanı.

Ayakkabılarımın topukları üzerinde dönerek geldiğim yoldan geri dönmeye başlıyorum, ama bir el omzuma inip beni durdurmadan önce sadece bir adım atabiliyorum.

Dokunuş beni hazırlıksız yakaladı ve kalbim göğsümde hızla çarparak arkama döndüm.

Sebastian. Kahretsın.

"Bekle, konuşmamız gerek," diyor Sebastian ve elini omzumdan indiriyor. Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. İyi bir şey hakkında konuşmak istediğinden şüpheliyim. Muhtemelen sahip olduğum ufacık eşyaları toplamaya başlamalı ve olacıklara hazırlanmalıyım.

Panik baloncukları yavaşça yüzeye çıkarken boğazım sıkılıyor.

Dikkatini aniden Tanya'ya geri çevirir. "Seninle sohbet etmek güzeldi Tanya, ama Elyse ile bazı şeyleri konuşmam gerekiyor, o yüzden daha önce ne yapıyorsan onunla devam et."

"Affedersiniz ama beni bu şekilde kovamazsınız," diye homurdanır Tanya.

"Seni kovmuyorum. Konuşma bitmiştir; şimdi devam edin."

Başını sallayarak beni küçümsüyor, bakışları tenimde iğne ucu kadar farkındalık yaratıyor. Bir saniye sonra Sebastian'a bakıyor ve ancak o zaman tekrar nefes alabiliyorum.

"Her gün, bugün olduğun soğuk ve duygusuz adama nasıl dönüştüğünü merak etmek zorunda kalıyorum. Seni bundan daha saygılı olman için yetiştirdiğimi biliyorum."

"Tanya," diye sabırsızca homurdanıyor.

"Her neyse, ama bu konuşma henüz bitmedi," diye uyarıyor ve uzaklaşıyor, ama omzunu benimkine çarpmadan önce değil.

Tüm eşyaları elimde sıkı sıkı tutmam bir mucize. Aynı şeyi vücudum için söyleyemeyeceğim çünkü bir rüzgârla savrulan bir yaprak gibi sallanıyorum.

Sebastian fark ediyor ve iki eliyle omuzlarıma bastırarak beni sabitliyor.

Yüz hatlarını okumaya çalışarak ona bakıyorum. Orada hiçbir şey yok. Bir ipucu bile yok. Duygularını gizlemek için o aptal maskeyi taktığında ne düşündüğünü söylemek zor.

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?" Gün içindeki üçüncü sinir krizimin eşiğinde değilmişim gibi davranmaya çalışarak lakayt bir şekilde soruyorum.

"Düştüğünüzde başınızı çarptığınızı fark etmediniz mi?"

Omuz silktim. "Yaptım ama daha çok ortalığı temizlemekle ilgileniyordum. Tanya'yı zaten üzdüğümünden daha fazla üzmem istemiyorum."

Başını sallar. "Siktir et onu. Dağınıklık umurumda değil. Orada bırakabilirdin; başkası temizlerdi." Sesindeki acılık sözlerine yansıyor. Ona pisliği önemseydiğimi söylemiyorum, özellikle de onu yapan ben olduğum için.

"Sorun değil. Bir şeyleri temizlemek benim işim ve şimdi bitti, bu yüzden önemli değil."

Son zamanlarda konuşmadık, ancak belki orada burada birkaç kelime, daha çok bana neye ihtiyacı olduğunu veya neyi temizlemem gerektiğini söyledi, bu yüzden şu anda onunla tam bir konuşma yapmak garip.

"Elbette." İç çekiyor. "Başını nasıl hissediyorsun?"

Kafam karıştı. Neden umursuyor ki? Bir tür art niyeti olmalı... değil mi?

Ama hayır... Beni dövdükten ve vurduktan sonra ölüme terk eden o değildi. "İyi," diyorum sonunda. "Bir kafanın hissetmesi gerektiği gibi hissettiriyor."

Başını sallıyor ama bu yanıtın memnunmuş gibi görünmüyor. Vücudunun her santimi kaskatı kesilmiş ve yay gibi gerilmiş. Kahretsin, şimdi beni kovacak mı? Belki de sadece konuşmayı yönlendirecek bir şey olsun diye kafamdan bahsediyordu.

"Dr. Brooks yakında bir kontrol yapmak istiyor. Benden o geceden bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı ya da herhangi bir geri dönüş yaşayıp yaşamadığımı sormamı istedi."

Malzemeleri sıkıca kavıyorum. Bu konuşma beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiriyor ama Sebastian'ın çoğu gün tam bir hıyar olması dışında, o geceyi bana karşı hiç kullanmadı, bu yüzden onunla bu konuyla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşurken kendimi hiç rahatsız hissetmedim. Ta ki şimdiye kadar.

Ona yalan söylemek için ani bir dürtü duyuyorum ve nedenini anlamıyorum. Buna karşı savaşıyor, kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Yani, bazı şeyler oldu ama önemli bir şey değil. Son zamanlarda biraz dalgınım."

Az önceki titreşim zihnimde yeniden canlanıyor.

Yanov beni dövüyor ve vücudumu yerde sürüklüyordu.

Morlukları hissedebiliyordum, parmak eklemlerinin derime inişini, kemiklerimi sarsışını ve tüm bedenimi acıya boğuşunu hissedebiliyordum. Sanki bir anı gibi, sanki olayları gerçek zamanlı olarak yaşamışım gibi hissediyordum.

"Bana yalan söylemen için bir neden yok Elyse. Eğer bir şey hatırlarsan bana söyleyebilirsin."

Ona bakıyorum ve derin bakışlarının içine dalıyorum. Evet, bunun benim hayal gücüm mü yoksa o geceden bastırılmış bir anı mı olduğunu bilmek istiyorum ama bunun işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini de merak ediyorum. Çünkü ya bu bir

hafıza, ve ya başından beri düşündüğüm ya da bildiğim şey hiç de gerçek değilse?

"Sana yalan söylemiyorum."

Onunburun delikleri Flare, ve onun ruh hali
ekşiler anında. "Beni kandırabilirdin. Bir şey
saklıyormuş gibi davranıyorsun."

Başka bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca
birbirine bastırıyorum. Onu Yanov karmaşasına
sürüklemeyeceğimi kendime zaten söylemişim ve şu anda
anıları tartışmak istemiyorum. Son zamanlarda bu kadar
ürkekken olmaz. Başka sorular da sorabilir ve kendimi
tanıdığım için kazara her şeyi anlatabilirim.

Çenemi kaldırarak, kararlı bir şekilde dönüp
uzaklaşmadan önce ona son bir kez dar gözlerle bakıyorum.
"İyiym dedim ve bunda ciddiyim. Şimdi izin verirsiniz,
yapmam gereken işler var."

SEBASTIAN

D Yıllar sonra, koridorda yaşadığım olay hala aklımdan çıkmıyor. Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş. Minibarıma doğru ilerleyerek kendime bir içki dolduruyorum ve viskinin boğazımda bir yol açmasına izin vererek kolay çözüm bulamadığım şeylerle boğuşuyorum.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama Ely her zaman yolumun üzerinde gibi görünüyor. Sözlerini düşündüm, zihnimde binlerce kez canlandırdım ve hala içimden bir ses yalan söylediğini söylüyor. O gecedен bir şey hatırlıyor, bana karşı kullanabileceği bir şey ve korktuğu için bana söylemek istemiyor. Ani davranış değişikliğine uyan tek şey bu.

Korku, unutkanlık, dikkatinin bu kadar kolay dağılması... sanki uzaklarda bir yerde kafasının içinde kaybolmuş gibi... bu ona göre değil. Hafızası geri gelmese bile, bir şeyler oluyor ve bunu çözmem gerek.

Elimdeki bardağın etrafında yumruklarımı sıktığımda, birkaç damla soğuk yoğunlaşma üzerime akıyor

Parmaklarım büyüyü bozuyor. Camı uçurmamak için kendimi yatağımın yanındaki sandalyeye atıyorum.

Ben bundan daha iyiyim.

Kendine gel, sik suratlı.

Neden her gün kontrolümü daha da zorlaştıran bir sınav oluyor? Öfkemi ve diğer şeyleri kontrol etmek... Zihnim hemen onun ağzında sikimle yerde diz çöktüğü anıya kayıyor. Derimin altında dalgalanan saf ihtiyaç karşısında çenemi sıkıyorum.

Ne olmuş yani? Onu istiyorum. Bu yeni bir şey değil. Ayrıca bu arzuyla hareket etmem gerektiği anlamına da gelmiyor. Sonunda, birbirimizden uzak durmaya devam edersek daha kolay olacak. Bu kadar uzun süre işe yaradı; devam etmemesi için bir neden yok. Evet... eğer kendimi ona bakmaktan, her hareketini izlemekten alıkoyabilirsem, o benim onu izlediğimi düşünmese bile.

Onu izlemiyor olsaydım, tavırlarındaki değişikliği fark etmezdim. Bunun da ötesinde, birkaç kilo kaybettiğine yemin edebilirim ve bu, gözlerinin altında her zaman varmış gibi görünen ağır torbalarla birleştiğinde, bana yeterince uyumadığını söylüyor. Belki bunu da gözlemlemem gerekiyordur.

Sadece çalışanlarımın sağlıklı kalmasını sağlamak için.

Bir yudum viski daha içiyorum ve onun raydan çıkmaması için başka ne yapabileceğimi düşünüyorum. Yeni bir hizmetçi bulmak bir seçenek değil. Özellikle de Tanya etrafta sinsice dolaşırken. Güvenebileceği birini tutacağına şüphe yok, benim asla güvenemeyeceğim birini... sadece temizlik için bile. Yani şimdilik Ely'yi güvende ve olabildiğince sağlıklı tutmalıyım.

Sonuçta, temizlik yapmıyorsa ya da yapmasını istediğim şeyi yapmıyorsa, babasının borcunu ödemek için gerçekten çalışmıyor demektir ki bu da burada olmasının nedeninin sadece yarısı. Diğer yarısını henüz keşfetmedi ve umarım asla keşfetmez çünkü bu aramızdaki şeyleri değiştirir. Kötü bir şekilde. İçkimi bitirdim ve bardağı masaya bıraktım.

Başucu masası. Her şeyi kavramak için içkiyi bırakmam gerekiyor ama hislerimi ve arzularımı köreltecek viski olmadan kontrolü kaybetme riskiyle karşı karşıyayım ve kontrol, kendimle küçük avım arasında duran tek şey.

Bu düşünceyle ayağa kalktım, takım elbise ceketimi ilikledim ve koridora çıktım.

Ev sessiz, ama sorun değil; ben böyle olmasını tercih ediyorum. Tanya'yı ya da onun evcil korumasını görmekle pek ilgilenmiyorum. Zaten onun koruması olduğundan da şüpheliyim.

Şey, belki lanet kısmı. Heh, heh, heh.

Alt katta güvenlik kameralarının ve muhafızların bulunduğu arka odaya gidiyorum. Kapısı olmayan açık bir alan. Doğrudan monitörlerin olduğu bir odaya açılıyor, duvarın karşısında küçük bir cephanelik ve muhafızlar için bir dizi dolap var. Yandaki odada birkaç ranza ve onlar için küçük bir mutfak var. Önerebileceğim en iyi şey bu ve en azından evin her tarafını dolaşıp ortalığı dağıtmalarını ve dikkat çekmelerini engelliyor.

Muhafızlardan birinin usulca kıkırdadığını duyuyorum ve girişin hemen dışında duruyorum.

İlk gardiyan ikinci gardiyanı dürtüyor ve kameraları işaret ediyor. Daha iyi görebilmek için sessizce yaklaşıyorum. Üst koridoru gösteriyorlar, ekranda video oynatılıyor ve Ely'yi kadrajda görüyorum. Kucağında bir battaniye demetiyle parmak uçlarında boş odaya giriyor.

Ne oluyor be? Duvara yaslanıyorum ve ilk gardiyan tekrar gülerken onu dinliyorum. "Bunu bir süredir yapıyordu ve geçen gün merak ettim ve neler olduğunu kontrol etmek için yukarı çıktım. Odada uyuduğunu düşündüm ama içeri girdiğimde hiçbir şey yerinde değildi. Dolabın kapısı kırıldı, ben de açtım ve o zaman tüm battaniyelerin üst üste yığıldığını gördüm. Her şeyi nasıl düzenlediğine bakılırsa, sanki lanet bir kuş tünemiş gibiydi."

Diğeri de uğultulu bir ses çıkarır ve güler. "Ne tuhaf bir tip. Kendi evi varsa neden orada kalsın ki?"

Oda burada mı? Bir çıkış olması onu daha güvende hissettirmez mi?"

Söylediklerini dikkate alıyorum. Ely üst kattaki misafir odasında mı uyuyor? Bundan nasıl haberim olmaz? Hem de lanet dolabın içinde. Hem kızgınım hem de endişeliyim. Fark etmediğim için kendime kızgınım. Bunu bilmediğim için. Evet, davranışlarındaki değişikliği gördüm ama başka şeyler olduğunu fark etmedim.

Kendi pisliğime o kadar gömülmüşüm ve ondan uzak durmaya çalışıyorum ki bir şeylerin döndüğüne dair en büyük işareti kaçırmışım.

"Tuhaf biri, evet, ama onu kesinlikle sikerdim. Kızının ne kadar sıkı olduğunu gördün mü?"

Bakışlarımı kaldırıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. Sözlerine konsantre olup biraz daha dikkatle dinliyorum. Onları varlığımla yok etmeden önce bitirmelerine izin vereceğim. Önce kendi mezarlarını ne kadar derine kazdıklarını görelim.

Bir şeyler yazılıyor ve ben yavaşça köşeden bakıp ilk gardiyanın kameradaki bir şeyi işaret etmesini izliyorum. "Ama evet, haklısın. En çılgın olanların yatakta en ateşli olanlar olduğunu söylerler. Bu evdeki kadınlardan herhangi biri..."

Çok sıkı çekilmiş bir ip gibi kopuyorum ve onlar ölüm fermanlarını ciddi bir şekilde imzalamadan önce odaya giriyorum. "Eğer ikinizden birinin tek kelime daha ettiğini duyarsam, dillerinizi keserim." Bıçağımın ağırlığı ellerimde duruyor ve onu ne zaman çıkardığımı hatırlamaya çalışarak göz kırpiyorum.

Önemli değil.

Her iki adam da sandalyelerinde dönerek bana bakıyor ve sırtlarını bilgisayar konsolunun masasına dayıyorlar. "Efendim, siz... biz..."

"Belli ki burada olduğumu bilmiyordunuz, yoksa kızınızdan konuşacak kadar aptal olmazdınız."

Soldaki muhafız yutkunuyor, endişeli bakışları yüzümle bıçak arasında gidip geliyor. Yaklaşıyorum ve biraz eğiliyorum. Bu piçlerin ikisinin de Elyse'in onlara ve bu evdeki diğer herkese yasak olduğunu bildiklerinden emin olmak istiyorum.

"Elyse'in adını ağzınıza almayın, yoksa bir daha konuşmamanızı sağlarım. Ve eğer kız kardeşime göz ucuyla bile bakarsanız, kimse cesetlerinizi bulamaz. Anlaşıldı mı?"

İki adam da çılgınca başını sallar.

Bu evde kimseye güvenemeyecekmişim gibi hissetmeye başladım.

Hayal kırıklığıyla bir iç çekiyorum ve bıçağımı bağırsaklarına saplama arzusuyla savaşıyorum. Mantıklı düşünmeliyim, aklıma cinayeti getirmemeliyim. Bir adım geri atıp seçeneklerimi tartıyorum. Onlara saldırmak ne sorunu çözecek ne de Elyse'e neler olduğunu anlamak için ihtiyacım olan bilgiyi bana verecek.

"Elyse ile ben ilgilenirim. Sizin işiniz gerçek tehditleri bulmak ve burada olmaması gereken hiç kimsenin içeri girip çıkmadığından emin olmak. Elyse bir tehdit değil, o yüzden onu unutun. Çabalarınızı başka şeylere harcayın."

Artık sinirlenme noktasını geçtim ve bunun nedeni bu şerefsizler ve Elyse hakkında söyledikleri mi yoksa onun misafir odasındaki dolapta yerde uyuması mı bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi bende bu kadar güçlü duygular uyandırmamalı, ama konu o olduğunda, neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyorum.

Elyse duygularımı ve kalbimi o küçük avucunun içine almış durumda.

"Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak."

"Lanet olsun ki bir daha olmayacak çünkü olursa, bağırsaklarınızı bedenlerinize geri yerleştirmek için birbirinize yardım ediyor olacaksınız."

Cebimdeki telefonum düşüncelerimi bölerek çalışıyor ve onu çıkarıyorum. Mesajı kontrol ettim, Bel'den geldiğini fark ettim.

Yemeğe geliyor musun yoksa yalnız mı yiyeceğim?

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp başımı kendime doğru sallıyorum. Lanet olsun. Erken bir akşam yemeği için buluşmamız gerektiğini unutmuşum. Nasıl unutabilirim ki? Bıçağı elimde döndürerek keskin kenarını ön koluma doğru tutuyorum ve hızlıca bir cevap yazıyorum.

On dakika içinde orada ol.

Dikkatimi tekrar muhafızlara verdiğimde onları dikizliyorum. Onlarla biraz uğraşmak, onları korkutmak, onlara bir ders vermek istiyorum ama şu anda Bel'le akşam yemeği randevuma gitmem gerekiyor. Unuttuğum ve onun beklediği için nefret ediyorum. Bu hiç bana göre değil.

"Kıcınızı kaldırıp işinizin başına dönün. İkinizi de daha sonra kontrol edeceğim," diyorum ve odadan çıkmadan önce saatimi kontrol ediyorum.

Tek yapabildiğim hayal kırıklığı içinde başımı sallamak, özellikle de kendime karşı. Ona olan takıntım bana geri tepti. Çoğunlukla ondan uzak durmayı başarsam da, diğer alanlarda başarısız oldum. Burnumun dibinde ve kendi lanet evimde olup biten büyük şeyleri kaçırdım. Şimdi kendi ayarladığım bir yemeğe geç kaldım. Şu anda kendimi zar zor tanıyorum.

Koridorda koşarak garaja giden çıkışa doğru ilerliyorum.

Arabaya atlayıp kapıya doğru hızla gitmek sadece bir dakikamı alıyor. Yola çıktıktan sonra ayağımı gaza basıyorum. Herkes derslerini bitirdiği için trafik yok denecek kadar az. Dakikalar içinde restorana varıyorum ve arabayı bir valeye bırakıyorum. Buraya sık sık geliyoruz, hatta Ely'ye bile, çünkü barın yanında harika bir to-go kahve tezgahı var. Ayrıca kampüse de yakın, bu nedenle çok sayıda öğrencinin kahve yudumladığını ve yemek paylaştığını görmek sürpriz değil.

Hostes beni selamlamak için ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum. "Birlikte olduğum kişinin zaten bir masası var." Kadının omzunun üzerinden bakarken Bel'i görüş alanımda buluyorum.

Bel masadan başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü anında aydınlanıyor. Masaya ulaştığımda kendini iterek sandalyesinden kalkıyor ve kollarını bana dolayarak sımsıkı sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Bel'in kız kardeşim olduğunu öğrendiğimden beri, kalbimin bir daha asla atmayacağından emin olduğum küçük parçaları tam da bunu yaptı. Annemizin ölümü boyunca onu desteklemek ve onunla ilgilenmek bizi daha da yakınlaştırdı.

Bel sayesinde bir amacım olduğunu hissettim. Onun bana ihtiyacı vardı, benim de ona çok ihtiyacım vardı. Sadece o bunu bilmiyordu.

Uzaklaştığında özür dilerim, "Üzgünüm geciktim. Dikkatim dağınıktı." Saatim bana mesaj attığından beri on beş dakika daha beklediğini söylüyor.

"Sorun yok. Önemli bir şey değil. Neredeyse hiç geç kalmadığın için bu beni şaşırttı." Beni başından savıyor ve elindeki bardağı çevirerek kahve ve krema karışımının buz ve pipetle birlikte dönmesini sağlıyor. "Sana viski söyledim ama bence onun yerine biraz su içmelisin. Bugün ne kadar içtin? İçki fabrikası gibi kokuyorsun."

Bana karşı burnunu kırıştırmasını görmezden geliyor, yargılamasına karşı içimde biriken öfkeyle savaşıyorum. "Sen benim bebek bakıcım değilsin, Bel. Ne zaman ne içeceğimi ya da ne yiyeceğimi dikte etmene ihtiyacım yok."

Menüye bakmama gerek yok, bu yüzden servis görevlisinin dönmesini bekliyorum. Aramızda, Armani takım elbiseli bana ve yırtık kot pantolon ve önünde Oakmount logosu basılı kapüşonlu bir tişört giyen Bel'e bakıyor. Aklındaki soruları şimdiden görebiliyorum ama neyse ki hiçbir şey sormuyor. Mutfığa geri dönmeden önce siparişlerimizi hızlıca alıyor.

Restoran oldukça kalabalık ve birkaç adım ötedeki kahve standında da kısa bir kuyruk var. "Kaç fincan kahve içtiniz?"

Gözlerini kısıma sırası onda. "Sen benim bebek bakıcım değilsin Sebastian," diye alay ediyor, benimle aynı ses tonunu kullanarak.

onun üzerinde kullanıldı.

"Tamam. Benim için endişelenmeni anlıyorum ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Yemeğe seninle tartışmak için gelmedim. Sadece bir yemeği paylaşmak ve birlikte biraz zaman geçirmek istedim. Bunu yapabilir miyiz?"

"Yapabilir miyiz?" diye sorar gibi bana yavaşça göz kırpmıyor. "Elbette. Ne istersen yapabiliriz."

Ses tonunda hâlâ az da olsa bir tavır var ama bunu görmezden gelip yoluma devam etmeye karar veriyorum.

"Tamam, bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?" Güvensizmiş gibi çenesini göğsüne doğru eğdi ve

Onu dikkatle izliyorum. "Evet. Bir süredir bunu düşünüyordum ve babamı bulup bulamayacağımı görmek istiyorum. Gerçek babamı yani. Kim olduğunu ve benimle tanışmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum."

İlk tepkim ona hayır demek oluyor çünkü onu görmek isteseydi çoktan bulmaya çalışırdı ama sonra kiminle konuştuğumu hatırlıyorum. Bel. Kız kardeşim. Karanlığımın ışığı. Babası hakkında daha fazla şey öğrenmek istediği için onu azarlayamam. Ve Bel o kadar inatçı ki ona hayır desem bile bunu yine de yapacak ve beni bunun dışında bırakacak bir şekilde. Ona bir şey olacağı düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

"Ya iyi bir insan değilse? Ya onunla tanıştığına pişman olursan?"

Kendi babamı düşünüyorum, hayatı boyunca en iyi arkadaşımı döven o lanet olası pisliği. Hayatımızı perişan eden. Evet, harika bir adam değildi. Gerçeği öğrendiğimde beş dakika boyunca şok olmuştum ama bu onun acınası hayatına son vermeme engel olmadı. Başına geleni hak etmişti.

Omuz silkiyor ve gözlüklerini düzeltiyor. "Ama ya beni arayan iyi bir adamsa?"

İçimi çekiyorum ve içkimi yudumlayarak alkolün öfkemi biraz olsun dindirmesine izin veriyorum. Konuyu değiştirmeliyiz. Zaten dengesizim ve şimdi de Bel'in babasıyla tanışmak istemesini kafamda oturtmaya

çalışmalıyım. Annemizin iddiasına göre

iyi bir adamdı, ama şu anda çok kötü bir insan olabilir. Evet, kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor.

"Bir düşüneyim ve yardımcı olabilecek bir bilğim var mı diye bakayım. Bir şey yapmadan önce onun nasıl biri olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Başını sallıyor ve sonra biraz daha yaklaşıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eee... Elyse nasıl? Londra'da işler nasıl gitti? Orayı sevdi mi?"

Keskin bir suçluluk duygusu karnıma saplanıyor. "Çok kısa bir yolculuktu, sadece iş içindi. Pek bir şey göremedi." Aslında hiçbir şey görememişti, bu gerçeği düşününce biraz irkildim. Ely'nin sikimin üzerindeki ağzı ve Yanov ile Sidorov'u çevreleyen durumun acımasızlığı yüzünden dengem öylesine bozulmuştu ki hiç vakit kaybetmeden uçağa binip eve döndük.

"O zaman onu neden aldın?"

"Yardıma ihtiyacım vardı, hatırladın mı?" Yalan değil ama gerçeğin tamamı da değil.

Eğer Bel gerçek niyeti öğrenirse ya da Elyse'in gerçekte nasıl olayların bir parçası haline geldiğini keşfederse, kendini kaybeder. Ondan bilgi saklamayı sevmiyorum ama ailemiz adına alınması gereken kararlar hakkında hiçbir fikri yok ve ben de bu bilgileri onunla asla paylaşmam. Kız kardeşim olduğunu öğrenir öğrenmez, adaşımızın karanlığının onu lekelemesine izin vermeyeceğime karar verdim. O günden beri de bunu yapmadım.

Yeşil gözleri şüpheyile kısıldı. "Hatırlıyorum ama bence Lee'yi, Aries'i ya da diğer saçma arkadaşlarından birini de alabilirdin. Onlar da pumaları aynı şekilde savuşturabilirler."

Alay ediyorum. "Benim saçma arkadaşlarım senin saçma arkadaşların, unuttun mu?"

"Hatırlatmayın. İşler çok yoğundu ve son zamanlarda onu görmedim. O iyi mi?"

Omuz silkme sırası bende. "Sanırım. Kimse bana onun öldüğünü söylemedi."

"Ciddi misin?" Gözlerindeki ışığın bir kısmı kayboldu. "Yapamam... Neyin var senin?"

"Tamam, belki biraz sert oldu." Kalın kalın yutkunuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, oturup ne yaptığını görmek için beklediğimden değil. Düzenli olarak konuşmuyoruz. Temizlik yapıyor ve derse gidiyor. Nasıl olduğunu neden bileyim ki?"

"Oh iyi... Sanırım sadece düşündüm ki..." Sesinde belli bir isteksizlik var.

"Ne?" diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. "Ne düşündün?"

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor ve gözlerimin önünde benden uzaklaştığını görmekten nefret ediyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu Elyse'in hatası. Londra'ya gittiğimden beri eskisi gibi değilim. Derimin altında, ciğerlerimde ve kafamın içinde. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Bel?"

Kahvesine bakıyor, konuşurken başını kaldırıp bana bakmıyor bile. "Önemli bir şey değil. O sadece farklı, çok tatlı ve nazik. İkiniz birlikte biraz zaman geçiriyor gibiydiniz. Bunun ondan hoşlandığın anlamına geldiğini ve belki de Mill tavşanlarının hepsiyle yatmayı bırakacağını düşündüm."

Bu konuda hissettiğim hayal kırıklığını bastırmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum ve öfkeyle nefes alıyorum. Kendime Bel'in Elyse ve benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini hatırlatıyorum. Nasıl aile reisi olduğuma dair en ufak bir şey bilmiyor.

"Birincisi, aylardır The Mill'de takılan hiç kimseyle yatmadım. İkincisi, Elyse benim için bir şey ifade etmiyor. Birlikte vakit geçirmiyoruz. O benim için çalışıyor, unuttun mu? Ben onun patronuyum ve etik ve ahlaki değerler bir yana, onunla yatmak var olan her kuralı çiğnemek olur. Hizmetçi olduğu gerçeğini boş ver. Sana söyledim.

benimle Londra'ya geldi çünkü yardıma ihtiyacım vardı. O üzerine düşeni yaptı. Bu bir randevu değildi. Hiçbir şey değildi."

Bel'in bakışları benden uzaklaşıyor ve dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanıyor ama şu anda bunu duymak istemiyorum. Onun anlamasına, biz diye bir şeyin olmadığını tam olarak kavramasına ihtiyacım var. Elyse ve ben yokuz ve asla da olmayacağız. "Hayır. Bitirmeme izin ver, lütfen. Konuyu zorlamayı bırakman için anlamana ihtiyacım var. Elyse benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O benim çalışanım, hepsi bu." Bel bana bakıyor, gözleri sert ve bana inanmadığını hissediyorum.

Sikeyim. "O lanet olası bir hizmetçi, Tanrı aşkına. Sen biraz daha yükseği hedefleyebilir miyim?"

Tam on ikiden vurdu. Bel'in ağzı kapanıyor, gözleri parlıyor. "Ve sanırım bugünlük senin pislik tavrından bıktım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak dişlerimi gıcırdatıyorum. Neden her şeyi berbat edip duruyorum? Bel sandalyesinden kalkıyor ve omzumun üzerinden bir şeyi, hatta belki de birini işaret ediyor.

Sandalyemde kayarken Elyse'in orada durduğunu fark ediyorum, narin yüz hatları sanki biri ona tokat atmış gibi gergin. Söylediklerimi duyup duymadığını tahmin etmek zor değil. Tek yapabildiğim hayal kırıklığı içinde başımı sallamak, kendime, tüm bu lanet duruma.

Konuşmak için ağzımı açtım. Ne söylemek için, bilmiyorum. Elyse yıpranmış spor ayakkabılarının üzerinde dönüp vücutların telaşında kaybolduğu için bunun bir önemi yok. Gözden kaybolur kaybolmaz suçluluk duygusu içime doluyor. Midem çözemediğim bir umutsuzluk düğümüne dönüşüyor. Bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünerek masaya bakıyorum.

Bel her zaman ödediğimi bilmesine rağmen bir miktar para atıyor ve gözlerinde parlayan hayal kırıklığını fark ettiğimde nefes almakta zorlanıyorum. "Hıyarlığın bittiğinde gel beni bul da gerçekten konuşalım. Ama Elyse'den özür dilemeden olmaz."

Sessizce oturup onun restorandan çıkışını izliyorum.

Lanet olsun. Artık kendim gibi hissetmiyorum. Her zamankinden daha da dikkatsizim ve bu Bel'le olan ilişkiyi mahvediyor. Gerçekten önemseydiğim tek insan. Bunu düzeltmeliyim, sadece Bel'i mutlu etmek için bile olsa.

Söylediklerimin doğru olup olmaması önemli değil. Elyse'i ne kadar uzaklaştırabilirsem, her şey o kadar kolay olacak. Eğer bir şey varsa, işleri kendim için kolaylaştırdım. Ama benim için daha kolay olması, o şeyleri söyleyerek Bel'i incittiğim gerçeğini değiştirmiyor çünkü Elyse onun arkadaşı.

Bunu yapmak istemiyorum ama Bel'in benimle bir daha konuşmasını bekliyorsam başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. Londra'dan beri her gece istediğim gibi kontrolümü kaybedip ona sahip olmamak için Elyse'in benden nefret etmesine ne kadar ihtiyacım olsa da kız kardeşimi kaybedemem.

Bana acı verse de haklı olduğunu biliyorum. Elyse'den özür dilemeliyim. Umarım olaylara çok derinlemesine bakmaz çünkü onu sahiplenme dürtümle savaşıma devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki bazı günler fiziksel olarak canımı yakıyor.

Onun hikâyesindeki kötü canavar rolümü oynayabilseydim tüm bunlar daha kolay olurdu ama yapamam. Ona zarar veren herkesi avlayan, onu yanımda olmaya zorlayan ve onu asla kaçamayacağı altın bir kafese hapseden yırtıcı olmak istediğimde değil.

ELYSE

S O lanet bir hizmetçi. Sadece hizmetçi.

Caddenin karşısına geçip kampüse doğru yürürken başımı sallıyorum. Daha kısa bir yol var ama yürüyüş zamanını kafamı boşaltmak için kullanıyorum.

Sebastian'ın söylediklerinin beni rahatsız etmesine izin veremem. Gerçekten öyle olsa bile.

İçten içe hissettiklerimin sahte olamayacağını bildiğim halde değil. Evet, beni "sadece hizmetçi" olarak görüyor olabilir ama kesinlikle bana karşı bir şeyler hissediyor. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı. Sürekli paranoyam yüzünden omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor ve kendime tetikte olmam gerektiğini hatırlatarak omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. Yanov hâlâ dışarıda bir yerlerde ve tekrar onun eline düşmeye niyetim yok.

Buzlu kahvemi yudumluyorum ama Sebastian'ın sözlerinden sonra iştahım kaçtı. Bana hizmetçi demesi ya da hiçbir şey ifade etmediğimi söylediği kısım bile beni gerçekten incitmedi. Benim hakkımda konuşurken ses tonundaki soğukluktu. O gece kulüpte ben ona bakarken sesindeki sıcaklıktan tamamen yoksundu.

Hatıralarımı silkeleyip kahvemden bir yudum daha alıyorum.

Bir el omzuma konuyor ve ben de dönerek eli savuşturuyorum.

Bel geri sıçrar, ellerini teslimiyetle kaldırır. "Ninja, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Kalbim hâlâ boğazımı tıkıyor, o olduğunu anladığımda konuşamıyorum. Korkuyu üzerimden attığımda, boştaki elimi karnıma dayayıp nefes alıyorum. Lanet olsun. İki saniye önce Yanov'u düşünmüyor olsaydım beni bu kadar korkutmazdı.

Nefesimi tuttuğumda ve kalp atışlarım normal ritmine döndüğünde ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Hayır, sorun değil. Çok gergin olduğum için özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Ellerini bırakarak gülümsüyor. "Özür dileme kızım. Özür dilemen için hiçbir neden yok. Asıl özür dilemesi gereken benim. Kardeşimin boktan tavırları ve kötü davranışları için."

Kaşlarımı çattım. "Yemeğinizi mahvetmek istememiştim."

Beni başından savdı. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. O mahvetti. Ayrıca, sen daha ortaya çıkmadan önce çok geç kalmıştı ve sinirliydi."

Uzun bir iç geçirdim, sonunda kendimi daha sakin hissediyordum. "Evet. Tamam." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bir ağaç gibi tırmanmak istediğim süper seksi patronumun varlığımdan tiksindiği gerçeğinden bahsetmek istiyor muyum? Hayır. Pek değil.

"Bu konuda konuşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bana oldukça açık görünüyor. Ölü bir atı dövmeye gerek yok."

Beni incelemek için başını eğiyor. "Emin misin? İkinizin arasında bir şeyler gelişiyor sanıyordum."

"Biz arkadaş bile değiliz, Bel. Çoğu zaman nazik davranıyor ama o kadar. Ve bu muhtemelen sadece sen ve ben arkadaş olduğumuz için."

Yediğinden emin değilim. Gözlerinde bir şüphe parıltısı var. "Peki, gitmek ister misin?"

"Kahvenin yanında biraz yiyecek alır mısınız?"

Bu beni uyanık tutmak için, bu gece kendi odamda uyumayı deneyebileceğimi umuyorum. Dolapta yerde uyumak beni öldürüyor. Bunu ona söyleyecek değilim. "Çok isterdim ama öğle yemeğini geç yedim."

Kaldırımda birlikte duruyoruz. Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum ama ona bakamıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor ve sonra aramıza bir gölge giriyor. Neredeyse irkiliyordum ama arkasından yürüyenin takıntılı erkek arkadaşı Drew olduğunu görünce kendimi sakinleştirdim. Bir kolunu beline doluyor ve onu göğsüne doğru çekiyor. Gülümsüyor ve gözlerinde parlayan aşkı görebiliyorum. Burnu boğazının kenarından geçiyor ve dudakları kulağına değiyor ama ne söylediğini bilmiyorum.

Her ne ise Bel'in yanaklarını pembeleştiriyor.

Sırıtarak geri çekiliyor, hemen gözlerimi buluyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. "Elyse, değil mi?"

Sinirle yutkunarak bir kez başımı sallıyorum. Drew'un ilgisinin odağında olmak kolay bir şey değil. Bel'in buna nasıl dayanabileceğinden emin değilim.

"Neler oluyor?" diye soruyor, dehşete düştüğümü hissederek.

Önce Bel devreye giriyor. "Sebastian. Yine götlük yapmaya başladı, ben de iyi bir arkadaş olarak elime kürek alıp ona erken bir mezar kazmak zorunda kalmayayım diye uğraşıyorum." Bana göz kırpmıyor.

Drew'un bakışları yine üzerimde geziniyor, ama cinsel bir şekilde değil. Daha çok beni değerlendiriyor gibi. "Ne yazık ki, pislik onun varsayılan ayarı. Tek söyleyebileceğim bunu kişisel algılama. Bu kesinlikle Sebastian'ın sorunu, başkasının değil."

Omuz silkiyorum. "Evet, bilmiyorum. Yapsaydım, beni soktuğu bok yüzünden akıl hastanesinde olurdum, ama her neyse... siz ikiniz her ne yapıyorsanız ona geri dönün."

Bel uzanıp boştaki elimi tutuyor. "Bekle. Lütfen. İyi olduğuna emin misin? Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Drew sanki hizmetçiye yardım etmek için imza atmamış gibi başının üzerinden ona bakar ama Bel onu umursamadan devam eder. "Ciddiyim. Biz arkadaşız ve ben senin için buradayım."

Bir kez başımı sallıyorum, endişelerini biraz olsun hafifleteceğini bildiğim gülümsememi ona da vermeye çalışıyorum. "Ben iyiyim, Bel. Hayatımda kardeşinden daha kötü insanlarla uğraştım. Daha önce başıma gelmemiş ya da en az bir kez duymadığım bir şeyi söyleyemez ya da yapamaz." Bu sözleri söylerken bile, bana hiçbir şey dememesinin yankısı kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Bunu kabullenene kadar biraz zaman geçecek. Önemli değil. Son zamanlarda ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım ve borcum ödenene ya da borcumu temizlemenin ve bu korkunç kasabadan kurtulmanın başka bir yolunu bulana kadar da yapmaya devam edeceğim.

Bel iç geçiriyor ve Drew elini benimkinden çekiyor. "Herkesi kurtarmak istediğini biliyorum ama bunu yapamazsın. Kızı rahat bırak, Wallflower."

Ses tonundaki hafif gerginlik beni korkutuyor, ama Bel bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, çünkü gözleri benden ayrılmıyor.

"Sen karışma," diye mırıldanıyor Bel ona. Sonra bana devam ediyor, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ki her şeyi kastediyorum, beni nerede bulacağını biliyorsun. Her zaman senin için buradayım."

"Biliyorum ve dostluğunuz için minnettarım ama ben iyiyim. Söz veriyorum."

Yorgun bir şekilde bana sarılıyor ve sonra beni bırakıyor, ben de dönüp tekrar yürümeye başlıyorum. Birkaç dakika sonra arkamı döndüm, yarı yarıya beni kovalamasını bekliyordum ama o ve Drew gitmişlerdi. Sonunda rahatlayabiliyorum. Bel'i ve onun iyi yüreğini seviyorum ama bazen çok fazla çabalıyor. Bazı insanları düzeltemezsiniz; kendilerini düzeltmeleri gerekir ve kendimi düzeltmeye ihtiyacım olsa da, tüm kırık

parçalarımı gayet iyi seviyorum. Bazen sizi siz yapan bütün parçalar değildir.

değil, sizi siz yapan kırık, yontulmuş ve uyumsuz parçaları bir araya getirmeye zorlarsınız.

Sebastian'la kırık parçalarımızı bir bütün oluşturacak şekilde bir araya getirebileceğimizi düşündüğümü inkâr etmeyeceğim ama o gemi artık kalktı. Beni istemediği belli olan bir adamın peşinden koşmayı reddediyorum. Hızımı artırıp eve dönmeye çalışıyorum.

Hayır. Ev değil. Şimdilik sadece yıkılan birkaç eşyayı sakladığım bir yer. Sebastian'ın evi artık benim evim değil ve o dört duvar arasında bir daha asla güvende olmayacağım. Yanov'un odamı yok edecek kadar uzun bir süre için bile olsa içeri girdiğini bilerek değil. Bu da beni evin diğer bölümlerinde ne kadar güvende olduğumu merak etmeye itiyor.

Yanov hiçbir şeyden korkmaz ve bunu tekrar yapacağını biliyorum. Beni incitmek ve korkutmak onun tek amacı. Sebastian için bir hiç olsam bile Yanov'un beni almasına izin vermeyeceğini umuyorum. Sadece meydan okuma duygusuyla bile olsa... mülküne, hiç şüphesiz- hepsi bu olsa bile, kabul edeceğim.

Birkaç dakika sonra kendimi malikânenin arazisinde buluyorum. Araba yolunu koşarak çıkıyorum ve ön kapıya ulaştığımda içeri süzülüyorum. Doğruca mutfığa, arka koridora ve odama giden koridora yöneliyorum. Isıtıcıyı açmadığım için burası serin.

Titreyen parmaklarımla odamın kapısının kilidini açıyorum, iterek açıyorum ve manzarayı inceliyorum.

Üst menteşeye yerleştirdiğim kürdanı kontrol ettim. Kırılmamış, yani... burada kimse yoktu.

Hissettiğim rahatlama başımı döndürüyor. Odanın içinde, düzgünce yapılmış yatağa bakıyorum ve sonra yırtılmış kitap yığınının geri dönüyorum. Başka bir kitap alacak param olmadığı için şimdilik bunları kullanmak zorundayım.

Zekice yatağın kenarına oturuyorum ve plastik kahve fincanımı komodinin üzerine koyduktan sonra arkama yaslanıyorum

yatağa karşı. Ne halt ettiğimi merak ederek tavana bakıyorum. Bu oda çekiciliğini, güvenli havasını kaybetti. Ama burası bana ait olan, bir dönem kendimi iyi hissettiğim ilk yerdi. Şimdi lekелendi ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ya da düzeltebilir miyim bilmiyorum.

Kendimi yeniden güvende hissetmemin tek yolu Yanov'un ortadan kaybolması, varlığını unutmaması.

Babamın emriyle mi geldi?

Beni bayıltana kadar dövüp vurduğu geceden beri onu görmedim. Neyse ki. Ama bana ulaşmamış ya da bir konuşma başlatmamış olması, hayatımı olduğundan daha kötü bir cehenneme çevirmenin bir yolunu aradığı anlamına gelmiyor.

İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek.

Bu benim aylardır mantramdı ve kulüpteki o geceye kadar da işe yaradı. Kollarımı kendime sararak izlendiğim hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Karıncalar omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor ve beni ürpertiyor. Bunu düşündükçe düşüncelerim daha da kötüleşiyor. Korku göğsümü tırmalamaya başlıyor ve kendimi yataktan fırlatıp karşı duvara çarpıyorum.

Yapmaya çalıştım. Denedim ama yapamıyorum. Bu odada kalamam.

Ya ben uyurken beni bulursa? Korku doruğa ulaşıyor ve koridora, merdivenlerden yukarıya ve mutfığa koşuyorum. Hala boş olması içimi rahatlatıyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey Sebastian ya da Tanya'yla karşılaşmak.

İkisiyle de karşılaşma riskine girmek istemediğimden, ikisinin de dokunmayacağını bildiğim birkaç yemek artığı alıp yan kapıdan çimenliğe açılan verandaya çıkıyorum. Dünyanın geri kalanından saklanmak için gidebileceğim, beni sakinleştiren ve bana neşe veren bir yer daha var. Yanov'un beni aramayı düşüneceğinden bile şüphelendiğim bir yer.

Terk edilmiş bekçi kulübesi. Sebastian'ın **deyimiyle** tüm "evcil hayvanlarımı" burada barındırıyorum. Sadece

Onun adını hatırlamak beni çılgına çeviriyor. Çok patronluk taslıyor ve küçümsüyor. Küçük hayvanları kurtarmanın ve onları sağlığına kavuşturmanın beni daha iyi hissettirmesi neden umurunda olsun ki?

En azından kendi ihtiyaçları dışında şefkat gösterme becerisine sahip olmaması benim suçum değil. İyi ki kimse ona baktığım köpekten bahsetmemiş.

Birkaç gece önce onu arazide dolaşırken buldum. Topallıyordu, bu yüzden patisinin burkulduğunu ya da başka bir şey olduğunu varsayıyorum. Onu günde birden fazla kez kontrol etmek için kulübeye gitmeye çalışıyorum ama bunun zor olduğu kanıtlandı.

Daha çok çabalamam gerekecek.

Çimenlerin yamacından aşağı, eski bekçinin kulübesine doğru koşuyorum. İçeriye girme görevine o kadar odaklanmışım ki, bir anda ortaya çıkan siyahlar giymiş adamı gözden geçiriyorum.

Yolumu kesiyor, beni durmaya ya da doğrudan ona doğru koşmaya zorluyor. Ayaklarımı yere basıyorum, son saniyede duruyorum. İçimde patlamaya hazır bir korku balonu var. Beni kaçırmaya gelen kişinin maskeli bir sapık değil de güvenlik görevlilerinden biri olduğunu fark ettiğimde kendimi toparlamayı başarıyorum. Güvenlik görevlisinin yüzüne bir kez bakınca tanıma çiçekleri açıyor.

Buraya gizlice girdiğimde devriye gezen her zamanki nöbetçi. Mavi gözleri yüzümde gezinirken endişeyle doluyor. Robin... Sanırım adı bu.

"İyi misin?" Beni selamlıyor.

Omuzlarımı dikleştirip biraz daha uzun duruyorum, daha az bitkin ve korkmuş görünmeye çalışıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece Cobalt'ı kontrol ediyordum."

"Daha önce havladığını duydum, ama patrona ondan henüz bahsedip bahsetmediğini bilmiyordum, bu yüzden her ihtimale karşı diğer muhafızı uzaklaştırdım. Umarım yakında kendini daha iyi hisseder."

Ona doğru ışınlanıyorum. "Teşekkür ederim. Sadece bir burkulma gibi görünüyor. Birkaç gün içinde tamamen iyileşeceğini umuyorum.

Eminim yiyecek aramak zorunda kalmamasına yardımcı oluyordur."

Ellerini koruyucu yeleşinin içine sokuyor ve başını sallıyor. "Tabii ki. Sadece havlamasını engellemeye çalışın."

Bir kez başımı salladım ve kulübeye yöneldim.

Rustik bir yer ama kullanışlı. İki oda var, biri Cobalt'ın yıpranmış bir halının üzerinde oturduğunu gördüğüm büyük bir açık alan. Ocağın üzerinde rulo yapılmış bir uyku tulumu var, onu çekip düz bir şekilde seriyorum.

"Buraya gel, evlat. Uzan. Dinlenmen gerek."

Cobalt yüksek sesle havlıyor ve ben de elimle ağzını kapatıyorum.

"Shhhh, Buddy. Sessiz ol. Eğer Bay Huysuz başka bir hayvanı kurtardığımı öğrenirse aklını kaçırrır." Desteklerini kontrol ettim, iyi görünüyordu. "İşte oldu. Aferin oğluma. Bir süre seninle uzanacağım. Arkadaşlık iyi gelir."

Elimi uzun ağzından başının üst kısmına, oradan da sol kulağına götürüyorum ve onu biraz kaşıyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve bu beni hem gülümsetiyor hem de kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletiyor. Neden hayvanlarla uğraşmak insanlarla uğraşmaktan çok daha kolay? En azından hayvanlarla, benden ne istediklerini biliyorum. Yemek. İlgi. İlgi. Yeterince kolay.

İnsanlar zor olanlardır.

İki elimle kulaklarını kaşıyorum ve sonra ağzının üstüne bir öpücük konduruyorum. Biraz tozlu, eminim ben yokken burayı kokluyordur.

Ben çantanın üzerine oturunca dönüyor, ayaklarını kumaşın içine sokup toparlıyor, tekrar dönüyor ve tam ayak bileklerimin üzerine uzanıyor.

Tek yapabildiğim gülmek. "Seni salak. Onlar benim ayaklarım. Üstlerine yatarsan uyuyakalırlar."

Sabit kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve bana umurunda olmadığını söylediğini hayal ediyorum. Uyku tulumuna sokuluyorum, yorgunluk üzerime çöküyor.

Burada biraz uzanırsam kendimi daha iyi hissedeceğim.

Birkaç saat sonra eve geri dönebilirim. Zaten herkes yatana ya da en azından gece için odalarına çekilene kadar uyumak için dolaba gizlice girebileceğimi sanmıyorum.

Cobalt'ı daha yakına ekiyorım, böylece ona sokulabiliyorum. O da bunu kabul ediyor, vücudunu benimkine doğru kıvırıyor ve ben de sırtını nazikçe okşuyorum. Her okşayışta gözlerim daha da ağırlaşıyor. Yorgunluğumun damarlarımda kükreyen kafeini bastırması uzun sürmüyor.

Tamam, belki yalan söyledim. Biraz kestireceğim.

SEBASTIAN

A Özür dilemek berbat bir şeydir, hem de herhangi bir şey değil, jiletli telle sarılmış bir şey. Özür dilemek, eylemleriniz için sorumluluk almak ve hatalı olduğunuzu kabul etmektir.

yanlıştı. Bana sorarsanız, ikisini de yapmakta bir sakınca görmüyorum, çünkü genellikle hiç yanılmıyorum.

Bu örnek hariç.

Elyse'e nasıl yaklaşacağımı düşünerek ve tam olarak ne duyduğunu merak ederek kendimle savaştım. Özür dilersem söylediklerimin yalan olduğu ortaya çıkacak ve bu da işleri daha da kötüleştirecekti ama özür dilemezsem Bel benimle bir daha asla konuşmayabilirdi.

Tamam, bu bir yalan; muhtemelen bir noktada benimle konuşacak, ama beni hayal kırıklığına uğrattığını bilmek kararlılığımı azaltıyor.

Kendimi iğrenç ve kötü hissettiriyor.

Ama yanlış yaptığım tek yer Elyse'e pislik yapmak değildi. Yanov'la olan her şeyi kaçırdım. O eve taşındığında, ki bu evi hala benim evim olarak düşünemiyorum, onu kontrol ettim.

Hem kağıt üzerinde hem de şahsen, kendini olduğu gibi gösteriyor.

Nazik. Çalışkan. Başı hiç belaya girmede.

Her şey yerli yerinde. Şu anda tek sorunum Yanov'un bulmacanın neresinde olduğu.

Evraklarında onunla ilgili hiçbir şey yok; babası da ondan bahsetmemiş. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, bu da beni huzursuz ediyor ve bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.

Özür dilemek benim kapasitemin dışında olsa da, en azından şimdilik, işleri düzeltmek için başka bir yol bulursam belki daha iyi hissedebilirim. Onu güvende ve o hasta herifin ellerinden uzak tutmak için. Yataktan telefonumu kapıyorum ve rehberimde gezinmek için içkiyi diğer elime alıyorum. İçinde yaşadığım dünyada bilgi kraldır. Biri hakkında bir şeyler biliyorsan, bunu ona karşı kullanabilirsin. Özel dedektifim Grady'nin numarasına ulaştığımda arama düğmesine basıyorum. Geç oldu ama ona ödediğim paraya göre gece ya da gündüz, her an telefonlarıma cevap verebilmesi gerekirdi.

Telefon bir süre çalışıyor ve cevap vermeyince tekrar arıyorum.

"Ne? Tanrı aşkına, ne?" diye bağılıyor derin İrlandalı ses hattan.

"Tüm müşterilerinizle bu şekilde mi konuşuyorsunuz, Grady?"

Bir duraklama oldu. "İsmi kontrol etmedim ama zamanı düşününce özür dileycek değilim."

Umurumda değil, o yüzden devam ediyorum. "Yanov adında bir adam hakkında bana verebileceğin her türlü bilgiye ihtiyacım var. Sidorov için çalışıyor, et tüccarı."

Bir uzun duraklama daha. "Başka bir şey var mı? Game of Thrones'taki lanet karakterlere benzeyen birkaç isim dışında bir şey?"

Gözlerimi deviriyorum. Onu uyandırdığımda hep bir pislik gibi davranıyor. "Yanov burada bir polis ve polis departmanında Silver adında bir memurla arkadaş... muhtemelen onun altında çalışıyor."

"Bu daha iyi. Bununla çalışabilirim. Bilgiye ne kadar hızlı ihtiyacınız var?"

"Alabildiğin kadar çabuk. Bana ait olan bir şeye göz diken bir adam var ve onu almaya çalıştığında beni gafil avlamasına izin vermeyeceğim."

Onun ucunda biraz shuffling var ve ben bekliyorum.

"Olayları sizin gibi görmesine yardımcı olacak bir şey bulduğumda sizi arayacağım."

"Yap. Her zamanki fiyattan tabii ki."

Kelimeleri seçemeyeceğim kadar yumuşak bir sesle küfrediyor. "İyi. Her zamanki gibi."

Hoşça kal demeden aramayı kesiyor ve ben de telefonumu buruşuk örtülerin üzerine geri atıyorum. Kendime bunun hazırlıklı olmak için olduğunu söylüyorum ama aslında her şeyin onun için olduğunu biliyorum. Yanlış hesaplamışım. Onun derimin altına gireceğini tahmin etmemiştim ve onun iyiliğine bir arının çiçeğe çekilmesi gibi çekilmeyi beklemiyordum.

Şimdi suçluluk duygusuna kapılan, aramıza mesafe koymak için elimden gelen her şeyi yaptığım için kendimi aşağılık biri gibi hisseden benim. "Biz" diye bir şey yokken ve olamayacağı için değil, olamayacağı için diğer insanların "biz" hakkındaki düşüncelerini engellediğim için. Sözlerimin onu incittiğini biliyorum. Bunu çok iyi biliyorum ve özür dilemem gerektiğini de biliyorum ama özür dilemenin her şeyi nasıl tersine çevireceğini de düşünmeden edemiyorum.

Bunun da ötesinde, gardiyanların konuştuklarına kulak misafiri olduğum şey hakkında onunla konuşmak istiyordum. Artık odasında değil, boş odalardan birinin içindeki bir dolapta uyuduğunu biliyorum.

Bunun beni ilgilendirmediğine kendimi ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, buna o kadar az inanıyorum ve alt katta mükemmel bir yatağı varken onun bir dolapta yerde yatma ihtimaline o kadar sinirleniyorum. Bunun Yanov'la bir ilgisi var mı? Onun tehdidini unutmadım ve bu hafta olan diğer her şeyin ortasında, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Bu kadar gergin olmamın diğer sebebi de bu.

Tahriş derimin üzerinde fermuar gibi dolaşıyor. Gün boyunca zihnimi meşgul etmek, başka şeylere odaklanmak ve onun varlığını unutmak daha kolay. Gece olduğunda ve saçmalıklara karşı sabrımı ve tahammülümü koruyan kısıtlamalar iplik inceliğinde olduğunda... kopuyor.

Onun iyiliğinin, o güneşli kişiliğinin parçaları zihnimdeki çatlaklardan sızıyor ve her şeyi zehirlemek için ellerinden geleni yapıyorlar - tabii iyilik bir zehir olabilirse.

Saatimi kontrol ediyorum. Geç oldu ve ev sessiz. Çok sessiz. Viskimden bir yudum alıyorum ve bir dakika daha geçmesine izin veriyorum. Bakışlarımı bardağın içindeki liköre dikiyorum, sadece kendime odaklanacak bir şey vermek için, kıcımlı koltukta ve Elyse'den uzak tutacak bir şey. Onu koridorun sonundaki dolapta bulursam aklımı kaçıracığım, o yüzden yapılacak en iyi şey kıcımlı koltukta tutmak ve hiçbir şey yapmamak.

Pound of Flesh'te ve sonrasında yaşananlardan sonra, yeni dolap gelişmesi de dahil olmak üzere, mesafesini korumaya devam ediyor. En iyisi bu olduğu için minnettar olmam gerektiğini biliyorum, ancak akşamları, en zayıf olduğum zamanlarda, aklıma girme alışkanlığı var. İdman maçlarımızı ve onun bebek mavisini gözlerindeki korku ve arzuyu görmeyi dört gözle bekliyorum. Kahretsin, bunu düşünmek bile sikimi sertleştiriyor.

Vites değiştiriyorum ve kendimi başka bir şey düşünmeye zorluyorum. Sidorov'la planımız iyi gitmedi ama bu hayatı ve sahip olduğum gücü isteyen birini tanıyorum. Sadece bunu ona devredecek kadar midem var mı bilmiyorum. Yaptıklarından sonra olmaz.

Hatıralar bana saldırıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, düşünceleri ait oldukları yere, geçmişe zorluyorum ki sarhoş halimle beni ele geçirmesinler. Çıplak etin çıplak et üzerinde kayması yine de zihnimde beliriyor ve irkiliyorum. Hayır. Oraya geri dönemem. Ne kadar zayıf ve güçsüz olduğumu hatırlayamam.

Artık beni kontrol etmiyor. Artık bana sahip değil.

Ciğerlerime ölçülü nefesler almaya zorluyorum. Bazıları bir terapistte görünmem gerektiğini söyleyecek; diğerleri bana yaptığı onca şeyden sonra ona bir metre bile yaklaşmaya nasıl dayanabildiğimi sorgulayacak ama hiçbirisi basitçe unutmak için duyduğum temel arzuyu anlamayacak. Sadelik istemek. Travmamın iyileşmesine ihtiyacım yok. Adalete bile ihtiyacım yok, gerçekten. Sadece olanları unutmak istiyorum. İçimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. Elyse o geceye ait anılarını kaybederek şansını denedi.

Anılar zihnimde kıvrılıp bükülüyor, ama midemin kıvrılmasına neden olan, kenarda köşede kalmış Tanya değil -Bu Elyse. Bana çarpışının anıları - dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü ve benim onu orada istediğim kadar o da dizlerinin üzerinde orada olmak istiyormuş gibi kalçalarını nasıl sıkıttığı.

Bu bir yanılsama.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum, sonra ayağa kalkıp odayı geçerek bara gidiyorum. İçkimi yeniden dolduruyorum, sıvı tehlikeli bir şekilde tepeye yaklaşıyor.

Neden onu düşünmeden duramıyorum? O geceyi?

Hayatım boyunca yaptığım oral sekslerden biriydi ama her nasılsa şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks oldu. Belki de sevişmeye ihtiyacım vardır? Evet, muhtemelen öyledir. Düzgün seksin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

Telefonum buruşuk yatağın üstünden çalıyor. Odayı geçip ekranda beliren bildirimi kontrol ederken biraz sersemlemiş durumdayım.

Kahretsin. Bu güvenlik. Damarlarıma enjekte edilen adrenalinin etkisiyle uyku ihtiyacım ortadan kalkıyor. Bardağımı yavaşça komodinin üzerine kaydırıyorum, sonra cihazı çarşafın üzerinden alıp açıyorum ve mesajı kontrol ediyorum. Güvenlik şefim Rambo'dan.

Eski bekçinin kulübesinde hareketlilik var.

Telefonu elimde sıkıca tutuyorum. İlk aklıma gelen Yanov oldu. Orada saklanıyor olması mümkün mü? Ben yapmadım.

Elyse'in küçük yardım projelerini oraya gizlice sokmayı sevdiğini bildiğim için arattım. Bu ve her dışarı çıktığında haberdar edilme düşüncesi beni çıldırtırdı, ama şimdi başka bir hata yaptığımdan endişeleniyorum. Bir güvenlik ihlali olmasından ya da daha kötüsü önemli bir şeyi gözden kaçırmış olmaktan.

Hızlı bir yanıt yazıp gönder tuşuna bastım.

Yoldayım.

Telefonumu gri eşofmanımın içine sokuyorum ve siyah tişörtümü düzeltiyorum. Odadan çıkmadan önce kapüşonlu bir tişört giyiyorum ve ayaklarıma bir çift spor ayakkabı geçiriyorum. Aşağı inip kendim kontrol etmek daha kolay. Ciddi bir şey olduğundan şüpheliyim ve kesinlikle tüm ekibi araştırmaya göndermeye değmez, ancak ciddi bir şey olması ihtimaline karşı...

...üzülmektense güvende olmak daha iyidir.

Kapı aralığında duraksıyorum ve yatağımın başucundaki komodine bakıyorum, tabancam dolu ve her an ihtiyaç duyabileceğim şekilde hazır. Onu almayı düşünüyorum ama bunun yerine yatağa geri dönüp elimi yastığın altına sokuyorum.

Parmaklarım deri kılıfının içinde saklı duran bıçağı kavırıyor. Bileğime bağlamak bir saniyemi alıyor ama onu yanımda getirmenin verdiği ani rahatlamamanın tarifi yok. İhtiyacım olacağından şüpheliyim, ama olursa, en azından yanımda. Güvenlik görevlilerim üzerlerinde silah taşıyor ama ben daha uygulamalı bir yaklaşımı tercih ediyorum. Bu nedenle bıçak benim tercih ettiğim silah. Düşündüğünüzde ironik geliyor. Milyarlarca dolarlık silah ticareti yapan bir şirketin başındayım ve yanımda bıçak taşımayı tercih ediyorum.

Kendimi balo salonuna açılan veranda kapılarında bulmam uzun sürmedi. Dışarı çıkıyorum ve hafif eğimli çimenlikten kulübeye doğru ilerliyorum. Hava bana sonbaharın yakında geleceğini hatırlatan bir serinlik taşıyor. Uzakta kulübeyi görüyorum. Köhne bir yer ve uzun yıllardır bakım görmemiş, çünkü malikânenin bir bahçıvanı yok.

On yıldan fazla bir süredir sahada kalan tek kişi. Önemli olduğundan değil. İçeride hala mobilyalar var ve Ely'nin küçük hayvanları için burayı olabildiğince temiz tuttuğunu biliyorum.

Umursadıklarından değil.

Tepenin dibinde iki adamımı görüyorum. Kulübeden bir metre kadar uzakta duruyorlar, el fenerlerini yere doğrultmuşlar.

Onlara ulaştığımda duruyorum. "Neler oluyor?"

Adını hatırlayamadığım ya da belki de hiç bilmediğim ama belli belirsiz tanıdık gelen bir gardiyan cevap veriyor. "Rambo'nun bizden istediği gibi devriye geziyorduk. O sırada pencereden bir ışık yandığını fark ettik. Henüz içeri girmedik."

Başımı salladım ve kulübeyi taradım. Küçüktü, doğru hatırlıyorsam iki odası vardı. Bir yatak odası ve mini mutfaklı açık bir oturma alanından başka bir şey yok. Bina yaşanabilir durumda ama çatısı akıyor ve tahta ve toprak gibi kokuyor. Ya da en azından ben çocukken öyleydi.

"Ben kontrol edeceğim. Siz arkamda kalın."

Endişeli bir bakış paylaşırlar. "Efendim..."

Onlara el salladım. "Zahmet etmeyin. Ben bir şey söylemedikçe arkamda kalın."

Kulübenin kapısına doğru ilerlerken arkamda yerlerini alıyorlar. Kapı kolunu kontrol edip biraz çeviriyorum ve şaşırtıcı bir şekilde kilitli olduğunu görüyorum. İçeride her kim saklanıyorsa kapıyı kilitleyecek kadar akıllıymış. Verandadaki kurbağa heykelciğinin altında sakladığım yedek anahtarı almam sadece bir dakika sürüyor. Anahtarı saklandığı yerden çıkarıp kapının kilidini açıyorum ve ardından topuzu çevirerek kapıyı hafifçe itip açıyorum.

Odanın uzak tarafındaki boş şöminenin yanından zayıf bir mum ışığı parlıyor. Tanıdık bir yüz gördüğümde donup kalıyorum, melek yüz hatları loş ışıktaki bana yansıyor, minik bedeni uyku tulumunun üzerine yayılmış.

Onun burada ne işi var?

Vücudumdaki gerginlik azalıyor ve bir iç çekiyorum. Etrafımda dönerek güvenliğe el sallıyorum ve onlara bir tehdit olmadığını bildiriyorum.

"Devriyenize devam edin. Bu bir tehdit değil. Sadece diğer çalışanlarımdan biri."

Benimle tartışmıyorlar, sözümü olduğu gibi kabul ediyorlar ve ben kulübeye geri dönerken köşke doğru yürümeye başlıyorlar. Burası hâlâ toprak ve doğa kokuyor. Yardım edemiyorum ama burnumu kırıstırıyorum.

Neden kendini buna maruz bıraksın ki? Odası yeterince iyi değil mi? Bu düşünce damarlarımdaki kanı lav haline getiriyor. Burada bu hayvanlarla uyuduğunu öğrenirsem, otokontrolümü paramparça etse bile onu cezalandıracağım.

Dikkatim odanın karşısındaki şöminenin şöminesinde oturan, turuncu tüyleri mum ışığında zar zor görünen küçük bir kediye takılıyor.

Hayvanlara katlanamıyorum. Dağınıktırlar ve ilgi isterler, bu iki şeye sabrım yoktur. Elyse'e yaklaşırken bir hırıltının alçak sesini duyuyorum ve sonra suçluyu görüyorum, dizinin yanındaki küçük bir battaniyeden yüzünü çıkaran siyah bir köpek.

"Dikkat et it," diye fısıldıyorum yanına çömelirken. "Beni ısıırırsan, bu yapacağın son şey olur."

Bakışlarım köpekten Elyse'e kayıyor ve kısacık bir an için bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çok güzel ama en sade haliyle, dolgusuz ya da makyajsız. Kendime narin yüzünün her santimini, dolgun dudaklarını ve düğme burnunu ezberleme izni veriyorum. Dudaklarından bir sızlanma kaçıyor ve alnındaki endişe çizgileri kırışıyor.

Lanet olsun. Kendime onun beni ilgilendirmediğini hatırlatmaya çalışıyorum ama eminim ikimiz de bunun ne kadar iyi gittiğini görebiliyoruz. Düşüncelerim değişiyor ve asıl sorumu düşünmeye geri dönüyorum.

O neden burada?

Belki de hayvanlarla ilgilenirken uyuyakalmıştır, ama bu pek olası değil. Buradaydı.

defalarca ve hiç uykuya dalmadım. Başka bir şey mi oluyor? Alternatifleri düşünüyorum. Benden kaçmak için mi burada saklanıyor? Yanov etrafı koklarken, burası olması gereken son yer. Nerede olduğunu bilmezsem onu koruyamam. Yanov ortaya çıkıp onu almaya karar verirse yardım çığlıklarını kimse duyamaz bile.

Düşüncesi bile kanıma ateş düşürüyor.

Benim. O benim. Benim malım.

Omzunu dürtüyorum. "Uyan, Elyse."

Hiçbir şey.

Bu sefer biraz daha sert itiyorum ve bu işe yarıyor. Bir gıcırtyla uyanıyor, sonra geriye doğru tırmanarak oturur pozisyona geliyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Sebastian?"

"Başka birini mi bekliyorsun?"

"Ne?" Yavaşça gözlerini kırptırıyor, sonra odayı tarıyor ve etrafı netleşince rahatlıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Elimle çantayı itiyorum. "Soru soracak durumda olduğunu sanmıyorum. Şimdi neden bana burada uyuyarak ne halt ettiğini söylemiyorsun?"

Bu kız söz konusu olduğunda koruyucu içgüdülerim deliriyor. O benim sorunum değil ama nedense arkama yaslanıp onu rahat bırakamıyorum.

Uyku hâlâ gözlerine yapışmış, koyu renk saçları keçeleşmiş ve yattığı tarafa yapışmış. "Burada uyumuyordum. Bow'la ilgilenirken uyuyakalmışım."

Küçük siyah köpek başını kaldırıyor ve adını söylediğinde büyük kahverengi gözlerini ona dikeyyor. Evsiz, bir deri bir kemik kalmış köpek bile ona vurulmuş.

Başımı sallıyorum ve kendime en başta buraya neden geldiğimi hatırlatıyorum.

"Bazı nedenlerden dolayı sana inanmıyorum." "Senden bana inanmanı istemiyorum."

Onun saçmalıklarına karşı sabrım zaten çok az. Bana gelip neden böyle davrandığını söylemesini beklemiyordum.

Dolapta uyuyor ama onu burada uyurken bulmak beni daha da geriyor. Köpek yüzünden olduğunu iddia ediyor ama ben daha iyi biliyorum. Bu kulübeden ayrılmadan önce bana neler olduğunu anlatacak.

Burnumdan yavaş ve düzenli bir nefes çekiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sana hiç boktan bir yalancı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kafası karışmış görünüyor ama bunun bir paravan olduğunu biliyorum. "Hayır. Ama başkalarının benim hakkımda ne söylediği umurumda değil."

Bel'e söylediğim sözler aklıma geldi. Kulak misafiri olduğu sözler. Şimdi özür dileyeyim mi? Kendi zihnime çok kapıldım. Lanet olsun bana. Elyse'in beni gaza getirip aklımı kaybettirmek gibi korkunç bir huyu var.

"Son zamanlarda sana neler oluyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana aptalı oynama. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Ona ters ters baktım.

Biraz daha dik oturuyor, gözlerinde şüphe ve kuşku kıvrıntıları beliriyor. "Bilmiyorum."

Sırıtiyorum ve ona uzanıyorum, ona bir şekilde dokunma ihtiyacı beni yeniyor. Bu berbat bir fikir çünkü ona dokunduğum anda onu daha çok arzulayacağımı biliyorum ama buna karşı koyamıyorum. Çenesini parmaklarımın arasında tutarak bana bakmaya zorluyorum. Gerçekten bana bakmaya. "Bana gerçeği söylemen için sana bir fırsat vereceğim Ely. Tek bir şans. Tek şansın bu ve unutma ki bu başkalarına verdiğimden daha fazla bir şans."

SEBASTIAN

O ne şans.
Küçük boğazı sallanıyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.
Onu tuzağa düşürdüm. Paniğin yüzeye çıktığını görebiliyorum ve gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama çenesini biraz daha sıkarak onu durduruyorum.

"Şimdi söyle bana, Prey. Personel lojmanında sana sağladığım yatak odası yerine dolapta uyumaya başlamana ne sebep oldu?"

"I...." Dudakları titriyor ve şu anda görüldüğü kadar saf ve tatlı bir tadı olup olmadığını görmek için onları ısırarak istiyorum. Gözlerine tekrar baktığımda, buz dolu korku gölleri görüyorum ve bu beni duraklatıyor. Midem çalkalanıyor, içtiğim viski boğazımdan yukarı tırmanmakla tehdit ediyor. Düşüncelerim en kötüye gidiyor.

Bir şey oldu. Kötü bir şey. Bana söyleyecek kadar güvenmediği bir şey. Ve tabii ki güvenmiyor, bana neden güvensin ki?

Onu savunmasız görmeyi ne kadar sevsem de, tüm sert katmanları yumuşaklığını ortaya çıkarmak için soyulsa da, onu parçalamasına izin verilen tek kişi benim. Onun korkusunu tatmasına izin verilen tek kişi benim.

"Söyle bana. Şimdi," diye homurdanıyorum, sesimi yumuşak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Bana meydan okurcasına baktı. "Bu senin sorunun değil. Ben sadece hizmetçiyim. Hatırladın mı?"

Acıtıyor ama bunu hak ediyorum. Ben bir pisliğim.

Birbirimize uzun uzun baktıkça, sözlerimin onu ne kadar incittiğini daha iyi anlıyorum. Kendisinin sadece bir hizmetçi olduğuna nasıl inanabilir ki?

Bilmiyorum, salak. Ona öyle davranıyorsun.

Şu anda aklımda söyleyecek doğru kelimeleri ararken kendimi tekmeleyebilirim. Özür dilemek zorunda kalacağımı düşünmemiştim ama benden bunu beklemesi ve beni sorumlu tutmasını takdire şayan buluyorum.

Güzelliği ve sabrıyla bakmaya devam ediyor.

Nefes veriyorum. "Tamam, bu konuda iyi değilim ama şey... Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Bel'e söylediğimi duyduğun şey. Senin sadece hizmetçi olduğunu sanmıyorum."

"Sana inanırdım ama senin kendine bile inandığını sanmıyorum," diyerek bana meydan okuyor.

Ne oluyor lan? Hâlâ özürden mi bahsediyoruz, yoksa bu başka bir şey mi?

"Bana neye inanıp inanmadığımı söyleyemezsin. Senden özür diliyorum ve sen özrümü kabul etmek yerine onu eleştiriyorsun."

Bir omzunu silkiyor. "Söylediğinde ciddi değilsen özür dileme. Yarım yamalak özürleri kabul etmiyorum."

"O zaman kabul etme. Gerçekten umurumda değil."

"Tabii, her neyse." Kaşlarını çatıyor, sonra ifadesini düzeltiyor. "Özrünüz kabul edildi; vicdanınız rahat bir şekilde gidebilirsiniz."

"Senin derdin ne be?" Tavrındaki ve tepkisindeki değişikliğe şaşırarak homurdandım. Yalan söylemeyeceğim. Özrümü kabul etmesini ve yoluna devam etmesini bekliyordum. Bunun yerine yüzüme vuruyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Benim hiçbir sorunum yok. Sadece olayları olduğu gibi görmediğime inanmana izin vermekten bıktım. İkimiz de buraya özür dilemek ya da iyi olduğumdan emin olmak için gelmediğini bildiğimizden beri rol yapmaktan yoruldum. 'Hizmetçi' statüsünün böyle bir muamele görmediğini bildiğimize göre, ne anlamı var diye düşündüm."

"Bak, üzgün olduğumu söyledim. Duyduklarınızı yanlış yorumladınız."

"Ve sana özrünü kabul etmediğimi söyledim, o yüzden devam edelim."

Başımı sallıyorum çünkü diğer tek seçeneğim onu boğazından tutup öpmek ve bu da şu anda ikimize de yardımcı olmayacak.

"Özür dilemenin dışında, buraya geldim çünkü güvenlik kulübede birinin olduğuna dair bir uyarı gönderdi. Siz olduğunuzu düşündüm ve onlara gelip kendim kontrol edeceğimi söyledim."

"Harika, kontrol ettiniz ve her şey yolunda. Gördüğünüz gibi." Eliyle kendini işaret ediyor.

"Evet, buna gerçekten inanmıyorum ve eğer daha önce sorduğum sorudan kaçmaya çalışıyorsan, bana neler olduğunu anlatana kadar gitmiyorum."

Esprili bir geri dönüş ya da anında bir yanıt yok ve saniyeler geçtikçe kalbim mideme iniyor. Bakışları benimkilerden ayrılıyor ve mavi gözlerini dolduran çiğ utancı görüyorum. Herkesten saklanabilir ama benden saklanamaz.

"Elyse," diye uyarıyorum. "Bana neler olduğunu anlatmana izin vermek ve seni zorlamamak için gerçekten çok uğraşıyorum ama sabrım bir yere kadar."

"Biliyorum." Sesi titriyor.

"O zaman bana ne olduğunu anlat da yardım etmeye çalışayım."

Sert bir nefes veriyor, vücudu sarkıyor. "İyi, ama bunu sana sadece beni zorladığın için söylüyorum, senden bir şey yapmanı istediğim için değil."

Başımla onaylıyorum ve o tekrar konuşuyor. "Yolculuktan döndüğümüzde, birkaç gün sonra falan, derslerden eve geldiğimde odamı dağıtılmış buldum. Belki de benden öç almaya çalıştığını düşündüm."

"Ne? Neden yapayım ki?" Duraksadım ve sonra kafama dank etti. Takım elbiseler. Ondan intikam alacağımı düşündü. "Üzgünüm, devam edin..."

Yavaşça nefes veriyor. "Seni bulup aklımdan geçenleri anlatacaktım ama önce odayı temizlemeye karar verdim. Biraz serinlemek için. Sonra bir not buldum."

İtiraf karşısında tüm vücudu titriyor, bakışları uzaklara dalıyor.

"Kimden bir not?" İçimde bir şüphe var ama emin olmak için söylemesini istiyorum. Gerçek olması için.

Başka tarafa bakıyor. "Yanov."

Hay sikeyim. Hırlayarak onu bıraktım ve ayağa kalktım. Eve nasıl girmiş? Bir elimi saçlarımdan arasından geçirip küçük odada volta atmaya başlıyorum ki yatak odama dönüp silahımı kapmayayım ve o şerefsizi kendim avlamayayım.

Düşüncelerim saatte bir milyon mil hızla ilerliyor. Bu nasıl oldu? Güvenliğim neden bana söylemedi?

Bunu tahmin etmeliydim, hazırlıklı olmalıyım.

"İşte bu yüzden en başta bir şey söylemek istemedim. Sempati ya da yardım aramıyorum. Ben bu işi çoktan çözdüm; aslında bu işi kendim halledeceğim," diyor Elyse neredeyse gururla. Ya da inatla.

Karanlık, mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Bunu halledecek misin? Ne yaparak? Sana kurduğu tuzakta bekleyerek mi? Tekrar sikimi emmeyi teklif ederek mi? Seni bırakması için ona yalvararak mı?"

Aptal, aptal kız.

Bana burnunu kırıştırdı. "Kaba olmana gerek yok. Bununla başa çıkacağımı söyledim ve çıkacağım da. Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses değilim."

Homurdanıyorum. "Güzel, çünkü bu bir Disney filmi değil Elyse. Bu gerçek hayat. Lanet olası gerçek hayat. Ölüm kalım meselesi."

"Sanki ölümün kıyısında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun. Flaş haber Sebastian, ama ben hayatımın büyük bir bölümünde Yanov'la uğraştım. Ben icabına bakarım."

Beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştıkça ve kendi güvenliğini hiçe saydıkça daha da sinirleniyorum. Hayır, kurtarılmaya ihtiyacı yok, ama bu onun zarar görmesine izin vereceğim anlamına da gelmiyor.

Başımı salladım. "Geçmişte ne olduğu umurumda değil. Onunla tek başına mı yoksa bir ordu insanla mı başa çıktığın da umurumda değil. Artık yalnız değilsin. Korunuyorsun." Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Neden bana söylemeyi düşünmedin?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Sana söylememin ne yararı olacaktı?"

"Pek çok şey."

"Ne gibi? Şu anda yaptığın gibi mi? Hayır, teşekkür ederim ve Londra'da olanların tekrarlanması gerçekten istemiyorum." Yanaklarına renk geldi. "Kusura bakma ama buraya sadece babamın borcunu ödemek için geldiğimi hatırlatmana da ihtiyacım yok. Bana defalarca söyledin. Bunu kendi başıma halletmeyi tercih ederim. Zaten pek de önemli değil; başka bir şey olmadı."

"Henüz," diye tıslıyorum. "Henüz hiçbir şey olmadı."

Beni düzeltti. "Zaten bir şey olmazdı. Dikkatli davrandım. Ketum. Bunca zaman senin koruman olmadan hayatta kaldığımı unuttun mu? Bana acıyıp güvenliğimi sağlaman yerine korumasız kalmayı tercih ederim."

Acımak mı? Keşke ona baktığımda gördüğüm son şeyin acıma olduğunu ona gösterebilseydim. Ben ona acımiyorum. Onu kıskanıyorum çünkü o benden çok daha güçlü. Birçok insandan daha güçlü.

"Benim işim seni korumak Ely ve neler olup bittiğini bilmezsem seni koruyamam."

Onu mümkün olan her şekilde koruma ve sahiplenme ihtiyacı, çökmekte olan kararlılığımı yiyip bitiriyor. Benim. O lanet olası benim. Yine de sadece boktan babasının borcu yüzünden benim. Kelimenin gerçek anlamıyla bana ait olduğu için değil.

"Beni korumak senin işin değil. Senin işin babamın sana olan borcunu ödeyebileceğimden emin olmak."

Damarlarımdaki öfke taşıyor. Elyse kelimenin gerçek anlamıyla benim olmayabilir ama onun da değil ve öylece durup kendini korumasına izin verirsem lanetleneceğim. Bu benim işim, onun sahibi olarak, patronu olarak. Lanet bir insan olarak. Ve ona her zaman göz kulak olabileceğimden emin olarak başlayacağım.

Bizi ayıran boşluğu geçerek uzanıyorum ve kollarımı ortasına doluyorum. Yüz ifadesi temkinli bir hal alıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tutuşumu sağlamlaştırıp onu yerden kaldırıp omzumun üzerinden atarken ciyaklıyor. Elleriyle sırtımı iterek onu bırakmamı sağlamaya çalışıyor ve bana küfretmeye başlıyor.

"Bana küfretmeye devam edersen o ağzını konuşamayacağın bir şeyle doldururum." Kıçına sertçe vuruyorum ve o da bir inilti çıkarıyor. "Kendi güvenliğinin senin için bir bok ifade etmeyebilir, ama benim için bir şey ifade ediyor, bu yüzden kapa çeneni ve yapacağım şeyi yapmama izin ver."

"Güvenlik mi?" sesi şimdi daha alçak ama hâlâ öfke dolu. "Benim için bir parça bile endişe göstermeniz ne kadar hoş olsa da, güvenlik standartlarınızın ve beni güvende tutma kapasitenizin yeniden gözden geçirilmesi gerektiği açık. Yine de ben ne bilebilirim ki? Zaten eve girmiş, yatak odamı dağıtmış ve eşyalarımı mahvetmiş değil."

Tuş. Acıtıyor ama haksız olmadığı için görmezden geliyorum.

"Şu anda senin fikrin gerçekten umurumda değil. Evimin içinde, dışarıda olduğundan daha güvendesin."

Size ulaştığında çaresiz ığlıklarınızı kimsenin duyamayacağı bir yer. Seni ele geçirirse sana neler yapabileceğini ayrıntılı olarak anlatmama gerek var mı? Kimse onu durduramaz çünkü burada olduğunu bile kimse bilmez. Burada lü sayılırsın, Küçük Av."

Gecenin sessizliğinde duyabildiğim hırıltılı bir nefes çekiyor. "Burada, iyiymişim gibi davranmak zorunda değilim. Burada kimseden kaçmak zorunda değilim. Günlerdir tam bir gece uykusu uyumadım ve bu noktada sadece irade gücümle dayanıyorum."

Boğazını tıkayan ıstırabı görmemek mümkün değil. Zihnimde gelişen korkunç duygunun farkına varıyorum. Suçluluk duygusu. Nefret ediyorum. Hor görüyorum. Yine de onun tepkisini zihnimde canlandırırken hissettiğim tek şey bu.

Günlerdir tam bir gece uykusu çekemedim.

Olanlardan tamamen sorumlu olmasam bile, kısmen suçluyum ve suçluluk duygusu lanet bir isilik gibi tenime yayılıyor, bana hatalarımı hatırlatıyor. Kulübeden çıkıp kk tepeyi koşarak tırmanıyorum ve çimlerin üzerinden geçerek veranda kapısına doğru yürüyorum. Ayak parmaklarım çimlerin üzerindeki iyden dolayı spor ayakkabılarımla ıslanıyor ama umurumda değil. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim halde böyle önemsiz şeylerle canımı sıkamam. Ondan kaçmaya çalışırken, neredeyse onu o hasta piin ellerine teslim ediyordum.

Bir daha olmayacak. Elyse benim ve benim olanı korurum. Zıplayan bedenine dikkat etmeye bile çalışmadan verandaya doğru koşarken sinirli bir hırıltı çıkartıyor.

Balo salonu karanlık ama bu anıt mezarın etrafını avucumun ii gibi biliyorum. Merdivenleri hızla çıkıyorum, kk bedeni her adımda zıplıyor. İlk boş yatak odasına ulaştığımda, koridorun tam karşısında benimkinin olduğunu fark ediyorum.

Hay sikeyim. Bu çok kötü bir fikir, ama ne yapacağımı düşünmeden önce buraya doğru yola çıkmıştım bile. Onu yakınımda tutmak istiyorum ama kapı komşusu kadar yakınımda değil. Ona kolayca erişebileceğim bir yerde değil.

Kahretsin. Ne yapacağım ben?

Zaten kontrol için mücadele ediyorum ve şimdi onu koridorun karşısında, kolayca ulaşılabilir bir yerde tutma seçimini yapıyorum. Aklımı kaçıyorum. Kontrolümü de onunla birlikte pencereden dışarı atabilirim. Başka bir seçenek var mı? Hayır. Onu güvende tutmak istiyorsam yakınımda tutmalıyım.

Nasıl olsa cehenneme gideceğimi bildiğimden, kapıyı iterek açıyorum, odayı geçiyorum ve onu ve uyku tulumunu yatağın üzerine atıyorum. Oturmak için çabalıyor ve torbayı ayağından tekmeliyor. Bekliyorum, bir avcı gibi izliyorum.

Kaçmayı aklından bile geçirirse, kışına el izlerimi sürerim.

Çıplak bacaklarının uzunluğu dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı aşağıya, sonra tekrar yukarıya, sadece bir alay konusu olan kar beyazı dantel parçasına, sonra yukarıya ve giydiği çok yıpranmış gri tişörtün üzerine sürüklüyorum. Hem toz hem de kirle kaplı bir tişört.

Onun ihtiyaçlarından bu kadar mı habersizdim? Yoksa arzularımı o kadar derinden bastırıyordum ki tüm bu küçük ayrıntıları şimdi mi fark ediyorum? Önemli değil.

Ellerimi yumruk yapıp topuklarımın üzerinde dönerek odama geri dönüyorum. Onu o tişörtle uyumaya bırakamam. Temiz bir yatağı ve güvenli bir odası varken olmaz. En yakın temiz gömleği bulup elimde onunla ona dönüyorum. Sonra gömleği yüzüne doğru itiyorum, ama o gömleği almak yerine sinir bozucu bir sinek gibi sopayla uzaklaştırıyor.

"Dur. Kıyafetlerini istemiyorum."

"Sen dur. İnatçı olan sensin."

Böyle bir suçlama yapmama şaşırmış gibi geri çekiliyor. "İnatçı mı? Senin kıyafetlerini giymek istemediğim için mi?"

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Her zaman sende bir sorun olduğunu düşünmüştüm ama artık bundan eminim."

Beni gülümsetmek gibi bir alışkanlığı var ve bu saçmalığın sona ermesi gerekiyor, ancak onunla sözlü olarak tartışmak günümün en önemli olayı iken nasıl gülümsemeyebilirim?

"Bu yeni bir şeymiş gibi davranıyorsun. Bende çok yanlış var, Prey. Belki de beni anlamaya çalışmak yerine sana söylediklerimi yapmak için daha fazla çaba harcamalısın."

"Belki de bu kadar otoriter olmayı bırakmalısın, ben de öyle yapacağım." Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Pazarlık yapmıyoruz Ely."

"Öyle olduğumuzu söylemedim." Duraksadı, ona verdiğim gömleğe baktı. "Neden sürekli beni giydirmeye çalışıyorsun?"

Sorusunu duymazdan gelip tişörtünün yakasına uzanıyorum ve eğer kıyafetlerini değiştirmeyecekse bunu onun yerine benim yapacağıma karar veriyorum. Niyetim üzerindeki kiri ve tozu görebilmesi için onu çekiştirmektir ama ne kadar yıpranmış olduğunu yanlış hesapladım ve tişört elimde yırtıldı.

"Sana aynı saçma soruları sorabilirim. Mesela neden her küçük şeyde benimle kavga edip duruyorsun? Senden nefes almanı istesem, bu konuda da benimle kavga eder misin?"

Küçük bir nefes verdi ve bana ters ters bakarken yırtık gömleğini göğsüne bastırdı. "Evet, aslında yapacağım." Küçük bir hırıltı çıkarıyor ve bu ses çok seksi. "Bazen vücudunda nazik bir kemik var mı diye merak ediyorum."

"Kibarlık daha iyi dinlemeni sağlamayacak. Beni kızdırmak için yaşıyorsun. Sana ne söylediğimin bir önemi yok; bana karşı gelmeye yatkınsın."

Gözlerini dikmiş bakıyor, geri adım atmayı reddediyor. "Sen de benim hayatımı cehenneme çevirmek için yaşıyorsun, yani ödeştik."

Aramızdaki gerginlik düğümü sıkılaşıyor. Hayatını kurtardığım gece, onun benim felaketim olacağını bilmeliydim. "Ödeşmeye yakın bile değiliz, Küçük Av."

"Ah evet, sana olan borcumu nasıl unutabilirim ki?" Gözlerini deviriyor, sonra tişörtünü açıyor. "Biraz yalnız kalabilir miyim, lütfen?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve

yatağın kenarına öküyorum. "Yapabilir misin? Kesinlikle.
Sana verecek miyim? Hayır.

bugün."

Oflayıp pufluyor ve yırtık gömleğini başından çekiştirerek dantelli beyaz bir sutyeni ortaya çıkarıyor. Ona yakışıyor. Beyaz. Masum. Saf. Ama çoğunlukla bir melek olsa da, bir parçasının karanlığa tutunduğunu biliyorum. Işık karanlık olmadan ya da karanlık ışık olmadan var olamaz. Hepimiz ışığımızı söndürmekle tehdit eden karanlığın parçalarını taşıyoruz. Futbol tişörtümü başının üzerinden sürüklüyor, ince vücudu kumaşın altında kayboluyor.

Temiz ve bana ait bir şey giydiği için içimde ani bir rahatlama hissediyorum. Ona bir kez daha hızlıca bakarak, gömleğinde daha fazla kir olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, sadece ona bakmak için bir bahane istiyorum.

Baktıkça uykulu, kızgın, porselen bir bebek görüyorum. Gömleğim ona çok büyük geliyor ve küçük bedenini boğuyor ama numaramı giydiğini görünce göğsüme dolan derin sıcaklığı görmezden gelemiyorum. Şanslı numara yedi. Ona formalarımın birini bilerek vermedim ama şimdi o giydiğine göre, başka birinin üzerinde olmasını istediğimden emin değilim.

Hiç.

Lanet olsun. Bu çok aptalca bir düşünce.

Onu beceremem. O çizgiyi geçemem.

Bu hatırlatma aklımda tazeyken, aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla yataktan kalkıyorum. Ona bakma riskini göze alıyorum ve onun beni izlediğini fark ediyorum.

Hissedebiliyor mu? Gerginliği? Arzuyu?

Tabii ki söyleyebilir. Ağzımı tekrar açtığımda ses tonumu kontrol etmeye çalışıyorum, sonra ne söylemek üzere olduğumu bile bilmediğimi fark ediyorum.

Henüz onun yanından ayrılmaya hazır değilim ama şu anda onunla konuşacak başka bir şeyim de yok. Düşüncelerimi süzgeçten geçiriyorum ve onun küçük yardım vakalarına geri dönüyorum. Buraya geldiğinden beri kaç tanesini sağlığına kavuşturduğunu size anlatamam.

"Bunu neden yapıyorsun? O pire torbalarını neden önemsiyorsun?"

Gömleğini düzeltiyor, örtündüğünden emin olmak için kalçalarına doğru iterken kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Evcil hayvanlarıdır. Onlar sizin sorumluluğunuzda değil ama siz onları sorumluluğunuz haline getirdiniz. Onlara bakıyorsunuz, onlara yiyecek almak ve veteriner faturalarını ödemek için sahip olduğunuz azıcık parayı kullanıyorsunuz."

Koridordan gelen loş ışıktaki mavi gözleri benimkileri buluyor. "İyi bir insan olmak fazla çaba gerektirmez. Onlar içine doğdukları duruma gelmeyi istemediler, en az benim ya da benim kadar. Benim gözümde onlar masum, bir başkasının yanlışının kurbanı ve eğer onların rahatsızlığını biraz olsun hafifletebilirim, hafifleteceğim."

Elyse'in durumu ne kadar boktan olsa da, bir şekilde iyi bir insan olmayı başarıyor. Hayatta kendisine verilenden çok daha fazlasını hak eden biri.

"Peki karşılığında ne alıyorsunuz? İyi bir şey yapmanın tatminini mi?"

Başını sallıyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Neden beni önemsiyorsun? Beni sorumluluğun haline getirdin? Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Gözlerini kısar. "Ya da belki de borçlusundur? O gece ne oldu, Sebastian?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Konunun aniden değişmesi beni hazırlıksız yakaladı.

"Babamın beni buraya getirdiği gece," diye yanıtlıyor gözlerini kırpmadan, bakışlarında farkındalık titreşiyor. "Sana borçlu olduğumu söylüyorsun ama son zamanlardaki davranışların bunun bir göstergesi değil. Neredeyse bana ne olacağını umursuyormuşsun gibi. Neredeyse bana borçluymuşsun gibi. Öyleyse söyle bana. O gece ne oldu?"

Kekeliyorum, sonra duruyorum ve gözümü kırıştıtarak ona bakıyorum. Şokumu gizleyemiyorum. Göğsüme saplanmış bir bıçak gibi, sözleriyle beni öldürüyor ve kan kaybindan ölmemi izliyor. Çok yakınımda, çok derinde. Yapmayı düşünebildiğim tek şey saldırmak.

Tembel bir gülümsemenin yüzüme yayılmasına izin veriyorum. Gençken büyükbabamın huzurunda mükemmelleştirmeyi öğrendiğim maske yerine oturuyor. "Dikkatli ol Ely. Yüzünü becermeye seni önemsemek demezdim. Kendimi önemsiyorum, evet."

Cevabımdan en ufak bir rahatsızlık duymadı. "Belki eylemin kendisi önemsedığının kanıtı değildi ama senin olduğumu kanıtlamak için teklifte bulunman gerekmiyordu. Bana karşı nazik olman ya da bunu atlatmama yardım etmen gerekmiyordu. Tüm bunlarda bir seçimin vardı ve kendini bana nasıl göstermeye çalışırsan çalış, kim olduğunun iyi yanları olduğunu biliyorum."

İnkârın acı tadı dilime oturuyor. Yanılmıyor ve benim de bunu bildiğimi biliyor. Bu onu kendisinin bile fark ettiğinden çok daha tehlikeli yapıyor.

"Nezaketimi zayıflıkla karıştıрма. Sana şefkat göstermem, bir dahaki sefere kendini bana sunduğunda seni sikimle boğmayacağım ve bir sonraki nefesin için yalvarmayacağım anlamına gelmez. Sen benim malımsın ve bu da seni incitebilecek, korkutabilecek ya da ağlatabilecek tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor."

Bu kez tekleyen o oluyor ve onu öylece bırakıyorum, kapıya yönelirken sinirli ve kızgınım. Parmaklarım kilidi kolun üzerindeki yerine çeviriyor. Çizgiyi aşmamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Uyu ve geceleri bu kapıyı kilitli tut." Elim kapı kolunun üzerinde duraklıyorum. "Seni avlayan tek canavar Yanov değil."

SEBASTIAN

Elyse'i koridorun karşısındaki odaya taşıyalı sadece birkaç gün oldu ama hâlâ bu seçimin sonuçlarını yaşıyorum. Uyku mu? O da ne? Buldum.

Şimdi uyumak eskisinden daha zor ve daha önce zar zor uyuyordum. Her küçük ses yataktan kalkıp koridoru kontrol etmeme neden oluyor, gözlerim koridorun karşısındaki kapıya yöneliyor. Ona söylediğim gibi geceleri kapısını kilitleyip kilitlemediğini kontrol etmedim.

Onu, güvenliğini bu kadar önemsemem ve kendimi kontrol edememem çok rahatsız edici.

Kafamın arkasına bir şey çarptığında düşüncelerimden kabaca sıyrılıyorum. Yere baktığımda yanımda yere düşmüş bir portakal görüyorum. Bu da ne böyle?

Mutfak tezgahında yemek yediğim taburenin üzerinde dönüyorum ve Lee ile Aries'in diğer tarafta, veranda kapılarının yanında durduklarını görüyorum. Bu işin gidişatı şimdiden hoşuma gitmiyor ve ikisi de henüz ağzını açmadı.

"Sanırım artık ön kapıyı kullanmıyoruz?"

"Burada mükemmel bir giriş varken neden ön kapıyı kullanalım?" Koç sorar.

"Açıkçası ben arka kapıdan girmeyi tercih ediyorum ama yalan söylemeyeceğim, içeri girmek genellikle bu kadar kolay olmuyor. Çoğu zaman, çok daha fazla hazırlık işi oluyor..."

"Aynı şeyden mi bahsediyoruz?" Aries, Lee sözünü bitiremeden onun sözünü kesiyor. Bazen bu heriflerle nasıl arkadaş olduğumu merak ediyorum.

Başımın arkasını ovuşturuyorum. "Siz ikiniz başka bir yerde can sıkıcı olamaz mısınız? Bazılarımızın yapması gereken yetişkin işleri var."

Lee tek kaşını kaldırıyor. "Ve eğlenceyi kaçırdın mı? Hayır."

"Evet, çünkü senin tarafından rahatsız edilmek çok eğlenceli." Gözlerimi deviriyorum.

"Neden bu kadar huysuzsun?" Lee soruyor. "Huysuz değilim."

Lee, Aries ile bakış alışverişinde bulunur. "Öyle ama, değil mi?"

Aries başını sallar. "Öyle."

Daha önce huysuz değildim, gerçekten değildim, ama şimdi beni suçladıklarına göre olabilirim de.

"İkiniz de siktirip gidebilirsiniz. Şu anda yapabileceğiniz başka şeyler olduğunu biliyorum. Beni sinir etmeyi içermeyen şeyler."

"Tabii ki yapabileceğimiz başka şeyler de var... insanlar da." Lee göz kırpmıyor ve devam ediyor, "İnsanlardan bahsetmişken... senin şu küçük hizmetçin nerede?"

Yavaşça göz kırpmıyorum, nefesimi düzenlemek ve tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. Lee'yi yıllardır tanırım ve en sevdiği eğlence herkesin canını sıkmaktır. Eğer sizi kızdırabilir ya da sizden bir tepki alabilirse, oyunu çoktan kaybetmişsiniz demektir. Neyse ki onun maskaralıklarını zaten biliyorum ve bir mil öteden fark edebiliyorum, bu yüzden bu tuzağa düşmüyorum.

"Hizmetçi temizlik yapmakla meşgul ve sizin gibi kanımı kaynatmıyor."

"O küçük esmerden hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin?" Lee söylediklerimi duymazdan geliyor ve beni hiç duymamış gibi devam ediyor.

"Asla, çünkü ondan hoşlanmıyorum." Ondan hoşlanıyor muyum? Ben buna hoşlanmak demezdim. Takıntıya daha yakın bir his, bir tutam da benim olanı koruma ihtiyacı.

"Beni kandırabilirdin. Ön sevişme şakalarına başladığında sikimin sertleştiğine yemin edebilirim."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Lütfen, dur. Sertleşmiş sikin hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Aries omuz silkiyor. "Herkes sikim hakkında bir şeyler duymak istiyor." Lee homurdanıyor. "Elbette. Herkes ama kim olduğunu biliyorsun..."

"Kapa çeneni!" Aries onu iter ve Lee bir kahkaha krizine girer.

Mutfakta birbirlerini azarlamalarından dolayı biraz nostaljik hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu bana çok da uzun olmayan bir zaman önce hepimizin aynı fikirde olduğu, bizi ayıran pek çok sırrın olmadığı zamanları hatırlatıyor.

"Her neyse, Ari'nin taşaklarını patlatmak çok eğlenceli olsa da, buraya bunun için gelmedik. Resmi Mill işi için buradayız."

"Tamam... Peki bunu neden telefonda yapamadınız?"

Lee cep telefonunu çıkarıyor ve parmakları çeviklikle ekranın üzerinde geziniyor.

Ne halt ediyor bu? Cebimin içinden kendi telefonumun hafifçe çaldığını duyuyorum. Bu pislik kendini komik sanıyor, değil mi? Telefonu çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve kırmızı kapatma düğmesine basıyorum. Siktir git.

"Vay anasını. Bu bir mucize. Gerçekten işe yarıyor."

Dudağımın kenarı seğiriyor ama gülümsemiyorum. "Neden işe yaramasın ki?"

"Bilmiyorum, belki de seni aradığımızda ya da mesaj attığımızda hiç cevap vermediğin içindir."

"Evet, biliyorum."

"Yalanlar. Neredeyse bir aydır grup sohbetinde aktif değilsin," diyor Lee.

"Müzikle yüzleşme zamanı, Seb. Bektan bir arkadaş oluyorsun." Aries kollarını göğsünde kavuşturmuş, anne babasına itaatsizlik eden bir çocukmuşum gibi bana bakıyor.

"Bektan bir arkadaş olmuyorum." Yalan. Berbat bir arkadaş oluyorum.

"Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor," diye alay ediyor Koç, düşüncelerimi yankılayarak.

"Elbette, kendine bunu söylemeye devam et. Sanki bizden kaçtığını görmüyoruz. Drew da meşgul ama o bile takılmak için zaman ayırıyor," diye mırıldandı Lee.

Göğsümde bir suçluluk duygusu belirliyor. Tamam, çok iyi bir arkadaş olamadım ama başımda bir sürü dert var ve bunların hiçbirini onlara yüklemeyi düşünemiyorum. Yardımlarını kabul etmek istesem bile bana yardım edemezler. Ben aptal değilim; bazen kendi savaşınızı kendiniz vermeniz gerekir.

"Buraya beni de azarlamaya mı geldin, yoksa bu resmi işin ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

Lee sırtıyor ve onu içeri davet etmişim gibi davranarak mutfağa doğru ilerliyor. Karşımdaki tabureyi çekip üzerine oturdu.

"Tabii, elbette. İçeri gelin, oturun."

"Kapa çeneni." Lee homurdanıyor. "Bu yılki yıllık av da dahil olmak üzere Değirmen için tüm üst düzey etkinlikleri planlıyoruz. Senin aktif olarak bu işlerin bir parçası olmaman yanlış geliyor. Ne zaman bir konuda yardımına ya da fikrine ihtiyacımız olsa, hiçbir yerde bulamıyoruz seni."

Bir an için yemek kasesine bakıyorum ve duygularımı kontrol altına aldığımı hissettiğimde tekrar yukarı bakıyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama başımda bir sürü bela var. Antrenmana gelebildiğim için şanslısın. Drew nerede?"

"Kız kardeşinin içinde." Aries sırtıyor, yorumunun beni çıldırtacağını çok iyi biliyor. Elimi yumruk yapıp yüzündeki kendini beğenmişliği yumruklamaya hazır hale getiriyorum.

Lee kıs kıs gülüyor, ben de bakışlarımı ona çeviriyorum. "Beş dakikalığına sikişmeyi bırakıp bir şeyler planlayabilir." Dolu dolu

mantıksız bir öfkeyle yaban mersinli yulaf ezmesinden bir ısırık daha alıp ağzıma atıyorum.

Lee huffs. "Endişelenmeyin, artık yardımınız var."

"Neden yardımınıza ihtiyacınız var? Sanki bu etkinliği ilk kez düzenliymişsun gibi davranıyorsun. Aynı şey ama küçük bir farkla. Davetiyeleri gönder, alkolü satın al, yeni kurallar bul ve başlama zamanı geldiğinde ortaya çık."

Bu Lee'nin bana hakaret dolu bir bakış atmasına neden oldu. "Tüm bunları sanki geçen yıl kime davetiye göndereceğini aylarca planlamamışsın gibi söylüyorsun."

Bunun için ne zamanım ne de sabrım var. Uzun bir iç çekişle başımı sallıyorum. "Madem bu kadar önemli, o zaman geçen yıl olduğu gibi aynı kişilere gönder ve yoluna devam et. Şu anda bunu yapacak vaktim yok."

Koç, Lee'nin yanındaki tezgâha zıplar ve yakındaki meyve kâsesinden bir muz kapar.

Lee aramıza dik dik bakıyor. "O kadar kolay değil."

Aries konuşurken muzı soyuyor. "Bu düzenlediğimiz en büyük etkinlik ve bizim son senemiz. Bizi büyük bilinmezliğe göndermeden önceki son etkinliğimiz. Yılı bir patlama ile bitirmeliyiz. Tüm gecenin benzersiz, unutulmaz bir deneyim olması gerekiyor."

"Biz Disneyland değiliz. Bir geceliğine cinsel fantezilerini yaşamaları yeterli değil mi?"

Lee başını bana doğru sallıyor, bakışları içimin derinliklerine bakmaya çalışıyormuş gibi bastırıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir sorun yok," diye mırıldanıyorum.

"Neden yalan söylüyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

"Evet, sen hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın." Aries kaşlarını çatır. "Neler olduğunu bilmezsek sana nasıl yardım edebiliriz?"

"Yardıma ihtiyacım olsaydı isterdim, ama istemediğime göre, sanırım bu yardıma ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor."

"Evet, var. Buradasın ama değilsin. Kimse sana bir şey yaptıramıyor. Yani, sanırım Bel ile randevuna geldin, ama geç kaldın, ki bu senin yapacağın bir şey değil."

Lee bir şey düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturuyor, "Aslında hayır. Kusura bakmayın. Pound of Flesh'e katılmıştınız. Belirsiz bir et pazarına katılmak için denizaşırı seyahat edebilmen ama The Mill toplantılarına katılamaman ya da en iyi arkadaşların seni aradığında telefona cevap verememen çok garip."

Bu konuşmayı şu anda ya da hiçbir zaman yapmak istemiyorum. Arkadaşlarım büyükbabam öldüğünden beri hayatımda neler olup bittiğini az çok biliyorlar ama en ince ayrıntıları bilmiyorlar. Ne kadar mücadele ettiğimi ya da boynuma dolanan bu ilmikten kurtulmak için neleri feda etmeye hazır olduğumu bilmiyorlar.

Onları kendi isteğimle görmezden gelmiyorum ve etkinliklere eğlenmek için katılmıyorum. Sidorov'un işi devralmasını sağlamalıyım ki sorgusuz sualsiz unutulup gidebileyim. Onlara Pound of Flesh'e gitmemin tek sebebinin Sidorov'la buluşmak olduğunu nasıl açıklayabilirim? Bu boktan gösteriden kaçmama ne şekilde yardım edebilirler?

Kelimeler dökülmeden önce onları yutuyorum. Birine, herhangi birine itiraf etme ihtiyacı beni içten içe kemiriyor.

Kapıdan bir ses geliyor ve Elyse tökezleyerek odaya giriyor. Tezgâhın etrafında toplandığımızı görünce kapı aralığında donakaldı. "Um... Ben sadece..."

Aries ona gülümser ve sonra tezgâhtan atlar. "Ahhh, işte orada. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk, küçük hayvan. Çok şirin ve miniksin."

Onu ve kadını görmezden geliyorum. Söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeye tepki vermek ona daha sonra bana karşı kullanabileceği bir koz veriyor. Ama tepki vermemem Koç'u kızdırıyor ve Ely'ye yaklaşıyor. Eğer ona dokunursa, kendimi kaybedebilirim.

Lee'nin gözleri Elyse ve benim aramda pinpon oynuyor, derinliklerinde şüphe oluşuyor. "Ağırlığını koymamanın sebebi o mu?" Dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki kırılmadıklarına şaşıyorum. "Lanet olsun. Sakın bana senin de mi am kırbacı yediğini söyleme?"

"Eğer onu henüz sahiplenmediysen, ilgimi çekebilir." Aries sırtıyor ve daha yakına eğiliyor, onun kokusunu içine çekerken burun delikleri açılıyor. Benim kokumu.

Onu kurtaran tek şey, Elyse'in de bu fıkırdan nefret ediyormuşçasına ondan uzaklaşmasıdır.

"Ben... Sanırım gitmeliyim," diye kekelıyor Elyse beceriksizce.

"Ama sen daha yeni geldin, tatlım..." Aries kaşlarını kaldırır.

Dişlerimi sıkıyorum. En ufak bir tepki bile gösterirsem, bu piçler ne olduğunu anlayacaklar, ama ben de öylece durup ona dokunmalarına izin vermeyeceğim.

"Onu rahat bırak, Aries. O benim çalışanım. Onu becermeyeceğim, sen de öyle."

Topuklu ayakkabıların fayanslara vururken çıkardığı yankılı ses kulaklarımı selamlıyor ve bir yenilgi iç çekışı yapıyorum. Bu gün daha da kötüleşebilir miydi?

SEBASTIAN

T Anya mutfağa girdi ve Elyse'in hemen arkasında durdu. "Sana burada heykel gibi dikilmen için para ödemiyorum," diye çıkışır Elyse'e. Elyse de ileri atılır. Bir anda

Telaşla Aries'in yanından geçip doğruca odanın diğer tarafındaki temizlik dolabına koşar.

Tanya bir saniye boyunca ona bakar ve sonra tezgâha geçer, dar elbisesi yürürken yukarı doğru kalkar. Koç onu yakından izliyor, ama cinsel bir şekilde değil, daha çok saldırmak üzere olan bir çingiraklı yılanı izler gibi. Her zaman görüldüğünden daha zeki olduğunu düşünmüşümdür, özellikle de insan doğası konusunda. Gerçek bir Kazanova ve playboydur ama gerektiğinde manipülatif ve acımasız da olabilir.

Muhtemelen Tanya'yı yılan gibi görmeyi bu şekilde başarıyor.

"Aman Tanrım, ne hoş bir sürpriz. Hepinizi görmeyeli çok uzun zaman oldu." Tanya merakla Aries'e bakarken ben yere kusmamak için kendimi zor tutuyorum. "Çok güzelleşmişsiniz."

"Ne istiyorsun?"

"Kendi mutfağıma girmek için bir şey istemem mi gerekiyor?"

Elimdeki kaşığı bırakıyorum ve kaseinin içine düşmesine izin veriyorum. Ona katlanamıyorum ama yok olmasını da sağlayamıyorum. Elimi yumruk yapıp adanın altındaki uyluğuma bastırıyorum ve tırnaklarımı avucumun derinliklerine batırıyorum. Acı etime yayılıyor, duyularımı uyandırıyor ve beni topraklıyor.

"Burası senin mutfağın değil. Arturo'nun malikanesine göre bana ait."

Büyükbabamın ölümünden sonra Tanya'yı öylece bir kenara atamayacağımı anlamıştım. Bunu çok istiyordum ama bazı şartlar vardı, evliliği sayesinde sahip olduğu bazı şeyler vardı ve ayrıldığımda pastanın tüm dilimini alabilmek için akıllıca davranmam gerekiyordu. Bu yüzden onun varlığından nefret etsem de, istediğimi elde etmem için gerekli bir engelden başka bir şey değil.

Dokunuşunun ve varlığının beni ne kadar kızdırdığını bildiği için yanıma eğiliyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Kendimi kıpırdamadan durmaya zorlamak ciddi bir özdenetim gerektiriyor çünkü yerinde olmayan herhangi bir tepki onu daha da baştan çıkaracak. Arturo imparatorluğunun kontrolü bende olsa bile, onu ortadan kaldıramam. Bağlantıları ve bilgisi var. Ayrıca... "Düşmanlarını yakınında tutmak daha güvenlidir" sözünde doğruluk payı var.

"Büyükbabanız vasiyeti tamamladığında aklı başında değildi."

İşte yine başlıyoruz. Onunla neyin ona ait olup olmadığı konusunda bir tartışmaya daha girmeyeceğim. Vasiyete göre, onun rahat yaşamasını sağlamalıyım. Bunun sığ bir mezarda mı yoksa yabancı bir ülkede mi olacağı konusunda bir şey yazmıyor.

"Yani bana yarım düzine kez söyledin. Şimdi bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Bu sefer daha kibarca soruyorum, ses tonumu bizi rahat bırakacak kadar yumuşatmaya çalışıyorum.

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Sadece bir şeyler içmek için geldim ama misafirlerimiz olduğunu görüyorum, o yüzden... Biraz kalıp sohbet edeceğim."

Ona gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum ama Lee araya giriyor. "Sizi görmek güzel Bayan Arturo. Bahsettiğinizden bu yana epey zaman geçti. Sizi yaşlı Bay Arturo'nun cenazesinde görmediğime şaşırdım."

Sahte megawatt gülümsemesi biraz kayıyor. "Vefat ettiğinde Avrupa'daydım. Cenaze töreni düzenlendiğinde, bana sadece ölüm haberi verildi. Artık bunların bir önemi yok." Koruyucu kolunu omzuma dolayarak beni sıkıca kucaklıyor. Parfümünün kokusu iğrenç geliyor ve ondan kaçmak için ağzımdan nefes alıyorum. "Şu anda önemli olan tek şey, oğluma bakmak ve bana ihtiyaç duyduğu her konuda yardımcı olmak için burada olmam."

Yardım mı? Sorunlara neden olma olasılığı daha yüksektir.

Bakışları Aries'e dönüyor ve onu nasıl baştan aşağı süzdüğü gözden kaçmıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ben de sizin için buradayım çocuklar. Herhangi bir şeye."

Belli ki kader bugün benim yanımda değil çünkü Elyse temizlik dolabından çıkmak için o anı seçiyor. Her zamanki gibi bakışlarım otomatik olarak ona yöneliyor. Üzerimdeki etkisinden kaçış yok. Başka tarafa bakamıyorum.

Bundan nefret ediyorum. Ondan etkilendiğim için nefret ediyorum. Onun varlığının kalbimi biraz daha ağır attırmasından nefret ediyorum. Sahip olduğum tek gerçek zayıflığın o olmasından ve yapbozundaki tüm parçalar bir araya geldiğinde, düşman olarak gördüğü kişinin ben olacağımdan nefret ediyorum.

Tanya'nın eli enseme bir mengene gibi kenetleniyor. "O kızın ne zaman ve nerede ortaya çıkmasının uygun olduğunu bilmesi gerekiyor. Gerçek personel asla görülmez."

Dikkatimi dümdüz karşıya bakan Lee'ye çeviriyorum ama artık çok geç. Tanya göğsünü koluma bastırmak için dönüyor, eli hala boynumda ve tüm dikkatini odadaki en zayıf ava odaklıyor. Elyse.

"Ely, canım, bana bir içki getirebilir misin, lütfen. Bu genç adamlar dikkatimi öyle dağıttı ki buraya neden geldiğimi unuttum."

Ely elindeki kovayı ve eşyaları yere bırakır. "Elbette, Bayan Arturo. Ne istersiniz?"

Tanya düşen nesneler karşısında irkilir ama küçük bir gülümsemeyle toparlanır. "Su." Teşekkür etmiyor ya da lütfen, hiçbir şey demiyor.

Bu beni rahatsız etmemeli çünkü ben de Ely'ye böyle şeyler söyleyemiyorum ama ediyor. Özellikle de Tanya'nın gözlerindeki bakış seni bir böcek gibi ezebileceğimi ve ezeceğimi söylediği için.

Elyse her zamanki gibi Tanya'nın saçmalıklarına kayıtsız kalır ve buzdolabından bir şişe maden suyu alır. Getirip tezgâhın üzerine koyar, cam şişe granite çarparak tıkırdar.

Tanya gülümsüyor ve yemin ederim biraz daha yaklaşırsa kucağıma oturacak. "Ah canım, bir bardak da sen alabilir misin? Ve buz."

Ely, topuğu üzerinde dönmekten başka bir şey yapmıyor ve buzlu bir bardak alıp istediği gibi Tanya'nın önüne koyuyor. Lee ve Aries'in yüzlerini inceliyorum ama ifadeleri hiçbir şey ele vermiyor. Her ne düşünüyorlarsa, kilit altında tutuyorlar.

Ely gitmek için döner ve Tanya'nın nefesi kesilir. "Ah canım..."

Ofluyorum, maden suyunu alıyorum, açıyorum ve buzun üzerine döküyorum. "Yeter artık. İçkini iç."

Tanya bana ters ters baktı ve uzaklaştı. Küçük merhametler.

Konuşurken Elyse'e bakmıyorum ama sözlerimin onun için olduğunu biliyor. "İhtiyacınız olanı alın ve görevlerinize dönün."

Benim sözüm üzerine temizlik malzemelerini toplamak için çabalıyor ve kıcı yanıyormuş gibi mutfaktan kaçıyor.

"Neden onun üzerine titriyorsun Sebastian?" Tanya, bardağın kenarında kırmızı bir ruj izi bırakarak narin bir yudum su alırken sızlanıyor.

"Onu şımartmıyorum. Onun işi evi temizlemek, sana içecek bir şeyler getirmek değil."

Tanya omuz silkiyor. "Ona para ödüyorsam, ne yapmasını istersem onu yapar."

"O zaman ona ödeme yapmaman iyi olmuş. Ben ödüyorum," diye çıktım.

Bu sefer, gözleri yarıklara dönüştüğünde onu fazla zorladığımı anlıyorum. "Ses tonuna dikkat et Sebastian. Arkadaşlarının annene saygısızlık etmeyi alışkanlık haline getirdiğini düşünmelerini istemem."

Ona annem olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını söylemek dilimin ucuna geliyor ama kendimi geri çekiyorum. Kocas -amcam- benim için bir baba gibiydi belki ama teyzem olmasına rağmen hiçbir zaman bir anne figürü olmadı. Dürüst olmak gerekirse, içinde annelik duygusu olduğunu sanmıyorum.

Lee onun elinin arkasını nazikçe okşadı. "Bize izin verir misiniz Bayan Arturo; bitirmemiz gereken çok önemli bir planlama var."

Tanya oflayıp pufluyor ve Lee'nin yüzünü tarayarak onu değerlendiriyor. Ona ihtiyacı olmadığına karar verdiği anı saptıyorum. Bu mide bulandırıcı. Lee'nin yüzünü izliyorum ve onun da bunu gördüğünü biliyorum. Onu önemsemediği, hafife aldığı anı.

Arkadaşlarımdan herhangi biriyle ilgilenmesi hoşuma gittiğinden değil. Ne kadar az arkadaşım ile etkileşime girerse o kadar iyi. Drew burada olmadığı için minnettarım; şimdiye kadar onu kapı dışarı ederdi, büyük ihtimalle gözyaşları içinde.

Dikkati tekrar Aries'e kayıyor ve dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. Aries onu kırmaktan başka bir şey istemezdi ve eğer onu yatağına götürmeye çalışırsa, bunu öğrenecekti, ama ancak çok geç olduktan sonra.

Başını sallıyor ve boynumu son bir kez sıkıyor. "Bırakayım da siz çocuk olun. Bensiz başınızı çok fazla belaya sokmayın."

Burada neyi başarmaya çalışıyor?

Onun yanında temkinli davranıyorum, bir bardak su alıp mutfaktan çıkışını izliyorum. Sonunda

Gitti, göğsümdeki ağırlık kalktı ve tekrar nefes alabiliyorum.

"Ne öfkeli bir cadı," diyor Aries tiksintiyle.

Onun flört ettiğini biliyorlar; bunu gördüler ama en kötüsünü bilmiyorlar.

Taciz, istismar. Hepsinin anlayabileceğinden çok daha derinlere iniyor. Yine de bununla başa çıkabilirim. Yıllardır yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, Lee. Çok yorgunum ve hem zamanım hem de sabrım azalıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Sanırım bununla başa çıkabilirim. Ben sadece... Sen ve Drew bizi terk etmişsiniz gibi hissediyorum. Avı planlamak senin en sevdiğin aktiviteydi. Şimdi ben devraldım çünkü yapılması gerekiyor... ve bu... artık aynı hissettirmiyor." Ne kadar üzgün olduğunu duyabiliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi ya da düzelterip düzeltemeyeceğimi bilmiyorum. "Yani, gelecek misin ki?"

Başımı salladım. "Yüzümü göstermem gerekecek, değil mi? Orada olmazsam insanlar bunun tuhaf olduğunu düşünür. Drew koşuyor mu?"

Aries devreye giriyor. "Öyle ve Bel'i getiriyor."

Harika. En iyi arkadaşımın kız kardeşimi ormanda sevişirken görmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Zaten mükemmel geçen birkaç ay için ne mükemmel bir vurgu.

"Harika. Onlardan uzak duracağımdan emin olabilirsiniz."

Lee sırtıyor. "Bu tam da ihtiyacın olan şey olabilir. Av'a gel. Geçen yıl Drew'la aranız açıldığından ve Bel'in kardeşin olduğunu öğrendiğinden beri ortalarda yoktun."

Uzun bir iç çekiyorum ve omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşarak yere çöküyorum. "Evet, içinde yaşadığın dünyanın bir yalan olduğunu öğrenmek gibisi yok. Her şeyin bir yalan olduğunu."

Drew'in babasının aslında benim babam olduğu gerçeğini öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Hala kafamda tam olarak oturtabilmiş değilim. Önemli olduğundan değil. O adamdan hiçbir şey istemedim. DNA'sı onu bir

Ebeveyn. Bu bizi akraba yaptı. Aramızdaki tek şey buydu.

"Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı? Biriyle ilgilenmemizi ister misiniz? Bir cesetten kurtulmak için?"

Bu lanet evden, o kadından ve bu hayattan çıkmam gerekiyor. Ama bunların hiçbirisi için hızlı bir çözüm yok. Bu, biriyle uğraşmaktan ya da birini kızdırmaktan daha derin. Bana yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Çukuru ben kazdım ve içinde yatmak zorundayım.

"Hayır, ben iyiyim, ama bir şeye ihtiyacım olursa, ilk bilen sen olacaksın."

Aries başını sallar ve Lee taburenin üzerinde kayar. "Git biraz kestir, Bay Huysuz Gills. Planlamayı sensiz bitireceğim. Ama yarış günü bir şeyler istediğin gibi gitmezse şikayet ettiğini duymak istemiyorum."

Aries sırtıyor ve bana bakıyor. "Bence planladığımız şey onun hoşuna gidecek."

Şifreli. İkisini de bir süre inceledikten sonra ayağa kalkıyorum. "Hâlâ yardıma ihtiyacınız olursa beni daha sonra arayın."

"Telefon sadece gerçekten cevap verirsen çalışır." Lee dudaklarını büzüyor.

"Biliyorum ve cevaplayacağım, pislik. Şimdi defol git başımdan."

"Ben de seni seviyorum." Kıkırdıyor.

Onları mutfakta bırakıyorum. Çıkış yollarını kendileri bulacaklar, tıpkı giriş yollarını buldukları gibi. Bu etkileşimden sonra kendimi daha hafif hissediyorum, sanki her şey ateşte yanan bir bok parçası değilmiş gibi. Sonra köşeyi dönüyorum ve Tanya'nın sesi kulaklarımı deliyor. Adımlarımın ortasında duruyorum ve onu merdivenlerin başında Elyse ile konuşurken görüyorum.

Müdahale etmek istiyorum çünkü Tanya'nın nasıl biri olduğunu biliyorum ve Elyse'in varlığı bazen benim için dayanılmaz olsa bile, bu Tanya'nın karıştırdığı her türlü pisliğe maruz kalmayı hak ettiği anlamına gelmiyor.

Ama ne kadar baştan çıkarılmış olsam da, hareket etmiyorum. Nefes bile almıyorum. Bekliyorum, bir şeyi var mı diye duymak için orada duruyorum.

söyleyecek başka bir şeyim yok.

"Sana olan aşkı nedir bilmiyorum ama eğer işe alındığın işi yapmayacaksan seni kovdururum." Ses tonundaki zehir hiç azalmıyor.

"Çok özür dilerim. Daha iyisini yapacağım." Elyse ona söylüyor ve ses tonundaki hafif endişeyi fark etmiyorum. Gerçekten de Tanya'nın onu kovmasına izin vereceğimi mi düşünüyor?

"Umarım öyledir," diye alay ediyor Tanya.

Bir adım öne çıkıyorum, hem Tanya'nın aklını kaçırdığı belli olduğu için hem de Elyse'i rahatlatmak için müdahale etmeye hazırlanıyorum. Tam bunu yaptığım sırada Elyse koşarak uzaklaşıyor ve Tanya merdivenlerden yukarı doğru yıkım yoluna devam ediyor.

Orada dururken, düşünceler içinde kayboldum. Bunca zaman Elyse'e karşı çok yumuşak davrandığım için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Tanya bu aldatmacayı anlayabilir mi? Benden daha çok istediği tek şey taht ve ben ona bunu sunacak kadar çaresiz değilim - en azından henüz değil.

Elyse'in benim için büyük ya da küçük, iyi ya da kötü bir anlamı olduğunu keşfederse, onu bir zayıflık olarak görecektir ve onu bana karşı kullanmasını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktır. Elyse yeniden, parçası olmaması gereken başka bir savaşın kurbanı olacaktır.

ELYSE

Y Turuncu sana yakışmaz. Turuncu sana yakışmaz.
Bu mantrayı bugün kendime onuncu kez tekrarlıyorum. Tanya'nın koruması Marcus ensemde soluyor ve ben de Snapped adlı TV programının bir üyesi olmak üzereyim.

İkisinden de bir hakaret, küçük bir yorum ya da hafif bir söz daha duyarsam kendimi kaybedeceğim. Sebastian'dan her gün hakaret işitmek zaten yeterince kötü ama Tanya'nın da bana kendimi kötü hissettiren bir tarzı var. Mesela bir kadın olarak - Oakmount'a geldiğimde, etrafta dolaşan sarışın Barbie'leri gördüğümde ve daha küçük, daha atletik yapılı olduğumu ve süper kadınsı bir güzellik olmadığımı kabul ettiğimde aştığımı düşündüğüm bir şey. Elbette güzelim ama kendime seksi demezdim.

Ve benim için sorun yok.

Tanya'nın temiz kıyafetlerini yavaşça çekmeceye yerleştirirken Marcus yaklaşıyor. Beni sıkıştırıyor ve bu hoşuma gitmiyor.

"Sakıncası var mı?"

Başını sallıyor. "Hiç de değil." Bir aksanı var, ama nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden tahmin etmeye zahmet etmiyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Bu yüzden mi buradasınız... beni izliyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Sadece seni tetikte tutuyorum."

"Başka bir odadan beni diken üstünde tutabilir misin?" Bir yığın dantelli iç çamaşırını alıp diğerleriyle birlikte çekmeceye tıktırıyorum. Binlerce dolarlık iç çamaşırı ve ben pamuklu Hanes Dollar General sütyen ve külot takımımı giyiyorum.

İçimi çekip kalan giysileri yerleştirmeyi bitiriyorum, sonra dönüp yatağın sıkıca yapılıp yapılmadığını kontrol ediyorum. İhtiyacım olan son şey, gecenin bir yarısı önemsiz bir şey için peşime düşmesi. Burada başkaları da çalışıyor ama o beni kişisel kölesi olarak belirlemiş gibi görünüyor.

Başa çıkamayacağım bir şey değil, sadece tam bir sürtük olduğu için cehennem gibi sinir bozucu. Ama gerçekten şirret şeyleri mümkün olan en kibar ses tonuyla söyleyen sürtüklerden biri. Senin iyiliğin için tabii ki.

Çarşafın köşelerini sıkıyor ve örtüyü düzeltiyorum, ardından banyoyu temizlemek için içeri girmeden önce yatak odasındaki çöp kutusunu kontrol ediyorum.

Marcus beni takip ediyor tabii ki ve küçük bir banyo olmadığı için şükrediyorum.

"Sen koruma değil misin?" Duş giderini temizlerken ve küvetin içine temizleyici sıkarken soruyorum.

Boğazından bir tür ses çıkarıyor. Homurdanma mı yoksa başka bir şey mi anlayamıyorum. "Koruduğun kişi burada değilken birini nasıl koruyabilirsin?"

"Bence sen kendin için endişelenmelisin. Benim ne yaptığımı seni ilgilendirmez" diyor, kapıda nöbet tutmaya devam ederek. Banyoda dolaşırken, diş macununu silerken, dezenfekte ederken, Tanya'nın kafasını kendi tuvaletine atıp sifonu çektiğimi hayal ederken onun şahin gözlerini üzerimde hissediyorum.

Yerleri süpürürken Marcus'a bakıyorum. Uzun boylu ve kaslı, koyu renk takım elbisesi ve tıraşlı kafasıyla kesinlikle bir korumaya benziyor. Yine de aptal değilim ve içimden bir ses yaptığı tek şeyin koruma olmadığını söylüyor

Tanya'nın vücuduyla. Yatağının her zaman iki tarafının da buruşuk olduğundan ve temizlemek için odasına girmeme izin vermediğinden bahsetmiyorum bile.

Her gün tüm odasını bana temizlettiği düşünülürse, zemini temizlemek ve alanı süsleyen küçük halıları silkelemek sadece birkaç dakika sürüyor. İzinli olmam gerekenleri bile. Tuvalet kağıdının kenarını rulo halinde katlamayı unuttuğum için okula kadar yürüyüp beni sınıftan çıkarması işten bile değil.

Gölgemden nasıl kurtulacağımı düşünürken tüm halıları yeniden seriyorum ve lavaboyu temizliyorum. Beni sinirlendiriyor ve temizlikten başka bir şey yapmıyorum bile.

"Ben işimi bitirirken gidebilir misin lütfen? Neredeyse bitirdim," diye soruyorum lavaboyu yıkayıp aynayı silerken. Her tarafa diş macunu sıçramış. Burayı her gün temizlediğimi düşünürsek, böyle bir dağınıklık yarattığına göre aynaya tükürmüş olmalı.

"Hayır, kapıyı arkandan kilitleyene kadar gitmeyeceğim."

Daha önce temizlik yaparken hiç başımda durmamıştı, kapıyı da arkamdan kilitlememişti... Tanya'nın aniden bir şeyleri saklama ihtiyacı hissetmesine neden olan şey ne?

Gözlerimi devirip temizliğe devam ediyorum, aynanın tepesine ulaşmak için baldırlarım ağrıyacak kadar uzanmak zorunda kalıyorum.

Siyah ve altın kakmalı granit tezgahlar baş üstü ayna ışıklarında parıldıyor ve yaldızlı armatürlerde su lekesi kalmadığından emin oluyorum.

Sanırım kendi süitimin banyosu bu kadar şatafatlı olmadığı için minnettar olmalıyım.

Dünden beri hala pırıl pırıl olan klozeti hızla temizliyorum ve çöp sepetinin dibinden birkaç parça eşya alıp daha büyük çöp torbama atıyorum.

Hamilelik testi ambalajına benzeyen bir şey gördüğümde donup kalıyorum. Ne oluyor lan? Aklıma gelen ilk şey, bu yaşta çocuk sahibi olması gerekip gerekmediği oluyor. Deniyorum.

Ama Sebastian'ın annesi değil teyzesi olduğunu ve Sebastian'ın üvey babası olan amcasının ondan daha yaşlı olduğunu biliyorum. Tüm bunları diğer çalışanlarla ve Tanya'nın kendisiyle yaptığım konuşmalardan öğrendim. Önemli değil... Beni ilgilendirmez. Mendili ve ambalajını çöpe atıyorum, sonra makyaj çekmecelerinden birinin kenarında biraz toz olduğunu fark ediyorum.

Temiz bir bez almak için diğer odaya geri dönüyorum ve Marcus'un goril büyüklüğündeki gövdesinin yanından geçmek zorunda kalıyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum ama sesim "siktir git" gibi çıkıyor.

Ben geçtikten sonra daha fazla yer kaplamak için kapı pervazına yaslanıyor.

Dick.

Ona arkamı dönüyorum ve çekmecelerin üzerindeki tozu silkeliyorum, kenarlara ulaştığıma emin olmak için üstünü açıyorum. Orada bulduklarım karşısında hem afallıyorum hem de kafam karışıyor ve nefes almamak için harcadığım çabadan dolayı ciğerlerim sıkışıyor. Çekmecenin kenarına sıkıştırılmış bir hamilelik testi var, sanki saklamaya çalışıyormuş gibi yüzünü içeri sokmuş.

Birincisi, makyajı da burada olduğu için bu çok sağlıksız ama dayanamıyorum. Şok yerini meraka bırakıyor ve sonucu görmek için testi ters çeviriyorum.

Olumlu.

Lanet olsun. Marcus, pislik, baba olacak...zavallı çocuk.

Testi bulduğum yere geri çevirmek için hareket ediyorum ve yanlışlıkla kaymasına neden oluyorum.

Kapının arkamdaki duvara çarpması ödümü koparıyor ve sıçrayıp testi kaptığım gibi cebime sokuyorum. Bana bir dakika izin verirse, bulduğum yere koyabilirim ve kimsenin haberi olmaz.

Ancak kapı, beynimin hayalimde yardımcı olduğu gibi bana saldıran Marcus değil, Bel'di. Kapı aralığında duruyor, omzu neredeyse Marcus'un göğsüne bastırıyor.

"Selam kızım, ben de seni arıyordum." Gülümsüyor, kollarını göğsünde kavuştururken sarı dağınık topuzu sallanıyor.

Çekmeceyi arkamdan kapatıyorum ve yüzümü tamamen ona dönüp gülümsüyorum. Kalbim yavaşça boğazımdan çıkıp ait olduğu yere iniyor. "Ne oldu? Tuvaletini de mi temizletmek istiyorsun?"

Bu bir şaka ama kelimeler ağzımdan çıktığında daha çok şikayet ediyormuşum gibi geliyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve bir şeylerin ters gittiğini anladığını biliyorum. "İyi misin? Neyin var?"

Başımı sallıyorum. "Sadece garip bir gündü ve çalışırken araştırılmaktan hoşlanmıyorum."

Yolundan çekilmeyi ya da kılını bile kıpırdatmayı reddeden Marcus'a bakmak için başını arkaya yatırıyor. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Ona ters ters bakıyor ve Drew odada olsaydı ona böyle bakacağından şüpheliyim. "Hayır, ben işimi yapıyorum."

Bel sırtıyor. "Anladığım kadarıyla senin işin pahalı bavulları taşımak ve patronunu becermek... şu anda ikisini de yapmana gerek yok."

"Şanslısın..." diye hırılıyor ve banyodan çıkıp yatak odasına doğru yürüyor, giderken Bel'i yana deviriyor.

"Evet, sen de öylesin. Çünkü kardeşime personelini korkutmaya çalıştığını söylersem, kıcına tekmeyi yersin."

"Ooo, çok korkuyorum," diye alay ediyor.

Gözlerini deviriyor ve bana yaklaşıyor. "O herifin kıcının tekmelenmesi lazım. Bir süredir seninle uğraşıyor muydu? Sebastian'a söyleme konusunda şaka yapmıyorum. Eğer sana zorluk çıkarıyorsa, onunla ogre hakkında konuşurum."

İçimi çektim. "Hayır, bugün bunu ilk kez yapıyor. Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Sanki tek yaptığım çalışmak ya da okula gitmekmiş gibi geliyor."

Elime uzanıyor, ama elimi geri çekiyorum ve giydiğim lateks eldivenleri görebilmesi için ellerimi yukarı kaldırıyorum.

Onları çıkarıp çöpe attım, sonra da lavaboda ellerimi yıkadım. "Neye ihtiyacın vardı?" Aynada onun gözleriyle karşılaştığımda soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Önemli bir şey değil. Seni buradan çıkarıp biraz eğlenmeye zorlamak istiyorum. Sebastian sana izin veriyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet, öyle. Keşke Tanya benim yirmi dört-yedi çalışan olmadığımı anlasaydı, o zaman bundan gerçekten zevk alabilirdim. Belki de izin günlerimde evden çıkmam gerekiyordur."

Söylediğim gibi, yapamayacağımı biliyorum, Yanov etrafta dolaşırken, nerede olduğumu ve kiminle olduğumu bilirken olmaz. Orada tek başıma asla güvende hissetmeyeceğim.

"Neden bu gece benimle dışarı çıkmıyorsun?" "Ne yapmak için?"

"Sosyalleşin. Rahatlayın. Bu sadece küçük bir parti." "Ne partisi?"

"The Mill'deki parti. İşe alım sezonunun başlamasını kutlamak için falan. Aslında içmek ve takılmak için gösterişli bir bahane, sanki bu okuldaki herhangi birinin gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi, haksız mıyım?"

Yatak odasından bir ses geliyor ve Bel başını sallıyor. "Sanırım dışarıda birileri huzursuzlanmaya başladı. Gel hadi." Elim tutuyor, ben de bırakıyorum, diğer elime çöp torbamı alıyorum.

Yatak odasında erzak kovamı ve süpürgemi alıp Bel'in arkasından dışarı çıkıyorum. Temizlik dolabına gidiyoruz ve her şeyi kaldırmama yardım ediyor. Sonra ben çöpü atarken sabırla bekliyor. Cüzdanımın ve anahtarlarımın ceketimin ceplerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve okşarken eteğimin cebinde tanıdık olmayan bir çizgi hissediyorum.

Lanet olsun. Hamilelik testi. Onu yerine koymayı nasıl unutabilirim? Panik göğsümde yükseliyor. Ben yerine koyamadan Tanya gittiğini fark ederse, hiç şüphem yok ki

onu alanın ben olduğumu biliyordum. Sonra ne olacak? Ondan kurtulmam gerek.

"Şimdi mi gidiyorsun?" Soruyorum.

"Evet ve seni de yanımda götürüyorum. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Çok fazla çalışıyorsun ve bir molaya ihtiyacın var." Göz kırıyor ve sonra elimden tutup beni kapıdan dışarı sürüklüyor. Ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışıyorum ve arkamı dönüp şüphe çekmeden testi yerine koyabilmek için aklıma gelebilecek her türlü tepkiyi vermeye çalışıyorum ama nafile.

Hay aksi. Onu sakladığımdan ve kaybetmediğimden emin olmalıyım.

"Biraz yavaşlar mısın? Küçük bacaklarım var," diye homurdanıyorum ve Bel bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim. Çok heyecanlıyım."

Verdiği yanıt beni gülümsetiyor ve beni muhtemelen bir servete mal olan gümüş rengi şık bir arabaya götürmesine izin veriyorum. O sürücü koltuğuna atlıyor, ben de yolcu tarafına geçiyorum. İçeri girince, arabayı çalıştırıp kemerini bağlarken kucağıma bir çanta atıyor.

"Al, kullanmak istersen biraz makyaj malzemem var. Baskı yok ama sana hazırlanman için pek zaman vermedim."

"Hayır, aslında sen beni kaçırdın."

"Touché." Sırıttıyor.

Ona gülümsüyorum, saçımı daha önce ördüğüm dağınık örgüden çıkarıyorum ve koyu renkli telleri parmaklarımla tarıyorum. Sonra çantasını karıştırıp biraz dudak kremi ve biraz bronzlaştırıcı buluyorum. Onun maskarasını kullanmayı reddediyorum çünkü... mikroplar... ve kaşlarımı hızla şekillendiriyorum. Küçük kompakt aynadaki yansımama bakıyorum ve küçük bir baş selamı veriyorum. İnsana benziyorum ve solgun hizmetçi versiyonumdan daha az benziyorum. Kimsenin fark edeceğinden değil.

Bu okuldaki köpekbalıkları okyanusunda, ben sadece ayak uydurmaya çalışan küçük bir denizatıyım. Bu akşamki partide beni fark eden olursa, şok olurum. Yine de Sebastian'ın yokluğunu fark edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle katılacak. En azından bir kişi beni fark edecek. Gergin bir enerji beni kaplıyor ve bacağımı aşağı yukarı zıplatmaya başlıyorum. Burada kendimde değilim.

The Mill'in evine giden uzun yola çıkarken endişem artıyor. Oakmount'a geldiğimden beri buraya birkaç kez gelmişim ama bu benim buradaki ilk resmi partim olacak. Bel arabayı garaj yoluna park ediyor ve araçtan inerek beni takip etmeye çağırıyor. Arabadan biraz daha yavaş çıkıyorum ve o da kaputun yanında beni bekliyor.

Yaklaştığım anda kolunu koluma doluyor ve beni merdivenlerden yukarı, büyük çift kapıya doğru sürüklüyor. "Harika vakit geçireceksin. Söz veriyorum."

Kapılardan biri bir futbol topuyla açık bırakılmış ve beni içeri sokmak için kapıyı itiyor. İçeriden müzik sesleri yükseliyor ve içeri girer girmez sayısız ses, görüntü ve kokunun saldırısına uğruyorum. Okul standartlarına göre henüz çok erken olmasına rağmen içerisi şimdiden kalabalık. Katılımcılardan başka bir yere bakmak istiyorum ama bu çok garip olur, o yüzden başımı kaldırıp kalabalığı tarıyorum.

Partiye katılanların büyük çoğunluğu ellerinde kırmızı plastik bardaklarla derme çatma dans pistinde dans ederken, diğerleri kenarlarda oyalanıyor, bir erkek ya da kız yanlarına yapışmış. Beklediğim bu değildi. Biri arkamıza geçip bana çarpıyor, ben de sıçrayarak yolumdan çekiliyorum ve Bel'e çarpıp ikimizin de sallanmasına neden oluyorum.

Bir çift güçlü kol belini sararak onu geriye, demir gibi bir göğse doğru sürüklüyor. Anında Drew'un kucağında rahatlıyor ve sanki o bir zarf, kendisi de içine sıkıştırılmış bir aşk mektubu. Boynunun yan tarafına sokularak, kulağının kabuğuna onu gülümseten bir şey fısıldıyor.

Tanrım, onları izlerken kendimi duygusal bir romantik komedi izliyormuş gibi hissediyorum. Yine de onun adına mutluyum. En iyi aşk hikayeleri, en zor mücadele edilenlerdir.

Onlardan uzaklaşarak kalabalığı bir kez daha tarıyorum.
Bakışlarım odanın karşısındaki tahtta oturan bir adamın
üzerinde duruyor. Tamam, taht değil ama kocaman, süslü
bir sandalye. O tanıdık yeşil gözlerini fark ettiğimde nefes
almakta zorlanıyorum, rüyalarımda bana musallat olan aynı
gözleri. Bana bakıyor, bacaklarını iki yana açmış,
sandalyenin koluna dayadığı eline yaslanmış. Saçları
dağınık ve canı sıkılmış gibi görünüyor, ama her zamanki
ifadesi bu olduğu için gerçekten sıkılıp sıkılmadığını
anlamak zor. Uzaklara bakıyor, bir kız onun yolunun
önünden geçip kucağına yerleşerek kasıklarına
sürtünürken bakışları benimkinden ayrılıyor. Sanki
utanmak için bir nedenim varmış gibi yanaklarım kızarıyor.
Evet. Bu tam da onu her zaman hayal ettiğim gibi. Tahtında
oturan bir kral,
Biz köylülerin geri kalanını hiç düşünmeden.

Hayır. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Yüzeyin
altında, o zalimliğin ve duygusuz gülümsemenin altında
neler yattığını bildiğim halde olmaz.

Ona bir gram daha ilgi göstermeden dönüyorum ve
içecek bir şeyler bulmak için mutfağa yöneliyorum. Eğer bu
partiden sağ çıkacaksam, bunu ayıkken yapmayacağım.

SEBASTIAN

T Mill'in evinin ön kapısından içeri girdiğimde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Lee tezgahın üzerinde oturmuş, üstsüz, birasını yudumluyor. Aries hemen dışarıda

beline sarılmış bir kızla mutfakta.

Lee beni odanın diğer ucunda görür görmez tezgâhtan atlıyor ve kalabalığı yararak bana doğru ilerliyor. "Gelebilmişsin. Seni buraya getirmek için tekrar evine gelip seni taciz etmem gerekeceğinden emindim ama bunu yapmadığıma sevindim."

İç çekiyorum. "Bu partinin bir amacı var mı, yoksa her zamanki sefahat mi?"

Lee kaşlarını çatıyor ve omzuyla beni dürtüyor. "Bir zamanlar sen de bu sefahati severdin." Sonra bu tür etkinlikler için hazırlanan tahtı işaret ederek devam ediyor: "Drew daha sonra Bel ile birlikte gelecek. Onları fazla göreceğimizi sanmıyorum, o yüzden bu gece astların efendisi sen olacaksın. Yerinize oturun ve biraz rahatlamaya çalışın; her zaman bu kadar ciddi olmak zorunda değilsiniz."

Sırıtarak elime bir şişe ucuz kahverengi likör tutuşturuyor ve ben de onunla tartışmanın faydasız olduğunu bilerek sandalyeye doğru yürüyorum. Lee istediğini elde etmeye alışkın ve eğer bütün gece somurtup durursam, sadece

Varlığım daha belirgin. Platforma çıkıyorum ve kendimi tahta tahtın içine atıyorum. Sert ve rahatsız ama daha kötülerine de oturmıştım.

Likör şişesinin ucunu çevirip dudaklarıma götürüyorum ve içindekileri ağzıma atıyorum. Birkaç yudum alıp içimi ısıtmasına izin veriyorum. Şişeyi sandalyenin koluna bırakıyorum ve üzerimdeki kapüşonlu tişörtü başımdan çıkarıyorum.

Görüş alanımı kocaman bir çift meme doldurduğunda kumaşı görüş alanımdan daha yeni çıkarmıştım.

"Sebastian. Seni görmek çok güzel," diyor bir kız.

Hmm, siktir. Adını hatırlamıyorum. Bu benim için şaşırtıcı değil. Onları becerirken ne bir isim ne de bir yüz görüyorum. Onlar benim için daha çok bir araç, sapkın fantezilerim için bir çıkış noktası. Hafızamı yokluyorum ve tanıdık bir şey gözümün önüne gelmeyince, bir hüsrana oflaması çekiyor.

"Trish, değil mi?" Bu bir tahmindir, ama gözleri memnuniyetle parlarken doğru bir tahmin olduğu anlaşılıyor.

"Beni hatırladın!" Gülümsüyor ve kucağıma oturmak için hareket ediyor.

Elimden geldiğince uzaklaşıyorum çünkü bu onu tepelere doğru koşturmaktan daha iyi. Kızın yarısı kalçamda, diğer yarısı da ahşap sandalyede kalıyor. "Nerelerdeydin? Ponpon kız takımı ihmal edilmiş hissediyor."

Neden bana bunu söyleme ihtiyacı hissettiğinden emin değilim. Seviştiğim her kız skoru biliyor. Tek seferlik bir şey, hepsi bu.

Sorularına cevap vermediğimde, bana başka bir soru soruyor. "Av yaklaşıyor. Heyecanlı mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Elbette. Düzenlediğimiz her etkinlik için heyecanlanıyorum."

İçki şişesini kaptığım gibi bir içki daha alıyorum, dikkatimi dağıtacak daha iyi bir şey bulmak için insan kalabalığını tararken sohbete olan ilgim azalıyor. Kalabalığın içinde

Lee ve Aries'i görüyorum. Köşede konuşuyorlardı, başları öne eğikti.

Siz piçler neyin peşindesiniz?

Sinirim kabarırken nabzım hızlanıyor ve kıza bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

Mırıldanıyor ve ben tiksintiyle dudağımı kıvırmamak için kendimi zor tutuyorum. Elyse bunu asla yapmaz. Gözlerimi deviriyorum. Neden yine onu düşünüyorum ki?

En başından beri onu hayatımda hiç istemediğimi hatırlıyorum ve içkiyi dudaklarıma götürüyorum. O, baba figürlerimizin oynadığı oyunda bir piyondan başka bir şey değildi, vücudumdaki her hücreyle uzak olmak istediğim her şeyin bir sembolüydü. Ve şimdi... sanki derimin altına girmiş gibi ve ondan bir türlü kurtulamıyorum.

Tüm bunlar nasıl bu kadar berbat bir hale geldi?

"Geçen sefer çok eğlendik, değil mi?" Trish bakımlı elini pazusuna koyuyor ve gözlerim bu harekete yöneliyor. Parmakları tüm fetihlerimde bıraktığım imza izi boyunca ilerliyor. Eğer bunu yapmam için bana bu kadar yalvarmasalardı kendimi suçlu hissedebilirdim.

Onları

işaretlemek

için. Onları

incitmek için.

"Bu tekrar yapacağımız anlamına gelmiyor. İki yara izi olan kaç kız gördün?"

Suratını asıyor ve sarı saçlarının uzun tutamlarını omzunun üzerinden atıyor. "Hiç, ama ben ilk olabilirim." Yorumuna yanıt vermediğimde öfkesi kabarıyor ve tepeye çıkıyor. "Bu konuda pislik yapmana gerek yok, lanet olsun. Sadece hayır de."

Dişlerimi sıkıp ona ters ters bakıyorum, kaçırmaması için yüzüne doğru eğiliyorum. "Tekrar yapacağımız anlamına gelmiyor" cümlesinin neresi anlaşılmıyor? "Hayır."

"Her neyse." Küçümseyerek sandalyeden kalkıyor ve parfümünün kokusunu da beraberinde götürüyor. Belki de bir tanesini içmeliyim. Ya da iki tane... belki de

Elyse'i duvara yapıştırıp aptalca sikmek gibi aptalca bir şey yapmamı engelledi.

Aletim bu fikre ilgi duyuyor ve orada büyüyen azgın ereksiyonu gizlemek için bacak bacak üstüne atıyorum, ayak bileğimi dizime dayıyorum. Bana yaklaşan birkaç kızın meraklı bakışlarını fark ediyorum, biri kendi ayağına takılıp doğrudan kucağıma düşüyor, kıcı ereksiyonuma baskı yapıyor.

Onları becerebilirdim. Bu, Ely'ye dair süregelen düşüncelerimden kurtulmak dışında bir şey ifade etmezdi.

"Aletin çok büyük." İsimsiz kız inliyor ve bana karşı kıvranıyor, kalçaları yuvarlanıyor, gözleri tepedeki ışıklarda parlıyor. Sevimli bir kız. Onu bir ya da iki kez bir partide görmüştüm.

Simsiyah saçları ve parlak mavi gözleri olan arkadaşı bana bakıyor. "Sebastian. Seni özledik," diyor ve arkadaşı dans etmeye devam ederken sandalyenin koluna oturuyor.

Rolümü oynamaya, hatta gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok kaşlarımı çatıyorum. Sorun değil; buradaki kızlar benim huysuz bir pislik olmama alışkın. "Beni özledin, ha?"

Başını sallıyor, ilgim karşısında gülümsüyor. Ona ucuz burbon şişesini uzatıyorum ve uzun bir yudum aldıktan sonra diğer arkadaşına uzatmasını izliyorum. Kucağımdaki kız bir yudum alacak kadar benimle sevişmeyi bırakıyor ve şişeyi bana geri uzatıyor. Şişeyi saklamak için kalçama geri sokuyorum.

"Bu gece bizimle takılmak ister misin?" diye soruyor sandalyenin kolundaki kız.

Takılmak mı? Neden sadece onları becermek isteyip istemediğimi sormuyor bilmiyorum.

Kucağıma yerleşmiş, kıcı sikime sürtünen kızın omzunun üzerinden bakıyorum. O anda çok garip bir şey oluyor. Kulaklarımı bir çınlama dolduruyor ve boynumdaki küçük tüyler farkındalıkla yükseliyor. Onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Elyse. Hastalıklı ve çarpık bir özlem içimi parçalıyor.

Onu kapının girişinde Bel ve Drew'un yanında dururken gördüğümde bu his daha da yoğunlaşıyor.

Kahverengi saçları omuzlarının etrafında yumuşak dalgalar halinde uzanıyor ve uzaktan bile biraz makyaj yaptığını görüyorum. Bu farklı bir şey. Damarlarımda kıskançlığa benzer bir his yanıyor. Umarım birilerini etkilemeye çalışmıyordur çünkü kafasında beyin hücresi olan hiç kimse ben buradayken bu partiden onunla ayrılmayacaktır. Aklıma ona gitmek için mantıksız bir ihtiyaç geliyor. Onu sallıyorum, hareket ince ama şiddetli. Hayır. O hiçbir şey ifade etmiyor. Ona ne kadar az ilgi gösterirsem, her şey o kadar kolay olacak.

Bu düşünceyle bile gözlerimi kaçıramıyorum. Bakışlarımı tepeden tırnağa onun üzerinde gezdiriyorum, jean eteğinin üzerine fermuarlı bir kapüşon ve ayak bileği botları giydiğini fark ediyorum. Kahretsin, iyi görünüyor, hatta bu partideki kızların çoğundan daha kapalı.

Altımda kıvranan küçük bedeninin görüntüsü zihnimde beliriyor. Teni dişlerimin arasında. Güzel dudakları tatlı, sarhoş edici sesler çıkarıyor.

Onu nasıl mahvedeceğimi.

Sandalyede rahatsız bir şekilde kayıyorum ve yanımdaki kız gülüyor. Birdenbire, ikisiyle birlikte olma fikri bile beni sinirlendiriyor.

Ely'nin mavi gözleri beni buluyor. Ağırlığını tenimde hissedebiliyorum ama ifadesi farklı, okunamıyor ve yemin ederim bana değil de içime bakıyormuş gibi görünüyor.

An sona eriyor, bizi birbirimize bağlayan elastik bant kopuyor ve beni topraklayacak bir şeye ihtiyaç duyarak yumruğumu sıkıyorum. Hiç düşünmeden dönüp Bel'i mutfığa kadar takip ediyor, ikisi de kalabalık yüzünden bir anlığına görüş alanımdan kayboluyor.

Ayağa kalkıyorum, esniyormuş gibi yapıyorum ve kucağımdaki kız öne doğru yuvarlanıyor.

"Hey, ne..." Şimdi daha iyi görebildiğim koltuğa yeniden yerleşip onu tekrar kucağıma çektiğimde duraksıyor.

İkisiyle de yatmayacağım ama onları Elyse ve kendim arasında bir tampon olarak kullanabilirim.

İsimsiz kız kucağımda kıpırdanıyor, kıcını hâlâ sert olan sikime sürüyor. Keşke sikimin tamamen başka biri için sertleştiğini bilseydi. Acaba hâlâ bu kadar sıkı çalışıyor olur muydu?

Diğer kız eğiliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Gidebiliriz," diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı salladım. "Üzgünüm, kalmak zorundayım. Değirmen işi."

Bana en iyi yavru köpek bakışları olduğunu sandığım bakışlarını atıyor ve bu işe yaramayınca derin bir iç çekip kalabalığı taramak için dönüyor. Bir süre sonra fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayarak bana bakıyor.

"Gidelim," diye emrediyor arkadaşına, onu elinden tutarak.

"Ne? Düşündüm de..." Kucağımdaki kız gözlerini şaşkınlıkla doldurarak aramıza bakıyor.

"Bizi becermek istemiyor. Hadi gidelim," diye utanıyormuş gibi anons ediyor ve ardından arkadaşını dans pistine geri sürüklüyor.

İşte tamponum gidiyor. Her neyse, sanırım. Dans pistinden uzaklaşıp Elyse'in durduğu yere bakıyorum. Bel her zamanki gibi Drew'u arkasına sarmış, orada duruyor.

Etrafta duran birkaç kız daha olduğunu fark ediyorum ama hiçbirisi Elyse kadar dikkatimi çekmiyor. Kapüşonunu çıkarıp beline bağlayışını izliyorum.

Drew bir şeyler söylüyor ve sonra Ely'nin sorgusuz sualsiz aldığı bardağı ona uzatıyor. Yumruğumu açıyorum, ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim. Sakin ol. O senin sorunun değil. Yani babasının borcunu ödeme yükümlülüğü dışında. Yine de rastgele bir adamdan içki almadığı için rahatladım. Drew'a güvenebilirim.

Onu istemiyor, onun için Bel'den vazgeçmeyi düşünmüyor bile, ne kadar takıntılı olursa olsun, ama sorun o değil. Katılan diğer şerefsizler. İlgileri ağır bakışlarına yansıyor, onu sanki tadına bakmak için sabırsızlandıkları büyük, sulu bir biftekmiş gibi aşağı yukarı süzüyorlar.

Sadece deneyin, pislikler. Ne olacağını görün. Benim olana dokunun. Parmaklarınızı teker teker besleyeceğim.

Ely, Bel'in söylediği bir şeye gülümsediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmemişim? Sanırım onu hiç böyle gülümserken görmedim, çünkü ona gülümsemesi için bir neden vermem gerekirdi. Öfkeyle dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu gülümsemeyi görebilen diğer herkesi kıskanmak mantıksız, ama şimdi onu gördüğüme göre, daha fazlasını görmek istiyorum. Her zaman.

Boku yedim.

Ellerim dalgınlıkla likör şişesine uzanıyor ve beni bu lanet sandalyeden kaldırıp mutfığa götürmesi için sıvı cesaretine ihtiyacım var. İçerisi çoktan dolmuş, küçük yemek masasının olduğu yere kadar taşmış. Hatta tahtın bulunduğu yerin önündeki dans pistine bile. Burada kalamam; ona daha yakın olmalıyım.

Ondan başka bir yere bakmaya dayanamıyorum. İçkisinden aldığı küçük yudumlar arasında kahkahalarla gülüyor. Bir partide hayatının en güzel zamanlarını geçiren herhangi bir üniversiteli kıza ne kadar benzediğini hatırlamadan edemiyorum. Arkadaş ediniyor. Sosyalleşiyor. Bunu onun için mahvetme düşüncesi göğsümü ağrıtıyor.

Ya varlığım her şeyi mahvetmezse? Ha. Gülünebilir. Oraya girdiğim anda gülmeyi kesecek ve son zamanlarda aramızda oluşan tüm gerginlik herkes tarafından görülecek.

Bel neden onu getirmek zorundaydı?

Eğer gerçekten bir pislik olmak isteseydim, ona gitmesini emredebilirdim... evine gitmesini söyleyebilir, onu dışarı atabilirdim. Bir inilti salıyorum

hayal kırıklığı. Bu saçmalıklarla asla yaşayamazdım. Lee her hareketimi izlerken olmaz ve Bel'den yiyeceğim azarını hesaba katmıyorum bile. Hayır, bunu yapamam.

Tanrım, ben bir sık kafalıyım. O da herkes gibi burada olmayı hak ediyor ama onun varlığı kafamda çılgınca şeyler yapıyor.

Bir grup kız Bel ve Ely'den birkaç adım ötede bir çember oluşturuyor ve sohbete katılmak için etraflarında dönüyorlar. Odanın diğer ucundaki yerimden bile havadaki değişimi hissedebiliyorum. Eğlenceli, rahat sohbet farklı bir yöne doğru kaymaya başladı.

Bel'in kendisine en yakın sarışın kıza yönelttiği tiksinti dolu bakışlarını yakalıyorum.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum, Drew'un Bel'i sıkıca tutuşunu izliyorum, kendini kıza fırlatmasından korkuyormuş gibi onu geriye doğru çekiyor.

Eğer biri Bel'le taşak geçiyorsa... Bir an duraksıyorum ve dikkatim Ely'ye yöneliyor, gözleri donuk, sanki biri ona tokat atmış gibi bakıyor. Sandalyeden kalkıyorum ve etraflarını saran kalabalık yüzlerini bana doğru çevirirken şaşkınlıkla onları izliyorum.

Siktir, benden bahsediyor olmalılar. Yoksa neden buraya baksınlar ki?

Bel bir şeyler bağıyor ama müziğin ritminden duyamıyorum. Sonra elini kaldırıp kapıyı işaret ediyor. Derme çatma dans pistine adım atıyorum, oraya doğru ilerleyip neler olduğunu anlamaya niyetlendim ama Ely dönüp mutfağa doğru ilerliyor ve doğrudan yoluma çıkıyor.

Beni gördüğünde olduğu yerde donup kalıyor ve gözlerindeki dehşet ifadesi kaçırılmaz. Ona pek çok şey yaptım, pek çok şey söyledim ama bana hiç böyle bakmamıştı. Bir canavarmışım gibi.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, herhangi bir şey ama o arkasını dönüyor ve mutfağa geri dönüyor.

Kalabalığın arasından arka kapıya doğru ilerledi.

Lanet olsun. Benim hakkımdaki düşüncelerini aniden değiştiren şeyin ne olduğu umurumda olmamalı, ama kendimi umursamamaya zorlayamıyorum. Onunla ilgili olduğunda değil. Ya da onu ilgilendiren herhangi bir şey.

"Elyse, bekle," diye arkasından sesleniyorum ama müziğin sesi beni duyamayacağı kadar yüksek.

Daha önce hissettiklerimin yerini öfke alıyor ve Drew ile Bel'in durup birbirleriyle konuştukları yere doğru ilerliyorum.

"Az önce ne oldu?"

Bel göz ucuyla bana bakıyor. "Sen oldun. Küçük haremim ona diğer birkaç şeyin yanı sıra senin ritüelinden de bahsetmiş. Sanırım sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacı var."

Kafam çok karıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bel parmağını pazusunun yan tarafına doğru sürüklüyor. "Birlikte olduğun kızlara yaptığın şey."

"Tamam mı?" Bunun Elyse ile ne alakası var?

Bel başını sallıyor ve bana hayal kırıklığıyla bakıyor. "Senin imzanı taşımak için yaltaklanan kızlarla ilgili söylentiler bana hiç ulaşmıyor mu sanıyorsun? Bana sorarsanız bu iğrenç bir şey."

"İyi ki sana sormamışım o zaman," diye çıkışıyorum ve kapıya geri dönmenin bir yolunu bulmak için etrafı tarıyorum. Burada çok fazla insan var.

"Dikkat et," diye hırslayarak uyarıyor Drew. "Onun kardeşi olman umurumda değil. Onunla bir daha böyle konuşursan, bir sorunumuz olacak."

Lanet olsun. Kendimi toparlamam lazım. Bel benim bu boktan tavrımı hak edecek hiçbir şey yapmadı. Yenilgi dolu bir iç çekiyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Özür dilerim, Bel. Bunu söylememeliydim." Kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Gidip Ely'nin iyi olduğundan emin olacağım."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye uyarıyor Bel.

Mükemmel bir dünyada onu öfkesiyle baş başa bırakır, evine gidip uyumasına izin verirdim. Her neyse. Kolundaki iz

Sadece onu bu kabustan kurtarmak için; onu becerdiğim gibi değil. Eğer onun içinde olsaydım, taşıdığı iz çok daha farklı, daha derin ve bakan herkes için onun benim ve sadece benim olduğu açık olurdu.

Başımı sallayarak görüntüyü yutuyorum ve arkalarından bir şişe daha içki almak için uzanıyorum. "Ely'den korkmuyorum."

Her ne kadar istemesem de, bunu elimden geldiğince düzeltmeye çalışmalıyım. Yanov hâlâ dışarıdayken onu dışarıda, karanlıkta, tek başına bırakmamın imkânı yok. Arka kapıya doğru döndüğümde, kalabalığın arasından geçebilme endişem, ben odayı geçerken kitleler kendiliğinden ayrıldığında hafifliyor.

Belki de yüzümdeki ifade yeterli bir uyarıdır, kim bilir. Ya da en azından Aries hariç herkes için öyledir. Kızgın olmam onun umurunda bile değil.

Yolumu keserek arka kapıdan çıkmamı engelledi. "Neredeydin dostum? Buraya geldiğini görmedim."

Gözeneklerinden alkol ve kadın kokusu sızıyor. "Şu tarafa gitmem lazım, göt herif. Çekil."

Sırıtarak, geniş bir selamla kenara çekiliyor. "Bu karmaşayı düzeltmede iyi şanslar."

Herkes Aries'in bir playboy, aptal ve çekici olduğunu düşünüyor ama onun ne kadar berbat biri olduğu, daha da kötüsü ne kadar karanlık ve kötü niyetli olabileceği hakkında en ufak bir fikirleri yok. Yanından geçip kapıdan çıkıyorum ve çimlere doğru ilerliyorum. Burası çok karanlık.

Karanlık araziye tarıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Ona seslenmek de istemiyorum çünkü ne kadar üzgün olduğuna bağlı olarak, benden kaçması işten bile değil. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor, ama alıştıklarında ağaç sınırının yakınındaki hareketleri seçebiliyorum ve işte o zaman onu uzun, sonbaharda soyulmuş bir meşenin gövdesine yaslanmış olarak görüyorum. Ay ışığı açık teninde oynuyor, saçlarının koyuluğunda kayboluyor.

Ona doğru yaklaşırken midemde sıkı bir düğüm oluşuyor. Beni fark ettiği anda söyleyebilirim, karanlık

bakışları dinleniyor

bana doğru. Durdum, kaçıp kaçmayacağını görmek için bekledim.

Yap hadi. Koş, Küçük Av.

Burada ateşle oynuyorum, çünkü beni bırakıp giderse kendimi kontrol edemeyeceğimi zaten biliyorum. Avın heyecanına karşı koymak çok zor.

Ne yazık ki hareket etmiyor. Olduğu yerde duruyor, sırtını ağaca dayamış, tıpkı benim dediğim gibi bir av gibi görünüyor, bir tuzağa yakalanmış ve büyük canavarın gelip onu yemesini bekliyor.

Gölümsüyorum. "Karanlıkta burada tek başına ne yapıyorsun, Küçük Av?"

ELYSE

H Karanlıkta beni buyurgan bir ses karşıladı. Bel ve bana doğru yürüdüğünü görür görmez beni takip edeceğini biliyordum. Beni takip edeceğini umuyordum.

ve bana burada yalnız başıma serinlemem için biraz zaman ver, ama görünüşe göre, bir anlık huzur ve sessizlik bile çok fazla.

Dönüp ona bakıyorum, ay ışığında taştan kesilmiş bir tanrı gibi süzülüşünü izliyorum. Giydiği koyu gri Oakmount tişörtü pazularını vurguluyor ve sıkıca sarıyor ve gri eşofman giyen bir adamda beni etkileyen bir şey var. Gözlerinde vahşi bir bakış var, her zaman mükemmel olan saçları alnına dağılmış.

Karışıkta çünkü kaltağın biri onu ezmişti. Kızmaya hakkım yok. O benim değil, ben de onun değilim. Bunu biliyorum, ama kıskançlığın oluşmasını engelleyemiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve bakışlarımı omzunun üzerinden uzakta bir yere sabitliyorum.

"Ne yaptığımı neden
umursuyorsun?" "Çünkü
umurumda."

Kızgın olsam da, onun saçmalıklarına kanmaya niyetim yok.

Bana doğru yürüyor ve aramızda sadece birkaç santim kalacak şekilde duruyor. O bu kadar yakinken vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Aşağı baktığımda elinde bir şişe içki görüyorum. Adamın içki sorunu var ama bunu ona söylemekten daha iyisini biliyorum. Babama söylediğimde de bir faydası olmamıştı.

"Taciz edeceğin başka biri yok mu?"

"Var, ama kimseyi taciz etmekten senin kadar zevk almıyorum."

"O zaman bundan zevk almayı bırak ve git başkasını rahatsız et." Hissettiğim kadar nefret dolu görünmemeye çalışıyorum.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak." Şişeden bir yudum alıyor ve dudaklarındaki fazla alkolü elinin tersiyle siliyor. "Peki bana Yanov etrafta dolanırken karanlıkta tek başına ne halt ettiğini söyleyecek misin? Sanırım daha önce senin güvenliğine ilgili bir konuşma yapmıştık."

Sözleri canımı yakıyor ve birden kendimi savunmasız hissederek karanlık ağaçları tarıyorum. O haklı; Yanov hâlâ dışarıda. Bekliyor. İzliyor. Bu sadece bir zaman meselesi. Bu hatırlatma karşısında boğazımda oluşan korku düğümünü yutkunarak bastırıyorum.

Zihnimin sınırlarında dolaşan karanlığı hisseden Sebastian boştaki elini kullanarak çenemi yukarı kaldırıyor, beni ona bakmaya zorluyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"Sakin ol. O burada değil. Fark ederdim."

Onu o kızlarla gördüğüm için hâlâ kızgıyım. Onu incitmek ve kanını akıtmak istiyorum. Neden bu kadar umursuyorum? "Fark ettin mi? Şaka yapıyorsun, değil mi? Bir şişe alkol içerken kucağın kızlarla kaplıyken nasıl bir şey fark edebilirsin ki?" Başımı tiksintiyle sallıyorum. Duygularımı koluma takmamam gerektiğini biliyorum ama nasıl hissettiğimi saklamaya devam edemem.

Bakışları daralıyor ve çenemi kavrayışı sıkılaşıyor. "Seninle ilgili fark etmediğim çok az şey var Küçük Av."

Çenemi kavrayışından kurtarıyorum ve ciğerlerimden bir nefes titriyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Duygularımız arasında bir ileri bir geri gidip geliyoruz. Ona takındığım tavır her zamanki halime hiç benzemiyor ama sınırlarımı zorladığımı hissediyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. O odaya her girdiğinde ciğerlerim sıkışıyor ve nasıl nefes alacağımı, nasıl var olacağımı unutuyorum. Korkudan mı yoksa şehvetten mi bilmiyorum ama onu görmezden gelmeye çalıştıkça daha çok arzuluyorum.

Saniyeler geçiyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Mutfaktaki o aptal kızların yara izleri hakkında konuştuklarını ve benimkilerin nasıl olduğunu sorduklarını duyabiliyorum çünkü Tanrı biliyor ki bana benzeyen birine asla dokunmaz. Öfkemin beni yönlendirmesine izin verdim ve kolumu ona doğru uzattım.

Bıçağın kabuk bağladığı yara izi ay ışığında hâlâ görülebiliyor. "Bu ne anlama geliyor? Senin fetihlerinden biri olduğum anlamına mı geliyor? Bütün o kızları becerdin mi?" Cevabı zaten bildiğim halde bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de sadece bana ondan nefret etmem için başka bir neden vermesini istiyorum.

"İkimiz de sana bir açıklama borçlu olmadığımı biliyoruz," diye fısıldıyor, gözleri sanki omzuma kadar uzanan deriden daha fazlasını açmışım gibi işaretin üzerinde. Yaklaşıyor ve içgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama arkamdaki devasa meşe ağacı yüzünden bu bir seçenek değil.

"Hayır, haklısın. Kampüsteki her kızı becerdiğin için bana bir açıklama borçlu değilsin." Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışırken ses tonum sertleşiyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kapana kısırdı, kafesledi, kollarını başımın iki yanına dayadı. İçki şişesi ağaç kabuğuna çarpıp yumuşak bir tıngırtı çıkarıyor. Bunu yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama derin nefes alıyorum, kolonyasının ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. İşte o zaman tüm duyularım pencereden dışarı çıkıyor.

Temiz. Evde. İşte böyle kokuyor.

Ayak parmaklarımın ucundan parmaklarımın ucuna kadar tüm vücudum ısıldıyor. Göbeğim ağrıyor, uyarılmışlığım külotumun pamuğunu ıslatıyor. Nasıl oluyor da şimdiden onun için ağrıyorum? Ellerini üzerimde o kadar çok istiyorum ki kalçalarımı onunkilere doğru eğmemek için büyük çaba sarf ediyorum.

"Dikkatli ol, Küçük Av. Benden nefret ettiğinden bu kadar emin olmasaydım, bunun kıskançlığa çok benzediğini söylerdim. Yoksa gerçek olmadığı için mi kızgınsın? Seni işaretlemeden önce sıkmediğim için mi? Tam bir deneyim yaşayamadığın için mi üzgünsün?"

Pislik. Bu kadar kaba konuşurken bakışlarını tutamıyorum ve gerçeği öğrenmesi için tek bir bakışın yeteceğini biliyorum. "Onları kıskanmıyorum. Sen bir yetişkinsin; ne istersen yapabilirsin. Kiminle seviştiğinin benimle bir ilgisi yok."

"Evet, öyle diyorsun ama bu saçma bir yanıt." Elini yüzümün yanındaki ağaca vuruyor ve ben ani hareketle irkilerek sıçıyorum.

"Ne söylememi istiyorsun? Beni becermeni istediğimi mi? Lütfen, Sebastian." Yumuşakça alay ediyorum. "Hayır, bence o köprüyü geçemeyeceğimiz çok açık. Oral seksten sonra ne olduğuna bak. Bana bakamazsın, hatta benimle aynı odada beş dakikadan fazla kalamazsın." Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak devam ediyorum çünkü bir kez daha ona beni ne kadar savunmasız bıraktığını gösterdim.

Ne zaman öğreneceğim?

Asla. İşte bu yüzden kendimi sürekli bu aptal durumların içinde buluyorum. Çenemi kaldırıyorum ve beni hapsettiği kafesten kaçmaya hazırlanıyorum, ama bakışlarım onunkine takıldığında, orada daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Suçluluk. Üzüntü. Sadece kısa bir anlık bir bakış ama orada, bana geri yansıyor.

"Siktir. Şimdiye kadar bunun sana bakmaya dayanamadığım için olmadığını anlamadın mı Ely?"

Oh Tanrım. Bu beni son kez yok edeceği zaman. Hâlâ atan kalbimi kesip attığında

Ayaklarını. Yüzümü ondan çeviriyorum çünkü o son darbeyi indirdiğinde gözlerini görmek istemiyorum. Ama bu adam için hiçbir şey basit değil ve ben ondan uzaklaşır uzaklaşmaz bana uzanıyor, parmaklarını çeneme dayıyor ve bakışlarımı tekrar onunkine çekiyor.

"Hayır, bana bak. Bana bak." Sesinde o kadar çok emir var ki yardım edemiyorum ama yapıyorum. Yüzümü tüm duygulardan arındırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ben onun gibi değilim. Sanki bunu biliyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ely. Düşündüğün gibi bir şey değil. Seninle aynı odada kalamam ya da sana bakamam çünkü bıçağımın kıyafetlerini soyup seni en yakın yüzeye yaslayarak tek bildiğin ben olana kadar sikmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Tek hissettiğin içindeki sikim, üstündeki ağırlığım, içinden akan dölleri olana kadar."

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Nasıl tepki vereceğimi. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Bunca zamandır, kontrolü kaybetmekten korktuğu için mi benden kaçıyordu?

"Ama... Düşündüm de. Bana defalarca senin için bir hiç olduğumu söyledin, şimdi de bunca zamandır beni istediğini mi söylüyorsun?" Kelimeler dudaklarımdan bir öfke ısırlığıyla döküldü.

"Oh, Ely. Anladığını sanmıyorum. Sen kalbimin etrafındaki tüm karanlığı yiyip bitiren bu güzel parazitsin. Kendimi inandırabilmek umuduyla senin bir hiç olduğunu kendime söylemek zorunda kaldım ama yapamıyorum. Hiç inanmadım. Derimin altında ve aldığım her nefeste sen varsın. Beni yok ettin ve korkarım eskisi gibi olamayacağız."

Bekle, ne? Dudaklarımı aralıyorum, ona patlamaya hazırım ama beynim kısa devre yaparak kelimelerin çıkmasını engelliyor çünkü Sebastian'ın sert, dolgun, cehennem kadar sıcak dudakları dudaklarıma bastırıyor. Şu anda neler olduğunu zar zor kavrayabiliyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bu anın bitmesini istemediğim. Haftalardır süren öfke ve kızgınlık

yapmamam gereken bir şeyi, sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını bildiğim bir şeyi arzulamama neden oluyor.

Yine de aklımdaki bu uyarıya rağmen, aramızda tek bir santim bile boşluk olmasını istemeyerek daha da yaklaşıyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ağzımda burbonun tadı patlıyor ve lanet olsun, sanki aylarca uzak kaldıktan sonra eve dönmüş gibiyim.

Her zamanki gibi Sebastian kontrolü tamamen ele alıyor, bir eliyle yanağımı okşarken diğer eliyle içki şişesini bırakıp yüzümün diğer tarafını kavlıyor. Öpücüğünü derinleştirmek için bana öyle bir açı veriyor ki, başparmağı çenemin altından geçerek ağzımı tam olarak geriye yatırıyor. Kollarına tutunuyorum, bedenim onunkinin içinde eriyor, dizlerim titriyor, beni ele vermekle tehdit ediyor. Bir öpücüğün bu kadar etkili olabileceğini kim bilebilirdi? Yine de bu herhangi bir öpücük değildi.

Bu nefret, istek, arzu ve şehvet bir arada. Kahkahalar uzaklardan bir yerlerden geliyor, ve yıldırım çarpmış gibi bedenime geri dönüyorum. Bekle... Bunu yapamayız. Yapmamalıyız. Onun yatak direğindeki başka bir işaret olmak istemiyorum. Özel olmak istiyorum. Daha fazla. Kollarındaki tutuşumu bırakarak ellerimi kaslı göğsüne götürüyorum ve bağlantıyı koparmak için onu itiyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, karanlıkta bana bakacak kadar uzaklaşıyor, düzensiz nefes alış veriş benimsiyle eşleşiyor.

"Bana bunu hissetmediğini söyleme." Sesinden arzu damlıyor.

Kahkahalar artıyor ve birinin hafif sesini duyuyorum. "Sebastian, neden bizimle oynamaya gelmiyorsun?"

Hayır. Ben sadece başka bir çeteleyim, sahiplendiği başka bir kızım, gerçek sevişme hariç, sanırım bu da beni onlardan daha az yapıyor. Bunun gerçekliği boğazıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ondan uzaklaşmak zorundayım. O görmese bile ben bir elmas olduğumu çok iyi bilirken, bir taştan fazlası olarak görülmeye dayanamıyorum. Gözlerim yaşıyor ve onları kırıştıtararak uzaklaştırıyorum, çünkü onun içinde ağlamak istemiyorum.

onun önünde. Yüzümü ondan uzaklaştırarak göğsünü tekrar itiyorum, daha sert, ama bir santim bile kıpırdamıyor.

"Neyin var?" Sesi zihnimde yankılanıyor.

"Her şeyi." Başımı sallıyorum. "Her şey yanlış. Bu. Biz. Ben bir oyuncak değilim. İstedğin zaman beni öpüp benimle oynayamazsın, sonra da doyduktan sonra beni bir kenara atamazsın. Ben öyle bir kız değilim ve öyle muamele görmeyeceğim. Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmadın, konuştuğunda da öfke ve nefretten başka bir şey söylemiyorsun."

"Senden nefret etmiyorum Elyse."

Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum. "Biliyorsun. Nefreti gördüğümde anlarım. Benden nefret eden, annemin ölümüne benim sebep olduğumu hatırlatmadan yüzüme bile bakamayan bir adam tarafından büyütüldüm. Nefretin neye benzediğini bilirim, Sebastian."

"Ben. Nefret etmiyorum. Nefret etmiyorum. Senden. Ely." Her kelimeyi sanki ona daha çok inanmamı sağlayacakmış gibi telaffuz ediyor. Aptalca, yalan söylediğine dair bir kanıt bulmak için yüz hatlarını tarıyorum ama yüzü pek bir şey ele vermiyor.

"Benden nefret etmesen bile ediyormuş gibi davranıyorsun. Varlığımı görmezden gelip ilgi göstermekten, beni umursamıyormuş gibi davranmaya geçtin. Çok fazla sıcak ve soğuk var ve ben artık bunu kaldıramıyorum."

"Sen başka bir şeysin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Bana ne istediğini söyle Sebastian. Benden ne istediğini söyle ki aramızdaki her etkileşimi sorgulamayı bırakayım," diye soruyorum, cevabı duymaya ihtiyacım var.

Bana bir kısmını verdi ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Konu ona gelince, kafam çok karışık. Ne yapacağımı ya da neye inanacağımı bilmiyorum.

"Bu çok yüklü bir soru ve bunun için milyonlarca cevabım var, ama en büyük isteğim, ihtiyacım ve arzum o güzel ağzını kapatman" -yanağımı nazikçe okşuyor- "ve seni öpmeme izin vermen."

Tek yapabildiğim göz kırpmak ve bana sırtıttığında, kalbimin göğsümden fırladığına yemin edebilirim. Eğildi,

dudakları

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve sadece o var. Kokusu ve tadı beni boğmak ve dışarıdan içeriye doğru tüketmekle tehdit ediyor. "Benim malım olduğunu söylediğimde asla yalan söylemedim. Seni bulduğum gecedan beri bana aitsin ve bu sadece babanın borcu yüzünden değil. Benimsin çünkü benim olduğunu söylüyorum ve her şekilde benimsin Ely. Her yönden. Lanet olası. Her şekilde."

ELYSE

B Nefes alamadan, düşünmeden ya da söylediklerine tutarlı bir yanıt veremeden tekrar öpüşmeye başladık. Sanki içime girip orada yaşamak istiyormuş gibi beni yiyip bitiriyor. Benim

Ellerim göğsünde geziniyor, sırtına ulaşip parmaklarımı gömleğinin içine sokana ve ona yapışana kadar keşfetmeyi hayal ettiğim teninde bir iz bırakıyor.

Arkamdaki ağaç sırtıma batıyor, kapüşonumla tamponlanmış olsa bile, ama acı umurumda değil. Kalçalarımın ona doğru eğilmesini bile engellemek istemiyorum.

Kaya gibi sert ereksiyonu göbeğime baskı yapıyor, içeri giriyor ve kahretsin, keşke uzanıyor olsaydık da en çok ihtiyacım olan yere koymasını sağlayabilseydim. Daha fazlası için açgözlüyüm - bir bağımlı ve o benim uyuşturucum. Dişleri dudağımı sıyrıp sertçe ısıyor ve acı duyularımı ateşlerken inliyorum. Ağzı çenemden aşağı inerken tenime gülümsüyor, dişleri boynumdaki hassas eti sıyrıyor.

"Durma," diye inliyorum gecenin içinde.

Etimi ısırmaya devam ediyor ve ısırıldıktan sonra diliyle noktalara dokunarak kalbimin çılgınca atmasını sağlıyor. Ona doyamıyorum. İri elleri boynumdan aşağı kayıyor ve eteğimin kenarına kaymadan önce belimi çevreliyor.

Bunu istiyor muyum? Evet! Milyon kere evet.

Hiç düşünmeden bacaklarımı açtım ve ona bacaklarımın arasında hareket edebilmesi için yer açtım. İsteddiği her şeye sahip olabilir. İsteddiği her şeyi alabilir. Sadece durmasını istemiyorum. Benden bir inilti kaçıyor ve bana bakmak için geri çekiliyor, gözlerinde arzu ve ihtiyaç parlıyor.

"Artık geri adım atmak yok, Küçük Av. Benim senin tarafından tüketildiğim gibi senin de benim tarafımdan tüketilme zamanın geldi."

Ses tonundaki alçak, derin tehdit karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum, sanki beni çıplak dişleriyle parçalayacak ve bunu tekrar yapması için ona yalvarmamı sağlayacakmış gibi.

Eğildiğinde karanlıkta bir metal parıltısı gözüme çarpıyor. Bıçağı kaldırdığında, ağızımdan bir santim uzakta duran kötü görünümlü bıçağa bakıyorum. Bu onu birkaç kez gördüğüm bıçak, kâbusuma yenik düştüğümde beni işaretlediği bıçak. Nefesimi tutuyorum ve aramızdaki hava çatırıyor, kıvılcımlar tutuşuyor ve fişek gibi patlıyor.

Kahretsin, bununla ne yapacak?

Endişem aklımdan hiç çıkmadığı için, bunun kötü sonuçlanabileceğini söyleyen küçük bir uyarı çalıyor, ama ona durmasını söyleyemeyecek kadar hislere kapılmış durumdayım. Söyleyeceğinden değil. Gözlerindeki vahşi, dengesiz bakış geri dönüyor ve bıçağın düz kenarını ağızıma bastırıyor, ucu aşk tanrısı yayıma dayanıyor.

Bana bakarak, "Benim için yala, Ely." diye emretti.

Sertçe yutkunuyorum. Bu bıçak çok keskin, ama gözlerinde hiç taviz yok, pazarlığa yer yok. Ya onun dediği olacak ya da olmayacak. İçimde kalan korku ve gerginliğin bir kısmı hafifliyor ve bu düşünceyle rahatlıyorum. Şu anda tek yapmam gereken hissetmek.

Yavaşça dudaklarımı aralıyorum ve dilimin dışarı kaymasına izin veriyorum, bıçağın kenarını tereddütle okşuyorum. Gözleri parlıyor, göz bebekleri büyüyor ve dudağının köşesi yukarı doğru seğiriyor. Hoşuna gitti. Hoşuna gidiyor ve bundan da öte, onu bu kadar çözülmüş ve merhametimde görmek hoşuma gidiyor.

"Seni yozlaştıracam, Küçük Av. Seni diğerleri için mahvedeceğim, böylece benden başka bir şey bilmeyeceksin. Kokumu, amını geren sikimi, dudaklarından dökülen adımı." Bu bir uyarı ama ben uyarılmayı çoktan geçtim.

Beni bir uçurumdan aşağı itebilir ve bu noktada memnuniyetle giderim.

Bıçağı çekiyor ve ben kayboluşunu izlerken o boştaki eliyle kot eteğimi belime doğru çekiştiriyor. Çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor ve soğuk hava uyluk içlerime ve karnımın alt kısmına ulaştığında ürperiyorum. Dizlerinin üzerine çökerek bıçağı külotumun kenarı boyunca kaydırıyor ve ardından külotumu çekiştiriyor, külotumu bedenimden çekerken kumaş etimi ısıyor.

Lanet olsun, bu kadar ateşli olmamalıydı.

Ayak bileklerime kadar inen külotumun parçasını çevirerek çıkardı ve pamuğu cebine soktu. İki elini de kullanabilmek için bıçağı ayaklarımın yanına bırakıyor, parmaklarını kalçalarımın batırıyor ve morartıcı bir güçle ayırıyor, bedenimi ağaca tırmandırıyor. Tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirerek kendimi yakalıyorum.

"Sebastian." Adını fısıldıyorum ve ona durmasını mı yoksa devam etmesini mi söylediğimden emin değilim.

Bacaklarımı omuzlarına yaslayarak tümseğimin üzerinden bana bakıyor, saç telleri alnına doğru kıvrılıyor. O kadar güzel ki.

"Yapma Ely. Bana durmamı söyleme çünkü yapamam. Durmam amına koyayım. Sana ihtiyacım var. Seni tatmam gerek. Bunca zamandır benim olan şeyin tadına bakmalıyım."

Böyle bir itirafla onu durdurmayı nasıl düşünebilirim ki? Bir kalp atışından sonra, bunun olacağını çok iyi bildiğinde, saldırıyor.

Bir an bacaklarımı açıyor, gözleri üzerimde, sonra dişleriyle klitorisimi çekiştiriyor. İçimi kıpkırmızı bir zevk kaplıyor ve vücudum içgüdüsel olarak ona doğru kıvrılıyor, kalçalarım ona daha iyi erişim sağlamak için eğiliyor. Isırıyorum

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı dişlerimin arasına aldım. İyi olacağını biliyordum ama bu kadar iyi olacağını düşünmemiştim.

O yetenekli dili klitorisimin üzerinde geziniyor, merkezimden aşağıya ve girişime doğru kaymadan önce onunla alay ediyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Dilini sikini kullanır gibi kullanıyor, içeri ve dışarı dalıyor, beni onunla beceriyor. Mükemmel ama yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sanki bunu biliyormuş gibi ellerini kalçalarımın götürüyor ve kıvrımlarımı kaplayan kaygan uyarılma boyunca bir parmak kısıyor.

Güneşten daha sıcak yanıyorum, arzu alevleri ruhumun kenarlarını yalıyor. Yine de Sebastian bacaklarımın arasındayken yanmaktan korkmuyorum. Bir elimi ağaca dayayarak diğer elimle başını tutuyorum ve parmaklarımı nemli buklelerinin arasından geçiriyorum. Eğer cehenneme gideceksem, bu deneyimi sonuna kadar yaşayabilirim.

"Mmmm. Çok iyi," diye mırıldanıyor kıvrımlarıma karşı, titreşimler hassas etimin üzerinde zonkluyor.

"Lütfen durma," diye karanlığa doğru soluyorum.

"İstesem bile yapamam, Küçük Av," diye homurdanıyor ve sonra onu giriş yerimde hissediyorum, kalın parmağı içimde kayıyor ve derinlere batıyor. Parmağının etrafında kasılıyorum, kaslarım kullanmadığım için geriliyor. Biraz rahatsızlık duyuyorum, ama parmağını önce yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdiğinde kısa sürede kayboluyor.

"Tüm o geceler boyunca amını sikimin etrafında hayal ettim... Hayal gücüm bu anın yanında hiçbir şey. Çok sıkı, çok mükemmel. Seni germek zorunda kalacağım, sikimi alabileceğinden emin olmak için seni güzelce ıslatacağım, çünkü sikimi alacaksın."

Tek yapabildiğim inlemek, ağzım kelimelerle konuşamıyor. Zevk karnımda alçalıyor, dönüyor, beni içten dışa yakıyor. Sebastian merhamet göstermiyor ve yüzünü kıvrımlarımın arasına gömüyor, dili klitorisime sürtünüyor, parmağı içime girip çıkarken beni daha da yükseğe taşıyor.

Hiç uyarmadan ikinci bir parmak daha ekliyor ve beni geriyor. Ardından rahatsız edici bir sızı geliyor, ama o kadar hafif ki bunu hissettiğim anda zevkin akıntısına kapılıp gidiyor. Parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyorum ve neredeyse ne kadar tahrik olduğumdan utanıyorum, uyarılmamın kanıtı uyluklarımdan aşağı damlıyor.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp başını hapsediyorum ve işte o zaman parmaklarıyla beni beceriyor. Yani beni gerçekten beceriyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor, hız durmak bilmiyor, dili klitorisime kötü şeyler yaparken vücudum hareketle birlikte yukarı aşağı hareket ediyor.

Beni tüketiyor ve umurumda bile değil. Önce benim gelmeme izin verdiği sürece ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde ölebilirim. Ciğerlerim yanıyor ve nefes almadığımı fark ediyorum. Ciğerlerimdeki havayı çalıyor, klitorisime sıkıca yapışmış dudaklarıyla içimdeki havayı emiyor.

"Sebastian," diye yalvarıyorum soluk soluğa, "Lütfen. Lütfen."

Çok yaklaştım. Ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor, her sinir ucu yanıyor, kaslarım acı noktasına kadar geriliyor. O haklı, başkası için beni mahvedecek ve umurumda değil.

Bir emir homurdanmak için yeterince uzun süre uzaklaştığında inliyorum, "Lanet dilime gel, Prey. Uyarılmanı içmeme izin ver; sadece benim için yapılmış olanı almama izin ver."

Pis ağız zaten kontrolden çıkmış ateşe benzin döküyor ve dudakları tekrar klitorisime yapıştığında, parmakları amımın tepesinde büyümlü bir nokta bulduğunda alevler içinde kalıyorum.

"Sebastian!" Tırnaklarımı kafa derisine geçirirken adını haykırıyorum ve o da bir ses çıkarıyor, onay iniltisine yakın bir şey, ses içimi kesiyor.

İnkâr edilemez bir ihtiyaç onu yönlendiriyor, tüm yüzünü amıma bastırıyor, ağzını, burnunu, hepsini, neredeyse beni gerçekten yutmaya çalışıyormuş gibi. Aklımda yüzümü neredeyse bir kez siktiği anı canlanıyor.

Aynı şekilde ve cennetten aşığı süzölürken kafamda tekrar oynamasına izin veriyorum.

Çekildiğinde hala nefesimi tutuyorum, parmakları hala içimde, beni tembelce becermek için kullanıyor. Baskıdan dolayı hafif bir ağrı var, ama bu sadece hislerin saldırısına katkıda bulunuyor.

"Çok güzel yalvarıyorsun Ely." Sırıtır ve sonra eğilip klitorisimi ısıtırken parmaklarını tembelce amımın derinliklerine sokuyor. "Benim için tekrar boşalabileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum ama parmaklarını çekmeye çalıştığında sızlanıyorum.

"Mmm, benden bir canavar yapacaksın," diye hırlıyor ve diliyle bana saldırıyor, amımı yavaşça sikerken klitorisime tapıyor. Zevkten uçuyorum ve durmasını istemiyorum.

Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama içimden bir orgazm daha çıkarıyor, onu kemiklerimden söküyor ve adını haykırmamı sağlıyor.

Ona karşı titriyorum, artçı şoklar vücudumda dalgalanıyor, nefes almayı ya da var olmayı zorlaştırıyor. Dizlerimin titremesi durduktan ve ayaklarımın üzerinde durmaya başladıktan sonra elini bırakıyor.

Ayağa kalkarak üzerimde yükseliyor, iki metrelik boyu benim iki metrelik boyumu ayaklarımın dibine çekiyor. Elini ağzıma götürmesini izliyorum. Sularımın parmaklarını kapladığını, bileğinden aşığı damladığını görebiliyorum. "Ne kadar güzel olduğunu, boşaldığında yüzünün ne kadar mükemmel görüldüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Amının derinliklerine kayarken bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Sana sahip olmak, seni her santimini almaya zorlamak."

Ne diyeceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Hâlâ orgazmın etkisindeyim ve şimdi bana övgüler ve iğrenç sözler yağıdırıyor.

Parmaklarını dudaklarıma götürerek gülümsüyor. "Onları yalayarak temizle, Prey. Tadına bak."

Bu bir emirden başka bir şey değil ve daha düşünmeden itaat ediyorum. Dudaklarımı parmakların etrafına kapatıyorum, kaygan,

Kendi salgımın tuzlu tadı ağzımı dolduruyor. Kötü bir tat değil. Aslında parmaklarında kendi tadımı almak beni tahrik ediyor. Gözlerinin içine bakarken salgımın her damlasını çıkarana kadar dikkatle emerek dilimi parmaklara doğru hareket ettiriyorum.

Sonunda çekildiğinde, parmakları yankılanan bir patlamayla ağzımı terk ediyor, yaptığımız şeyin gerçekliği üzerime çöküyor. Başka tarafa bakıyorum, artık katmanlarımı soyduğu için tereddütlü ve savunmasızım.

Şimdi ne olacak?

Bu soruyu sormayı o kadar çok istiyorum ki içim acıyor ama anı mahvetmek istemiyorum. Sebastian uzanıp bıçağını yerden alıyor ve bir yandan da şişkin ereksiyonunu düzeltiyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, kapüşonumun kolunu aşağı doğru çekerken içimi bir baş dönmesi dalgası kaplıyor, arka kısmı kalçalarımın etrafında toplanıyor ve kolumu ona doğru açıyor. Gözlerinde görebileceklerimden çekinerek ona bakıyorum.

Pişmanlık ya da öfke dolu bir bakışla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Onun için başka bir kız olmak istemediğimi zaten söyledim. Bulduğum şey bu duyguların hiçbirisi değil; onun yerine bana memnuniyet ve ihtiyaçla bakıyor.

Kalbim tüm bu yabancı duygularla göğsümde sıkışıyor. Elimi uzattığında tereddüt etmeden ona uzatıyorum. Bıçağı avucuma doğru kaydırıp beni tutmaya zorladığında hiçbir şey düşünmüyorum. Kendi eli benimkini örtüyor, sıkıca kavrayışımı sarıyor. Sonra gözlerini tekrar bana diyor. Bakışları sıcak ve şefkatli.

Bıçağı koluma doğru kaldırıyor ve ben tereddüt edip geri çekiliyorum.

"Sebastian, ne yapıyorsun?" Hissettiğim kadar korkmuş görünmemeye çalışarak hızla gözlerimi kırıştıyorum.

"Benim için onlardan çok daha fazlası olduğunu anlamanı sağlamak." Bıçağı hareket ettirerek diğer işaretin tam altına nişan alıyor. "Yap şunu Ely. İşareti yap ve yanımdaki yerini al."

Hâlâ nefesimi tutamadım ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. Sabırla bekliyor ve daha iyi kavradığımı hissettiğimde, keskin kenarı dikkatlice tenime değdiriyorum. Gözlerim kolumdaki o tek noktadan tekrar ona dönüyor.

Doğru basıncı uyguladığında, bıçağı derimden geçirip saniyenin hemen altında bir iz bıraktığında etimde yanma hissi oluşurken bir rahatsızlık tıslaması duyuyorum.

Pazumdan dirseğime doğru küçük bir dere halinde akan kıpkırmızı kan beni büyülüyor. Alabaster tenime karşı kırmızı, sarhoş edici bir görüntüden başka bir şey değil, asla göremeyeceğim bir görüntü.

Yine de bakışlarımı kolumdan uzaklaştırıyorum, karnımda hissettiğim hafif hazdan korkuyorum.

İşaretinden tekrar yüzüme bakarak bana doğru uzanıyor, bir elini boğazıma doluyor ve beni kendine yaklaştırmak için kavrayışını kullanıyor. Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor. "Benimsin. Kelimenin tam anlamıyla benimsin. Teninde benim izimi iki kez taşıyan tek kişi ve istediğim tek kişi."

O anda beni korkutan kelimeler değil, onların anlamı. Şu andan itibaren aramızdaki her şey farklı olacak. Bunu kalbimin her atışında hissedebiliyorum.

"Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum kısık sesle ve beni bıraktığında ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Gülümsüyor ve sonra bıçağı yerine koymak için diz çöküyor. Yere bakıp onu izliyorum ve işte o anda tüm dünyam ekseninden kayıyor, çünkü yerde, yaprakların arasında gözle görülür bir şekilde duran Tanya'nın hamilelik testi.

Bakışları ona sabitlendiğinde hareketsiz kalır.

Korku beni tüketti. Hayır! Hayır! Hayır! Anlamak zorunda. Anlamasını sağlayabilirim. Açıklayabilirim. Karnım ağrı noktasına kadar geriliyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bir şeyler söylemem gerekiyor. Söylemek zorundayım.

Ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim parmaklarının testin etrafında kıvrılmasını dehşet içinde izlemek. Testi eline alıyor, sanki inceliyormuş gibi yüzüne yaklaştırıyor. Hayır! Hayır! Bu düşündüğün şey değil.

Yerden kalkıp tam boyuyla üzerimde yükseliyor ve ihaneti hissedebiliyor, yüzüne kazındığını görebiliyorum.

Sikeyim. Düşün, Elyse.

O zümrüt gözleri benimkilerle çarpışıyor ve orada gördüğüm çaresizlik -yenilgi- bakışı ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Testi yaklaştırıyor, sanki göremiyormuşum gibi gözlerimin içine sokuyor. Sanki başından beri cebimde olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Bu da ne böyle Elyse?"

Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ona bunun benim sınavım olmadığını söylemek istiyorum ama korku beni kaçamayacağım bir kısıka almış durumda. Dudaklarımı aralayıp konuşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle Elyse." İstirap ve umutsuzluk sesini kalınlaştırıyor, bir parça öfkeyle vurgulanıyor. Onun acısında boğuluyorum. "Elyse! Söyle bana. Bunun senin olmadığını söyle. Başkasının bebeğini doğurmadığını söyle."

Bu öfke beni konuşmaktan, ona gerçeği söylemekten alıkoyuyor. Bu öfke eski acılara, eski yaralara dönüşüp zihnimde açıldıkça nefes alamıyorum. Babam yüzüme öyle bir bağılıyor ki tek hissedebildiğim çenemdeki tükürüğü oluyor.

Hayır. Sebastian'ı o şekilde göremem. O şekilde değil.

Dudaklarım titriyor ve ona hayır demek için ağzımı açıyorum, ama yine hiçbir şey çıkmıyor. Bir gıcırtı bile.

"Elyse!? Sebastian!?" Bel'in sesi çimenlerin üzerinde yankılanıyor, uzaklardan bir yerden sesleniyor. Şu anda bunu yapamam. Burada duramam, konuşamam. Kendimi savunamam.

Düşünmüyorum; tek yaptığım tepki vermek.

Sebastian tepki veremedi ya da hamle yapamadan elimi kaldırıp onu geriye doğru itiyorum. Hazırlıksız yakalanınca, dengesiz bacakları üzerinde yalpalayarak geri döndü ve ben de koşmaya başladım.

Eve geri dön. Sebastian'ın Bel'in önünde olay çıkarma riskini almasına imkan yok. En azından hamilelik testiyle.

Ciğerlerim yanıyor ve Bel'i avludan uzakta fark ediyorum. Birbirimizi görecektik kadar yaklaştığımızda yüzündeki gülümseme kayboluyor ve yerini endişe alıyor. Bana sarılmak için kollarını açıyor ve ben de onlara doğru koşuyorum.

Drew onun arkasında hiç ayrılmayan bir gölge gibi dolaşıyor. İçimde dolaşan korku ve endişeyi bastırmaya çalışıyorum. Bel'in Sebastian'la aramızda neler olup bittiğine dair bana milyonlarca soru sormasını istemiyorum. Özellikle de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yokken, ama bir noktada ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı da biliyorum.

"Aman Tanrım. İyi misin?" Beni daha sıkı tutuyor. Hayır. İyi değilim. Ona söylemek istiyorum ama yapmıyorum. En büyük önceliğim buradan çıkmak ve Sebastian'la aramıza olabildiğince mesafe koymak. İkimizin de biraz mesafeye ihtiyacı var, belki o zaman yaptıklarımız konusunda aklı başına gelir ve ben ona Tanya'nın hamilelik testinden bahsettikten sonra yolumuza devam edebiliriz. Bu kovulmam, evsiz kalmam ve babamın yanına geri gönderilmem anlamına gelse bile.

"Lütfen gidebilir miyiz?" Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum ve beni serbest bırakıyor, bir kolunu omzuma dolamayı ve beni yanına çekmeyi seçiyor.

"Tabii ki. Her şey yolunda mı? Sebastian sana zarar verdi mi?" Beni merdivenlerden yukarı, eve doğru yönlendiriyor. Bel çok az kişinin taşıdığı bir nezaket yayıyor ve onun dostluğu için minnettarım.

"Ben iyiyim... O bana zarar vermedi. Düşündüğün gibi değil," diye fısıldıyorum, bundan sonra olabileceklerden korksam bile onu savunma ihtiyacı hissediyorum.

Bana yapacaklarından korkmuyorum. Beni nasıl hissettirdiğinden korkuyorum, ona bunun benim testim olmadığını, yanıldığını söylemek istediğim gerçeğinden korkuyorum çünkü bana inanmazsa ne yapacağımı anlayamıyorum, ama daha fazlası

asla sahip olamayacağım bir adama aşık olmaktan
korkuyorum ve hiçbir şey kalp kırıklığından daha korkunç
değildir.

SEBASTIAN

Ryaş içimde kaynıyor. Elyse'e kızgın değilim, özellikle değil-daha çok bizi buraya getiren koşullara kızgıyım.

Onu kovalamak, kollarımı ortasına dolamak ve onu yere çekmek istiyorum, böylece onu kırıp açmadan ve tüm sırlarını dökmeden önce ona sahip olabilirim.

Hamile. Bu nasıl olabilir?

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum çünkü onun uzaklaştığını görmezsem belki bu, ona gitmemi talep eden arzusunun bir kısmını dizginleyebilir. Bir dakika sonra gözlerimi açıyorum, tam zamanında Bel'in kolunu Ely'nin omuzlarına attığını ve Drew'in onları yumuşak yokuştan yukarı, dolu araba yoluna doğru yürüttüğünü görüyorum. Hâlâ ihtiyacı hissedebiliyorum, göğsümdeki baskı beni ona gitmeye zorluyor. Eğer onu götüren başka biri olsaydı, burada öylece duracağımı söyleyemem. Ama o Drew ve onu güvende tutacağı konusunda ona herkesten daha çok güveniyorum.

Gözlerimi kaçırıp tekrar hamilelik testine bakıyorum ve yumruğumu testin etrafına kapatıyorum. Ucuz plastiği sıkarken elimde çatlıyor ve aniden yeniden sinirleniyorum. Bu plastik parçası önemsiz görünebilir, ama onun kendini bir başkasına verdiğini hatırlatan tek şey.

Her şeyden sonra. Hepsinden sonra. Bunların hepsini kafamda uydurmuş olsaydım şaşırmazdım. Çalınan bakışlar, gerilim ve yakıcı sıcaklık. Arzu beni içten dışa doğru parçalıyor.

Onun bu kadar yakın ama bu kadar uzak olması beni öldürüyor. Onu istemek yanlış, özellikle de gerçeği öğrendiğinde... Hayır. Dur. Düşüncelerimin oraya gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Yapmam gerekeni yaptım. Onu koruyordum.

Drew'un farlarının arabanın üstünden dönüp kampüse doğru giden yola yöneldiğini görene kadar ağaçların arasından çıkmıyorum. Ancak o zaman eve doğru yürürken kendimi rahat hissediyorum.

Hâlâ onun hamile olma ihtimalini kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Durumu daha derinlemesine düşünmeden, bunu yapan herifi soğukkanlılıkla öldürmek ve bebeği kendi çocuğum gibi büyütmek istiyorum ama bu biraz mantıksız görünüyor.

Mantıksız, evet, ama yanlış değil.

Havada hafif bir serinlik var, ama hararetli düşüncelerimi soğutmaya yardımcı oluyor. Ona tekrar yaklaşımadan ve bana gerçeği söylemesi için onu zorlamadan önce kendime biraz zaman tanımalıyım ve en azından ortadan kaybolmadan önce Lee'ye gideceğimi haber vermeliyim.

Her zamanki gibi yokluğuma kızacak ama umurumda değil. Uyanması ve dünyanın hala onun etrafında döndüğünü fark etmesi gerekiyor. Partilerden, sevişmelerden ve içkiden uzakta. The Mill'in, Oakmount'un ve küçük krallığının dışında.

İçeri girdiğimde müzik sesi yüzüme çarpıyor ve dişlerimi sıkımda neden oluyor. Kalabalığın arasından geçiyorum, bazılarının etrafından dolanıyorum ve bazılarını da iterek yolumdan çekiyorum. Lee'yi tezgahın üzerine tünemiş, hala gömleksiz ve neredeyse boş bir cin şişesinden içerken görüyorum.

Yaklaşırken yüksek sesli müziğin üzerine bağıriyorum. "Ben gidiyorum."

Bana göz kırpmıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırmak için

yana doğru eğiliyor.

"Ne?"

"Ben gidiyorum," diye ısırdım.

"Neden? Parti daha yeni başladı mı? Sana bazı yükümlülüklerin olduğunu hatırlatmama gerek yok. İnsanlar seni ve çoktan gitmiş gibi görünen Drew'u görmeyi bekliyor."

Ona beklentilerin siktir olup gidebileceğini söylemek istiyorum ama burada daha önemli bir şey olduğuna dair garip bir hisse kapılıyorum. Uzun bir iç çekişle, tekrar oturana kadar omzundan tutarak onu oturma pozisyonuna getiriyorum.

"Tamam, dökül bakalım. Sorun nedir?"

"Yanlış bir şey yok. Bu lanet olası bir parti ve sen benim arkadaşısın. Birlikte vakit geçiriyor olmamız gerekiyordu."

Şişeyi elinden kapıyorum, tekrar yana kaymasına neden oluyorum ama bu sefer kendini tezgahın kenarında yakalıyor.

"Tek duyduğum yalanlar."

"Bu bir yalan değil," diye alay ediyor Lee.

"Tabii ki değil. Kendini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, ahmak. İçtiğini biliyorum ama bu şekilde değil." Şişeyi kaldırıyorum, sonra uzun bir yudum alıyorum ve geri kalanını yudumluyorum. Alkol boğazımda öfke ve umutsuzluktan oluşan bir yol açıyor.

"Gördüğüm tek ahmak sensin. Ve hiçbir şey yanlış değil. Her şey gayet yolunda."

"Gerçekten mi?" Ona göz kırpıyorum, buna gerçekten inanmamı bekliyor mu diye merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Söylemeyi unutmadan söyleyeyim, kendini bir nişan partisine hazırlamalısın."

Yanıtıyla irkildim, neredeyse nefesim kesiliyordu. "Nişan partisi mi? Bu da ne demek oluyor?" Çığlık atıyorum.

Her zaman takındığı o playboy gülümsemesi ve umursamaz tavrı yüzünden kayıyor ve gözleri ölümcül bir bakışa bürünüyor.

"Doğru duydun. Annem ve babam benimle evlenmek isteyen birini buldular. Sanırım tebrikler sırayla? Resmen

nişanlandım." Arkasına yaslandı

Tezgâhın üzerine düz bir şekilde uzanır ve diğer ucundan bir şişe daha alır.

Hâlâ bana söylediklerini beynime yerleştirmeye çalışıyorum. "Bekle, yani ailen senin için bir evlilik mi ayarladı? Ve sadece tehdit etmekle kalmayıp bunu gerçekleştirdiler mi?"

Başını sallıyor ve şişenin üstündeki plastiği dişleriyle çeviriyor.

Kendine zarar vermeden önce elinden kapıyorum ve mantarı üstündeki küçük ahşap diskten çekip çıkarıyorum. Sonra, yapmamam gerektiği halde, ona geri veriyorum. Bektan bir dönemden geçiyor ve üzüntülerini gidermek için bir geceye ihtiyacı varsa ona bunu vereceğim.

Uzun bir yudum alırken mırıldanıyor ve çoğu tezgâhın üzerine dökülüyor çünkü hâlâ çoğunlukla düz bir şekilde yatıyor, sadece koyu likörü yudumlayacak kadar başını kaldırıyor.

"Bakın, yardım etmek için ne yapabilirim bilmiyorum ama buradayım.

Neye ihtiyacınız varsa."

Lee başını sallıyor ama gözlerinde hoşuma gitmeyen, söylediğim hiçbir şeyi gerçekten duymadığını söyleyen uzak bir bakış var.

"O küçük kafanı benim için yorma. Ailemin mükemmel kurgulanmış planına çoktan bir çözüm buldum. Onlar da bunun geldiğini asla göremeyecekler." Gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. Bir psikopat ile bir yıllık şeker kazanmış bir çocuk arasında bir şey. Başka bir deyişle, düpedüz dehşet verici.

"Küçük bir intikam için tüm hayatını mahvetme Lee."

Tanrım, tam bir ikiye bölünmüşüm.

"Oh, değilim. Şimdi benden bahsettiğimiz yeter. Senin şu küçük hizmetçin nereye gitti?" Lee küçük yudumlarla soruyor.

Dişlerimi sıkıyor ve yumruklarımı sıkıyorum, cebimde duran ve bana ağırlık yapan testi düşünmemek için düşüncelerimi arkadaşşıma geri döndürmeye zorluyorum. "Bel ve Drew onu eve götürdüler."

Gülümsüyor, "Onun senin olduğunu inkâr etmediğini fark etmediğimi sanma."

Başımı sallıyorum ve ilk kez gerçeğin ortaya dökülmesine izin veriyorum. "Onunla aramda her ne oluyorsa, en iyi ihtimalle karmaşık bir durum."

"Karmaşıklık inkârdan iyidir. Mutluluğu bulmayı hak ediyorsun. Drew'a baksana, eğer biri onun psikopat kıcını sevebiliyorsa, hepimizin bir şansı var demektir."

"Evet, bazen Bel'in onda ne bulduğunu merak ediyorum," diye şaka yapıyorum.

Drew değişti. Beni yanlış anlamayın; o hala berbat biri ve ahlaki değerlere sahip olup olmadığından emin değilim, ama konu kız kardeşim Bel'e gelince, ona değer veriyor. Onu ilk sıraya koyuyor, onu koşulsuz seviyor ve onun için daha iyi birini isteyemezdim. Tamam, belki isteyebilirdim. Biraz daha az sinir bozucu birini.

"Bahse girerim onun sikidir. Hiç gördün mü?" Lee sırtıyor, ben de ona gülümsüyorum.

"Lütfen bir daha Drew'in siki ve Bel hakkında aynı cümle içinde konuşma."

"Yani bana her gün kız kardeşinle en iyi arkadaşının sevişmesini düşünmediğini mi söylüyorsun?"

Her ne kadar olgun biri olsam ve Bel ile Drew'in tavşan gibi sevişeceklerini anlayabilsem de, bu yüzüme vurulmasını istediğim anlamına gelmiyor.

"Bu gece uslu dur. Ben eve gidiyorum. Polis aramasını da istemiyorum. Ciddiyim."

Lee oturmak için hamle yapıyor ama sonra daha iyi düşünerek tezgâha yaslanıyor. "Tamamdır, dostum!"

Kapıya doğru dönerken tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve onu üzüntüleri içinde boğulmak üzere orada bırakıyorum. Elyse'e gitmemem gerektiğini biliyorum ama cevaplara ihtiyacım var. Onlar için çaresizim. Daha önce benden kaçmış olabilir ama koridorun karşısındaki yatak odasına sıkışmışken kaçış olmayacak.

Daha kapıdan çıkıp ön bahçeye adımımı atmamıştım ki telefonum gelen bir mesajla çınladı. Cebimden çıkardım ve mesajın Bel'den geldiğini gördüm. Hay sikeyim. Ne söyleyeceğini ancak hayal edebilirim. Elyse'i tanıyorsam, Bel'e bir şey söylediğinden şüpheliyim. Benden hoşlanmadığını Bel'le paylaşmak için pek çok şansı oldu, ama hiçbir zaman Bel'i endişelendirecek kadarını yapmadı.

Bir araç sipariş etmekten vazgeçtim ve onun yerine neye ihtiyacı olduğunu görmek için mesajlarıma yöneldim.

Elyse bu gece Drew ve benimle kalıyor. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama o gerçekten üzgün ve bence birbirinizi biraz rahat bırakmanız en iyisi olur.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Şaka mı yapıyorsun? Kızgın mıydı? Sanki bir sebebi varmış gibi? Sırrı ortaya çıktığı için mi? Daha iyi düşünemedim. Drew'un evine doğru yürümeye başladım. O kadar da uzak bir yürüyüş değil ama bu yeni gelişmeyle birlikte öfkenin beni dibe çekmekle tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Parmaklarım karıncalanıyor, kaslarım ağrıyor ve kalbim öfkeyle çarpıyor. Kim olduğunu sanıyor bu kadın?

Bel'e tüm gerçeği anlattığından şüpheliyim, tabii ona bir şey anlattıysa. Testi elime aldığımda gözlerindeki korkuya bakılırsa, haberi kimseye söylediğinden şüpheliyim. Öfke kararlarımı gölgelediği için sağlıklı düşünmekte zorlanıyorum. Elyse'e kızmak için bir nedenim yok, teknik olarak yok ama kızgıyım. Çok kızgıyım. Benim kızım. O benim. Yine de başka bir adamın bebeğine hamile.

Bunu düşünmek bile gözlerimi kızartıyor.

Drew'un büyüdüğü malikâneye varmam uzun sürmedi. Yaklaştığımda güvenlik kapısındaki adam bana bakıyor ama tek kelime etmiyor. Onun yerine bir düğmeye basıyor ve kapılar açılarak içeri girmeme izin veriyor.

İşlerin diğer ucunda olmak çok garip. Drew'un kapının dışında durup

Beni tehdit edip Bel'i görmesine izin vermemi söyledi. Lanet olsun, işler tersine döndü.

Tahmin ettiğim gibi, güvenlik ona geldiğimi haber vermiş olmalı, çünkü Drew beni kapıda karşıladı, üstsüzdü, kareli pijama pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu.

"Neler oluyor?" diye soruyor dostça bir sesle.

"Bana naz yapma, Drew. Nerede o?" Diye bağırdım.

Kaşları birbirine çarpıyor ve beni içeri almadan önce şaşkın bir bakış atıyor. "Bel? Yatak odasında yüzünü yıkıyor. Gelmene gerek yok. Geç olduğu için onu arayabilirdin."

Neredeyse gülecektim. Bu adam. Bir kız arkadaşı oluyor ve birden saatin kaç olduğu umurunda mı oluyor? Başımı sallıyorum ve sıkılı yumruklarımı ceplerime sokuyorum. İçimde çok fazla enerji var, çok fazla öfke. Neden kızgınsın? Kendime soruyorum çünkü bu hiç mantıklı değil. O senin değil. Sana ait değil. Senin soyadını taşımıyor. O senin için hiç kimse değil, ama sen sanki tüm evren oymuş gibi davranıyorsun. Kendine gel.

Drew'a dönüp, "Bel değil, Elyse" diye mırıldandım.

Adım atmaya başlıyorum, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Yüzündeki şaşkınlık maskesi düşüyor ve sanki benden şüpheleniyormuş gibi bakışlarını daraltıyor. "Sana neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey. Sen anlamazsın," diye mırıldanıyorum, çenemi öyle sıkıyorum ki ağrıyor. Gerçek, kabul etmeyi reddettiğinizde yutması zor bir haptır. Belki de benim sorunum bu; kadere karşı savaşmayı bırakmalıyım.

Hayır. Arkamı dönüp buradan gitmeliyim.

Evine git, onu rahat bırak. Bırak hayatına, bebeğine ve onu benden almaya çalışan adama devam etsin. "Beni dene.

Sanırım bu konuda seni yenerim. işlevsiz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken göz ucuyla onu izliyorum.

Hayır. Bunu yapamam. Onu bırakıp temelli gitme fikri göğsümde bir delik açmaya eşdeğer.

ve yaşamaya devam etmeyi beklemek.

"İyi. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Düşündüğümünden daha zor."

Drew başını sallar. "Şey, evet. Gerçekten istediğin hiçbir şey kolay değildir. Bazen o anın içinde oturmalı ve parçaların düşebileceği yere düşmesine izin vermelisin."

Durdum ve gözlerinin içine baktım. "Bir kız arkadaş ediniyorsun ve birden Dr. Phil mi oluyorsun? Öğütler verip ilham kaynağı oluyorsun."

Başını sallarken sırtıyor. "Ve lanet olsun."

Merdivenlerden inen Bel'i görmeden önce çıplak ayakların fayanslara vuruşunu duyuyorum. Beni görür görmez gözleri hayal kırıklığıyla doluyor. "Burada ne işin var?"

"Ne istersem."

Bel başını sallıyor. "Sana onu rahat bırakmanı söyledim ve bu bir şekilde buraya gelmen anlamına mı geliyor?"

Bel'e doğru sallanıyorum ve Drew omuzlarımdan tutarak beni geri çekiyor, parmakları kaslarıma baskı yapıyor. "Boşluk istemesi umurumda değil. Boşluk hiçbir şeyi düzeltmez." Gözünü bile kırpmadığında devam ediyorum, "Sen istediğinde Drew sana ne kadar alan verdi?"

Drew alaycı bir ses çıkarır ve Bel'in yanakları pembeleşir. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun. Ely senin çalışanın ve kendini onun üzerine atman hiç adil değil."

Ona Ely'nin daha önce ya da sikimi boğazına kadar soktuğu gece kendimi ona ittiğimi düşünmediğinden emin olduğumu söyleme dürtüsüyle bir karşılık veriyorum. Bunu söylemek yerine uzun bir iç çekiyorum ve Drew'un tutuşunu silkiyorum.

Ellerini bırakıyor ama kendini yakın tutuyor. Burada durmuş, sanki ona saldıracağımı düşünüyormuş gibi beni izliyor. O benim kız kardeşim. Asla böyle bir şey yapmam.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Ne gibi?"

"İşte böyle." Ona doğru işaret ettim. "Sanki ona zarar verecekmişim gibi."

"Alınma ama gerçekten kendin gibi davranmıyorsun."

"Ne olmuş yani? Bu kız kardeşime zarar vereceğim anlamına gelmez." Hepsi

Omuz silkiyor ve ben böyle bir şeyi yapacağımı nasıl düşünebildiğini düşündükçe daha çok iğreniyorum. "Ely'ye ya da başka bir şeye zarar vereceğimden endişeleniyorsan, vermem. Bunu yapmak için bir sürü fırsatım oldu. Unutma, o benim evimde yaşıyor ve benim tarafımdan istihdam ediliyor."

Bel bakışlarını aydınlık fuayede gezdiriyor. "Bence bunu hatırlaması gereken sensin. Ayrıca buraya ne için geldiğinin de bir önemi yok. Eğer onunla ilgiliyse, o zaten uyuyor. Onu misafir odasına götürdüğümde ve kontrol etmek için geri döndüğümde uyuyor olması sadece birkaç dakika sürdü."

Siktir et. Tek bilmem gereken onu nerede bulacağımı. Onlar bana yardım etmeyecekse ben kendim ederim. Bel ve Drew'u görmezden gelerek misafir odalarına doğru ilerliyorum. Nerede olduklarını hatırlamam bir saniye sürüyor ama koridorun sonuna varıp kanadı keser kesmez sola dönüp bulduğum ilk kapıyı iterek açıyorum.

Oda döşenmiş ama karanlık ve boş.

Bel arkamdan koridora doğru koşuyor. "Sebastian! Dur. Onu rahat bırakın; uyuyor."

Yüzümü ona dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor, midem çalkalanıyor. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Kendimi uzak tutmaya devam etmek, arzuyu, isteği ve ihtiyacı görmezden gelmek yeterince zordu, ama bu tam bir işkence.

"Lütfen, Bel. Sadece onu görmem gerek. Tek istediğim onun güvende olduğundan emin olmak."

Söylediklerimi düşünürken gözlerini kısıyor, dudağının kenarı aşağı doğru iniyor. "Peki, ama onu uyandırmayacağına dair bana söz vermelisin."

Başımı salladım. "Sadece onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyor; sonra gideceğim."

Yüzünden bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğü

anlaşıyor ama koridorun diğer tarafındaki bir kapıya doğru el sallıyor.

önünde durduğumuzdan çapraz. Bu ana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim kadar rahatlamıştım. Hemen koridoru geçiyorum ve dikkatlice düğmeyi çeviriyorum.

Perdelerin arasından içeri sızan bir parça ay ışığı dışında oda karanlık. Bir an nefesimi tutuyorum. Bel kaburgalarımı sertçe dürtmeye karar veriyor ve sonra gözlerini kocaman açarak yüzümü işaret ediyor.

"Onu uyandırma," diyor ağzından.

Başımı sallıyorum, sonra kısmen açık kapıdan içeri süzülüyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum. Üzerimdeki etkisini anlamıyorum ama ciğerlerimin ilk kez tam olarak nefes alabiliyormuşum gibi havayla dolup açılması vücudumun zaten bildiğini söylüyor.

Yavaşça odanın içinde yatağa doğru ilerliyorum ve yatağın kenarına ulaştığımda orada durup onun üzerinde beliriyorum. Gözlerimi ondan ayırmaya dayanamıyorum. Yorganın içine gömülmüş, uzun, siyah saçları yastığın üzerinde dağılmış. Yan yatmış, ellerini başının altına sokmuş, çok küçük ve savunmasız görünüyor.

Ona sahip olmak, onu almak ve başkaları için mahvetmek için bu dayanılmaz dürtü içimi pençeliyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyaç duyarak, sayvanlı yatağın ahşap iskeletini tırnaklarımla sıkıyorum. Sonra kendimi yavaşça nefes alıp vermeye zorluyorum, ta ki kulaklarımda kendi kalbimin gürleyen atışını duymayana kadar.

Kendimi tekrar kontrol altına aldıktan sonra yatağın ucuna doğru ilerliyor ve komodinin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Onu şu anda görmek her şeyi benim için mühürledi. Gitmesine izin veremem. Lanet olsun, yapamam. Narin yüz hatları yumuşacık, kaşlarının arasında oluşan küçük bir çatık dışında her gün takındığı sertlik yok artık. Yapmamam gerektiğini bilsem de, nazikçe öne doğru uzanıyorum ve saçlarından kalan birkaç tutamı fırçalıyorum.

Yanak. Nefesimi tutup uyanmasını bekliyorum ama kıpırdamıyor.

Ona daha yakın olma ihtiyacı beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve kendimi yatağın yanında diz çökmüş, uyuyan yüzüne bakarken buluyorum. Çok küçük, çok savunmasız, çok kırılabılır. Korunmaya ihtiyacı var - herkesten ama özellikle benden.

Karanlık doğam bir kez daha kendini göstermeye çalışırken dişlerimi sıkıyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. Al onu. Ona sahip ol. Senin olsun. Kendime karşı savaşırken içimden vahşi bir hırıltı kopmakla tehdit ediyor. Bel'e onu uyandırmayacağıma dair söz verdim ve ona verdiğim sözden dönmem. Bu yüzden beni öldürse de, orada oturup ona bakmaktan, uyumasını izlemekten başka bir şey yapmıyorum. Birkaç dakika sonra bakışlarım vücudunu boydan boya dolaşüyor ve yükselip alçalan göğsüne takılıyor. Uzun bir süre orada kalıyor ve sonra birdenbire aklıma geliyor.

Onun benim olmasını, bende kalmasını ne kadar çok istesem de, başka bir adamla birlikte olmasına seyirci kalamam. Gitmesine izin vermeliyim. Hayatına devam etmesine izin vermeliyim. Ya da nasıl bir hayatı olacaksa. Düşüncesi bile gözlerimi oymak istememe neden olsa da yapılacak en doğru şey bu.

Sonra yine, onu yuvarlak, şiş ve bir çocuğa hamile görme düşüncesi göğsüme bir sızı gönderiyor. Bu his o kadar yabancı ki uzanıp o noktayı ovuyorum.

Bu da ne böyle? Garip ama onun büyük ve ağır bir çocuk sahibi olması fikri bana bir şey kaybetmişim gibi hissettiriyor. Sanki başka biriyle birlikte olması olası bir geleceği benden çalmış gibi ve bunun farkına varmak canımı daha çok yakıyor.

O kadar ki ona bakamıyorum bile. Sanırım hasta olacağım. Ayağa kalkıyorum ve ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak odayı geçiyorum. Odadan çıkar çıkmaz kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Bel koridorun karşısında duruyor, sırtı duvara dönük, sanki başından beri beni bekliyormuş gibi görünüyor.

"Sebastian, bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Başımı sallıyorum, cebimdeki testi tekrar sıkıyorum. "Hiçbir şey olduğu yok. Elyse bir seçim yaptı ve bu bana çok acı verse de buna saygı duyacağım."

Ben koridorda ilerlerken o da peşimden geliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun hiçbir anlamı yok, Bel. Hiçbir anlamı yok." Son kısmı fısıldıyorum, sanki hayatımda ilk kez en çok istediğim şeye ulaşamıyormuşum gibi hissediyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, önümde duran şeyi kabullenmeyi reddederek, kaçınılmaz olarak başka bir adamın kollarına düştü. Hissettiğim kalp ağrısı için suçlanacak tek kişi kendimim.

Doğruca kapıya yöneldim, buradan çıkmam gerekiyordu. Elyse burada güvende. Bana ihtiyacı yok. Ben kapıya ulaştığımda Drew gölgelerin arasından çıkıyor, yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüş, bakışları Bel ve benim aramda gidip geliyor.

Yanağımın içini ısııyorum, dilimde kanın bakırımı tadını hissediyorum. Drew benim en iyi arkadaşım. Söyleyebileceğim pek çok kişiden biri ama ona söylemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Elyse'i benim yapmazdı. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Geceye adım attığımda kafam allak bullak oluyor.

Başından beri aslında hiç sizin olmayan bir şeyi kaybettiğinizi kendinize nasıl unutturursunuz?

ELYSE

Sırf yatak yapmış olmak için yatak yapmak garip hissettiriyor. Bir hizmetçi olarak aylarca başkalarının arkasını temizlediğinizde, hiçbir şey yapmamak zor oluyor. Genellikle yatak yaptıktan sonra yatağı, banyoyu temizliyorum, toz alıyorum ve yerleri siliyorum. Hiçbir şey yapmadığım için neredeyse daha endişeliyim çünkü burada oturduğum için azarlanacakmışım gibi hissediyorum. Kaygımın artmasının asıl nedeninin temizlikle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim için bu her neyse.

Bu sabahın her saniyesi yumurta kabukları üzerinde yürümek gibiydi, Sebastian'ın kapıdan içeri dalmasını, beni omzuna atmasını ve malikanesine geri sürüklemesini bekliyordum. Örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibiyim, dışarı çıkıp beni yemesini bekliyorum.

Yeni yapılmış yatağın kenarına tünüyorum ve odanın karşısındaki pencereden dışarı bakıyorum. Çok güzel bir oda ve başka seçeneğim olmasa seve seve burada kalırdım ama Sebastian'ın yanında hissettiğim belli bir güven var ve her konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Beni korkuttu. Hayır. Bu doğru değil. Korkutucu olduğu kesin ama bir yanımda, vahşiliğine, bıçaklarına ve keskin sözlerine rağmen onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyor. Diğerleri gibi değil. Ondan korkmak zorunda değildim, daha çok

Tanya'dan testi çaldığımı öğrenmesi ve bunu itiraf etmek zorunda kalması.

Ya bütün bunların kırılma noktası buysa? Ya beni evinden kovarsa? Ya gidecek başka yerim yoksa? Beni Yanov'dan koruyacak kimse yoksa?

Bir borcu ödemek için çalıştığım için aptalca görünüyor, ancak herkesin başarmaya çalıştığı şeyin artık buna değmediği bir nokta vardır. Sebastian'ın artık yanımda tutulmaya değmediğimi düşünmesini istemiyorum.

Yaptığımız şeyin anısı aklıma geldikçe düşüncelerim hamilelik testinden uzaklaşıyor. Vücudumun dün gece bana yaşattığı coşkudan kurtulması uzun zaman aldı. Bana zevk alacağımı bile bilmediğim şekillerde nasıl dokunduğunu.

Gençliğimin büyük bir bölümünde hayatım tecavüzden bir adım uzaktayken bunu nasıl yapabilirdim? Yanov'un dikkatini çekebilecek hiçbir şey yapmak istemedim. Beni yakalayıp bunu bir tür davet olarak görmesinden korktuğum için yalnızken bile.

Sonuç olarak, seks ve bu alanda nelerden hoşlanabileceğim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ancak bu yine de keşfetmek istediğim bir şey. Sebastian'la aramdaki bağ, başka hiç kimseyle, özellikle de bir erkekle kuramadığım bir bağ. Bundan korksam bile, kaybetmekten daha çok korkuyorum, bu yüzden kendimi toparlamam ve ona gerçeği söylemem gerekiyor.

Bel'in bana verdiği diş fırçasını ve kollarıma sıkıştırıp saklamamı söylediği kıyafetleri toplayıp eve dönmek üzereydim ki ağır ahşap kapıya vurulan bir ses beni düşüncelerimden sıyırdı ve kalp atışlarımın bir adrenalın dalgasıyla vücudumda hızla atmasına neden oldu.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, gıcırtıyı gizlemek için sonunda boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Sebastian içeri girerse ne diyeceğim? Kendimi toparlamam gerektiğini söylediğimi biliyorum ama bunu yapmak için on dakikadan fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Bunu uzun süre düşünemedim çünkü Drew içeri girince rahatladım.

Normal kıyafetlerinden çok farklı giyindiğini hemen fark ediyorum; siyah kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve yüksek topuklu spor ayakkabılar giymiş. Vay be, çok güzel ama onda beni dehşete düşüren ve Bel'in saf güneş ışığı kişiliğiyle çok çelişkili görünen evcilleşmemiş bir nitelik var.

Ayağa kalkıp Bel'in bana verdiği siyah taytın üzerindeki kısa gri elbiseyi düzelterek ona bakıyorum. "Burada kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Ben de tam eşyalarımı alıp Sebastian'ın evine dönmek üzereydim. Düşünmek için biraz zamana sahip olmanın ne kadar yardımcı olduğunu kelimelerle ifade edemem."

Beni inceliyor, karanlık gözleri ruhumun derinliklerini tırmalıyor. Drew'un insanlara tüm sırlarını dökmek isteyecekleri şekilde bakmak gibi bir alışkanlığı var. İlerleyerek yanıma geliyor, gövdesi yatağın tırabzanına rahatça yaslanıyor.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Eğer uyumak için bir yatağa ihtiyacınız varsa, bizde bir tane var. Aslında birden fazla yatağımız var, ama ne demek istediğimi anladınız."

Gülümsüyorum. "Elbette. Yine de minnettarım."

Omuz silkiyor. "Eğer yardımı olacaksa, taşınabilirsin."

İstediği için teklif etmediğinden hiç şüphem yok. Bu onun fikri değil.

Başımı sallıyorum, gevşek saçlarımı belime doluyorum. "Hayır, ama teşekkür ederim, gerçekten. İnsanlara rahatsızlık vermekten nefret ediyorum. Sebastian'la aramızdaki meseleyi çözmem gerekiyor ve bunu burada yaşarken yapamam. Ayrıca bunu yaparsam çok mutlu olacağımı da sanmıyorum."

Kendimi gerçekten güvende hissettiğim tek yerin Sebastian olduğunu onunla paylaşmaya zahmet etmiyorum. Bel ile ufak tefek şeyler paylaşmam yeterince kötü.

Başını sallıyor, ellerini ön ceplerine sokuyor. "Yani, her ne konuda yardıma ihtiyacın olursa olsun, Bel ve ben senin için buradayız. Umarım bunu biliyorsundur."

"Nezaketiniz takdire şayan ama bana yalan söylemek

zorunda değilsiniz. Bel'i sevdiğin için tahammül ettiğin
gereksiz bir sıkıntıdan başka bir şey olmadığını biliyorum."

Gülümsüyor ve gülümsediğinde gözleri beni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakmıyor. "Bu kısmen doğru olsa da, ne derse desin ya da ne kadar aptal olursa olsun, sen aynı zamanda en iyi arkadaşımın değer verdiği birisin, bu yüzden senin güvenliğin ve emniyetin de benim için önemli. Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor. Ya sana bir şeyleri düzeltmene yardımcı olabileceğimi söylersem?"

Başımı çevirip Converse'lerimin uçlarına bakıyorum. Bakışlarım botlarının hırpalanmış uçlarına sığıyor ve sonra tekrar yüzüne bakıyorum. "Yardım mı? Nasıl? Ne şekilde?"

Geniş omuzlarından birini silkiyor. "Bu bir garanti değil ve çoğu zaman her iki tarafın da biraz çaba göstermesi gerekiyor çünkü sonrasında işler biraz karışabiliyor ama Bel'e ve bana yardımcı oldu. Sebastian'ın bazı şeyleri farklı bir açıdan görmesini sağlayabileceğini düşündüğüm için bu konuyu açıyorum."

"Yani..." Ne dediğini düşündüm. Sebastian ve benim bu yo-yo oyununu oynadığımız, bir ileri bir geri gittiğimiz aşikâr. Onun niyetini ve duygularını bilmek güzel olurdu. Seçeneklerimi tartıyorum. Reddetmek kabalık olur, özellikle de aramızdaki gerilimi azaltacak bir yolu varsa. İtirafımın etkisini azaltmaya da yardımcı olabilir. "Tamam, tabii. Yardım etmek için yapabileceğin her şeyi dinliyorum. İşlerin yoluna girmesini istiyorum."

Ağzının köşesi birazcık yukarı kalkıyor ve sonra başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Bu andan sonra olabilecek her şey için şimdiden özür dilerim. Kişisel bir şey değil, söz veriyorum."

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Özür mü? Ne demek istiyorsun? Neden özür diliyorsun?"

Ben daha düşünmeden ya da tepki vermeden beni pazumdan yakaladı, döndürdü ve bir ip parçasını bileklerime geçirdi. Nasıl...? Şu anda neler oluyor? Konuşmak için ağzımı açtım ve beni yatağa itti. Sertçe yere düşüyorum, göğsüm ağırlığın altında rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Beni kalçalarımın tutarak kolayca kaldırıyor ve yatağın daha yukarısına fırlatıyor. En kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum ama beynim karışık sinyaller gönderirken bu imkansız. Drew'la aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Bel'in hatırı için en iyi ihtimalle samimi davranıyor. Ve o benim en iyi arkadaşım. Ona asla dokunmam ya da onunla arkadaşlığımı bozacak bir şey yapmam. Onun da böyle aşık ve takıntılı olduğunu düşünmemiştim ama sanırım yanlışmışım.

Bel ve Sebastian'ı kaybetme ihtimali kalbimi kırıyor. I göz kırpma uzakta ve gözyaşları tehdit edici için düşmek anılar zihnimin kenarlarında belirirken. "Lütfen, bunu yapma. Bel'i sevdiğini sanıyordum. Beni istemediğine söz veriyorum."

Aynı kaba iple ayak bileklerimi bağlıyor ve ayağa kalkmak için geri çekildiğinde bacaklarımın arkasındaki ağırlık kalkıyor.

"Elbette Bel'i seviyorum. Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Lütfen... Beni istemiyorsun." Yatağa doğru nefes nefese kaldım. "Sakin ol, sana tecavüz etmeyeceğim ya da cinsel olarak dokunmayacağım.

hiçbir şekilde. Bel'i asla aldatmam. O benim tüm dünyam."

İtirafı karşısında neredeyse rahat bir nefes alacaktım. "O zaman... ne yapıyorsun?"

"Benden yardım istediğini söyledin, ben de sana yardım ediyorum."

Dönüp yanağımı yatağa dayıyorum, böylece nefes alabiliyorum ve göz ucuyla onu görmeye çalışıyorum. Saldıracak bir canavar gibi arkamda belirliyor. Zihnimde beliren geçmişime dair anılardan biriyle savaşmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Drew Yanov değil. Sana zarar vermeyecek.

Bunu kendime on kez tekrarlıyorum ama bedenimi ve zihnimi buna inandırmak kolay değil. Özellikle de beni tutup omzuna fırlattığında.

Sebastian'ın bana tam da bu şeyi yaptığını hayal ettiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Ağırlığım onun omzunda zıpladıkça içimdeki hava boşalıyor. "Fikrimi değiştirdim. Artık yardımını istemiyorum."

Kalçamın arkasına acıtacak kadar sert bir tokat atıyor ve ben de sarsılıyorum. "Konuşmayı bırak ve sürece güven."

Yutkunuyorum ve beni merdivenlerden aşağı ve dışarı taşıırken yere bakıyorum. Kimse yardım etmek için dışarı çıkmıyor ve Bel'in bir sebepten dolayı gitmiş olması gerektiğini biliyorum.

Lanet olsun. Neler oluyor?

"Lütfen, Drew," diye soluk soluğa bağıriyorum, beni tuttuğu pozisyonda zar zor nefes alabiliyorum." Ciddiyim. Kaçırılmam söz konusuysa yardımına ihtiyacım yok."

Bir bip sesi duyuyorum, ardından Drew'dan yumuşak bir kahkaha yayılıyor. "Bana güvenecek misin?" Ona cevap verme şansım olmuyor çünkü beni arabasının bagajına atıyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

"Sana güvenmek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdanıyorum. "Beni bir arabanın bagajına attın!!" Hayal kırıklığı içinde elimi bagajın tavanına vuruyorum.

Ciğerlerim yanıyor, hiçbir şey beni engellemediği halde yeterince hava alamıyormuş gibi hissediyorum.

Metalin arasından sesini duyuyorum. "Sana zarar vereceğime inanmanı sağlayacak hiçbir şey yapmadım, o yüzden sakın ol. Şimdi, eğer bir ölüm perisi gibi çılgık atmaya başlarsan ve kenara çekmek zorunda kalırsam bu değişebilir. Bunun olmasını istemeyeceğine söz veriyorum ve Bel'i kızdırmak istediğini sanmıyorum, değil mi? Çünkü senin aptallığın yüzünden bir şey yapmak zorunda kalırsam çok üzülür."

Bana kızgın mısın? Karanlığa alışmaları için gözlerimi birkaç kez sıkarak kapatıyorum. Dehşet omurgamdan yukarı kayıyor. Bel benim tek arkadaşım. Aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden onu kaybedemem.

Sakin ol. Her şey yoluna girecek.

Gözlerimi açarak beni çevreleyen karanlığa bakıyorum ve kelimeleri yüksek sesle tekrarlıyorum, sanki

sesleri onları daha inandırıcı kılacaktır. "Her şey yoluna girecek."

ELYSE

bagaja yerleşiyor ve aletleri ya da her zıplamamda kalçama saplanan şey her neyse onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Biraz dolaşıyoruz - uzun değil, sanmıyorum - ama bir durumun yanlış gidebileceği tüm yolları hayal ederken zamanı söylemek zor. Sonunda araba durdu, motor kapandı. Beklenti damarlarımda kükrüyor, kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

Bagaj açılıyor ve ışığa göz kırpıyorum, Drew'un iri gövdesi ışığı kesiyor. Yüzü duygusuz, bir maske gibi. Uzanıp beni tekrar omzunun üzerinden yukarı çekiyor. Geçen seferki kadar acıyor ve biliyorum ki bir çürüğüm olacak.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? "En azından, bağları gevşetmek için bileklerimi oynatırken dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Kıpırdamıyorlar. Tabii ya.

"Bagajda biraz dolaşmak seni serinletti mi?" Tek söylediği bu. Beni nereye götürdüğünü ya da neler olduğunu söylemiyor.

O beni taşırken ben yığılıyorum. Ayaklarının altındaki çimenlerin yapraklara, kayalara, dallara ve çalılara dönüşmesini izliyorum. O

beni ormana götürüyor. Aman Tanrım. Bu gerçek bir suç belgeselinin bir bölümü gibi görünmeye başladı.

"Beni öldürmeyi planlamıyorsun, değil mi? Bunun Sebastian'la aramızdaki ilişkiye nasıl bir faydası olur bilemiyorum ama şu anda biraz endişeliyim, o yüzden sormak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Bugün olmaz." Aldığım tek yanıt bu ve yalan söylemeyeceğim, bu noktada oldukça sinirliyim. Korku hala aklımın bir köşesinde dururken, bana zarar vermeyecekse ya da saldırmayacaksa ormanda benimle ne yapmayı planladığını merak ediyorum.

Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyorum ama omzunda taşınmanın verdiği basınç ve yerçekimi yüzünden göğsüm ağrıyor. Birkaç dakika sonra adımları küçülüyor ve hızını yavaşlatıyor. Beni götürmek istediği yere yaklaşıyor olmalıyız.

Sonunda, yer değiştirip beni yere savuruyor ve bedenim bir yığın halinde yere düşüyor. Karnıma, kaburgalarım ve omuzlarıma kan dolaşımı geri gelirken inliyorum. "Yürümeme izin vermeni tercih ederdim. Şimdi karnımda Teksas büyüklüğünde bir çürük olacak," diye homurdanıyorum.

Önümde çömelerek ayak bileklerimdeki ipi tutuyor. Beni serbest bırakacağını umarak ellerimi ona doğru itiyorum ama bunun yerine düğümleri sıkıyor ve bana göz kırpmıyor. Gözlerimden hançerlerin fırlamasını dileyerek bakışlarımı kısıyorum.

"Her ne oyun oynuyorsanız, benden bu kadar. Artık yardımını istemiyorum."

"Çok kötü, zaten kabul etmiştin." Sırıttıyor ve sonra dönüp bana sırtını dönüyor.

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim," diye hırlıyorum.

"O artık tamamen senin," diye anons ediyor Drew ve korku içimde bir sivri uç gibi ilerlerken kalbim tekrar boğazıma fırlıyor.

Beni sattı mı? Oh Tanrım. Bunu tekrar yaşayamam.

Sebastian ve Drew'in arkadaşlarından biri daha ağacın arkasından çıkagelince korkumun bir kısmı azalıyor. Lee. Bir daire çizerek dönerken omzu ağacın kabuğuna sürtünüyor, spor ayakkabıları ormanın zeminindeki yaprakları kaldırıyor. Batan güneşin ışığında, okulun inandığı altın tanrının her santimi gibi görünüyor.

"Ona zarar vermeyin ve aptalca bir şey yapmayın. Eğer ona bir şey olursa, Bel ve Sebastian senin kelleni uçurur. Anladın mı?"

Lee bilmiş bir sırıtışla onu selamlıyor. "Anladım baba. Canavarmışım gibi davranıyorsun."

"Bekle...yapma. Lütfen beni burada bırakma."

"Canavar mı? Hayır. Manik ve zaman zaman tamamen akli dengesi bozuk?"

Evet."

Drew'i o kadar iyi tanımasam da, daha iyi tanımak için onunla yeterince etkileşimim oldu. Öte yandan Lee hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu sadece tesadüfen ve ikimizin de katıldığı etkinliklerde gördüm.

İçimden bir inilti kaçıyor.

Drew başını sallar ve yürümeye başlamak için döner.

"Bebek gibi davranma. İyi olacaksın."

Karanlığın içinde kaybolana kadar arkasını kolluyorum. Sikeyim.

Sonra odağımı tekrar Lee'ye kaydırıyorum. Söylentilere göre tehlikeli bir şöhrete sahip bir parti çocuğu, ancak söyleyebildiğim kadarıyla grubun en...normali gibi görünüyor. Tamam, panik atak geçirmemek için durumu rasyonalize etmeye çalıştığımı fark ediyorum ama pek işe yaramıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve yıllar içinde korkumu saklamayı öğrenmiş olsam da, hiç tanımadığım bir adamla ıssız bir yerdeyken bu çok zor.

"Lee, beni çözebilir misin lütfen? Hava kararmak üzere, üşüyorum ve yorgunum."

"Ne yazık ki bunu yapamam." Bana doğru yürürken ayaklarının altındaki yapraklar cıtırdıyor ve

cebinden siyah bir nesne çıkardı. "Seni serbest bırakmak sürprizi mahvedecekti, bu yüzden rahatsız olduğunu biliyorum ama iyi olacaksın."

Bunu nasıl bilebilir ki?

"Bunu 'yardım ediliyorum' yalanıyla kaçırılmayan kişi söylüyor." Titriyorum. "Bırak beni gideyim."

"Bu bir seçenek değil." Bana çocuksu bir sırıtış atıyor ve sonra yüzümün etrafına bir şey bağlarken dünyam kararıyor. Başımın arkasında bir baskı hissediyorum, sanki gözümü bağlıyormuş gibi, ama sonra başımın üstüne kafa bandına benzer başka bir şey koyuyor.

"Lee, lütfen? Sana yalvarıyorum. Bırak gideyim."

Boğazının derinliklerinden bir uğultu yayılır. "Oh, Elyse, bana yalvarma. Karşı koyamayabilirim. Aslında, hayır, sözümü geri alıyorum. Gitmene izin vermem için yalvar, belki yaparım. Yalvaran kızlara bayılırım. Ona neredeyse her zaman istediğini veririm."

Boğazım daralıyor. Hayatımda çok fazla yalvarma oldu.

Babamın bana vurmayı bırakması için yalvarıyordum. Yanov'un bana dokunmayı bırakması için.

Tanrı ya da her kimse bana yardım etsin diye.

Bir zamanlar bana hiçbir faydası olmadı, şimdi ne anlamı var? Kesinlikle; hiç yok. Bir daha kimseye yalvarmayacağım. Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırarak ona bakıyorum, yüz ifademi göremeyeceğini biliyorum.

"Ah, işte bel kemiğin. Sende olduğunu biliyordum," diye alay ediyor. "Merak etme, Sebastian yakında bunun icabına bakacak ve belki de her şey bittiğinde, bu sefer saman yerine çelikten yapılmış olacaksın."

Neden bahsediyor bu?

"Bilmece gibi konuşmayı kes," diye çıkışıyorum. "Eğer gitmeme izin vermeyeceksen, en azından bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Beni dirseklerimden tutup kaldırıyor ve hareket o kadar hızlı ki göğsüne doğru sendeliyorum, nefesinde alkol kokusu alıyorum. Bu sadece içimdeki endişeyi daha da arttırıyor. Ben

Hayatım boyunca alkoliklerle uğraştım. Babam ne zaman içki içse, benim için sonu hiç iyi bitmedi.

"Sürprizi bozmak istemem, şapşal," diye şaka yapıyor. "Yine de düzgün giyindiğinden emin olmalıyız, değil mi? Bir tavşan giyinip kuşanmadan koşamaz."

Elbisenin kumaşının ortadan ikiye ayrıldığını hissettiğimde hâlâ onun sözlerini düşünüyordum. Soğuk hava tenime çarpıyor ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Dur. Ne yapıyorsun sen? Neden kıyafetlerimi kesiyorsun?"

"Sana zarar vermeyeceğim Elyse. Ve söz veriyorum bakmayacağım, Scout'un onuru." Ses tonu gerçekçi. Sanki bir parti için kıyafet seçiyormuş gibi. Beni döndürüyor ve bileklerimdeki kumaşı kesiyor.

Basit bir mağazanın beyaz iç çamaşırlarını giyiyorum ve beni onların içinde görmesinden neredeyse utanıyorum. Bağlı ve gözlerim bağlıyken daha da çok.

Parmakları sütyenimin askısıyla oynuyor. "Sanırım bir yükseltme."

Taytımı kesiyor, ayak bileğimden koparıyor. Sırada iç çamaşırim var ve bıçağın soğuk kenarı tenime değince ürperiyorum. Sebastian'ın bıçağının tenimde bıraktığı hisle aynı değil. Hayır, Lee'nin bıçağı beni korkudan titretiyor.

Bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyorum, ama hayatım boyunca bana o kadar çok kez söylendi ki bu yalanı bekler hale geldim. Asla bitmesini umduğum şekilde bitmiyor.

Bacaklarıma manevralar yaparak onları birbirinden ayırıyor. Ellerimle onu iterek kavrayışında mücadele ediyorum. "Benimle mücadele etmeyi bırak. Seni giydirmeye çalışıyorum." Yumuşak bir şeyin, bir tür kumaşın etime sürtündüğünü hissediyorum.

Sakinleşiyorum ama sadece bir anlığına ve işte o zaman yalan söylemediğini anlıyorum. Kumaşın kalçalarıma yaslandığını hissediyorum. İpeksi ve etime karşı soğuk. Kenarları dantelli bir çift ipek erkek şortu olabilir mi?

"Hmm..." Düşünüyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve ben de elimden geldiğince göğsümü örtmek için bağlı bileklerimi yukarı çekiyorum.

Aşağılanmak bu anı tanımlamak için kullanacağım kelime bile değil. Daha çok saldırıya uğramış ve ihlal edilmiş gibi. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları durdurmaya zahmet etmiyorum. Nasıl olsa onları göremez, o yüzden düşmelerine izin vermekte utanılacak bir şey yok.

Aynı ipeksi malzemenin kalçalarımı sardığını hissediyorum, erkek şortu değil, belki bir zıbın. Dantelleri kaburgalarımı gıdıklıyor ve boynumun arkasına bir toka yerleştiriyor. En azından şimdi örtülüyüm ve bunun için minnettar hissettiğim için kafamın içinde kendimi uyarıyorum.

Yüksek bir çatlama sesi ormanda çınlıyor ve kalbim boğazımda donup kalıyorum. O da neydi öyle? Neler oluyor? En kötüsünü düşünmeye başladım. Peşimizde biri mi var? Beni öldürecekler mi? Duyduğum silah sesi miydi?

Lee nefesinin altında küfrediyor. "En azından giyinmişsin. Drew sana kuralları anlatmamı istedi ama gitmem gerektiği için buna vaktimiz yok."

"Gitmek mi?" Paniklemeye başladım. "Ne demek istiyorsun?" Nefeslerim çılgına dönüyor. "Beni burada yalnız bırakma!"

"Merak etme, eğlence başlamak üzere. Ve sadece küçük bir uyarı, muhtemelen kaçmalısın, ufaklık. Tilki istediğini elde etmesiyle tanınan sinsi bir yırtıcıdır ve seni yakalarsa, sen onun olursun."

"Ne...? Bu ne anlama geliyor?" Şu an kafam çok karışık.

Ayaklarımın yanında bir şeyin yere çarptığını duyuyorum ve sonra etrafımdaki ormanın sesinden başka bir şey duymuyorum.

Duraklıyorum, ağır nefesim başka bir şey duymamı zorlaştırıyor. "Lee?"

Beni terk etti. Hayır. Lütfen. Hayır. Hayır.

"Lee!?" Ona sesleniyorum ama çoktan gittiğini biliyorum.

Ellerimi yukarı kaldırıyorum ve göz bağını boynuma doğru çekiyorum. Alacakaranlık yüksek ağaçların arasından göz kırptıyor. Baktığım her yer vahşi doğa. Etrafım sarılmış, beni yutuyor. Bir çıkış yolu bulmalıyım ama

Etrafıma bakıyorum, hangi yöne gitmem gerektiğini gösteren hiçbir şey yok.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve vücudumun uzunluğuna bakıyorum. Bana ne giydirdi böyle? Bir çeşit zıbın. Gri renkte ve söylemeye cüret edersem, yabancı adamların beni giydirip ormanda mahsur bırakmasından hoşlansaydım güzel olurdu. Tamam, Elyse'i düşün.

Rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor ve beraberinde serin bir esinti getiriyor. Titriyorum, kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor.

Ya burada kaybolursam? Ya biri beni bulur ve canımı yakarsa? Ya Yanov beni yakalarsa? Nelerin yanlış gidebileceğine dair olasılıkları düşündükçe, şu anda kalabilmek için daha fazla mücadele ediyorum. Bakışlarım ayağımın dibindeki toprağa saplanmış bir bıçağa takılıyor. Tamam. En azından bir silahım var. En azından bir silahım var, kendimi koruyabileceğim bir şey.

Sorun değil. Yapabilirsin. Bu sefer kendini kurtar.

Daha çok silah sesine benzeyen ve daha önce duyduğum sese ürkütücü bir şekilde benzeyen bir çatırtı içimde dalgalanıyor, ağaçlarda yankılanıyor. Lee'nin kastettiği bu muydu? Bu yüzden mi tavşan gibi giyindim? Beni avlayıp vuracaklar mı?

Kafatasıma keskin bir acı saplanırken yırtık giysi yığınının içine yığılıyorum. Bir anı içimden geçerek beni dibe çekmekle tehdit ediyor.

Silahın keskin raporu, sırtımın altındaki soğuk kiremit. Altımdaki kanın sıcak yıkaması.

İki elimle şakaklarımı tutarak yaprakların arasında ileri geri sallanıyorum ve hatırlıyorum. Yalnızdım, üşüyordum ve ölüme terk edilmişim ama o oradaydı. Beni buldu ve sağlığıma kavuşturdu. O yatak odasında uyandığım gün oradaydı, beni izliyordu. Bugün hayatta olmamın sebebi o. O bilmese de beni kurtardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve ellerimi indirip dizlerime sarılıyorum. Geçene kadar yapabileceğim tek şey bu. Sonra kendimi toparlayıp Lee'nin dediğini yapacağım.

K a  a c a ę ı m . Buradan ve beni avlayan her kimse
ondan kaçacağım.

Sebastian'a, yanında kendimi güvende hissettiğim tek
kişiye döneceğim.

SEBASTIAN

TAv için gelen kalabalık bu yıl daha az. Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi bilmiyorum. Bu etkinliğe ev sahipliği yaptığım son yıl olduğu için önemli değil. Eğer olsaydı

Bu yılın ne kadar boktan bir yıl olacağını bilseydim, Lee'yi bu yılki büyük etkinlik planlamasını üstlenmesi için kendi pozisyonuma geçirirdim. Ben diğer işlerle uğraşırken o çok şey yaptı.

Hafif yokuşu koşarak çıkıyor ve ön kapının yanında, araba yolunun kenarına kurulmuş küçük bir platformda bana katılıyor.

"Neredeydiniz? Drew'un da koştuğunu gördüm."

O salları onunKafa ve çeker aşağı onunCeket.

"Hiçbir yerde dostum, sadece etrafı kolaçan ediyorum, fenerlerin hazır olduğundan ve büyük bir tehlike olmadığından emin oluyorum."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. İçki kokusu dalga dalga ondan yayılıyor. "Sen de katılıyor musun?"

Kocaman gülümsüyor. "Tabii ki. Bu benim dışarı çıkıp oynamak için son şansım. Küçük hayvanını getirdin mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "O benim küçük bir şeyim değil ve kesinlikle evcil hayvanım da değil."

Hafifçe kıkırdıyor. "Senin çalışanın da mı değil?"

Omzunu itiyorum ve platformun yanında hareket edip bekleyen küçük koşucu grubuna bakıyorum.

Birazdan çimenlerin üzerinden ormana doğru kovalamaca için koşacak olan insanlar.

"Evet, o benim çalışanım ama hepsi bu."

"İçimden bir ses onun olmasını istediğin tek şeyin bu olmadığını söylüyor."

Hamilelik testi zihnimde yanıp sönüyor. Onun benim çocuğumla yuvarlak görüntüsü. Lanet olsun. Şu anda bununla başa çıkamam. "Onun hakkında seninle ya da herhangi biriyle konuşmak istemiyorum. Elyse ve ben bir şey değiliz, hiçbir zaman olmadık ve olmayacağız. Her ne gördüğünü sandıysan, unut gitsin. Bitti artık."

Bu kez omzuyla beni kontrol ediyor. "Bundan çok şüpheliyim, Seb. İkinizin arasında büyülü bir şeyler var."

"Nişanlı olduğun için şimdi de uzman mı oldun?"

Gözleri buz gibi parlıyor ve çenesi sıkılıyor. "Hayır, ben hiçbir konuda uzman değilim, aşk konusunda bile. Ben sadece gördüklerimi anlatıyorum ve eğer herkes için açıksa, ikiniz için de gayet açık olmalı."

"Dediğim gibi, fark etmez," diye tersliyorum ve podyuma çıkıyorum. Takım elbisemin ceketi omuzlarımı sıkıyor ve Lee'nin sözlerinden kurtulmak için omuz silkiyorum.

Kalabalık beni görüyor ve sessizleşiyor. Hepsine başımı salladım ve sağımdaki ormana el salladım. "Bayanlar ve baylar, lütfen beni dinler misiniz? Mill House bu yılki etkinliğine hoş geldiniz. Av, her yıl düzenlediğimiz bir bağış toplama etkinliğidir. Ahlaksızlar, pis zenginler ve seçkinler için bir yarış. Sadece kulübeye ulaştığınızda kazanırsınız ve oraya ilk koşan siz olmalısınız. Oraya varırsan, para senindir. Yakalanırsanız... sizi yakalayan kişi, bedensel zarar vermek dışında, size istediği her şeyi yapabilir."

Kovalayıcılar ve avcılar, herkesten heyecanlı mırıltılar yükseliyor. Onları susturmak için elimi sallıyorum. "Bildiğiniz gibi, her yıl yeni sürprizlerle geliyoruz." Tilki maskemi çıkarıp başıma geçiriyorum.

Yankılanan bir nefes sesi ve kahkahalar. Sonra diğer avcıların maskelerini çıkarmalarını izliyorum.

yüzlerine yerleştirmek için ceplerine ve çantalarına koydular. Panter maskesi takan Lee, kurt maskesi takan Drew ve ayı olan Aries gibi bazıları hayvan. Kalabalıkta her biri kendi tasarımına sahip başka hayvanlar da var. Hatta bir veba maskesi bile var.

"Bu yıl avcınızın yüzünü bile göremeyeceksiniz. Belki... bu küçük tavşanlarımıza yeni bir şeyler denemeleri için ilham verir. Belki de ava daha fazla heyecan katar." Sesimi alçak ve baştan çıkarıcı tutuyorum, büyüü dokuyorum, Değirmen etkinliklerinden birinden bekledikleri sihri ekliyorum.

Gözümü saatten ve güneşten ayırmadan Lee'ye işaret ediyorum, o da sahnedeki işaret fişegini kapıyor. Başımı salladığımda silahı kaldırıyor ve tetiğe basıyor. Silah patlıyor, keskin bir çatırtı kulaklarımda çınlıyor ve bekleyen katılımcıların arasında yankılanıyor.

"Mutlu avlar..." Koşucular çimlerin üzerinden ağaçlara doğru koşarken mikrofona sesleniyorum.

Avcılar bir süre geride durup avlarına avantaj sağlarlar. Genellikle bu şekilde daha eğlenceli olur. Koşucuların saklanması sağlar ama aynı zamanda zihinlerine kazanma tohumunu eker. Önden başarlarsa ve önde olduklarını düşünürlerse başarabileceklerine inanırlar. Bu en iyi ihtimalle psikolojik bir akıl oyunu, ama olması gerekeni yapıyor.

Lee platformdan atlıyor ve kapüşonunu kafasından çıkarıyor.

"Devriyeye çıkacaksan sol kadranı almalısın. Bu yıl katılmamaya kararlı görüldüğün için bu doğru gibi görünüyor." Her kelimeyi kırpıştırarak sinirlendiğini belli ediyor.

Boynunun arkasını sertçe kavriyorum ve onu biraz sarsıyorum, sonra da itiyorum. Hareket halindeyken dengesini yakalayıp beni terslemek için döndüğünde bu onu güldürüyor.

"İyi avlar," diye alay ediyor ve sonra ağaçlara doğru koşmaya başlıyor.

Sürünün geri kalanı da onu takip ediyor ve birkaç dakika içinde tüm avcılar ormanın içinde kayboluyor. İç çekerek ormana doğru ilerliyorum, adımlarım yavaş ve kesin. Korku ve seks havaya yapışıyor ve kokuları ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Lanet olsun. Dışarıda birilerini kovalıyor ve sahipleniyor olmalıydım ama Elyse'den başkasını sahiplenme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Birkaç metre ötede, ağaçlık alanın uzak kenarına doğru giden Drew'u görüyorum. Sanırım bu, arazinin solunda kalmamı sağlıyor. Ormanda onunla ve Bel'le karşılaşmak istememe imkân yok. En iyi arkadaşımın kız kardeşimi becerdiğini bilmem yeterince kötü, bir de buna tanık olmak? Hayır, teşekkürler.

Ağaçlara ulaştığımda ellerimi ceplerime sokuyorum ve sakinliğin cazibesinin beni yıkamasına izin veriyorum. Bu gece hava biraz serin - geçen yılki kadar kötü değil ama hava karardıkça daha da soğuyacakmış gibi bir his var içimde. İnsanlar kışları donmaktan yoruldukça eğlencelerini evlerine taşıyacaklar.

Bir çığlık yavaş yavaş kararan ormanı yarıyor ve durup başımı yana eğerek dinliyorum. Çığlık, inleme, yalvarma. Bunların hiçbirisi burada duyulması anormal şeyler değil ama bu ses... Normal bir zevk, oyun çığlığı değildi. Korkudan sıırıslam olmuş ve acıya batmış bir çığlıktı.

Lanet olsun. Biri kendine zarar mı verdi? Gürültüyü duyduğum yöne doğru koşuyorum, ağaçları ve çalıları tarıyorum, lanet arazinin tamamını dolaşmadan önce birini görmeyi umuyorum. Bu benim şansım olurdu.

Ne yazık ki, orada hiçbir şey yok ve duyularımı toparlanan karanlığa ve diğerlerinin sevişme, inleme, büyük bir pagan ayini gibi ormanda oynama seslerine karşı zorluyorum. Tuhaf. Başımı sallıyorum ve içimdeki garip kıyamet hissinden kurtulmaya çalışıyorum. Bana neler oluyor böyle?

Sese seslenmek istiyorum. Sesi kadınsı geliyordu ama daha gayretli avcıların dikkatini çekme riskini almak istemiyorum. Bazı katılımcılar işi çok ileri götürüyor ve bu gece kimsenin yaralı gururunu okşayacak havada değilim.

Tam önümdeki daha kalın bir ağaçlığın arkasından hışırdayan yaprakların sesini duyuyorum ve birini, hatta herhangi bir şeyi görüp göremeyeceğimi görmek için yana doğru eğiliyorum. Beni şaşırtmak için çok şey gerekiyor ve bu Av olduğu için gerçekten şok bile olmuyorum, ama küçük bir kadın çalılıkların arasından hızla gelip vücudu göğsüme çarptığında şok oluyorum. Bunun başlıca nedeni, onda ve yerleşimde bir şeylerin yanlış hissettirmesi. Yanlış.

Chase katılımcıları nadiren bu kadar ileri gidebiliyor.

Onu pazılarından yakalıyorum ve o da içgüdüsel olarak sanki hayatı için savaşıyormuş gibi tutuşuma karşı koyuyor. Ne oluyor lan? Ufacık bir kız ve istesem onu zapt edebilirdim. Bunun yerine, vücudunu hızlıca taradım, bana neler olduğuna dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şeyi tespit etmeye çalıştım. Bir bileğinden düğümlü bir ip sarkıyor, gri tavşan kulakları başını süslüyor ve boğazına siyah bir kuşak bağlanmış.

Ne giydiğini tam olarak seçemiyorum ama hızlı bir bakıştan bir tür iç çamaşırı ve siyah spor ayakkabı olduğunu tahmin ediyorum. Kim bu kız? Nereden gelmişti? Gördüğüm koşucuların hiçbirisi böyle bir şey giymiyordu. Ben fark ederdim.

İnliyor, elimden kurtulmaya çalışıyor, bu da sadece ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Yalan söylemeyeceğim, çılgınlıkları sikimi sertleştiriyor ama bu arzuyu bastırıyorum. Onun kim olduğunu ve buraya nasıl geldiğini daha çok merak ediyorum.

Yüzüne bakıyorum, bakışlarım ağaçların arasından parlayan cılız ay ışığında gözlerinin, burnunun ve dudaklarının üzerinde geziniyor.

Narin. Kırılabilir. Porselen gibi.

Ayaklarımın altındaki zemin parçalanıyor ve tüm dünyam keskin bir odak noktasına dönüşüyor. Bu olamaz. Nasıl olur? Onu ben davet etmedim, başka kimse de buna cesaret edemezdi ama o bir şekilde burada, Av'ın bir katılımcısı.

"Elyse," diye nefes alıyorum.

Büyük mavi gözleri korkuyla açılıyor ve gözlerinde uzaklara bakan bir ifade var. "Lütfen... yapma. Bırak beni gideyim."

Gitmene izin mi vereyim? Saçma sapan konuşuyor. "Bırakayım mı?"

Tıslıyorum.

"Tekrar kaçırılmak istemiyorum."

İçime bir şey saplandı. Kaçırıldı mı? Onu kim kaçırdı? Başının üstündeki ağaçları tarıyorum, yarı yarıya başka birinin çıkmasını bekliyorum. Özellikle Yanov, ama bu noktada herhangi bir talihsiz ruh olabilir. Ama orada başka kimse yok.

"Orada kimse yok," diye mırıldandım ve sonra "Seni kim kaçırdı?" diye sordum.

Tekrar göğsümü itiyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama ona dokunmanın işleri daha da kötüleştirdiği ortada. "Bırak beni. Lütfen, bırak beni!"

Bir iç çekişle kavrayışımı yumuşatıyorum ve kollarını iğne deliğinden geçen bir iplik gibi serbest bırakıyor. Onu incelerken, bu kez sağ ayak bileğinden sarkan daha fazla ip fark ediyorum. Kesilmiş gibi görünüyor. Başka bir ipucu bulmak için etrafı inceliyorum ve bakışlarım parlak bir şeye takılıyor. İşte o zaman elinde tuttuğu küçük bir bıçağın ağzını görüyorum.

Bakışlarım neredeyse istemsizce giydiği gri bodysuit'e kayıyor. Spagetti askılar ve ipek vücudunu sarıyor. Dantel panelli kesikler bana çıplak, tüyleri diken diken olmuş teni gösteriyor ve sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin. Ne haltlar dönüyor burada?

Ona tekrar uzanıyorum, çünkü gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmam gerekiyor ve belki de ona dokunmak bana bir cevap verir çünkü neler olduğunu

bilmem gerekiyor. Buraya oynamak için mi geldi? Buraya mı yerleştirildi? Çok uzağa gidemiyorum çünkü saf bir çılgılık atıyor

dehşete kapılıyor ve bıçağı sanki ona zarar vereceğini düşünüyormuş gibi bana doğru sallıyor.

Uzun bir nefes vererek bıçağı tutan bileğini yakaladım ve onu göğsüme doğru çektim. En azından vücut ısımin bir kısmını ona vermek için. Güneş battığı için teni buz gibi. Ne zamandır burada?

"Oynamaya hazır olmadan beni kesersen sinirlenirim ve seni cezalandırmak zorunda kalırım," diye tıslıyorum.

Bana karşı sarsılıyor ve donup kalıyor, bileği hâlâ avuçlarımın arasında.

Sonunda pes mi ediyor? Sonra, sanki savaş ya da kaç modu devreye girmiş gibi, hassas bir hareketle bileğini sertçe büküyor ve beni tutuşumu kaybetmeye zorluyor. Bıçak takım elbisemin ceketine saplandı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Lanet olsun, kıyafetlerimi parçalamayı bitirdiğini sanmıştım.

Onu tekrar yakalamak için yeterli zamanım yok ve tıpkı bir tavşan gibi giyinip ormana doğru kaçıyor. Adrenalin damarlarımda hızla akıyor, son birkaç günü gömdüğüm ihtiyaç ve arzularımı uyandırıyor.

İçgüdülerim pes etmem, onu kovalamam ve sahiplenmem için yalvarıyor ama bunu yaparsam her şey biter. İstese de istemese de benim olacak ve karnındaki bebek de benim olacak.

Onun vücudu, onun ruhu, onun hayatı. Hepsi benim.

Bu bir seçim değil, bir ihtiyaç. Reddedemeyeceğim derin bir acı. Başka seçeneğim yok. Gitmesine izin veremem. Başka birinin onu bulup sahiplenme ihtimali beni öldürüyor. Ceketimi çıkarıp alçak bir ağaç dalına asıyorum ve el fenerini pantolonumun cebine sokuyorum.

Sonra yürümeye başlıyorum, adımlarım yavaş ama tereddütsüz. Bu mülkü biliyorum ve gençliğimden beri bu oyunu oynuyorum. Benden kaçamaz. Kendi oyunumda değil. Ağaçların arasından bir yol açmasını merakla izliyorum.

Hızlı, düşündüğümde daha hızlı, hakkını vermeliyim.

Arzu içimde dalgalanıyor ve beraberinde sıcaklığı getiriyor. Taktığım kravatı çekiştirerek boynumda gevşekçe sallanmasına izin veriyorum. Daha sonra işime yarayabileceği için atmamayı tercih ediyorum. Ne kadar huysuz olduğuna bağlı olarak. Ağaçların etrafından dolanıyorum, yeterince hızlı hareket edersem onu kesip kesemeyeceğimi görmek için sola gidiyorum. En sevdiğim bıçağımın kılıfı bileğime sürtünerek bana orada olduğunu hatırlatıyor.

Damarlarıma sıcak ve erimiş bir şey doluyor, bastırdığım şeyleri ateşliyor. Sanki kendime dönmek için tam da bu anı, bu mükemmel saniyeyi bekliyormuşum gibi dünyam kendi ekseninde kayıyor.

Tabii ki beni eve getiren Ely'm olacaktı.

"Benden saklanamazsın Ely. Bu ormanı avucumun içi gibi bilirim." Alay ediyorum.

Bu duygulara yaslanarak sonunda peşinden koşuyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bir kez bile arkasına bakmadı ve onu belinden yakalayıp ayaklarından kaldırarak soğuk toprak zemine indirmem sadece bir dakika sürdü.

Altımızda yapraklardan oluşan yumuşak bir yatak var, ama biliyorum ki yarın aldığı darbeden dolayı çok ağrıyacak. Hamile olduğu için onu burada ya da dışarıda incitme riskini alamam, bu yüzden kendimi onun üzerine salmak istesem de kendime kontrolü elimde tutmam ve nazik olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Hiç deneyimim olmayan bir şey.

"Bakın ne yakaladım, küçük bir tavşan."

O ise nazik olması gerektiğini düşünmüyor ve bıçağı bana doğru savuruyor. Ağırlığımı kabaca onun üzerinden kaldırıyorum, kalçalarımı onunkilere bastırıyorum ve kollarını ormanın zeminine sabitliyorum.

"Mmm, dişleri var. Ama benim de var." Eğilip tilki maskesinin kauçuk ağzını boynunda gezdirirken kelimeler alçak bir iniltiyle çıkıyor.

İnliyor. Altımda titriyor, bu his kendi bedenime de giriyor. Yüzüne bakıyorum, sıkışmış yüz hatlarını, gözlerinin nasıl kapandığını, sanki kendi içine girmeye çalıştığını not ediyorum. Bekle. Her şeyin farkına varmak bir tuğla duvar gibi çarpıyor yüzüme. Bu onun için bir oyun değil. Gerçekten dehşete düşmüş.

Maskeyi yavaşça başımın üstüne doğru kaldırıyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Ely, bana bak."

Başını sertçe sallıyor ve yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını fark ediyorum. Güzel sivri çenesinde bir kir lekesi var.

"Ely," diye fısıldadım. "Güvendesin. Her zaman güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim. Gözlerini aç ve gör. Maskeyi çıkardım."

Vücudu bana karşı bir kez daha titriyor ve bu zevkten değil. Lanet olsun. Tavşan deliğinde ne kadar ileri gittiğini nasıl göremedim? Bir anıya hapsolmuş, kovalamaca tarafından tetiklenmiş.

"Ely, Ely, Ely..." Onu geri getirmeyi umarak adını söylemeye devam ediyorum.

Bir dakika ve sahip olabileceğimi düşündüğümünden daha fazla sabır gerektiriyor ama yavaşça paniği azalıyor ve tek gözünü açıp bana bakıyor. Gözlerindeki ifadeyi tarif etmenin tek yolu rahatlama. Tam bir rahatlama.

"Seb...Sebastian?" Sesi çatlıyor ve hıçkırıklarla son buluyor. "Evet." Başımı sallıyorum, gözlerinde akıl sağlığı arıyorum. "Benim. İyisin."

Gözlerini kırptırarak açıyor, bakışları sessiz ormanda dolaştıktan sonra tekrar yüzüme geliyor. "Sen... bunu sen mi yaptın? Beni sen mi kaçırttın?" Panikle çınlayan sesinin yükselişini kaçırıyorum.

"Hayır, seni kaçırmalarını ben istemedim. Burada olduğunu bilmiyordum." Tek yapabildiğim başımı sallamak. Lanet olsun. Böyle bir şey olacağını bilmeliydim. Neden onun bu etkinliğe katıldığını ya da isteyerek katıldığını düşündüm ki? "Muhtemelen Lee'ydi."

Bir kez başını sallıyor, sonra tekrar. "Evet, o... o bana bunu giydirdi... her ne ise... ve Drew. O... beni buraya o getirdi." Konuşurken dudakları titriyor ama en azından burada, zihni benimle birlikte.

Elyse ve Bel arkadaş oldukları için Drew'un bu işe karışmasına biraz şaşırdım ama önemli değil. O pisliklerle daha sonra ilgileneceğim. Şu anda benim endişem Elyse.

"Dinle, her şey yoluna girecek. Sadece benimle dalga geçmeye çalışıyorlardı."

"Bekle, neden? Ne oluyor? Neden beni ormana getirdiler ve buraya bıraktılar?" Soruyor, sesi küçük ve fısıltı kadar ince. "Ve burada olacağımı nereden biliyordun? Bana zarar mı vereceksin?"

Bu olayın sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesini umuyordum ama sanırım Lee ve Drew'un başka planları vardı. "Hayır, kimse sana zarar vermeyecek. Lee seni The Mill'in yıllık etkinliğinin ortasına sıkıştırdı. Av."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Av mı? Seks oyunu gibi bir şey."

Suçlaması karşısında boynumun kızardığını hissediyorum. "Evet, bu ilkel bir av. Pek çok insan bu etkinliğe davet edilmek için yalvarıyor," diyorum neredeyse öfkeyle. "Ama sen bunun için kaydolmadın. Burada olmak istediğin için burada değilsin, o yüzden sorun yok. Seni eve geri götürebilirim."

Üzerindeki ağırlığının bir kısmını hafifletmek için yukarı itiyorum, ama minik elleri gömleğimin kumaşına kıvrılınca duraklıyorum. "Bekle."

Mavi gözleri ışıltılı su havuzları gibi parlıyor. Şimdi daha derin nefes aldığını, yüz hatlarının rahatladığını fark ediyorum ve bu benim de sakinleşmemi sağlıyor, ancak bu sakinliğin ardından vücutlarımızın ne kadar yakın olduğunu ve onu hala ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Dün geceki konuşmamızı hiç bitirmemiştik ama şimdi bunu tartışmak yanlış geliyor. Bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyorum ama tek istediğim onun içinde olmak, ona sahip olmak ve onu elimde tutmak.

Bu düşünceyle sikim kalınlaşıyor ve amına bastırdığını hissettiği anda fark ediyorum. Yumuşak bir

Dudaklarından nefes nefese kalmaya benzer ama daha cinsel bir nefes çıkıyor. Birbirimize bakarken onun güzel mavi gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve bu şaşkınlık meraka dönüşüyor.

Bedenlerimiz arasındaki hava ağırlaşıyor, elektrik yükleniyor. Kendimi nefes nefese buluyorum, çaresiz bir ihtiyaç beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Kaderimiz sadece ve sadece onun ellerinde. Eğer onu malikâneye geri götürmemi istiyorsa, götüreceğim.

Ama kalkıp benden kaçarsa, geri dönüşü olmayacak. Onu kovalayacağım ve yakaladığımda, gördüğü ve hissettiği tek şey ben olana kadar onu sikip teslim alacağım.

ELYSE

Shock dalgaları tenimde dalgalanıyor ve şu anda ne kadar tahrik olduğumu kendime bile itiraf etmekte zorlanıyorum. Kısa bir süre önce ne kadar korkmuş olsam da, bu korku artık hiçbir şey.

ama şimdi geçici bir anı. Özellikle de Sebastian'ın siki amıma dayanmışken. Kalçalarımı bir santim bile kaldırırsam, onu tam ihtiyacım olan yere getireceğim.

Hayır. Yapamam. Bu yanlış. Burada olmamalıyım.

Başka tarafa bakıyorum ve sıcaklık, gerginlik... kopuyor.

Adrenalin içimde dolaşmaya devam ederken vücudumu ürpertiler sarıyor. Beynim Sebastian'ın bana anlattığı şeylere takılıyor. Bunun nasıl bir oyun olduğunu, onun deyimiyle Av'ı. Lee ve Drew'un beni bu oyunun ortasına atmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini aklım almıyor.

Daha da kötüsü, şimdi Sebastian'ın bu oyunu başka bir kadınla oynayıp oynamayacağını merak ediyorum. Bu, puslu havayı her şeyden daha çok dağıtıyor gibi. Başka bir kadını çıplak yapraklara kadar götürmesi ve onu bir hayvan gibi becermesi.

Oh. Lanet olsun. Hayır.

Göğsünü itiyorum ve ağzı maskenin gölgesi altında gevşiyor. Endişe yüz hatlarının derinliklerine kazınmış. "Çekil. Kalkmak istiyorum."

Başını sallıyor ve yavaşça uzaklaşıyor.

"Arkadaşların beni neden buraya getirsin ki? Bize yardım etmeye çalıştıklarını söylediler. Bunun bize yardımcı olacağını. Bunun bize nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum." Aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum, belki de kaçıyorumdur.

Tüm bunların arkasındaki niyet neydi?

Elini yüzünde gezdiriyor, neredeyse maskeyi başının üstünden düşürüyordu. "Lanet olsun. İkisini de öldüreceğim."

Ayağa kalkıp ona bakıyorum ama gözlerim onunkilere kilitlenir kilitlenmez yüzüme bakmadığını fark ediyorum. Karanlık bakışları vücuduma yönelmiş ve arzunun alevleri kalçalarımın göğüslerime kadar uzanan bir bölgesel ihtiyaç yolu açıyor.

Hâlâ boynumda asılı duran gözbağını yırtıp kumaşı çekiştiriyorum ama düğüm çok sıkı. Sinirlenerek vazgeçiyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Neden böylesiniz?" "Ne gibi?"

"İnsanları kaçıran ve diğer insanlar tarafından saldırıya uğramaları için ormana götüren psikopatlar."

"Eminim bunu neden yaptıklarına dair makul bir açıklama vardır ve sizi malikaneye geri götürür götürmez bunu çözeceğim. Eğer gitmek istediğin yer orasıysa?" Ses tonunda bir alt akıntı var ve sanki bana sormadan bir şey soruyor gibi.

Çok mu derine iniyorum, emin değilim. Bana oynamak isteyip istemediğimi mi soruyor? Onun tarafından avlanmak isteyip istemediğimi mi? Beni izlediğini hissedebiliyorum, bakışları ruhumun en karanlık kısımlarına kadar giriyor, güneşin sıcaklığını hiç görmemiş ya da hissetmemiş noktalara ışık tutuyor. Ona güveniyorum. Bunu biliyorum. Ona, beni koruması ve büyütmesi gerekenlere bile güvendiğimden daha fazla güveniyorum. Sebastian bana asla zarar vermez.

Yapraklarla kaplı zemini tek bir yumuşak hareketle itiyor, benim bacaklarımı altına almak için çabalamama hiç benzemiyor.

Ben.

"Evet, bu açıklama da hepinizin umutsuzca psikolojik yardıma ihtiyaç duyduğunuzdur."

Bu sözleri söylerken bile kalbim kaburgalarımın çarpıyor, gergin enerji omurgamda zonkluyor. Ama bu gerginlikle karışık, derinlerde yatan bir tahrik var. Onu istediğim gibi istemek benim için berbat bir şey mi? Yanov'la kendimi içinde bulduğum senaryoları taklit eden bir şekilde alınmak?

"Hepimizin psikolojik yardıma ihtiyacı var, Küçük Av. Senin bile, çünkü şu anda ne düşündüğünü biliyorum, sormadan bile." Sesi alçak, tehlikeye batmış.

Kahretsin. Geriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum ve o da başını yana eğiyor. Zihnimde sorulmamış sorusunu neredeyse duyabiliyorum.

Kararınızı verdiniz mi?

"Bunu iyice düşün çünkü kaçarsan seni kovalarım ve yakaladığımda -ki yakalayacağımı ikimiz de biliyoruz- sana sahip olmamı engelleyecek tek bir şey bile olmayacak. Anlıyor musun Ely?"

"Ya durmanı istersem?" Fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. "Durmamı isteyeceğinden şüpheliyim, ama istersen o zaman kırmızı kelimesini söyle."

Başımı sallıyorum ve korku ve tereddütlerimi yutuyorum.

Ben kararımı verdim. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Bu konuda emin misiniz? Sonuçlarını anladığından emin olmam gerekiyor. Kovalanmaya, yakalanmaya ve becerilmeye hazır mısınız?" Kelimeleri hâlâ yavaş ve telaffuzlu, sanki anladığımdan emin olmak istiyor.

Bunu açıklayamam. Neden? Neden bu dürtü içime hücum ediyor? Bunu istiyorum. Beni avlamasını ve Ely'den geriye hiçbir şey kalmayana kadar, ben onun küçük avından başka bir şey olmayana kadar beni ormanda becermesini istiyorum. Yanov'un üzerimdeki hakimiyetinden kurtulmak istiyorum. Kendimi sevmeyi, güvenmeyi öğrenmek istiyorum ve eskiden olduğum kişinin arkasına saklanmaya devam edersem bunu yapamam.

Ya şimdi ya da asla.

"Sana güveniyorum Sebastian," diyorum çünkü gücümünden ve kontrolümden vazgeçtiğimi bilmesini istiyorum.

"Gerçekten böyle şeyler söylememelisin." Bana doğru yırtıcı bir adım atıyor ve yüzeyin altında gizlenen avcının ortaya çıkıp oynamak için beklediğini görebiliyorum.

"Neden?" Sesim titriyor.

"Çünkü benim gibi erkekler güveninizi alır, kırar ve sonra size geri iter. Senin gibi kırılgan kızları kahvaltı niyetine yer ve kemiklerini tükürürüz. Sana bunu mu yapmamı istiyorsun?"

"Benim inanmamı istediğin gibi bir canavar olduğunu sanmıyorum ve öyle olsan bile seni asla böyle göremem."

"Belki de gerçek beni görmene, ikiye bölünmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmene izin vermemin zamanı gelmiştir."

"Sorun da bu, Sebastian. Ben çoktan kırıldım, sen de öyle, ama belki bizim için hâlâ umut vardır. Belki de bizi eskiden olduğumuz kişiye hapseden zincirlerden kurtulabiliriz. Belki bir bütün olabiliriz."

Son bir yıkılmış bakışla eski halime sırtımı dönüyorum ve koşuyorum. Daha önce yaptığım gibi, kaçmaya çalışıyormuşum gibi değil, bir şeye doğru koşuyormuşum gibi.

Eskiden olduğum kadının ölümünden kaçmak. Bana verebileceği şey bu. Her şeyi alıp götürme ve beni başka birine dönüştürme yeteneği. Onun bana dokunduğu ve baktığı gibi dokunulmayı ve bakılmayı hak eden biri.

Karanlıkta yarışıyorum, ilerlerken sadece küçük fenerler oraya buraya ışık saçıyor. Adrenalin beni daha da yükseğe çıkarıyor. Bir saniye sonra arkamda ayak seslerini duyuyorum. Takım elbisesiyle bile hızlı. Elinin hayaletini sırtımda hissetmeden önce beni gülümsetiyor. Kahretsin.

İleri atıldım, hızımı artırdım, ondan önde kalmaya çalıştım, kütüklerden atladım ve dalları onun yoluna ittim.

Hava ciğerlerimi yakıyor, organlarım ağrıyor ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Vücudum egzersizden ve onun ellerinin vücudumdaki anısından dolayı içten dışa doğru ısınırken tenimdeki soğğun farkına bile varmıyorum.

Korku olarak başladı, ama şimdi farklı. Adımlarımı hızlandırıyorum ama solumdaki bir şey dikkatimi çekince irkiliyorum. Bir adam bir kadını yere yatırmış, sanki ondan nefret ediyormuş gibi arkadan beceriyor. Kadın miyavlıyor, nefes nefese kalıyor ve adamı geri itiyor. Bu erotik ve izlediğim pornoları utandırıyor.

Sadece birkaç metre ötemde gerçekleşen seksle dikkatim dağılmışken, eli enseme yaklaştığında şaşırmıyorum. Kavrayışı sertti ve kaçmak için çabaladım ama beni iyi kavradı.

Beni bırakmadan kollarının arasında yüzünü ona çeviriyor ve beni bir tilkinin ürkütücü maskesi karşılıyor. Her zamanki panik geri dönüyor ama deliklerden gözlerine bakıyorum ve kendime bunun Sebastian olduğunu hatırlatıyorum. Güvendeyim ve tek yapmam gereken tek bir kelime söylemek ve o da duracak.

"Küçük Av," diyor, sesi alçak ve karanlık. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Benden kaçyorsun. Beni peşinden koşturuyorsun."

Beni ağaçların arasından sürüklüyor ama ne kadar çırpınırsam çırpınayım ve ellerini savuşturursam savuşturayım beni bırakmıyor. Tekrar yalnız kaldığımızda, sadece ormanın sesleri bize eşlik ederken, beni ileri doğru itiyor ve dizlerimin üzerinde yere yığılıyorum. Düşerken irkiliyorum, ama yanık sadece geri kalanına ekleniyor. Dehşeti, korkuyu ve kendimden nefret etmeyi bastıran bir his daha.

Yırtıcı bir hayvan gibi etrafımda dolanırken, ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve tutuşu değişiyor. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve boynumu uzatarak başımı geriye doğru çekiyor.

"Seninle ne yapacağım, Ely? Benimle alay ettiğin için bir cezayı hak ediyorsun, ödülü değil, ama seni o kadar çok istiyorum ki bunu yapmak için can atıyorum. İyi bir tavşan olduğun ve avcıdan kaçtığın için seni ödüllendirmek."

Beni saçlarımdan çekiştiriyor ve kafa derim yanıyor ama kırmızı diyebileceğim kadar acımıyor. Deneyime katkıda bulunmak için diğer küçük acılara ve kesiklere katılıyor. Neredeyse bir sisin içindeymişim, kendi bedenimin dışında durup kendimi ona teslim edişimi izliyormuşum gibi hissediyorum.

Bana göre, şu anda tüm dünyada sadece iki kişi varız.

Avcı. Ve

onun avı.

Bıçağını bileğinden çekip bacağını sallayarak pantolonunun kılıfın üzerine düşmesini sağlıyor.

Ağaçların arasından sızan azıcık ay ışığında keskin bıçağı görüyorum. Bıçak gözlerimin önünde dans ediyor ve ben de onu büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Sonra ucunu sağ kolumdan aşağı kaydırıyor. Bileğimdeki ip parçasına ulaşana kadar beni kesmiyor, sadece okşuyor. Bıçağı sertçe çekerek derime saplıyor ve ip baskının altında kopuyor. Artık özgürüm. Artık orada bulunan küçük yanık izlerini ovma dürtüsüne direniyorum. Aynısını bileğimdekine de yapıyor, sonra bana bir daire daha çiziyor.

"Sana Küçük Tavşan diyeyim mi?" Çenesini hâlâ taktığım tavşan kulaklarına doğru kaldırıyor.

Başımı sallıyorum ve yere atmak için çekip çıkarıyorum.

"Ahhh, işte benim küçük avım." Baştan çıkarıcı sesi içime ulaşıyor ve beni içten dışa doğru okşuyor. "Seni yakaladım, peki seni yakalarsam ne yapacağımı söylemiştim?"

Vücuduyla beni sıkıştırıyor, kaçmama izin vermiyor, kalçalarımın arasına uzanıyor ve seksimi avuçluyor. İçimden şok olmuş bir nefes çıkıyor ve parmakları kalçalarımın arasındaki ipeğe baskı yaparken içim onaylarcasına kasılıyor.

"Küçük Av... gerçekten sabrımı zorluyorsun."

Diğer elindeki bıçakla köprücük kemiklerimin üzerinde bir yol çiziyor, sonra göğüslerimin arasından aşağıya iniyor ve bıçak göbek deliğime çarpana kadar aşağıya iniyor.

elinin yerini alıyor, bıçağın ucu açıklığıma doğru dayanıyor ve bıçağın düz kısmı klitorisime doğru açı yapıyor.

Ciğerlerim yanıyor ve beynim bana tehlikede olduğumu ve bunun korkunç bir şekilde sona erebileceğini hatırlatmaya devam ederken, bu güvene yaslanıyorum.

"Sen... beni becereceğini söylemiştin. Beni işaretle." Sesim farklı çıkıyor, şehvetli, zahmetli. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Mmm, iyi kız," diye övüyor.

"Bana zarar verecek misin?" Soruyorum, sesim tereddütlü. Bilmek istiyor muyum? En kötüsü, ona izin verecek miyim?

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" diye karşı çıkıyor, başını yana eğerek.

Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, ama beni becermeni istiyorum."

Boğazından bir inilti çıkıyor ve yalan söylemeyeceğim, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses.

"Oh, Küçük Av. Seni becereceğim. Seni becereceğim ve daha önce hiç kullanılmadığın şekillerde sana sahip olacağım, ama bunu yapmadan önce küçük amını hazırlayacağım. Amını ıslatacağım ve seni gereceğim, böylece seni sikimle yırtmayacağım." Bıçağı ileri geri sallıyor, bana küçük bir his veriyor ama oradaki ağrıyı hafifletmek için ihtiyacım olan şey gibi değil.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sadece bu hisse odaklanmaya çalışıyorum ama bıçağı çıkarıyor ve gözlerimi kırpiştirarak açıp ona bakıyorum, devam etmesi için yalvarıyorum.

"Tekrar söyle, bana güveniyor musun Elyse?"

ELYSE

Kalın kalın yutkundum ve başımı salladım. "Sana güvendiğimi biliyorsun." "Sana zarar vermeyeceğime mi güveniyorsun?" Sesinde bir miktar

Eğlence ve bunun nereye gittiğini sevdiğimden emin değilim. "Ne yapacaksın?"

Hırlayan bir tilkinin yüz hatlarıyla beni bu kadar yoğun bir şekilde izlerken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Beklenti içinde asılı kaldım.

"Emin misin Elyse? Bana gerçekten güveniyor musun?" diye bir kez daha sorarak korkumu artırıyor.

"Evet. Evet. Eminim."

Bir adım geri çekiliyor ve tulumumun kasıklarını tutup tenimden uzaklaştırıyor. Diğer eliyle bıçağı aşağı doğru hareket ettirerek kumaşı tereyağı gibi kesiyor. Ortadan ikiye ayrılıyor, göğüs kafesime doğru iki kanat ve alt tarafım çıplak kalıyor. Bakışları tenimde geziniyor ve ciğerlerini dolduran ağır nefes alışverişlerine karışan yutkunmalarını duyabiliyorum. O benim tarafımdan tüketiliyor ve benim de onun tarafından tüketilmediğimi söyleyemem.

"Dizlerinin üzerine çök." Bu bir emir, rica değil ve sesindeki karanlıktan irkiliyorum. Zihnimde şüphe titreşiyor ama onu uzaklaştırıyorum. Sen güvendesin. Düşünmeden

Neden ya da ne olduğunu bilmeden dizlerimin üzerine çöküyor, tenime yapışan soğuk ve nemli yapraklardan ürkmemeye çalışıyorum.

Sebastian bir adım öne çıkıyor ve bir elini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itiyor. "Uzan ve kendini bana teslim et, Prey. Bakalım bana söylediğin kadar güveniyor musun?"

Beni sırtüstü yatırmasına izin veriyorum ve dizlerinin üzerine çöküşünü merakla izliyorum, gökyüzü yıldızlarıyla üzerimizi örtüyor. Ellerini sıkıca kavuşturmuş, kalçalarına dayamış olduğunu fark ediyorum. Düpedüz korkutucu görünüyor ama nedense hiç şu an olduğum kadar güvende olmadığımı biliyorum.

Sesimde hafif bir titreme var, ondan gerçekten korkmaktan çok beklentinin verdiği korkudan kaynaklanıyor. "Bana ne yapacaksın?"

"Ne istersem yaparım Küçük Av, sen de bana izin vereceksin çünkü sen benimsin. Hepsi benim. Lanet olası. Benimsin."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve içime hücum eden duyguları kafamda toparlamaya çalışıyorum. Beni bileğimden tutup kendine çekiyor ama bacağımı tekrar yere koymak yerine omuzlarından birinin üzerine koyuyor ve bacaklarımı ona doğru açarak manevra yapıyor. Bacaklarımı kapatma arzusu çok baskın ve bana dokunmasını istemediğim için değil, vücudumun en kutsal, el değmemiş kısımlarını göstermek beni savunmasız hissettirdiği için. Dokunulmamış olduklarını bildiğinden değil.

Ona gerçeği, yani bakire olduğumu söylemeyi düşünüyorum ama ağızımdan tek bir kelime bile çıkmadan ağzımı kapatıyorum. Sırf bu basit nedenden dolayı beni reddetmesini istemiyorum. Aramızdaki bu anın bitmesini istemiyorum. Öğrendiği zaman, durmak için çok geç olacak.

Bakışlarımı ondan ayırmıyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için dikkatle izliyorum. Bıçak tekrar görüş alanıma girdiğinde ciğerlerimdeki hava kesiliyor.

"Bacağını omzuma yasla ve hareket ettirme. Seni kazara incitmek istemem." Ses tonunun

Şaka yapıyor ama gözlerindeki ölü bakıştan ciddi olduğunu anlıyorum. İtirafı karşısında vücudum istemsizce titriyor.

O bıçakla ne halt edecek? Nedenlerini sorgulasam da ayağa kalkmak ya da onu durdurmak için bir hamle yapmıyorum.

"Mmm, çok mükemmel," diye mırıldanıyor, amıma bakarak. "Sikimle dolu halde nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça maskeyi kaldırıp başının üstüne koyuyor. Sonra bıçağın kabzasını dudaklarına götürürken sanki ağır çekim yapıyor. İki parmağını kullanarak çelik bıçağı tutuyor ve kabzasını ıslatarak ağızının derinliklerine bastırıyor.

Berbat bir şey ama izlemesi de garip bir şekilde erotik. Bıçağın kabzasını ağızından çıkardığında tükürükle ıslanmıştı ve ben şaşkınlıkla ona bakıyordum. Parmakları iç uyluğuma hafifçe vuruyor ve elini bıraktığında bıçak gözden kayboluyor, donup kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Unutma, kıpırdamadan dur, Küçük Av." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor ve parmakları ıslak, hassas tenime değdiğinde meme uçlarım sertleşiyor.

Vay anasını. Vücut ısım yanıcı bir seviyeye yükseliyor.

Daha iyi görebilmek için başımı kaldırıp bıçağın kabza ucunu girişime doğru çevirmesini izliyorum. Yok artık. Düşündüğüm şeyi yapmayacak... değil mi?

"Sebastian." Şimdi titriyorum, bakışlarım bana dokunduğu yerle yüzü arasında gidip geliyor.

"Evet, Küçük Av?"

Kabza klitorisime sürtünüyor ve her sinir ucu canlanıyor. Tutarlı bir düşünce oluşturmak bir yana, zar zor nefes alabiliyorum ama onun için duyduğum endişe bu zevki gölgede bırakıyor. Bıçak keskin ve eğer diğer ucunu içime sokacak ya da onunla bana dokunacaksa, tam kontrolü sağlamak için bıçağı tutması gerekecek.

"Yapamazsın..." Ucunu klitorisimin üzerinden geri kaydırırken hava ciğerlerimden kaçıyor ve ben

hisler.

"Neydi o?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Dur. Yapamazsın. Kendini keseceksin." Cevabım aceleyle geldi.

Klitorisime bir vuruş daha yapıyor ve sonra sıırıslıkla kırımlarımın arasından kayarak girişime doğru ilerlediğini hissediyorum. Yanlılıkla beni kesmesinden korktuğum için hareket edemiyorum ama ona dokunabilirim, ben de tam olarak bunu yapıyorum. Titreyen bir elimi koluna koyarak, beni hem gördüğünden hem de hissettiğinden emin olmak için bağlantıyı kullanıyorum.

"Güvenli kelimeni kullanmayı seçmediğin sürece, durmayacağım." Delici bakışları tekrar üzerimde, yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı okuyor. Duygularımı dikkate almasının benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Özellikle de bunun onun alışık olduğu, hatta yaptığı bir şey olmadığını bildiğim halde. Dudaklarımda minik bir gülümseme beliriyor çünkü durmayacağını söylese de bıçağı içime sokmuyor.

"Hayır, öyle değil. Kendini kesmeni istemiyorum."

İtirafım karşısında gözleri ısındı. "Ely, işte bu kadar. Senin için ne kadar ileri gittiğimi anladığını sanmıyorum ama izin ver açıklayayım." Kıyafetlerimi çektiğini hissediyorum, kumaşın yırtılma sesi geliyor ama bu aptal kostüme ne yaptığı umurumda değil. "Acı beni korkutmaz; sadece zevkimi artırır ve eğer gözlerindeki o coşkulu bakışa tanık olmak için biraz acıya katlanmam gerekiyorsa, bıçağımın etrafındaki amının nabzını izlemek için, o tatlı küçük ağzının yalvarışını ve yakarışını duymak için, o zaman buna tanık olmak için her türlü acıya katlanacağım."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bu cevap için ne bir kelime var ne de benim ona bir cevap vermemi bekliyor. Bunun yerine, kabzayı girişime getirmeden önce son bir kez sıırıslıkla kırımlarımdan geçiriyor. Temastan ürperiyorum. Mat sapı içimde kaydırırken hafif bir yanma oluyor, yavaşça, çok yavaşça. Kabzadaki her küçük çıkıntıyı hissediyorum.

İçime girerken. Ta ki soğuk kısmı tam açıklığıma değene kadar.

Boştaki elini karnımın üzerine koyup beni sırtüstü yatmaya zorlayana kadar izliyorum. Zihnimde savaş devam ediyor çünkü onu izlemekle arkama yaslanıp bana istediğini yapmasına izin vermek arasında kalıyorum.

"Şu anda çok ateşli görünüyorsun, Küçük Av. Bıçağımın üzerine damlıyor." Sanki izlediği şey tarafından hipnotize edilmiş gibi yavaş konuşuyor.

Parmaklarımı toprağa batırıyorum ve amım kabzanın etrafına kenetlenirken beni topraklamak için kullanıyorum. Onu içime sokup çıkarıyor, beni yavaşça beceriyor ve içime küçük zevk titremeleri gönderiyor. Sebastian mı deli, yoksa bunu yapmasına izin verdiğim için ben mi?

"Benim için gelecek misin, Küçük Av?"

Bıçağı biraz daha derine iterken "Evet," diye nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin evet, öylesin. O sıkı amcık nabzını hissetmeliyim ve zevkle dalgalanır."

"Sebastian," diye inliyorum o hızını artırıp beni daha hızlı sikerken. Başımı toprağa yaslıyorum, zevk beni daha da yükseğe taşıyor. Oh Tanrım. Çok yaklaştım.

"Bana lanet gözlerini ver, Küçük Av. Bıçağımın etrafında paramparça olduğunda o güzel gözlerini görmek istiyorum."

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor ve yemin ederim ki gözleri gördüğüm en koyu yeşil tonunda. Güneşte parlayan zümrüt mücevherler gibi. Onun tarafından büyülendim ve denesem bile başka bir yere bakamazdım. Çenesindeki kaslar zıplıyor; yüz hatları gergin, burun delikleri açılmış. Taktığı o duygusuz maskenin altında sakladığı akli dengesi yerinde olmayan adamın her bir parçasına benziyor. Kendini kaybetmesi için fazla bir şey gerekmez. Kontrolünü tamamen kaybetmesi için.

Onu istiyorum, gitmesine izin verdiğini görmek istiyorum.

Dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor ve tenime sıcak bir şeyin sıçradığını hissediyorum.

Kan mıydı o?

"Kanaman mı var?" Nefes nefese kaldım ve başımı kaldırıp vücudumun uzunluğuna baktım.

Kan olup olmadığını görmek için çok karanlık, ama beni daha hızlı sikerken, içeri ve dışarı pompalarken, sinir uçlarımı ateşe verirken vücudumun çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyorum.

"Benim için endişelenme, Küçük Av. Bu dar amcığın sikimi alıp alamayacağını düşün. Kahretsin, seni gereceğim ve alamasan bile almanı sağlayacağım."

"Yaklaştım..." Haykırıyorum, ayak parmaklarım toprağın içinde kıvrılıyor.

"Evet! Benim için gel, Ely. Bıçağımı sularınla ıslat. Kanımın ve dölünün karıştığında ne kadar güzel göründüğünü görmek istiyorum."

Sebastian'ın iğrenç sözleri beni teşvik ediyor ve kozmik bir şekilde patlıyorum, kalbim göğsümden fırlıyor, sırtım eğiliyor. Gerginlik, çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi içimden kopup gidiyor. Kulaklarımdaki çınlama daha da artıyor, diğer tüm sesleri bastırıyor ve bir anlığına ağırlıksız kalıyorum, karanlığın derinliklerine doğru düşüyorum.

Beni yakalayacak mı?

"Çok güzel, çok güzel amına koyayım," diye övüyor, bıçakla beni orgazm boyunca beceriyor. Amım ona sıkıca yapışıyor, gitmesine izin vermeyi reddediyor.

Nihayet yeryüzüne geri döndüğümde bıçağı çıkarıyor ve ben bıçağın yokluğunda hissettiğim ani boşluk karşısında inliyorum. Göğsüm kabarak ona bakıyorum ve bıçağın kabzasını yüzüne götürüp loş ay ışığında incelemesini izliyorum. Karışık sıvılarımızı görüyorum, onun kanı ve benim sularım. Normalde böyle bir görüntüden rahatsız olurdum ama bunu görmek her şeyi daha da gerçek kılıyor.

Bıçağa bakmaya doyduğunda onu yalayarak temizliyor. Etrafında inlerken göz kapakları titreyerek kapanıyor ve gözlerini kırptırarak tekrar açtığında onun ne kadar yırtıcı olduğunu görüyorum.

"Her zaman benim olana sahip çıkmanın zamanı geldi." Sırıttırıyor ve bıçağı y a n ı m d a yere bırakıyor. İhtiyaç ve

İçimde bir heyecan var. Bu gecenin bitmesine hazır değilim. Kemerini çözmek için uzandığında, ayağımın topuğunu tutup onu geriye doğru itiyorum.

Dengesi bozuldu, kıcının üstüne düştü. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, toprak ve yapraklar orman zeminine dökülüyor, hareketle titreyen bedenimden kurtuluyorum.

"Oh, hala oynamak istiyor musun?"

"Eğer beni becermek istiyorsan, beni tekrar yakalaman gerekecek." "Hmm. Zoru oynamak. Bu iyi bir şey. İyi bir Meydan okuma. Sadece şunu bil, seni bir daha yakaladığımda becereceğim. Sertçe. Derinden. Sana ve amına sahip olacağım. Benim amıma."

Beni korkutup kaçırmaya çalışıyormuş gibi geliyor ama korkmadığımı çok az biliyor. Heyecanlıyım, söz verdiği her şeyi yapmaya hazırım, ama önce beni yakalaması gerekecek ve bu sefer onu bunun için zorlayacağım.

Bıçağı yerden kaptığım gibi dönüyorum ve dudaklarımda bir gülümsemeyle ağaçların arasından havalanıyorum.

"Yakalayabilirsen yakala beni."

SEBASTIAN

"C Eğer yapabilirsen, bana ulaş." Kelimeler zihnimde yankılanıyor.

Kahretsin, nasıl oluyor da bıçağımın kabzasının onun daracık amcığına girip çıkmasını izlerken beş dakika öncesine göre şimdi daha da tahrik oluyorum?

Başımı sallayıp yerden kalkıyorum ve bunu yaparken gülümsüyorum. Elim kesildiği için acıyor ama buna değdi. Onun orgazmını izlemeye ve bıçağıma boşalmasını tatmaya değdi. Kahretsin, beni o kadar sertleştirdi ki sikim ağrıyor, pantolonuma ön sperm sızdırıyor.

Ağaçların arasından bakarken bıçağımlı görüyorum, az önce onu sıkıca kavrayıp becerdiğim bıçağımlı. Korku göğsümü daraltıyor. Ona bağırarak üzereydim ki bıçağı kaydırdığını fark ettim, böylece ucu güvenli bir şekilde dışarıda ve vücudundan uzakta olacaktı.

Eğer bıçağın üzerine düşseydi... Ne yapardım bilmiyorum.

Körü körüne onu kovalıyorum. O hızlı. Çok hızlı. Göğsümdeki gurur kabarmasına engel olamıyorum. Benim kızım çok hızlı.

Çok uzaklaşmaması için onu görüş alanımda tutuyorum. Onunla tanıştığımdan beri her gece olduğu gibi parmaklarımın altındaki çıplak tenin beklentisi beni onu kovalamaya ve sahiplenmeye teşvik ediyor. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

onu yakalayıp sonsuza dek benim yapacağım. Yani bıçağı elinden aldıktan ve bıçakla kaçarak kendini tehlikeye attığı için kışını yaktıktan sonra. Bir çift çalının arasından geçiyorum ve bir ağaç kümesinin etrafından dolanırken ayaklarını göremiyorum. Lanet olsun. Hızımı artırıyorum, soğuk havanın her nefes alışımında ciğerlerime girip çıktığını hissediyorum. Futbol sezonunun sonundayız, şu anda en iyi durumda olan benim, ama o bir şekilde yıllardır koştuğum arazide beni geçmeyi başardı.

Durup dinliyorum, sestten yerini tespit etmeyi umuyorum ama uzaklardan gelen kahkahalar ve bir baykuşun yumuşak ötüşünden başka bir şey duymuyorum.

Hayır, benden kaçmadı; saklanıyor. Gecenin içinde sırtıyorum. Zeki küçük av.

Ağaçların arasından onu son gördüğüm yere doğru ilerlerken adımlarımı sakınleştirmek için ayaklarımı yukarı kaldırıyorum. Hâlâ ürkütücü bir sessizlik var ve karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. El fenerim var ama kullanmak istemiyorum. Henüz kullanmak istemiyorum. Onu yakaladığımda, bunu hak etmiş olmak istiyorum ve beni kovaladığı her saniye sikimi daha da sertleştiriyor, onu yakalamaya daha da değer kılıyor.

Sağ tarafımda yapraklar hışırdıyor ve ağaçların arasından silik bir figürün fırladığını görüyorum.

Yakaladım seni. Kovalıyorum, kanım kalbimle aynı anda pompalanıyor, nefesim derinleşiyor, ağırlaşıyor. Koşmak, kovalamak iyi hissettiriyor ve ödülüm olarak onun içine battığımda daha da iyi hissedeceğim.

Sola dönüyor ve ben ay ışığının soluk bir omuzdaki parıltısını yakalıyorum. Kir ve yapraklarla kaplı ama hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Burada işimiz bittiğinde, onu bu ormandan çıkaracağım ve banyoda ıslatacağım. Kollarımda sıcak ve durgun olana kadar vücudunun her santimini temizlemek için zaman ayıracağım.

Ona bakma düşüncesi beni daha çok teşvik ediyor. Bu garip; diğer kadınlarla, iş bittikten sonra yeterince hızlı ayrılamazdım. Şimdi ise onun hakkında fanteziler kuruyorum.

ve onun rahatını sağlamak. Bu, onunla yolumu bulduktan sonra olacak. Varlığını paramparça ettikten sonra. Ağlayıp sızlanana ve onu becermem için yalvarana kadar durmayacağım. Durmam için yalvaracak. Her şey için yalvaracak.

Koşarken ereksiyonumu ayarlıyorum, şimdi neredeyse tutuyorum, sadece hareket etmeye devam etmek için ağrıyı yeterince hafifletmeye ihtiyacım var.

Hâlâ koşuyor, kayaların üzerinden atlıyor ve devrilmiş kütüklerin etrafından dolaşıyor. Devam ederse kulübeye ulaşabilir ve bu işi kazanabilir. Buraya en son geldiğinde dört tekerlekli araçlara binmişti ama belki yolu hatırlıyordur. Etkinliğe yeni katıldığından beri 25 bin doların ormanda sahiplenilmeye hazır beklediğini bildiğinden değil.

İleriden bir ses geliyor ve gecenin sessizliğini delip geçen bir çığlık için tam zamanında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Lanet olsun. Hızla ilerledim ve küçük bir açıklığa girdim. Birkaç metre ileride Ely'yi görüyorum. Rahatlama hissim kör bir öfkeye dönüştü. Rastgele bir herifin kolu kızın ortasına dolanmış, eli boğazında dolaşıyor.

İlk başta en kötüsünden, Yanov'un onu bulmuş olmasından korkuyorum ama bu korkum o dangalağın yüzünü görür görmez büyük ölçüde azalıyor ve onu futbol takımının üyelerinden biri olarak tanıyorum. Akli varsa geri çekilir.

"Deakins. Eğer avımı serbest bırakmazsan, dişlerini dökeceğim."

Ely adamın pençesinde debeleniyor ama sonra elinde çok keskin bir bıçak olduğunu hatırlıyor. Bıçağı kaldırarak ucunu adamın boynunun yan tarafına bastırıyor ve onu zar zor dürtüyor. Deakins boğazından bıçaklanmış gibi çığlık atarak Ely'yi itiyor. Öne doğru sendeliyor ve dizlerinin üzerine düşerken yüzünü buruşturuyor, bıçak önündeki zeminde kayıyor.

Pislik herif.

Kendimi Deakins'e doğru fırlatarak onu sert orman zeminine yapıştırdım. Bir yığın halinde yere düştük, ben

onun üstüneydim, elim

parmaklarının arasından küçük bir kan damlasının görüldüğü boğazına bastırdı. Am.

"Ne oluyor lan?"

Gömleğini avucumun içinde sıkarak onu yerden kaldırıp en yakındaki ağaca çarpıyorum. Onu yerinde tutarak kolumu geri çekiyor, yumruğumu sıkıyor ve o aptal suratına bir yumruk atıyorum. Ona tekrar vurmak istediğimde benimle boğuşuyor ama sonra yüzümdeki maskeyi söküp atıyorum ki yüzüme daha iyi bakabilsin, böylece kiminle uğraştığını görebilsin.

Deakins donup kalıyor ve ellerini iki yanına indiriyor. "Arturo, lanet olsun. Sen olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim, dostum. Eğer o seninse, senindir."

"O benim. Benim olmaktan da öte. Ve sen yanlış kişiye çıktın."

Geriye çekilip ona bir darbe daha indiriyorum, sırf içimde atom bombası gibi patlamakla tehdit eden öfkeyi biraz olsun dindirmek için. Tamam, bir kez yeterli değil. Ona tekrar vurmak için hamle yapıyorum ama küçük bir el koluma değince duruyorum.

Kısa bir süre duraksıyorum ve başını bana doğru sallayan Ely'ye bakıyorum. Yüz ifadesi yumuşak ama ciddi. "Sorun yok. Gidecek; senin olduğunu bilmiyor."

Deakins başını öyle sert sallıyor ki koluma battığını hissediyorum. "Bilmiyordum. Bilmiyordum. Özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım."

Onu serbest bırakırken bakışlarımı Ely'ye sabitliyorum ve sonra tedbir olsun diye sertçe itiyorum. Kaçmak için acele ederken bir ağaca tırmanıyor, sonra dönüp açıklıktan dışarı fırlıyor. Kendimi sakinleştirmek için ciğerlerime zorla birkaç nefes çekiyorum. Kontrolümü kaybedemem. Onunlayken olmaz.

Şimdi tekrar yalnız olduğumuzda, yüzümü tamamen ona dönüyorum, gözlerim narin yüz hatlarında geziniyor. Gözyaşı yok, korku yok, beni rahatlatmaya çalışan yumuşak, nazik gözlerden başka bir şey yok.

"Kaçsan iyi olur, Küçük Av."

Havalanmadan önce onu boynundan tutup geriye doğru sürüklüyorum, önüm sırtına çarpıyor. Onun

Yüzüme bakarken ağzı açık kaldı ama ona konuşması için zaman vermedim. Onu sertçe öpüyorum, dudaklarımızı acımasızca birbirine çarparak dişlerimizin arasında sıkışmalarını sağlıyorum. Acıtmasını istiyorum. Öpücüğümü hissetmesini ve hatırlamasını istiyorum. Dilimi dudaklarının arasına sokup tadına bakıyorum.

Bu küçük hareket beni içten dışa doğru çözüyor. Nefeslerim yavaşça düzleşmeye başlıyor ve öfkem biraz azalıyor. Avı onu incitmeden bitirmem gerekiyor... en azından onun hoşlanacağından daha fazla değil. Dilini okşuyorum ve sonra çekilirken alt dudağını dişlerimle yakalıyorum. Tekrar ortaya çıktığında gözlerine bakıyorum, ne kadar yumuşak ve durgun olduğunu fark ediyorum.

Henüz değil, Prey.

"Kaç..." Homurdanıyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Sarsılır, gözleri fal taşı gibi açılır. Dönerek kaçıyor, ama bu sefer biraz daha yavaş. Benim için sorun değil. Kendini yıpratıyor, bu da benim onun sıcaklığının derinliklerine gömülme zamanım geldiğinde içinde hiç mücadele olmayacağı anlamına geliyor.

Önüne geçmesine izin veriyorum ama sadece birazcık, böylece koşmaya başladığımda onu çok çabuk yakalayamıyorum. Ayrılmadan önce bıçağımı yerden alıp kılıfıma yerleştiriyorum. Onu yakından izliyorum ama yorulmaya başladı, engellerin etrafında koşmuyor ve eskisi gibi dallardan atlamıyor. Kendine zarar vermeden önce Küçük Av'ımı yakalama zamanı.

Koşarken ormanı tarıyorum, böylece başka biri ona gizlice yaklaşmayı düşünürse buna fırsat bulamayacak. O benim. Tamamen benim.

Hemen kışına atlamam uzun sürmedi. Beni hissettiğinde ciyaklıyor ve kaçmaya çalışıyor ama ben onu kalçalarından yakalıyorum ve ikimizi de yere yatırıyorum, o altımda, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve çırpınıyor.

"Bırak beni," diye bağılıyor ama sözlerinde gerçek bir sıcaklık yok. Özellikle de kışını bana doğru sallarken.

"Üzerinden ineyim mi?" Sırıtiyorum. "Kıçını bana doğru iterken istediğinin bu olduğuna emin misin? Daha çok seni becermemi istiyorsun gibi görünüyor, Küçük Av." Kalçalarını önümde yukarı doğru çekiştirirken kalçalarına vuruyorum, sonra onu sertçe sırt üstü yuvarlıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve vücutlarımızı aynı hizaya getirmek için kalçalarını yana doğru sallıyor. "İstediğin bu mu? Seni becermemi mi?" Kelimeleri söylediğini duymak istiyorum.

"Evet. Lütfen sik beni." Sözlerinden utanarak yanakları kızarıyor ama onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Savunmasız ve emin değil. İtirafından o kadar tahrik oluyorum ki ona uzanıyorum, elim boğazında dolaşıyor.

Elimin altında nabızı hızla atıyor ve mavi gözlerine bakarak bir korku belirtisi arıyorum. Korku belirtisi görmeyince elimi daha da sıkarak hassas kolonunu sıkıyorum.

Yüzüne doğru eğilerek dudaklarının kenarına fısıldıyorum. "Kendime sana karşı nazik olmaya çalışacağımı söyledim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Seni çok fazla istiyorum."

"Seni olduğun gibi istiyorum. Nazik olma, kendin ol." O da bana fısıldıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ruhumdaki ateş tutuşuyor ve onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, ikimizi de cezalandırıyorum.

Şu anda ona ihtiyacım var ve onun da aynı şekilde hissetmesine minnettarım. Elleri kıyafetlerimi çekiştiriyor, sanki bizi ayıran başka bir şey olmasına dayanamıyormuş gibi.

Her ne kadar nefret etsem de öpüşmeyi kesiyorum ve soyunmak için çekiliyorum. Vücudumun uzunluğuna bakıyorum ve gömleğimin kısmen açık olduğunu fark ediyorum. Lanet olsun, bunu istiyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni istiyor.

Kalan düğmeleri de çözüp kenara fırlatıyorum. Pantolonumun düğmesini ilikleyerek kalçalarımın altına itiyorum. Ağrıyan sikim serbest kalıyor, lanet bir kılıç gibi dışarı fırlıyor.

Elyse'in bakışları tenimin üzerinde, göğsümden, yontulmuş karın kaslarımdan aşağıya ve kalın sikimin

ucuna doğru dolaşıyor. Ona baktığımda ve onun bana baktığını izlediğimde bunu doğruluyorum

kapüşonlu gözlerle. Ona baktığımda önüme kurbanlık bir kuzu gibi serildiğini fark ettim.

Aşağı uzanıp bıçağımı kınından çıkarıyorum ve aramıza getiriyorum. Gözleri hemen metal parıltısına takıldı.

"Bu sefer onunla ne yapacaksın?"

"Merak etme, Küçük Av. Bu sefer seni onunla sikmeyeceğim. O daracık amcığın içine girecek bir sonraki şey benim sikim olacak," diye homurdanıyorum.

Bıçağın ucuyla baldırını okşuyorum ve sonra kalçası boyunca kaydırarak ucunu yırtık ipek iç çamaşırının dikişi boyunca sokuyorum. Tereyağı gibi kayıyor, gövdesinin etrafından parçalar halinde dökülüyor.

O kadar güzel ki, ağaçların arasından süzülen yumuşak ay ışığının altında bembeyaz görünüyor. Sanki spot ışıklarının üzerinde olmasını kaldıramıyormuş gibi kendini örtmek için kollarını kaldırıyor ama ben ona başımı sallayarak "Hayır, benden saklanma. Bırak göğüslerini, ipeksi porselen tenini göreyim."

Tereddütle kollarını tekrar yanlarına indiriyor ve ben de onu içime çekiyorum. Göğüsleri küçük ama mükemmel, esmer pembe meme uçları onları ağızma alman için beni çağırıyor. Kahretsin, onları işaretlemek istiyorum, onu işaretlemek. Ben de öyle yapıyorum. Öne doğru eğilerek sert meme uçlarından birini dişlerimin arasına alıyorum, hassas etini ısıyorum.

"Oh..." Elyse inliyor, ellerinden biri başımın üzerine geliyor. Dilimi sert tomurcuğa değdiriyorum ve etini emmekle ısırmak arasında gidip geliyorum.

Kalçalarını kaldırmaya başlaması uzun sürmedi, tek bir kelime bile etmeden onu becermem için yalvardı. Kokusu sızıntı yapan sikime sürtünüyor ve dudaklarımdan sert bir nefes geçerek geri çekiliyorum. Sikeyim. Açılmış kalçalarının arasından aşağıya, mükemmel amına bakıyorum.

Beni istiyor, benim ona ihtiyacım olduğu gibi o da bana ihtiyaç duyuyor.

Kendini kontrol et. Ona zarar verme.

Kalçalarını kaldırıyor, sikimi arıyor, baştan çıkarıcı bakışlarıyla bana yalvarıyor.

Kafamın içinde savaş sürüyor ve neredeyse fiziksel ihtiyacımın kontrolü bırakıp en temel içgüdülerimin beni yönetmesine izin veriyorum, ama son anda ellerimi sıkı yumruklar haline getirip ayaklarımı yeniden yere basıyorum.

Elyse tavrımdaki değişikliği hissedebiliyor ve bana usulca fısıldıyor. "Kontrol için mücadele ettiğini görebiliyorum. Benim hatırım için olmadığın bir şey olmak zorunda değilsin. Ben candan yapılmadım. Bana dokunursan kırılmam."

"Yanlış, Küçük Av. Sadece benim için kırılmayacaksın. Paramparça olacaksın."

SEBASTIAN

T Onu sahiplenmek için duyduğum hayvani dürtü, görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey haline geliyor. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Yırtıcı serbest bırakıldı ve tatlı küçük Elyse benim istekli bir av.

Morartıcı bir güçle onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve mükemmel bir açıyla tutuyorum.

Hafifçe inliyor ama umursamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. Bu noktada bana yalvarsa bile durabileceğimden emin değilim. Tutuşumu gevşetmeli, yavaşça içine girmeli, onu öpmeli ve onunla sevişmeliyim, ama yapamam. Bunu yapamayacak kadar ona ihtiyacım var. Ayrıca, bunun için daha sonra bolca zamanım olacak.

"Bekle, Sebastian... Ben..." Elyse mırıldandı.

Eğer benden durmamı isteyecekse, artık çok geç. Kalçalarımı öne doğru itiyorum. Çok kırılgan ve mükemmel. Onu mahvedeceğimi, yok edeceğimi biliyorum ama artık umurumda bile değil. Onu almak beni bencil yapsa da artık umurumda değil. Vücutlarımızın uzunluğuna bakıyorum, aletimin ona girişini izliyorum, uzunluğum onu bir hamlede dolduruyor.

"Siktir, Elyse." Görüşümde siyah noktalar belirirken nefesimin altında küfrediyorum.

Lanet bir beden dışı deneyim gibi. Çok sıcak ve sıkı. Yuvam. Ait olduğum yer. Bir ergen gibi hemen o anda boşalma isteğimi bastırıyorum. Birkaç sakinleştirici nefes alıyorum ve kendimi bir an için onun içinde tutuyorum, hislerin tadını çıkarıyorum. Sikimi sıkıyor ve yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Geri çekilmek için çekilmeye başladığımda, onun küçük elini ön kolumda hissediyorum, tırnakları derimi kazıyor. Tenimde iğne ucu kadar acı hissediyorum.

Bakışlarımı ayırıp tekrar yüzüne bakıyorum ve gördüğüm şey içimi donduruyor. Güzel mavi gözleri yanaklarından özgürce süzülen yaşlarla dolu ve yüz hatları acı çekiyormuş gibi birbirine kenetlenmiş.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum ve neredeyse tamamen içinden çıkıyorum.

"Hayır. Lütfen." İnliyor, sanki kaybolacağımı düşünüyormuş gibi bana tutunmaya çalışıyor.

Bedenlerimizin arasına bakıyorum ve sikimi kaplayan kırmızı kan lekesini fark ediyorum. "Neden? vardır sen Kanıyor, Elyse mi? Öyle mi? I incinmiş Sen?" I

endişeyle soruyorum.

Onu kollarımın arasına alıp küçük bedenini kucaklarken, başparmaklarımla gözyaşlarını silerken ilkel arzunun bir kısmı kayboluyor. Sikim hâlâ kısmen onun içinde ve bu hareket kaslarının etrafımda sıkıca kenetlenmesine neden oluyor. Taşaklarım kıkına baskı yapana ve içinde dokunmadığım tek bir nokta kalmayana kadar kendimi derinlere itmekten alıkoyarken dişlerimin arasından hava tıslıyor.

"Lütfen kızma..." diye yalvarıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Neler olduğunu söyle bana," diye soruyorum, onu daha sıkı tutarak.

"Bana zarar vermedin. Ben bakireyim. Öyleydim." Beni sıkıca tutarken bacakları titriyor. Bakire mi? Bu hiç aklıma gelmemişti... Aklım karıştı. Eğer bu doğruysa, hamilelik testi ne olacak? Bu şu anlama mı geliyor... Şok yerini öfkeye bıraktı ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

ensesinden tutup yüzünü daha iyi görebilmek için başını geriye doğru çekiyorum.

"Neden bana söylemedin? Neden o testin senin olduğunu düşünmeme izin verdin?" Öfkeden neredeyse ağzım köpürüyordu.

"Bakire olduğumu düşünseydin bunu yapacağını sanmıyordum ve senden başka kimsenin ilkim olmasını istemiyorum." Alt dudağını ısıırıyor, "Daha önce benim için kanadın, şimdi de ben senin için kanıyorum."

Sen benim için kan döktün, şimdi de ben senin için kan döküyorum.

Lanet olsun. Belki de o içimdeki kaosun panzehiridir. Bu bilgi yüzünden neredeyse inleyecektim.

Onun ilki olmamı mı istedi?

"Siktir, Ely. Peki ya test?"

"Benim değil ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Başladığın şeyi bitirmeni istiyorum. Beni tamamen sahiplenmeni istiyorum." Gözleri ruhumun derinliklerini yakıyor ve bu geceden sonra asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

"İlk seferin olduğunu ve sana karşı nazik olmam gerektiğini bilmeme rağmen hala taş gibi sert ve seni unutulana kadar becermeye hazırsam bu benim hakkımda ne söyler?"

Elyse bana küçük bir gülümseme veriyor. "Erkek olduğunu mu?"

"Evet, siktiğimin erkeği," diye fısıldıyorum dudaklarına, içine derinlemesine girerken, tekrar yapabilmek için biraz geri çekilmeden önce.

Kalçaları kalçalarımın etrafında titriyor ve gözleri hala yaşlarla dolu olsa da, henüz hiçbirini düşmedi. Onu kavrayışımı sıkılaştırarak kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde becerme ihtiyacı beni ele geçirmeye çok yakın.

Dişlerimle dudağını ısıırıyorum. "İstediğin bu muydu, Küçük Av? Amını sikimle sahiplenmemi mi? Sana tamamen sahip olmak mı?"

"Evet." Cevabı gırtlaktan gelen bir fısıltı.

İtişlerimle birlikte nefesinin kesilmesine bayılıyorum. O kadar sıkı ki, her vuruşumda amcığı beni sıkıştırıyor ve ben

onu kavrarken kalçaları titriyor.

Vücudu sanki bir santim daha alamayacakmış gibi davranıyor.

"Lanet olsun, sikimi çok iyi alıyorsun. Dar olsa bile." Nefes nefese, onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, kanalı övgümle uyarılmayla dolup taşıyor.

Yüz hatlarını yakından izliyorum ve içine daldığımda dudaklarındaki hafif ayrılığı fark ediyorum. Gözlerinde yüzen yaşlar kayboldu ve bana bakıyor, bakışları güvenlik ve sıcaklığı yansıtıyor.

"Oh... bu iyi hissettiriyor," diye pantolonunu indiriyor, sikimin başı tekrar G noktasına sürtünüyor.

O kadar uzun zamandır bu anın hayalini kuruyorum ki neredeyse gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Lütfen, Sebastian. İhtiyacım var..." Küçük sesi bir sızlanma olarak çıkıyor.

"Biliyorum, Küçük Av. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Kalçalarımı yukarı kaldırarak kanalının sonundaki o özel noktaya dokundum.

"Durma, durma," diye miyavlıyor, yanakları kızarıyor, mavi gözleri arzudan çılgına dönüyor.

Tırnakları tenime batıyor, etimi delmek üzereyken onu yerinde tutabilecek tek şey benmişim gibi bana yapışıyor.

"İstesem de duramam. Bana sahipsin Ely, bana sahipsin," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, onun etrafımda sıkıldığını hissediyorum. "Evet, benim için gel, tatlı kız. Sikimi sağ. Kahretsin, o mükemmel amcığın etrafımda sıkıldığını hissetmem gerekiyor."

"Sebastian!!" Adımı haykırıyor ve sonra etrafımda patlıyor, kıvrak vücudu zevkle sarsılıyor. Nefes alamıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve beni o kadar sıkı kavıyor ki görüşüm bir anlığına gidip geliyor.

"İyi kız. Aferin kızıma," diye övüyorum boynuna karşı, orgazmı boyunca onu beceriyorum, kendi salıverilmem omurgamın tabanında karıncalanıyor.

Elyse göğsüme yaslanıyor, nefesleri düzensiz, gözleri memnuniyetle parlıyor. Pembe dudaklarının köşesinde tembel bir gülümseme beliriyor ve kahretsin... İki kolumla onu sarıyorum, kaçamasın diye sıkıca tutuyorum ve vücudunu kullanıyorum, direnmeden onu beceriyorum.

"Sikimi ne kadar iyi aldığını, etrafımda paramparça olurken ne kadar mükemmel hissettiğini unutamıyorum. Kahretsin, Küçük Av, beni başkaları için mahvediyorsun."

"Sebastian," diye inliyor boğazıma doğru, sesi acıyla karışık.

"Neredeyse geldim. Alabilirsin tatlı kız, sen benim için yaratılmışsın. Sikimi almak için yaratılmışsın. Sadece biraz daha... oh lanet... evet."

Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum, orgazmıma daha da yaklaşıyorum, buna karşı savaşmaya çalışsam bile çünkü bunun bitmesini istemiyorum. Acı çektiğini bilsem de durmak istemiyorum. Onu bir daha asla ilk kez beceremeyeceğim, bu yüzden anı olabildiğince uzatmam gerekiyor.

Sıcak ağız boğazıma açık öpücükler konduruyor, tenimi takip ediyor ve omzuma ulaştığında duruyor. Dudakları ayrılıyor ve dişlerinin omzumu sıyırdığını hissediyorum, bu his boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Bu ses onu teşvik ediyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan beni sertçe ısıtıyor.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyor?

Her sinir ucumda hafif bir acı hissi, taşaklarıma doğru zevk sarsıntıları gönderirken, yaklaşan orgazmı bir saniye daha tutamıyorum. Vahşi bir hırıltıyla kendimi bırakıyorum.

"Boşalacağım, Küçük Av. Seni tohumlarımla dolduracağım. İcini dolduracağım ve seni hamile bırakacağım, böylece asla ayrılamayacaksın. Benim olacaksın. Hepsi benim. Lanet olsun. Benim." Omzuma karşı inliyor, dili ısırığın üzerinde geziniyor.

Hareketlerim sarsıntılı hale geliyor ve son bir iniltiyle, kendimi son kez orada tutarak onun içine giriyorum. Patladım, onu döllerimle doldurdum, tüm vücudum

onunkine karşı titriyor. Ruhumun bir anlığına bedenimi terk ettiğine yemin edebilirim. Kendime geldiğimde, kalbim göğsüme çarpıyor, göğsüm kabarıyor, birleşmiş meyve sularımızı ve yapışkan spermlerimin vücutlarımızın arasından aşağıya damladığını hissediyorum.

Onu eve götürmeli, temizlemeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Onu çok kötü incitmediğimden emin olmalıyım. Yavaşça vücudundan çıkıyorum ve usulca inliyor.

"Tuttum seni." Bir elimle hafifçe yan tarafını okşarken, diğer elimle körlemesine bıçağımı arıyorum, parmaklarım kabzanın etrafına dolanıyor. Bıçağı kaldırarak kolunu tutuyorum, ne yaptığımı görmek için başını çeviriyor ama tek kelime etmiyor, itiraz etmiyor ya da geri çekilmiyor. Buna ihtiyacım olduğunu, onun diğerlerinden daha üstün olduğunu bu şekilde gösterdiğimi biliyor. Onun gibi başka kimse olmadığını.

Benim küçük avım.

Bıçağı yumuşak, porselen tenine yerleştirip bastırıyorum. Yumuşak bir sarsıntıyla, diğer iki işaretin hemen altında onu işaretliyorum. Devam etme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. O şerefsizin adının üzerine kendi adımı kazımak, başka kimse ona dokunmaya cesaret edemesin diye onu işaretlerimle kaplamak için. Kendime bu gece ona yeterince acı çektirdiğimi ve bunu yapabileceğim daha pek çok gün olduğunu hatırlatıyorum.

Nefesimi tutarak onu nazikçe yere bırakıyorum, böylece üzerimi giyebiliyorum. Yüz ifadesi rahatlamıştı ve gözleri vücudumda geziniyor, pantolonumu tekrar yukarı çekmemi izliyordu. Yerden gömleğimi kapıyorum ve yavaşça manevra yaparak onu kumaşa sarıyorum. Üstünü örttükten sonra gömleğin kenarları kalçalarının etrafından sarkıyor.

Onu kıyafetlerimin içinde görmek, dişlerimle kıyafetlerini parçalamak ve ona tekrar sahip olmak istememe neden oluyor. Tanrım, kafamı karıştırıyor. Kararlılığımı yok ediyor. Ona bakarken, onu korumak için her şeyi yapacağımı hiç şüphesiz biliyorum, düşmanlarından, düşmanlarımdan, hatta

Kendimden. Gözeneklerimden sızan ve onun melek ruhunu lekelemekle tehdit eden karanlıktan.

Havada bir çığlık yankılanıyor, ardından kahkahalar yükseliyor. Son koşucuların ve avcılarının ormandan çıkıp evdeki partiye geri dönmelerine daha saatler var. Bu yıl o partiye katılmayacağım. Bıçağımı bir kenara bırakıp topuklarımın üzerine çömeliyorum, Ely'yi kucaklayıp kollarıma alıyorum. Onu göğsümde gelin gibi tutuyorum, sanki ona tutunmazsam kaybolacağından korkuyormuşum gibi sıkıca kavırıyorum. Benimkini.

Bu geceden sonra aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Eskiden olduğu gibi geri dönüş yok. Sadece gelecek var ve Elyse benim için o gelecek.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor uykulu bir şekilde. "Eve. Seni eve götürüyorum."

ELYSE

■ Tek bir anın tüm hayatınızı değiştirebilmesi çok garip.

Tek bir seçenek. Tek bir kelime. Tek bir hareket.

Hiçbir řey söylememiř olsa da her řeyin deęiřtięini biliyorum. Tek dūřunebildięim bu ve bundan sonra ne olacaęı. Kalbinin sabit, gūlū atıřını dinlerken cevapsızlıęın beni panięe sūrūklemesine izin vermemeye çalıřıyorum. Bana karřı dikkatli, nazik ve bu, her zamanki gibi bana sahipmiř gibi davranmasından çok farklı.

İgūdūsel olarak, řu anda korkmam gerektięini biliyorum. Bařka neler yapabileceęini, bařka ne acılar ektirebileceęini merak ediyor olmalıydım. Nasıl bir intikam dūřūnūyor olabilir. Yine de bōyle dūřūnceler beni rahatsız edemez, tek hissettięim onun kollarında gūvende olmakken. Hayatımda hiç hissetmedięim bir řekilde doymuř durumdayım. Sanki içimde var olduęunu bilmedięim gizli bir kapıyı, doldurulması gereken bir bořluęu amıřım ve kendimi būtūnlemek için ihtiyaım olan tek řey o.

Sebastian beni ormanda hiç řikayet etmeden tařıyor. Bir yanımda beni indirmesini isteyip istemeyeceęimi merak ediyor, ūnkū bilirsiniz, benim bacaklarım da onunkiler kadar iyi çalıřıyor, ama

Beni fiziksel anlamda sahiplenmenin ötesinde sahiplenilen adam tarafından ormanda taşınmak gibi içimi ısıtan bir şey var. Bana değer verildiğini hissettiriyor.

Birkaç metre ileride durup alçak bir daldan takım elbisesinin ceketini alıyor ve benimle ilgilenmesi her ne kadar hoşuma gitse de, yine de alıştığımдан daha fazla.

"Ağırlaşıyor muyum? Beni yere bırakmak ister misin? Yürüyebilirim."

Boğazından alçak bir ses çıkarıyor, neredeyse homurdanır gibi. "Hayır. Seni yere sermek isteseydim bunu çoktan yapardım."

Takım elbise ceketini gövdemın üzerine yerleştiriyor, beni uyluğumun ortasından çeneme kadar örtüyor ve giydiğim iç çamaşırını parçaladığını düşününce minnettar oluyorum. İleride ağaclar seyreliyor ve çok geçmeden ormandan çıkıyoruz. Sebastian düzüşmenin ortasında olan birçok çiftin yanından geçiyor, inlemeleri etrafımızdaki havayı karıştırıyor. Yanlarından geçerken gözünü bile kırpmıyor, sanki onları hiç görmüyormuş gibi.

Beni arabasına kadar taşıyor ve yolcu kapısını açarken beni göğsüne yaslıyor. Beni arabanın içine yerleştirirken çıplak kığım soğuk deriyi öptüğünde bir gıcırtı çıkarıyorum. Diğer tarafa geçip arabayı çalıştırması bir dakika sürüyor.

Koltuğuna oturduktan sonra birkaç kumandayı kurcalıyor ve havalandırma deliklerinden ısı fışkırdığında memnun bir iç çekiyorum. Soğuk parmaklarımı ısılatmak için havaya kaldırıyorum.

"Oh, bu çok güzel. Parmaklarımın buz sarkıtlarına bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Bana bir dakika ver, güzel ve kızarmış olacaksın."

Garaj yolundan geri geri çıkarken ona meraklı bir bakış fırlatıyorum, sonra arabayı kampüse doğru giden ana yola yönlendiriyorum.

Konsoldaki başka bir düğmeye bastıktan sonra deri koltuktan gelen ısı bacaklarımı ve çıplak popomu sarıyor. "Mmm, şimdi bu biraz ısıdan çok daha güzel. Sanırım yapabilirim

Sonunda ayak parmaklarımı hissedebiliyorum." Onları ayakkabılarımın içinde esnetiyorum, his yavaş yavaş geri geliyor.

Koltuğa gömülüyorum ve takım elbisemin ceketıyla kendimi daha iyi örtüyorum.

Sebastian bana bakıyor, bakışları sahiplenmeyle dolu. "Umarım bu gecenin her şeyi değiştireceğini biliyorsundur. Durmaya çalıştım, kaçınılmaz olana karşı savaşımaya çalıştım ama ikimizin de istediği bir şeye karşı savaşımaya devam edemem. Kendini bana verdin ve bu bana ait olduğun anlamına geliyor, sadece benim malım olmak anlamında değil Elyse. Yani fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak."

Bunun beni nasıl hissettirdiğini kelimelere dökemiyorum bile. Benimki gibi bir hayat yaşadıktan sonra şüphe duymamak çok zor. Beni bir kenara atmayı planlamadığını bildiğim için mutluyum.

"Başkasının olmak istemiyorum, o yüzden bunu duyduğuma sevindim."

"Güzel," diye homurdanarak cevap veriyor ve dikkatini tekrar yola veriyor. Elleri direksiyonun etrafında sıklaşıyor ve sanki onu boğmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Evet, sadece duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. Şu anda kendimle savaşıyorum çünkü seni derinin altına ve kanına girene kadar becermek istiyorum ama şu anda ihtiyacın olan şey bu değil, o yüzden..."

Neden bu beni ürpertiyor, meme uçlarım acı verecek kadar sertleşiyor? Bu his karşısında içimden küçük bir nefes kaçıyor ve o konuşmaya devam ediyor.

"Son birkaç aydır kendime karşı ne kadar mücadele ettiğimi bilemezsin. Kendime sana sahip olamayacağımı, karanlığımın sana dokunmasına izin veremeyeceğimi ne kadar çok söylemeye çalıştım. Şimdi, baraj yıkıldı ve bu küçük tat, ihtiyacımı bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Seni daha çok arzulamama neden oluyor. Kendimi senin üzerine salmam, seni sahiplenmem, işaretlemem, sikmem gerekiyor."

"Bende bir sorun mu var?" Özellikle kendime soruyorum.

Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Az önce ne dediğimi duymadın mı?" Başını sallayarak devam ediyor: "Ve sen bana senin bir sorunun olup olmadığını soruyorsun?"

Gülümsüyorum. "Evet, çünkü ben de bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim ve bu duygudan korkuyorum. Başlayamadan bitmesinden korkuyorum."

Araba yavaşlıyor ve yola döndüğümüzde kapı açılıyor.

"Olmayacak. Kimse seni benden alamaz ve eğer biri bunu deneyecek kadar aptalsa, onu öldürürüm." Sesindeki inanç, üzerimde iddia ettiği sahiplikle birlikte beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Aslında tam tersi bir etki yaratıyor ve bu da en az onun kadar korkutucu.

Arabayı garaj yoluna sürer ve evin girişinde durur.

"Arabayı garaja götürmek istemiyor musun?" Öne doğru oturuyorum ve kollarımı kolların içine sokabilmek için ceketini sırtıma sarıyorum.

Diğer personelin çıplak kışımı görmesi ya da herhangi birinin beni Sebastian'la bu halde görmesi düşüncesi beni bir endişe dalgasıyla vurdu. Hakkımda söylentiler yayılmasına ihtiyacım yok.

Endişemi biraz yatıştırdıktan sonra arabayı park etti ve bana "Bizi gören ya da tek kelime eden olursa sonuçlarına katlanır" dedi. Ben daha cevap veremedim arabadan iniyor ve beni kollarına alıp evin içine taşıyor. Yüzümü göğsüne bastırıyorum, böylece kimsenin bizi fark edip etmediğini görmek zorunda kalmıyorum. Bilmiyorsam, bir önemi yok.

Saniyeler içinde yatak odasına varıyoruz ve Sebastian ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Kilidin yerine oturtulma sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Ve bir şekilde tüm bunlar aniden daha da gerçek oldu.

Şimdi ne olacak? Yanından geçerken yatağa bakıyorum ve banyoya yöneliyorum.

Tepedeki ışıklar parlak ve gözlerimi ayarlamak için birkaç kez kırıştırıyorum. Gözlerim alıştığında tırnaklarımın altındaki kiri, çizikleri ve ceketin altına gizlenmiş, cildimi kaplayan morlukları görüyorum. Beni tezgahın kenarına yerleştiriyor ve sonra duşu açmak için çekiliyor.

Şu anda bir duş kulağa harika geliyor. "Yardım edebilirim. Ölmüyorum ya da başka bir şey yapmıyorum."

"Farkındayım ama seninle ilgilenmek istiyorum. O yüzden izin ver."

Arkasını dönerek banyoyu başlatıyor, küvet suyla doluyor. Bakışları bana döndüğünde, içindeki sıcaklığı hissediyorum, arzusun alevleri tenimde titreşiyor.

Beni yakıp kül etmesine izin vermek nasıl bir şey olurdu?

"Bana öyle bakmayı kes, yoksa seni domaltıp tekrar sikmek zorunda kalırım," diye tersliyor, ses tonundaki uyarı içimin sıkışmasına neden oluyor.

"Sana hiçbir şey gibi bakmıyorum," diye yalan söylüyorum, yanaklarım ısınıyor ve beni ele veriyor.

"Evet, öylesin, Küçük Av. Bana öyle bir bakıyorsun ki, senin nerede başlayıp benim nerede bittiğim belli olmayana kadar seni becermemi istiyorsun. Bunu şu anda yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama sana karşı bencil olamam. Seninle ilgilenmek, temiz ve mutlu olmanı sağlamak gibi bir görevim var. Ve seni becermek buna aykırı olur, özellikle de ne kadar acı çekeceğini bilerek, bu yüzden lütfen... şu anda bana öyle bakma çünkü kendimi zar zor kontrol ediyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. Buna nasıl cevap verebilirim ki?

Bir yanıt bulmaya çalışmak yerine, takım elbise ceketini omuzlarımdan itiyorum ve titreyen parmaklarımla gömleğin düğmelerini açıyorum, son düğme de çözülür çözülmez omuz silkiyorum.

Göz kamaştırıcı tepe ışıklarının altında çıplak olduğum için içimi bir mahcubiyet dalgası kaplıyor. Kollarımı göbeğime dolamak ve ellerimle kendimi örtmek istiyorum ama yapmıyorum.

Hepinizi çoktan gördü, sizi becerdi, diye hatırlatıyorum kendime. Boşluğu geçiyor, adımları yırtıcı, ama başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. Gözlerindeki o bakışı görmeyi asla atlabileceğimi sanmıyorum - sahip olma, sahiplenme ihtiyacı. Eskiden duyduğum öfke ve kızgınlıktan çok farklı.

"Pantolonumu z," diye emrediyor.

Ona doğru uzanarak, kirli elbise pantolonunun kemerini yavaşça gevşetiyorum, ta ki pantolon bronzlaşmış sekiz paketinin altını ereveleyecek şekilde açılana kadar. Vücuduna daha yakından bakarken dilimi yutuyorum, daha önce hiç görmediğim gibi inceliyorum. Evet, onu daha önce gömleksiz görmüşüm ama hiç bu kadar açık bir şekilde ona bakmamış, her küçük girinti ve kas seğirmesini içime ekmemiştim.

Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğiliyor, yeşil gözleri benimkileri yakıyor. "Kahretsin Ely, çok güzelsin. Seni hak ettiğimi sanmıyorum... aslında seni hak etmediğimi biliyorum ama umurumda değil. Olanları geri almak için artık çok geç."

Onun sözleriyle göğsümde bir şeyler sıkışıyor, sanki beyanın etrafında nefes alamıyormuşum gibi.

Kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve aralıyor, bakışları göğsümden aşığıya, karnıma ve sonra daha aşığıya iniyor. Parmaklarının tutuşu değışiyor, vücudumu gördükçe neredeyse acı verici bir hal alıyor. Kalalarımdeki kırmızılığı görmek için aşığı bakıyorum. Kesiklerden ya da çiziklerden değil ama tam kalçalarımın birleştiğı yerde bir sürü kırmızı var.

Gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor. Ağrım var, evet, ama ilk seferden sonra olmasını beklediğimden daha fazla değil. Neredeyse suçluluk duygusunun derinliklerinde kıpırdadığını hissedebiliyorum. zgn olmasını ya da kötü hissetmesini istemiyorum. Paylaştığımız şeyden pişman olmasını istemiyorum.

"Sebastian..."

Beni tüm sahipleniciliğı ve gururuyla kucaklarken bile, bakışlarını tekrar benimkilere kaldırdığında gözlerine bir parça suçluluk yansıyor.

"Daha nazik olmalıydım. Hay sikeyim. Özür dilerim Ely.
Seni incitmek istememiştim."

"Hayır, yapmadın!" Yüz ifadesi işkenceye dönmüştü ve çenesinin sert çizgisini yatıştırmak için bir elimi kaldırdım. "Ben iyiyim, söz veriyorum. İyiden de iyiyim. Sadece biraz kan... herkes kanar-"

"Evet, kanları akabilir ama kan gölü gibi görünmesine gerek yok. Tanrım. Neyim var benim böyle? İlk seferin farklı olmalıydı. Onun yerine seni ormanda bir hayvan gibi-"

"Dur, lütfen. Bayıldım." İki elimle yüzünü kavrayarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Çok sevdim ve hiçbir şeyi değiştirmedim. Lütfen yaptıklarımızdan pişmanlık duymak için kendini suçlama."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve kalbim göğsümde biraz sıkışıyor. "Yaptığımız şeyden asla pişmanlık duymam." Yavaşça kalçamın iç kısmını okşuyor. "Senin ilkin olduğum gerçeğinin üstesinden gelemiyorum ve bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama seni temizlediğim için neredeyse üzülüyorum. Sanki benim olduğunun, senin ilkin olduğumun kanıtını yıkıyormuşum gibi geliyor."

Hay aksi. Aklıma Tanya'nın hamilelik testi geliyor ve o anı mahvediyorum. Ona zaten benim olmadığını söyledim ama başka bir şey açıklamadım.

Çekiniyorum. "Bu konuyu hiç konuşmadık ama..."

Başını sallayarak bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Hayır. Dur. Şu anda bilmek istemiyorum. Tek istediğim seninle bu ana olabildiğince derinden dalmak. Diğer her şeyi siktir et. Sorunlar yarın da olacak; bu geceyi kendimize ayıralım."

Başımı sallıyorum ve bundan daha fazla bir şey istemediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan beni kollarının arasına alıp duşa götürüyor. Bakışları sanki gözleriyle bir fotoğraf çekmeye çalışıyormuş gibi tekrar kalçalarıma yöneliyor. Beni sıcak spreyin altına soktukten sonra dışarı çıkıyor ve hızla pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarıyor. Orada durup bir sapık gibi bakıyorum.

Bir adam nasıl bu kadar güzel görünebilir?

Bir Yunan heykeli de olabilirdi, her kası mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş ve taştan kesilmiş gibi yontulmuştu. Bu

Beni kutu gibi ve kısa hissettiren göz kamaştırıcı tepe ışığı vücudundaki her güzel kıvrımı vurguluyor. O bir şaheser. Paha biçilmez bir sanat eseri.

Ona bakarken nefes almayı, işlevimi unutuyorum. Zaten sertleşmiş olan aletini kavradığında kendime geliyorum, kendini okşarken yüz hatlarını uğursuz bir ifade kaplıyor, masumiyetimin kanı aletini lekeliyor.

Duş kabininin içine giriyor ve büyük kutuyu kendi boyuyla küçücük bir kutuya dönüştürüyor.

Normalde, onun gövdesi üzerimde yükselirken endişeli hissederdim, ama kendimi güvende ve emniyette hissediyorum ve sıcak su ağrıyan kaslarıma o kadar iyi geliyor ki, şu anda başka hiçbir duygu beni rahatsız edemiyor.

"Benim. Hepsi benim," diye fısıldıyor. Kendisine mi yoksa bana mı söylediğinden emin değilim ama sormuyorum. Aramızda söylenmemiş bir sürü şey havada asılı kalsa bile, tek bir şeye tam bir güvenle inanabilirim, o da ona a i t olduğumdur.

Lif kabağını alıp üzerine sabun koyduğumda, o da beni kucaklayıp işi devralıyor ve köpükleri kaygan tenimde, dokunuşundan titreyişiyormuşum gibi hissedene kadar gezdiriyor. Beni ovalayarak temizledikten sonra tekrar spreyin altına sokuyor ve köpükleri duruluyor.

Gülümseyerek, o kendini yıkamaya başlamadan önce lif kabağını elinden alıyorum.

"Lütfen, izin verin."

Süngerini bırakıyor ve ben de göğsünde gezdiriyorum, tıpkı beni temizlediği gibi onu da temizliyorum. İçimi dolduran bir sakinlik var, baskı, korku, hepsi eriyip gidiyor ve sanki hayatımda ilk kez nefes alabiliyorum.

"Benim kadar çok çürük almadın."

"Kaçan sendin." Cevabı sıradan.

"Sanırım haklısın." Duruluyor ve muslukları kapatıyor, sonra bana uzanıyor.

Duraksayarak duştan çıkıyor ve benim de aynısını yapmama yardım ediyor. Yerde bir su birikintisi oluşuyor, ama ben

yarattığımız karmaşadan rahatsız.

Beni artık dolu olan banyoya götürüp muslukları kapatıyor. Elleri belime dolanıp beni kaldırarak nazikçe suyun içine yerleştirdiğinde dudaklarımdan irkilerek bir nefes kaçıyor. Başımdan omzuma kadar bir sıcaklık battaniyesi beni kaplıyor ve içine gömülüyorum.

"Aman Tanrım..." Kazara inledim.

Duştan bile daha iyi hissettiriyor ve öne uzanıp fıskiyelerin başlamasını sağlayan düğmeye bastığında, yemin ederim bir su birikintisi içinde eriyebilirim. Sadece bu şeyle banyo yapmayı hayal etmişim. Küvetin kenarına tünüyor, bakışları üzerimde geziniyor.

"Eğer siz de binmek isterseniz burada üç kişi için yeterli yer var."

"İsterdim, ama o zaman seni tekrar becermek isterdim."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Seks konusunda çok açık sözlü. Buna alışmak biraz zaman alacak. Utancımı üzerimden atıp suyun içinde rahatlıyorum ve ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Başımı küvetin kenarına yaslıyorum ve parmakları saçlarıma batarak kafa derime nazikçe masaj yapıyor.

Vay anasını. Gözlerim kapanıyor ve açgözlülükle dokunuşunu kabul ediyorum.

"Dokunmanın bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Hayatım boyunca tek bildiğim acı oldu."

"Geçmişte çuvalladım ve gelecekte de çuvallayacağımı biliyorum. Denesem bile mükemmel olmak benim doğamda yok ama sana söz verebilirim ki bir daha kimse seni incitmeyecek."

"Bu büyük bir söz." Kelimeler içimden titreyerek çıkıyor.

"Bu bir sözden daha fazlası. Bu gerçek." Karanlık Gözlerimi açtım ve ona baktım. Trajik derecede güzel. Benim kara şövalyem.

"Sana güveniyorum. Sadece... bana karşı sabırlı olman gerekebilir. Her şey çok yeni ve konuşmamız gereken çok şey var. Kim bilir, belki fikrini değiştirirsin." Bu aşağı yukarı bir şakaydı ama Sebastian öyle görmüyor.

Nazik dokunuşu bir anda çeliğe dönüşüyor ve beni saçlarımdan yakalıyor. Başımı rahatsız edici bir açıyla geriye doğru eğerek beni sadece ve sadece ona bakmaya zorluyor.

"Bundan sonra olacaklardan korktuğumu biliyorum ama korkman için bir neden yok. Yaptıklarımızdan pişman değilim ve senin de pişman olduğunu sanmıyorum. Konuşacağımız hiçbir şey senin tamamen, her yönden benim olduğun gerçeğini değiştirmeyecek. Ne zaman şüpheye düşsen bunu hatırla. Seni çok uzun zamandır istiyordum Ely. Oyun oynamaktan bıktım. Rol yapmaktan bıktım."

Dudaklarını üzerimde hissetmek için yukarı itiyorum.

Anlıyor ve öne eğilip beni öpüyor ve tüm dünyam değişiyor. Beni açlıktan ölüyormuş ve ele geçirilmiş gibi yutuyor. Dili dudaklarımı yokluyor ve ben onun için açılıyorum, kendi dilime masaj yapmasına izin veriyorum, uzun, sıcak vuruşlarla beni tadıyor.

Beni kabuğumdan kurtarıyor, eski halimden daha fazlası olduğumu görmeme yardım ediyor. Ben hizmetçiden, babamın pazarlık kozundan daha fazlasıyım. Ben sevebilecek ve değer verilebilecek bir kadınıam.

Birbirimizden uzaklaştığımızda bedenim sımsıkı sarılmış, arzu ve ihtiyaç kemiklerime yapışmıştı.

"Çok güzelsin Ely. Çok güzelsin," diye mırıldanıyor Sebastian yanağımı okşarken. "Artık çıkmaya hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum, vücudum gevşemiş, kaslarım sıvılaşmış. Buraya nasıl geldik? Neredeyse her an uyanıp bunun bir rüya olduğunu fark etmekten korkuyorum.

Oturmama yardım ediyor ve sonra beni sudan çıkarıp ayaklarımın üzerine yerleştiriyor. Bacaklarımı çalıştırmam biraz zaman alıyor ve kendimi onun göğsüne yaslıyorum.

"Özür dilerim. Sanırım bacaklarımı nasıl kullanacağımı unuttum." Gülüyorum.

Bir eliyle beni sabitliyor, diğer eliyle de tezgâhtan bir havlu alıyor. Beni kabarık havluya sarıyor, bir burrito gibi sabitliyor ve sonra hareket ediyoruz.

"Hey, yürüyebiliyorum. Bacaklarım çalışıyor," diye duyuruyorum.

Beni yatak odasına taşırken ve kocaman yatağa yatırırken tek yaptığı homurdanmak.

Gözden kayboluyor ve işte o zaman aklıma düşünceler geliyor. Ona olan borcum, Tanya, birlikte geleceğimiz. Bizim için bir gelecek var mı ki? Elinde iki şişe suyla yeniden ortaya çıkıyor ve düşünceler beni daha da tüketiyor.

"Borç ne olacak? Artık senin için hizmetçi olarak çalışabileceğimi sanmıyorum." Bir süre daha düşündüm. "Her zaman bir iş bulabilir ve sana o şekilde ödeme yapabilirim."

"Dur, Elyse. Çok fazla düşünüyorsun. Borcu siktir et. Para umurumda değil."

Yatağa tırmanıyor ve şişelerden birinin kapağını açıyor. Dudaklarıma götürüp gözleriyle içmemi emrediyor.

"Kendime bakmaktan acizmişim gibi davranıyorsun."

"Hayır. Kendinle yeterince ilgilenmene izin vermişim gibi davranıyorum. Şimdi seninle ilgilenme sırası bende, lütfen bana izin ver ve bir içki al."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan dediğini yapıyorum. Ona inanıyorum, sözlerine inanıyorum ama yine de içimde bir şüphe var. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, bu yüzden tek yapabildiğim burada yatmak, beklemek, izlemek ve fikrini değiştirip beni kapı dışarı edene kadar saniyeleri saymak. Sebastian'ı tatmin edecek kadar su içtikten sonra havluyu üzerimden çıkarıp uzun saçlarımı kurulamak için kullanıyorum.

Yastıklara yerleşiyor ve ben de onu takip ediyorum, içimdeki garipliğin kaybolmasına izin veriyorum. Başımı yastığa yaslayıp burnumu içine gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Deniz tuzu ve baharat.

Bu beni sakinleştiriyor ve yeniden konumlandırmak için başımı kaldırdığımda ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Başım sanki yüz kilo ağırlığında.

Sebastian beni göğsüne çekti, ben de ona sokuldum ve vücudunun sıcaklığının beni sarıp sarmalamasına izin verdim.

Koza. Onun kollarında hiçbir şey bana zarar veremez. Babam bile. Yavon. Tanya. Kimse bana dokunamaz.

Uyku zihnimin sınırlarında gezinirken bile duygu seline kapılmış durumdayım.

"Bu bir rüya gibi geliyor..." Fısıldıyorum.

Nazik kahkahası içimde titreşiyor, "Hayır, Küçük Av. Bu kesinlikle bir rüya değil."

"Hmmm, olabilir." Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken gülümsüyorum.

"Öyle değil. Bu gerçek. Sen gerçeksin. Olanlar gerçek."

"Bu durumda..." Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ama aynı hızla kapanıyor, yorgunluk sonunda beni alt ediyor.

"Neydi o?" Sebastian mırıldanıyor, parmakları tenimi okşuyor.

"Sanırım... Ben... Seni seviyorum." Uyanık kalmak için verdiğim mücadeleden vazgeçiyorum ve itiraf karşısında gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Yanıt gelmiyor ve zihnimdeki boşlukları dolduran sis beni uykunun karanlık derinliklerine sürüklüyor.

Yenik düşmeden hemen önce Sebastian'ın fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim, "Sen hak ettiğimden daha fazlasısın Elyse. Umarım gerçek ortaya çıktığında hâlâ böyle hissediyorsundur."

ELYSE

| Karanlık. Tepemde bir ışık parlıyor, ama bir kişi üzerimde yükselip ışığın bir kısmını engellediği için tam olarak değil. Hayır, bu farklı. Bu kabus Farklı. Dövmeli elleri görmüyorum ya da Yanov'un küfürlerini duymuyorum. Tüm vücudum ağrıyor, acı tüm uzuvlarıma yayılıyor. Bir şey, herhangi bir şey duymak için zorlanıyorum ama yakınlarda çıtırdayan ateşin yumuşak fısıltısı dışında ortalık sessiz. Sıcaklığını hissedemesem de duyuyorum.

Gözlerimi kısımaya çalışıyorum, böylece en azından vücudumun üzerinde yükselen kişinin özelliklerini seçebiliyorum, ama bunun bir anlamı yok. Işık çok parlak ve zaten zar zor tutunuyorum. Eğer o ışık benim alternatif bir boyuta geçişim olsaydı hiç şaşırmazdım. Ölüm bana yapıyor. Tek yapabildiğim kaçınılmaz olarak gelecek olan yumruklara hazırlanmak.

Ama birkaç saniye sonra yumruklar yok.

Bakışlarımı tek bir şeye odaklamak için kendimi zorladığımda, sonunda bana doğrultulmuş bir silahın namlusunu seçiyorum. Küçük bir parçamın rahatlaması çok garip. Tek düşünebildiğim, evet, sonunda biri doğru şeyi yapacak ve beni bu ıstıraptan kurtaracak.

Silah sesini duymuyorum ama kurşunu hissediyorum. Derimi parçaladığını, etimi kemiklerimden ayırdığını hissediyorum. Acı dolu bir çığlık dudaklarıma yapışıyor.

Bir solukla uyandım ve kendimi yatakta doğrulup otururken buldum. Omzum zonkluyor, sanki bana yazılı olmayan bir mesaj göndermeye çalışıyor. Kolumu büküp masaj yaparak acıyı dindirmeye çalışıyorum, bir yandan da alnımı kaplayan teri ve kalbimin göğüs kafesime vuruşunu görmezden geliyorum.

Kahretsin. Sorun yok, sadece bir rüyaydı. Daha çok kabus gibiydi.

Sakinleşmem birkaç dakikamı alıyor ama sakinleştiğimde önceki gecenin olayları geri geliyor. Sebastian, ben. Av. Milyon yıl geçse de dünün böyle biteceğini düşünmemiştim. Sebastian'a bakmak için döndüm ve yatağı boş buldum.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Eminim kahvaltı yapmak ya da kahve almak için kalkmıştır.

Yatağın kenarına yaklaşıyorum, böylece aşağı atlayabiliyorum. Ayaklarımın üzerine indiğimde kalçalarımınla birlikte ayak bileklerim de titriyor. Vücudumdaki her kas ağrıyor ve her yerim acıyor.

Yatağın ucunda Sebastian'ın düzgünce katlanmış futbol formasını görüyorum ve onu alıp üzerime geçirirken gülümsüyorum. Saçlarımın her yere dağıldığını görmek için aynaya ihtiyacım yok. Önemli olduğundan değil. Uyandığında güzellik yarışmasına katılmaya hazırmış gibi görünen birini tanımıyorum. Karnım gürültüyle gurulduyor ve Sebastian'ı bulup kahvaltı etmek için yola koyuluyorum.

Kafamı koridora uzattım. Neyse ki boştu. İhtiyacım olan son şey Tanya'nın ortaya çıkması ve beni Sebastian'ın odasından gizlice çıkarken yakalaması.

Vücudumun uzunluğuna bakıyorum, ışığın bacaklarımı saran çizik ve morluklara vurmasını izliyorum. Nedense bir onur nişanı gibi hissediyorum. Kolumda bir öncekiyle eşleşen taze kesikle birlikte. Bu

Aptalca olabilir, hatta belki aptalca, ama kendimi özel ve arzulanır hissettiriyor. Başkalarıyla birlikte olmuş olsa bile, benim gibi birinin olmadığını bilmek.

Alt kattaki yolculuk kısa sürüyor ve en alt basamağa ulaştığımda mutfağa doğru yöneliyorum ama ön odada, daha doğrusu çalışma odasında bir ışık yandığını fark edince duraklıyorum.

Kadınsı bir ses fuayede yankılanıyor. Tanya.

"İkimiz de bana bu şekilde davranamayacağını biliyoruz, Sebby. Tanrı aşkına, ben senin çocuğunun annesi olacağım."

Ne oldu? Kalbim göğsümde donuyor, düşüp parçalanmakla tehdit ediyor.

Parmak uçlarımda kapıya yaklaşıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum.

Şöminedeki ateşin sesi Tanya'nın sesini bastırıyor. "Bunu doğru şekilde yapalım. Bebeği birlikte büyütebiliriz." Sesinde çaresiz bir ton var ve bu midemi bulandırıyor. "Hep istediğimiz şey buydu, Sebby. Bu bir ölüm cezası değil. Sonunda birlikte olabileceğimiz anlamına geliyor."

Seb cevap veriyor, sesi alçak ve buz gibi soğuk. "Bekaretimi aldığın andan itibaren Tanya, seni istemediğimi açıkça belirttim. Seni hiçbir zaman istemedim. Çaresizlik içinde kendini bana atman bunu değiştirmez."

"Dur; bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, sen dur. Bu iğrenç bir şey." Ciğerlerimdeki hava titreyerek boşalıyor. "Hamile olsan ve çocuk benden olsa bile, ki buna bir an bile inanmıyorum, seninle bir çocuk büyütmek isteyeceğimi sana düşündüren şey ne?"

Cam ya da mermer gibi bir şey paramparça oluyor. Kahretsin. Gürültüden otomatik olarak irkiliyorum, sanki eskiden babamın evinde olan şey ofisten çıkıp üzerime gelecekmiş gibi.

"Sebastian," Tanya onu bastırmaya çalışıyor, sesi baştan çıkarıcı bir şeye dönüşüyor.

İçim düğümleniyor ve büyük bir endişe yumağına dönüşüyor. Bu doğru olamaz. Olamaz. Gerçeği öğrenmekten, bir kelime daha duymaktan korksam da, kendimi çekip gitmeye de ikna edemiyorum. Menteşelerin yarattığı çatlaktan bakabilmek için parmak uçlarımla yaklaşıyorum.

Gördüğüm şey ağızma kusma isteği uyandırıyor. Tanya, Sebastian'ın kucağına yayılmış, kalem eteğini kalçalarına kadar sıyırmış ve Sebastian'ın üzerine oturmuş.

Annesi mi, teyzesi mi, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, kim olursa olsun, bunun yanlış, çok yanlış olduğu ve beni öfkeyle yaktığı. Eğildiğinde kendimi zor tutuyorum, koyu renk saçları yüzünü onunkiyile birlikte perdeliyor, bu yüzden onu göremiyorum. Ama ne yazık ki onu gayet iyi duyabiliyorum.

"Her zaman paylaştığımız şeyin özel olduğunu düşündüm. Sana ihtiyacım var ve ikimiz de senin bana ait olduğunu biliyoruz. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, senin ve yattığın o küçük hizmetçi için o kadar iyi olur."

Konuşmamak için elimi dudaklarıma bastırıyorum. Sebastian ellerini kızın kalçalarına doluyor ve onu kucağından kaldırarak yere düşürüyor. Ayağa fırlıyor ve tırnaklarıyla Sebastian'ın yanağına kırmızı çizgiler çiziyor. Gözyaşları gözlerini yakıyor.

Saldırı ve kötü muamele. Boğucu.

Ona bakıyor, yeşil gözlerinde ölümcül bir öfke titreşiyor. Bu bakış o kadar güçlü ve yakıcı ki beni korkutuyor. Onun üzerinde yükseliyor olabilir, ama öfkesini üzerine salması uzun sürmeyecek.

Gülümseyerek elini düz karnının üzerinde gezdiriyor. "Kesinlikle sen bile o geceyi hatırlıyorsun. Hatırlamıyor musun? Tam burada, kanepede oldu."

Gözlerindeki o ölümcül bakış kayboluyor ve gözlerimin önünde parçalanışını izliyorum. Hasta ve solgun görünüyor. Yüzüne bir kez baktım ve ihtiyacım olan tek şey bu. O bile bir şans olduğunu biliyor.

"İstersen bebeği inkâr et, ama bu gerçeği değiştirmez. İkimiz de babasının sen olduğunu biliyoruz Sebastian."

Omuzlarımı toparlıyorum ve ellerimi ağızıma kapatıyorum. Çığlık atmak, ondan uzaklaşmasını söylemek istiyorum. Ama bu zaten olanları değiştirmezdi. Kan bağı olmasa bile tüm bu olanlar iğrenç.

Ona yaklaşırken sesi sinirlerimi bozuyor, sanki tekrar üstüne çıkmaya çalışacakmış gibi, ama o ayağı kalkıyor ve şömineye doğru yürüyor.

"Bu kadar oyun yeter Sebastian. Bunu yetişkinler gibi konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok."

"Konuşacak çok şey var. Arturo işini elinde tutman için ihtiyacın olan varisi sana vereceğim. Bu daha iyi bir zamanda olamazdı. Bir aile olarak birlikte yönetebiliriz. İstersen, yerini bildiğı ve yoluma çıkmadığı sürece küçük evcil hayvanının sende kalmasına bile izin veririm."

Benden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü. Ona beni tutabileceğini söylüyor... onunla birlikte olurken. Sebastian'ın bunu düşüneneğini sanmıyorum, ama düşünse bile buna asla izin vermezdim.

Sebastian uzun bir süre alevlere bakıyor, sonra şöminenin üzerinden bir şişe alıyor. Eşofmanları kalçalarından aşağı sarkıyor ve yumruğunu önündeki taş işçiliğine karşı esnetirken sırtının çıplak genişliğinden başka bir yere bakmak zorunda kalıyorum.

"Tanya. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce gitmen gerekiyor."

Sözleri içime işliyor ve neden midemi daha da bulandırdıklarından emin değilim.

Tanya onun uyarısını umursamıyor gibi görünüyor ve yine de ona yaklaşıyor. Bu da yetmezmiş gibi, ellerini adamın omuzlarında gezdiriyor ve sonra tekrar sırtına indiriyor. Adam kıpırdamıyor, tepki bile vermiyor.

Orada durup kızın kendisine dokunmasına nasıl izin verebilir?

"Sebby. Birlikte çok iyiydik. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim... Bunu geri alabiliriz."

Sebastian onun ellerini silkiyor. "Tanya..." diye uyarıyor.

Olamaz. Buraya gelirse saklanabileceğim hiçbir yer olmayacağı aklıma geliyor ve onun gazabına uğramak istemiyorum. Eğer kendi canını yakacak kadar korkunçsa... bu şekilde yetiştirdiği adam... bana zarar vermekte hiçbir sakınca görmeyecektir.

Yukarı çıkmam gerek. Gördüklerimden sonra yemek yeme fikri midemi bulandırıyor. Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var ve belki de duyduklarım hakkında Sebastian'la konuşmak için cesaretimi toplamalıyım.

Parmak uçlarımda merdivenlere doğru ilerliyorum ama orada duran güvenlik görevlilerinden birini görünce donup kalıyorum. Sanırım adı Robin'di. Tuhaf. Genelde eve gelmezler, yani Sebastian onları çağırmadığı sürece. Hm, belki de çağırmıştır. Belki de Tanya'yı aldıracaktı?

Robin eğilip bana yaklaşmam için el sallıyor. Yüz hatlarında endişeli bir ifade var. Haftalar geçtikçe Robin'e güvenmeye başladım, çünkü her zaman hayvanlara göz kulak oluyor ve ev ile kulübe arasında yürürken iyi olduğumdan emin oluyor.

Omzumun üzerinden son bir kez bakarak merdivenleri sürünerek çıkıyorum ve sahanlığa ulaştığımda duruyorum.

"Neyin var?" Fısıldıyorum.

"Üzgünüm, içeride olmamam gerektiğini biliyorum ama kulübedeki köpekle ilgili bir sorun var. Saatlerdir ağlıyor ve havlıyor. Onun için üzülüyorum ve onu orada acı çekmeye bırakmayı düşünüyorum. Ayrıca yakında vardiya değişimi olacak. Diğer gardiyanlar onu duyarlarsa birinin evcil hayvanı olup olmadığını sorgulamak yerine onu vurabilirler."

"Vur onu" sözleri beni merdivenlerden aşağıya ve mutfığa geri gönderdi. Durumla ilgili hiçbir şey yapamıyorum.

Sebastian'la, en azından henüz değil, ama o köpeğe bakabilirim.

Robin peşimden geliyor ve kapıdaki alarmı devre dışı bırakarak kapıyı benim için açıyor. Soğuk, karanlık geceye doğru koşuyorum, tuğla avluda koşarken tüylerim diken diken oluyor, çıplak ayaklarım çiy lekeli çimlere batıyor.

"Ağladığımı ilk ne zaman duydunuz?" Çimlerin üzerinde dikkatlice ilerleyerek soruyorum.

"Birkaç saat önce. Seni arıyordum ama Bay Arturo beni görmeden seni nasıl bulacağımı bilmiyordum."

Kahretsin. Birkaç saat. Ne olmuş olabilir ki? Sanırım her şey. Bir şey yemiş olabilir mi? Ya da üzerine bir şey düşmüş olabilir. Olası senaryolar sonsuz. Tanrım, umarım iyidir.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, korku içgüdülerime hükmediyor. Kulübeye ulaştığımda kapının koluna tutunuyorum ama ancak o kadar ilerleyebiliyorum ki, birinin eli ağzımı kapatıyor ve içeriye kaçacak olan çığlığı bastırıyor.

Çırpınarak Robin'in göğsüne çarpıyorum.

"Üzgünüm Elyse. Sadece iş, kişisel bir şey değil."

Ona bakarken gözlerim büyüyor, elinin sert kavrayışına karşı mırıldanıyorum. "Ne?"

Bir kolunu belime doluyor ve beni döndürerek önce arkamdan kabine doğru sürüklüyor. Ne yapıyor bu?

Kulübe karanlık ve sessiz. Çok sessiz. İçimde farklı türde bir korku gevşiyor ve beni daha sıkı savaşımaya itiyor. Ben de öyle yapıyorum. Robin'in pençesinde çırpınıyorum ama tutuşu çok sıkı ve benden o kadar güçlü ki ona herhangi bir darbe indirmeyi bile başaramıyorum. Ağzımı açtığımda teninin tuzlu tadı ağzıma doluyor. Beni bırakması için onu nasıl ikna edeceğimi biliyorum.

Sonuçlarını düşünmeden dişlerimi avucunun içine gömüyorum.

"Seni orospu!" diye homurdanıyor ve elini çekip beni sertçe itiyor, artık içerideyiz. Tökezliyorum, neredeyse tozlu zemine düşüyordum.

"Oh, Robin. Ölümcül bir karar hatası yaptın."

O ses.

O korkunç, kalın ses daha önce pek çok kez olduğu gibi karanlığın içinden süzülüyor, ses boğazımın etrafında dönüyor ve sıkılaşıyor. Hayatımın her anı o sesle örülmüş gibi, benimle alay ediyor, beni dövüyor, bana bağırıyor.

"Beni ısırıldı lan," diye homurdanıyor Robin ve bana doğru eğiliyor.

Titrek bir adımla geri çekiliyorum. "Ne yaptığının farkında değilsin."

"Her eylemin bir sonucu vardır ve sana söylediklerimin dışında bir şey yaparsan ne olacağını söyledim."

Robin adımlarının ortasında duruyor, bakışları arkamdaki adama takılıyor. "Ben ona hiçbir şey yapmadım."

Keskin bir çatırtı odanın içinde dalgalanır, ardından bir parıltı gelir. Her şey o kadar hızlı oluyor ki; bir dakika önce Robin ayakta iken, bir dakika sonra sırt üstü yere düşüyor, kafasında bir kurşun deliği var. Felç edici korku boğazımı sıkıyor. Buradan çıkmak zorundayım. Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü kafasında kurşun olan bir sonraki kişi ben olacağım.

Sersemlemiş bir halde, çocukluğumdan beri nefret ettiğim adamla yüzleşmek için döndüm ve benden gerçekten ne istediğini anladım.

Kulübenin uzak tarafında, küçük mutfığa yakın bir sandalyede oturuyor. Gözlerim küçük cansız bedene düşmeden önce uzun bir süre ona bakıyorum... hayır... yapamam.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gözlerimden yaşlar akıyor. Hayır. Hayır. Hayır. Acının dökülmesini engellemek için elimi ağızıma bastırıyorum.

"Ah, benim güzel Ely'm. Buraya geleceğimizi biliyordum. Biraz uğraşmak gerekti, beklediğimden de fazla, ama daha önce olduğumuz yere geri döndük."

"Hayır! Hayır!" Çığlık atıyorum ve önümdeki canavardan uzaklaşıyorum.

Robin'in cansız bedeninin arkamda olduğunu unutuyorum ve kaçmak için acele ederken bacaklarına takılıyorum. Çatlamış ve çukurlaşmış zemine sertçe düşüyorum, başım basketbol topu gibi zıplıyor.

Ayağa kalk. Yürü, diye bağıriyorum kendime.

Görüşümde siyah noktalar beliriyor ve onları göz kırparak geri getirmeye, şimdiki zamana tutunmaya çalışsam da başımdaki zonklama hissi bunu imkansız kılıyor.

"Evet, Ely. Benim. Hepsi benim." Etrafımdaki dünya karanlığa gömülürken bile Yanov'un sesi aklımdan çıkmıyor.

**The Prey'i okuduğunuz için teşekkürler.
Lütfen Sebastian ve Elyse'in hikâyesini sonlandıracak
olan [Yırtıcı](#)'yı önceden sipariş ettiğinizden emin olun.**

Eğer

**Seride yeniyseniz ve Drew ve Bel ile henüz
tanışmadıysanız, onların kitabına göz atabilirsiniz:**

[Saksı Çiçeği](#)

YAZAR HAKKINDA

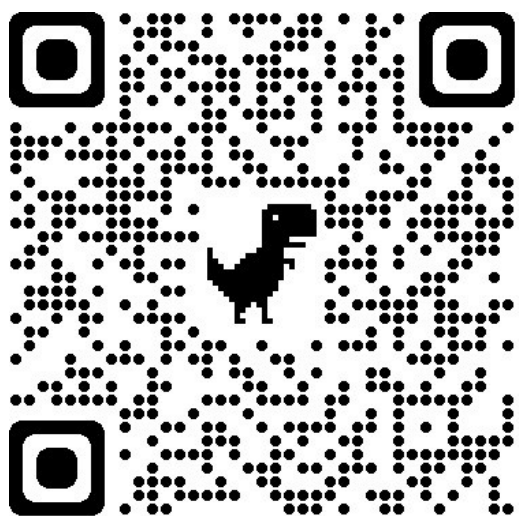
J.L. Beck özür dilemeyen, ateşli bir aşk romanı yazıyor.
Kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadın için her şeyi yapmaya hazır
alfalar.

Karanlık, tutku, gerilim ve tabii ki buhar hakkında yazmayı seviyor.
Okurlarını soluk soluğa bırakmak ve az önce ne olduğunu sormak onun
birçok numarasından yalnızca biri.
Kitapları griden çok karanlığa kadar çeşitlilik gösteriyor ama her zaman sonsuza
dek mutlu sonla bitiyor. Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz
mecazlardan birini bulacaksınız.

Yazarlık kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri durmadı.
Wisconsin'de yaşıyor ve iki çocuk annesi, bir eş ve yarı zamanlı olarak edebi
ajanlık yapmayı seviyor.

Daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin: www.beckromancebooks.com

Bültenine buradan kaydolarak satışlardan, yeni çıkanlardan ve ücretsiz
hediyelerden haberdar olun: <https://forms.wix.com/r/7054249734898188429>

ALSO BY J.L. BECK

Oakmount Elite

The Wallflower

The Wildflower

The Prey (Ağustos 2024'te yayınlanacak)

The Predator (Eylül 2024'te vizyona
girecek) The Misfit (TBD)

Moretti Suç Ailesi

Vahşi Yemin

Şiddetli Zevkler

Çalıntı Masumiyet

Saplantı Düeti

Zalim Saplantı

Ölümçül Saplantı

Şeytan Düeti

Nefret Ettiğin

Şeytan Bildiğin

Şeytan

Kral Suç Düeti

Borçlu

Kaçınılma

Z

JL Beck tarafından da yazılmıştır

Doubeck Suç Ailesi

Koruma Yemini

Tutulacak Söz

Karanlığa Bağlı Zulme

Bağlı

Aldatmaya Bağlı

Karanlık Yalanları

Cezalandırmaya

Bağlı

Mükemmel Kötü

Adam Güzel

Canavar

Zalim

Canavar

Vahşi Yemin

Torrio Üçlemesi Serisi

Şehvet

İmparatorluğu

Yalan

İmparatorluğu

Acı

İmparatorluğu

Kara Şövalye

Projesi Seri

Katil

Rogue JL

Beck tarafından

da yazılmıştır

Blackthorn Elite

Sinsi Nefret

Acımasız Rakipler

Uğursuz Saplantı

Kısır Pişmanlık

Northwoods Üniversitesi

Bahis

Cesaret Sır

Yemin

The Promise

The Jock

Kuralları Yıkma

Aşkla Flört Kaderle

Flört Aşkla Flört

Bağlar Serisi

Tehlikeli Bağlar

Kopan Bağlar

Onarılmış

Bağlar Ayrıca

Yazan: JL Beck

Bittersweet Serisi

Bittersweet İntikam

Bittersweet Aşk

Acı Tatlı Nefret

Acı Tatlı Güven

Acı Tatlı Senfoni

Bay Book

Bay Alfa Bay

Kalp Kıran

Milyardere Satıldı

Bakireyi Baştan Çıkarmak

Milyarder Tarafından Baştan

Çıkarılan Milyarder

Tarafından Alınan

Bağımsızlar

Oduncu Aşk

Milyarderin Dadısı Benim

İçin Titriyor

Kardeşimin En İyi Arkadaşıyla Mahsur

Kalmak Düşmandan Daha Kötü

Mafya Koruması da

Yazan JL Beck

Günah Benim

İçin Onların Şımarık

Bakiresi

Benim Ol Smut Koleksiyonu

Kötü Çocuk Maviler İçinde

Saplantısı

Asıldı

En İyi Arkadaşlarının Küçük Kız

Kardeşi Şımarık Prensesleri

Eski sevgilisinin babası
Şımarık Üvey
Kardeşlerine Bir Bebek
Vermek
Babasının En İyi Arkadaşı
Şımarık Yumurcakla Dalga
Geçmek
Milyarderin Asistanı Bebek
Bakıcılığı Aşkı
Babasının En İyi
Arkadaşı Sınırların
Dışında
Kendine Ait Olanı
Almak Çiftlik Çocuğu
Kirli
JL Beck Royal
Prick
tarafından da
yazılmıştır
Bossy
Kovalamaya
Değer Kirli İşler

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

